

ချစ်နိုးဦး

ချစ်သူ သုန္ဒရီ

ဒို့တာဝန်ခံရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်ရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်သူ့အကျိုးစီးပွားကို အစိုးရက ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမည်

ပြည်သူ့အကျိုးစီးပွားကို အစိုးရက ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမည်

ပြည်သူ့အကျိုးစီးပွားကို အစိုးရက ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမည်

ပြည်သူ့အကျိုးစီးပွားကို အစိုးရက ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရမည်

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ခိုင်မာရေး

အချုပ်အခြာလည်း စည်းလုံးညီညွတ်ရေး

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော

နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

နိုင်ငံရေးကို တခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် ဆောင်

ရွက်ဆောင်ရေး

အစိုးရက စီးပွားရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာရေး

ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်စား စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင်

ဆောင်ရွက်ရေး

နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်ရင်းသား

ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

ရင်းနှီးငွေဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

အချုပ်အခြာလည်း စိတ်ဝင်စားနှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပာရေး

အချုပ်အခြာလည်း စိတ်ဝင်စားနှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပာရေး

အချုပ်အခြာလည်း စိတ်ဝင်စားနှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပာရေး

အချုပ်အခြာလည်း စိတ်ဝင်စားနှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပာရေး

အချုပ်အခြာလည်း စိတ်ဝင်စားနှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပာရေး

သီဟရတနာစာအုပ် - (၅၇)

ချစ်သူသန္တရီ

ချစ်ဦးညို

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

စာမူပိုင်ဆိုင်သူ	-	၄၄၆/၂၀၀၂(၅)
မူပိုင်ခွင့်ပိုင်ဆိုင်သူ	-	၁၂၁၁/၂၀၁၃(၁၀)

နိဒါန်း: ■ ပထမအကြိမ်၊

၁၉၉၀ ခုနှစ်၊

အောင်ချမ်းသာစာပေ

ဒုတိယအကြိမ်၊

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ

သီဟရတနာစာပေ

ပုံနှိပ်ခရိုက် ■ (၁၀၀၀)

မူပိုင်ခွင့် ■ ဦးသိမ်းစိုး (ယာယီ-၇၇၇)

(သီဟရတနာစာပေ)

အမှတ် (၁၀၀-D)၊ အင်းယားလမ်း၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊

မူပိုင်ခွင့်နှင့် ■ ဒေါ်ခင်အေးမြင့်

အတွင်းပုံနှိပ် (ရာပြည့်အောင်ဆက်)

၁၉၉၂ လမ်း-၅၀၊ ပုဇွန်တောင်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မူပိုင်ခွင့်နှင့် ■ ကိုဆန်း - THIHA GROUP

စာအုပ်မျှဝေ ■ ကိုမြင့်

အုပ်စိုး ■ (၁၀၀၀) ကျပ်

သီဟရတနာစာပေတိုက်မှထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

- ၁။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သူမ
- ၂။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ရင်မှတစ်နှုတ်
- ၃။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ မေတ္တာ
- ၄။ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၏ သူ
- ၅။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ နတ်ရေငယ်ရွှေစာ
- ၆။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ကမ္ဘာမြေဝယ်
- ၇။ ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၏ အိမ်ကြီးမာယာ
- ၈။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ စိတ်
- ၉။ ဆောင်းဝင်းလတ်၏ လွမ်းလောက်ပေသည်
- ၁၀။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သူလိုမိန်းမ
- ၁၁။ မောင်သိန်းတန်၏ သည်အရွယ်
- ၁၂။ လေသူရဲတစ်ဦး(ဦးလှဝင်း)၏ သေခြင်းနှင့် အားမာန်
- ၁၃။ ပါရဂူ၏ ဘုရားကျောင်း တံမြက်လှည်းသမား
- ၁၄။ ဒေါက်တာခင်လေးမြင့်၏ ကျွန်ုပ်၏သဒ္ဒါ
- ၁၅။ ဇော်သူရဲတစ်ဦး(ဦးလှဝင်း)၏ မုန်တိုင်း
- ၁၆။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ရွှေလင်းယုန်
- ၁၇။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ပုဂ္ဂလပညတ်
- ၁၈။ မြတ်ဆွေ၏ စာရေးဆရာတို့၏ အနီးအဝေးရှိရိပ်များ
- ၁၉။ မင်းဆွေ၏ နာမည်
- ၂၀။ မိချမ်းဝင်း၏ အလွမ်းပင်ဆင့် ကျွမ်းရင်နင့်
- ၂၁။ ဦးလှမိုး၏ ရဟန္တာအဝ ကောဏ္ဍည
- ၂၂။ လူထုစိန်ဝင်း၏ ပထမအမျိုးသမီးလမ်းထွင်သူများ
- ၂၃။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ချစ်အောင်မုတ်တမ်း
- ၂၄။ မင်းခိုင်ဦး၏ ပန်းတို့သည်လည်း ရန်ချင်းပြိုင်မည်နိုင်
- ၂၅။ ဇော်နောင်၏ အာရုံမျက်လုံးများဖြင့် အနောက်ကမ္ဘာကိုကြည့်ရှုခြင်း
- ၂၆။ ဟိန်းလတ်၏ သိမ်တိမ်းကြောင်းဖြစ်တည်မှုသစ် ပဉ္စလက်သရွပ်မှန် နှင့် စာပေအနုပညာရေးရာ
- ၂၇။ ဂျာနယ်ကျော်မိသားစု၏ ဂျာနယ်ကျော်စီးဆင်းမှု
- ၂၈။ ရွှေဥဒေါင်း၏ အာပရာဟင်လင်ကွန်း
- ၂၉။ ဒဂုန်တာရာ၏ မေ
- ၃၀။ နတ်ရွယ်၏ ရင်သွေးနှင့် ပိုရေးဇီးယား ဝတ္ထုတိုများ
- ၃၁။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သုခပဒေသာပညာရှင်
- ၃၂။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ အဖြူ
- ၃၃။ ချစ်ဦးညို၏ လက်အိပ်ချစ်သူ
- ၃၄။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ တွေးတစ်ခုံစိတ်
- ၃၅။ မန္တလေးကလောင်စုံ၏ မဆုံဖြစ်ကြသူများ
- ၃၆။ လူထုဒေါ်အမာ၏ ငွေနှင့်လက်နက်

- ၁၃။ ဒဂုန်တာရာ၏မြိုင်
- ၁၄။ ရွှေခေါင်း၏ ခိုက်စမ်းယား ဝတ္ထုတိုများ
- ၁၅။ မိချမ်းဝေ၏ လှိုင်းနှစ်ထပ်ပင်လယ်
- ၁၆။ လူထုဝန်ဝင်း၏ အရှေ့တိုမျှော်၍ အနောက်ကိုကြည့်ခြင်း
- ၁၇။ မြသန်းတင့်၏ ကံကောင်း
- ၁၈။ ချစ်ဦးညို၏ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဝေဒနာ
- ၁၉။ မင်းသုဝဏ်၏ ပန်းနှင့်ပင်စည်
- ၂၀။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ မုန်း၍မဟု
- ၂၁။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သွေး
- ၂၂။ ဟိန်းလတ်၏ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာများနှင့် သူတို့၏စာများ
- ၂၃။ အောင်ဝေး၏ အေးမြမြမီးလှံ
- ၂၄။ မောင်ဝံသ၏ ကမ္ဘာ့ထိပ်တန်းနိုင်ငံများ၏ နိုင်ငံရေး၊စီးပွားရေး
- ၂၅။ မြိုင်ကွင်းကျယ်လေ့လာချက်
- ၂၆။ ဆောင်းဝင်းလတ်၏ မီးပြတိုက်
- ၂၇။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သူလိုလူ
- ၂၈။ ဒေါက်တာခင်လေးမြိုင်၏ LET US SPEAK FRENCH
- ၂၉။ လူထုခေါ်အမာ၏ မြန်မာပြည်တွင် စစ်ဆေးခဲ့သော အမှုအခင်းများ
- ၃၀။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ မြန်မာဆေးပညာ
- ၃၁။ ကျော်ဝင်း၏ လူများ၊ ဖြစ်ရပ်များ၊ တူရိယာချက်များ(နိုင်ငံတကာအိုင်ဒီယာမိတ်ဆက်)
- ၃၂။ ချစ်ဦးညို၏ အချစ်ဖြင့်လောင်ကျွမ်းတောက်ပသူများ
- ၃၃။ ရွှေဘိုမိမိကြီး၏ ဗုဒ္ဓသာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်ကျော်အနာဂါရိကဓမ္မဗုဒ္ဓ

ချစ်ဦးညို၏ ချစ်သူသန္တရီ

ဆက်လက်ဆက်ခံမည့်စာအုပ်များ

- ၅၈။ မြသန်းတင့်၏ အညတရရုပ်ပုံလွှာများ
- ၅၉။ ဒဂုန်တာရာ၏ စန္ဒရားဆရာ (သို့) မဟာအချစ်
- ၆၀။ မောင်ပေါ်ထွန်း၏ အကြီးအကဲ (The Haj - Leon Uris)
- ၆၁။ လူထုခေါ်အမာ၏ သက်တန်းရောင်
- ၆၂။ ဝသုန်၏ သားကလေးအမည်မသိနှင့် ဝတ္ထုတိုများ
- ၆၃။ မောင်သန်းဆွေ(ထားဝယ်)၏ အိမ်ရှေ့စံလှိုင်းမင်းမုသည့်ရွှန်ပိလိယမောင်လတ်သို့
- ၆၄။ ကြည်ဦး၏ လွမ်းပင်တိုင်စံနှင့် နန်းဘုံသီဟာဘွေ
- ၆၅။ ချစ်ဦးညို၏ ပန်းမုန်ဝေ
- ၆၆။ ချစ်ဦးညို၏ လက်ရွေးစင်ဝတ္ထုတိုများ
- ၆၇။ ညီဝေမင်း၏နဂါးသားမိခင်(သို့)အလင်အကဲနှင့်သမီးနှစ်ယောက်နှင့်အနုပညာပြိုင်ကွန်ရက်များ
- ၆၈။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုတိုများ
- ၆၉။ ချစ်ဦးညို၏ လက်ရွေးစင် ဝတ္ထုတိုများ
- ၇၀။ ခိုင်လုံအေးမောင်၏ မြားနက်
- ၇၁။ မောင်မိုးသု၏ ခေတ်မီမီ ကမ္ဘာကြည့် ကြည့်မြင်
- ၇၂။ တက်တိုး၏ မေတ္တာမွန် (Silas Marner)

ချစ်ဦးညို၏ ဘဝဖြစ်စဉ်မှတ်တမ်း

အဖဦးရွှေခေါင်းညို၊ အမိ ဒေါ်စိန်ရင်တို့မှ ၁၉၄၇ ခု ဒီဇင်ဘာ (၃၀)ရက်တွင် မန္တလေးမြို့၌ဖွားမြင်ခဲ့ပြီး မွေးချင်း(၇)ယောက်အနက် အကြီးဆုံး ဖြစ်ကာ အမည်ရင်းမှာ ကျော်စွာဖြစ်သည်။

၁၉၅၂ခု တွင် မန္တလေးမြို့ နန်းတော်ရှေ့၊ မတ္တရာတိုက်၊ မူလတန်းကျောင်း၌ ပညာ ဆည်းပူး၍ ၁၉၅၆ ဝက်စလီကျောင်းနှင့် ဘီဘီတိုအေ ကျောင်းတို့တွင် အလယ်တန်းပညာ သင်ကြားကာ ၁၉၅၇-၆၁ တွင် မန္တလေး အ. ထ. က(၁) တွင် တက်ရောက်ခဲ့ပြီး ၁၉၆၂တွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် ဥပစာဝိဇ္ဇာ(က)၊ ၁၉၆၃ တွင် ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာနှင့် သိပ္ပံတက္ကသိုလ်တွင် ဒဿနိကဗေဒအဓိက ယူခဲ့ပြီး၊ ၁၉၆၈ ၌ ဂုဏ်ထူး(၃)ဘာသာဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရရှိပြီး မဟာဝိဇ္ဇာတန်းတက် ရောက်ခဲ့သည်။

၁၉၆၉ မှ ၁၉၇၂ အထိ ရန်ကုန်လုပ်သားကောလိပ်၊ စစ်တွေ ကောလိပ်၊ ဒဿနိကဗေဒဌာနတို့တွင် နည်းပြဆရာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင် ခဲ့သည်။ ၁၉၇၂ မှ ၁၉၇၄ တွင် ရန်ကုန်ဗဟိုသမဝါယမသင်တန်းကျောင်း နည်းပြ ဆရာအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၇၅ တွင် အမှုထမ်းဘဝကို စွန့်လွှတ်ခဲ့၍ စန္ဒာဦး ယဉ်ကျေးမှု ဇာတ်အဖွဲ့တွင် ဇာတ်ညွှန်းနှင့် ဝါရိုက်တာအဖြစ် ၁၉၇၆ ၌ လုပ်ကိုင်ပြီး၊ ၁၉၇၇ မှစ၍ စာပေရေးသားခြင်းဖြင့် ရပ်တည်ခဲ့သည်။

၁၉၈၃ မှ ၁၉၈၈ အထိ သဘင်မဂ္ဂဇင်းတွင် တာဝန်ခံစာတည်း၊ စာတည်းချုပ်အဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၉၉ မှ ၂၀၀၀ အထိ ရွှေပြည်တန်ဂျာနယ်တွင် အယ်ဒီတာချုပ် အဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့သည်။

၁၉၉၉ မှ ယခုအထိ ရန်ကုန်ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်၌ ပညာရေး အဖွဲ့ဝင် ပြင်ပစာစစ်မှူး နှင့် ဇာတ်သဘင်ပညာဌာန၊ အကြံပေးပညာရှင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။

အခန်း [၁]

ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်ခြေတစ်ဝိုက်တွင် ဆီးနှင်းဖြိုက်ဖြိုက် ကျလာသည်။ ချည့်နဲ့သောလရောင်သည် ဆီးမြူထုကို မဖောက်ထွင်းနိုင်သဖြင့် တော၏အောက်ခြေ မြေအပြင်ဝယ် စောစီးစွာပင် မှောင်ရိပ်သမ်းလာသည်။ သို့သော် မြင့်မားသီခေါင် တောင်ထွတ်များဆီတွင်ကား လရောင်သည် လွတ်လပ်စွာ တောက်ပလျက် ရှိလေသည်။

ကုန်းကမူများ တောင်ပူစာ ဆင်ခြေလျှောများ အတိပြီးသည့် မြေပြင်၏ အမှောင်ရိပ်သည် ခါတိုင်းထက် နက်ရှိုင်းနေသည်ဟုထင်ရသည်။ လင်းတငှက်၏ နှုတ်သီးကောက်ကောက် လည်တိုင်ကွေးကွေး သဏ္ဌာန်များနှင့်တူသော ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်ထွတ်တို့သည် လရောင်ကိုခံယူလျက် ထိုမြေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။ လင်းဖြာတောက်ပသော တောင်ထွတ်များနှင့် မည်းမှောင် နက်ရှိုင်းသည့် မြေအပြင် ဂိဇ္ဈကုဋ် သည်မိမိ၏ အမြင့်ပိုင်းနှင့် အနိမ့်ပိုင်းတို့တွင် လောက၏ ဆန့်ကျင်ဘက် တရားကို ထုတ်ဖော် ပြသနေလေသည်။

ဘုဇပတ်ပင်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်လျက် ရှိသည့် တောအုပ်တစ်ဝိုက်မှာ အမှောင်ဆုံးနေရာပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် အိပ်တန်းတက် ငှက်များလည်း မရှိကြ။ သားရဲတွင်းသို့ ပြန်ဆင်းသည့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များလည်း မရှိကြ။

အခက်အရွက်ချင်း အကြားမလပ် ထိစပ်နေကြသော ထိုတောအုပ်မှာ နေအခါမှပင် မိုင်းညှိတိတ်ဆိတ် နေတတ်လေရာညဉ့်အခါဆိုလျှင် ပို၍ပင် မည်းမှောင် ငြိမ်သက်နေလေတော့သည်။

ချစ်သူသန္ဓေ

သို့သော် ကျေးဇူးတင်စွာရရှိခဲ့ရုံမျှပင် မခိုအောင်းတတ်ကြသော ထိုအမှောင်
ညနှင့် ထိုတိတ်ဆိတ် နက်ရှိုင်းမှုကို နှစ်လိုစွာ အသုံးပြုကြသူ လူအချို့သည်
သန္ဓေအဖို့ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိလေသည်။

မြင်းသုံးစီးနှင့် လူသုံးယောက်သည် တောင်ခြေတော်အုပ်၏ ပို၍နက်သော
အတွင်းပိုင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာကြသည်။ ဆီးနှင်းတို့ဖြင့် စွတ်စိုလျက်ရှိသော မြေ
ပြင်က မြင်းများ၏ ခွာသံကို လုံခြုံအောင် ထိန်းသိမ်းထားသဖြင့် သူတို့၏ လှုပ်
ရှားမှုမှာ အသံမဖြစ်နေချေ။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာသစ်ရွက်များကို တိုးစေ့ ပွတ်သပ်
သွားသံများ ထွက်ပေါ်လာတတ်သည်။

တောအုပ်၏ အနက်ဆုံးအပိုင်းသို့ ရောက်လာကြသည်နှင့် အမှောင်ထုက
လည်း ပို၍သိပ်သည်းလာသည်။ သို့သော် လူရေမြင်းပါ အမှောင်ထဲတွင် မြင်နိုင်
သော အစွမ်းရှိသည့်နှယ် သူတို့သည် သစ်ပင်များကို ကွေ့ပတ်ရှောင်တိမ်းလာ
ကြသည်။

တောအနက်ဆုံးသို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး နောက်မှာပင် အမှောင်သည်
မသိမသာ ပါးလျားလာသည်။ အပေါ်မှ သစ်ရွက်များလည်း အကြားမလပ် ထိ
စပ်မနေကြတော့ဘဲ တစ်စတစ်စ ကျလာသည်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် လရောင်သည်
နှင်းဖြူများကို ဖောက်ထွင်းလျက် မြေပြင်သို့ ကျနေသည်။

မျှောတော့သော လရောင်အောက်၊ တောအုပ်၏ အစွန်ဆင့်ခြေလျှော
တောင်ကမူခြေရင်းတွင် မြင်းသုံးစီး ရပ်လိုက်ကြသည်။ ဖြူရော်ရော် လရောင်ပြာ
အလင်းတွင် မြင်းစီးသမားများ၏ သဏ္ဍာန်သည် မထင်မရှား ပေါ်လာသည်။

မြင်းသုံးစီးယှဉ်ရပ်နေရာမှ အလယ်လူသည် သူ့မြင်းကို နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းစာ
မျှ ရှေ့သို့တိုးထွက်သည်။ ကျန်မြင်းနှစ်စီးက နေရာမှာပင် အစွဲအမြဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ရှေ့သို့ ထွက်သွားသော မြင်းစီးသမားက မြေနှင်းကွင်းပေါ်တွင် မတ်
တပ်ရပ်လျက် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ခြေရင်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုနောက် နောက်မှ
မြင်းနှစ်စီးကိုလက်ငယ် ဖြုလျက်ခေါ်ယူလိုက်သည်။ မြင်းသုံးစီးစလုံး ရင်ပေါင်
တန်းလျက်သားဖြစ်သွားကြပြန်သည်။

ဟိုရှေ့ကတောင်ပုစာနဲ့ ခင်တန်းကိုဖြတ်ပြီးရင် ငါတို့ရောက်ပြီ၊ မင်းတို့
က ခင်တန်းစပ်အထိ ငါနဲ့လိုက်လာခဲ့၊ ပြီးတော့ အဲဒီနေရာမှာပဲ စောင့်ပြီး ကျန်ခဲ့
ကြ၊ နားလည်လား။

အလယ်မြင်းစီးသမားက အိမ်အာဏာသံဖြင့် ပြောသည်တွင် ဝဲယာမြင်း

သီဟရတနာစာပေ

စီးသမားနှစ်ယောက်က ငြိမ်သက်စွာပင် တုံ့ပြန်နာခံကြသည်။

ထို့နောက် အလယ်မြင်းစီးသမားက စတင်လှုပ်ရှားသည်။ နောက်မှ
မြင်းနှစ်စီးက ရင်ပေါင်တန်းလျက်ပင် လိုက်သွားကြသည်။

တောင်ပူတက်ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် တောအုပ်ခင်တန်းငယ်တစ်ခုကို ဆက်
လက်ဖြတ်ကျော်ကြပြန်သည်။ အရှေ့ကောင်းကင်တွင် မြင့်တက်လာသော လဝန်းမှ
လရောင်သည် ကောင်းစွာလင်းဖြာနေပြီဖြစ်သည်။ လအလင်းရိပ် ဖြန့်ကြက်သော
ထိုနေရာကို မြင်းသုံးစီးတို့သည် လျင်မြန်စွာ ဖြတ်သန်းလိုက်ကြသည်။ အမှောင်
တွင် မွေ့လျော်သလောက် အလင်းကို ရှောင်ကွင်းချင်ကြသည့် သဘောဖြစ်သည်။

ခင်တန်းစပ်သို့ ရောက်ပေပြီ။

ခေါင်းဆောင် မြင်းစီးသမားသည် မြင်းပေါ်မှခန့်ဆင်းလိုက်သည်။ ကျန်
မြင်းစီးသမား နှစ်ယောက်လည်း မြင်းပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။ ခေါင်းဆောင်က
ရှေ့ဆီသို့ ကြည့်ရင်း လက်ပိုက်လိုက်သည်။ ကျန်နှစ်ယောက်က ထိုလူ၏နောက်
သို့ ရိုက်ကူးစွာ ချဉ်းကပ်၍ ခေါင်းဆောင်၏ပခုံးထက်မှ ဝတ်ရုံမည်းကြီးကို ဖြုတ်
ပေးကြသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းဆောင်က မြင်းစီးဖိနပ်ကို ချွတ်ပေးလိုက်ရာ
တစ်ယောက်က သိမ်းယူပြီး အခြားတစ်ယောက်က ပန်းကြိုးများ ရက်ဖောက်ထား
သည့် ကြိုးသိုင်းလွှာဖိနပ်ကို ခေါင်းဆောင်၏ ခြေထောက်တွင် ချည်နှောင်ပေးသည်။
ထို့နောက် ဖြူလွှာသော ဝတ်ရုံရှည်ကြီးကို ခေါင်းဆောင်၏ ပခုံးထက်သို့ လွှမ်းခြုံ
ပေးကြသည်။

လရောင်အောက်တွင် ခေါင်းဆောင်မြင်းစီးသမား၏ အသွင်သဏ္ဌာန်သည်
စောစောက တောနက်အမှောင်ထဲမှ အသွင်သဏ္ဌာန်နှင့် လုံးဝခြားနားသွားတော့သည်။

အဝတ်တန်ဆာများကို လဲလှယ် ဝတ်ဆင်ပြီးနောက်တွင် ခေါင်းဆောင်
သည် နောက်လိုက် နှစ်ယောက်အား တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အကြည့်
မှာ အသံခွဲ အမိန့်ပင် ဖြစ်သည်။ နောက်လိုက်နှစ်ယောက်သည် နှင်းများ စိုစွတ်
နေသော မြက်ခင်းပေါ်တွင် ခူးထောက်လျက် ထိုအသံခွဲ အမိန့်ကိုပင် တိတ်ဆိတ်မှု
ဖြင့် နာခံလိုက်ကြသည်။

ခေါင်းဆောင်က တစ်ချက်ပြုံးလျက် ပခုံးတွင် လွယ်ထားသော ဓားကို
ဖြုတ်ပေးသည်။ ခါးစည်းကြိုးမှ ဓားမြှောင်ကိုလည်း လှမ်းပေးသည်။ နောက်လိုက်
များက ဓားများကို သိမ်းလိုက်ကြသည်။

အခု အချိန်ကစပြီး ငါဟာ ဘာလက်နက်ကိုမှ ကိုင်စရာမလိုတော့ဘူး။

သီဟရတနာစာပေ

ခေါင်းဆောင်က သူ့ကိုယ်သူ ပြောဟန်ဖြင့် ရေရွတ်သည်။

‘ဒါပေမယ့် မင်းတို့အားလုံးကတော့ လက်နက်နဲ့ကိုယ်နဲ့မကွာ ဆောင်ကြရတော့မယ်၊ နားလည်လား’

ခေါင်းဆောင်သည် တောင်ခြေဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ခင်တန်းစပ်ရှိ စမ်းချောင်းဘေး လမ်းလေးအတိုင်းထွက်သွားသည်။ မြူလွသော ဝတ်ရုံကြီးသည် တအိမ်နီးပါးခါလျက် နှင်းမှုန်များအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှပင် နောက်လိုက် နှစ်ယောက်သည် ဒူးထောက်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။ အချင်းချင်း အပြန်အလှန်ကြည့်လိုက်ကြသော မျက်လုံးများတွင် နားမလည်သော အဓိပ္ပာယ်များဆောင်နေသည်။

‘ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်တာလဲ၊ ငါတော့ ဘာမှ နားမလည်တော့ဘူး’

‘မင်းလိုပေါ့၊ ငါလဲ ဘာမှန်းကိုမသိဘူး’

‘ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ခြေ ကျောင်းတော်ပိဟာရမှာ ဗုဒ္ဓသီတင်းသုံးနေတယ်၊ ဗုဒ္ဓဆီကို သွားရောက်ဖူးမြော်ဖို့အတွက် ငါတို့ရဲ့ သခင်ဟာ ဘာကြောင့် အခုလို လျှို့ဝှက်တဲ့ နည်းလမ်းတွေနဲ့ လှုပ်ရှားနေတာလဲ’

‘ငါလဲ အဲဒါကိုပဲ သိချင်နေတာလေ’

‘ဗုဒ္ဓဆီကို သွားတာပဲ၊ အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားနဲ့ သွားပေါ့’

‘အေးလေ..... ပြီးတော့ ရာဇဂြိုဟ်လမ်းမကြီးကနေသွားပေါ့၊ ဘုရင်မင်း မြတ်အပါအဝင် ရာဇဂြိုဟ်မြို့သူမြို့သားတိုင်းလဲ ဒီလိုပဲသွားနေကြတာပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ခြေရဲ့ အနက်ဆုံး တောလမ်းခရီးနဲ့မှ သွားတယ်၊ ပြီးတော့ အမှောင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားတယ်၊ ခြွေရံသင်းပင်း မသုံးဘဲ ငါတို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ ခေါ်တယ်၊ ဒီနေရာရောက်တော့မှ မြင်းကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ဝတ်ရုံနဲ့လွှာ ဖိနပ်လဲလှယ်ဝတ်ဆင်တယ်၊ ပြီးတော့ ခြေကျင် ဆက်သွားတယ်၊ ဘာသဘောလဲ’

‘ဘာသဘောလဲ...ဟုတ်လား၊ အဲဒါကို သိရင် ငါတို့ဒီအချိန်မျိုးမှာ ဒီနေရာကိုတောင် ရောက်မလာကြဘူးလေ’

နှစ်ယောက်စလုံး တိတ်ဆိတ် သွားကြပြီး အဝေးဆီမှ ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်ထွတ်များဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပြန်သည်။ ကွေးကွေးကောက်ကောက် တောင်ထွတ်များများကား လရောင်တွင် စွင့်စွင့်မတ်မတ် ထိုးထွက်နေကြလေသည်။

‘သခင် ငါ့ကို တစ်ခုတော့ ပြောထားဖူးတယ်၊ ဒီကိုထွက်မလာခင် မြင်းစောင်းမှာ မြင်းတွေကုန်းနှီးတင်တုန်းက . . .’

‘ဘာတဲ့လဲ’

‘လျှို့ဝှက်အပ်တဲ့အမှုကို စတင်ပြီဆိုကတည်းက အရာရာတိုင်းမှာ လျှို့ဝှက်ရတော့မယ်၊ လျှို့ဝှက်တဲ့ အလေ့အကျင့် ကိုပြုစုဖို့ထောင်ရမယ်တဲ့’

‘အဲဒါကတော့ ဘာမဓိပ္ပာယ်လဲ’

‘ငါဘယ်သိမလဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီည ဒီလို ထွက်လာကြတာဟာ လျှို့ဝှက်တဲ့အလေ့အကျင့်ကို စတင်လေ့ကျင့်တာပဲလို့ ထင်တယ်’

‘ငါတို့ရဲ့ သခင်မှာဘာများ လျှို့ဝှက်တဲ့အမှု ရှိနေလို့လဲ၊ မင်းဘယ်လို ထင်သလဲ’

‘ဘယ်လိုမှ မထင်တတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ ပတ်သက်နေမလားလို့တော့ ငါတွေ့မိတယ်’

‘ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ ဟုတ်လား၊ ထိန်းရေးရာကိစ္စမျိုးလား’

‘ငါထင်တာတော့ ရာဇဂြိုဟ်ထီးနန်းရေးရာထက် ပိုပြီးကြီးကျယ်မယ် ထင်တာပဲ၊ ငါတို့ရဲ့သခင်ဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အထူးယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ ပညာရှိအမတ်ကြီးလေ’

‘ဟုတ်ပါပြီလေ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ ငါတို့ရဲ့ သခင်ဟာနှစ်ကိုယ်ကြား နှစ်နားတွေပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါစဉ်းစားလို့မရတာက ဘာကြောင့် ငါတို့ရဲ့သခင်က ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ခြေကျောင်းက ဗုဒ္ဓဆီကို ခုလိုအချိန်ကြီးမှာ အခုလိုလမ်းခရီးကို အသုံးပြုပြီး သွားရတာလဲ’

အဖြေမရှိသော မေးခွန်းများဖြင့် နှစ်ယောက်သားတိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်သည်။ ဂြိုဟ်မြင့်တက်လာသော လဝန်းကြောင့်ခင်တန်းစပ်တွင် လရောင်သည် ကောင်းစွာ လင်းထိန်လျက်ရှိလေသည်။

အတန်ကြာမှ တစ်ယောက်က သက်ပြင်းရှိက်လျက်ပြောသည်။

‘အဓာတသတ် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ လက်ထက်မှာ ထူးဆန်းလျှို့ဝှက်တဲ့ ဘယ်အရာမဆို ဖြစ်ပေါ်နိုင်တယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့.....ငါတို့ရဲ့ဘုရင် အဓာတသတ်ဟာ အလွန် ဓားထက်တယ် မဟုတ်လား၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဓားသွားတစ်ခု မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ နှစ်ကိုယ်ကြားနှစ်နားဖြင့်ပဲ ငါတို့ရဲ့’

သခင် ဝဿကာရဗြဟ္မဏ ဟာလဲ ဓားသွားတစ်ခုပဲ

‘ကိုင်း.....ရောင်းရင်း၊ ငါတို့ဟာ ကျေးကျွန်တွေဖြစ်ကြတယ်၊ သစ္စာ
ခံတွေဖြစ်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ အင်မတန် ထက်တဲ့ဓားသွားနှစ်ခုကြားက အမှုတော်
ထမ်းတွေလဲ ဖြစ်ကြတယ်၊ ဒီတော့တို့ဟာ ထင်မြင်ယူဆချက်တွေ၊ အမေးအဖြေ
တွေ လုပ်နေဖို့မသင့်ဘူး၊ ငါတို့လုပ်ရမှာက သခင်မှာသွားတဲ့အတိုင်း ဒီအနီးအနား
တစ်ဝိုက်ကို ဘယ်သူမှမလာအောင်၊ လာတဲ့သူလဲ အသက်နဲ့ခန္ဓာတွဲပြီး ပြန်မသွား
စေရအောင် စောင့်ကြပ်ဖို့ပဲ၊ ဒီတော့ ငါတို့တာဝန် ငါတို့လုပ်ကြစို့’

‘အင်း.....အဲဒါပဲကောင်းပါတယ်၊ ငါတို့သခင်ပြောသလိုပေါ့၊ လျှို့ဝှက်
အပ်တဲ့ အမှုကိစ္စမှာ ဘာမှမသိဘဲ ပါဝင်ရတာကိုက လျှို့ဝှက်တဲ့အလေ့အကျင့်တစ်
ခုပဲ မဟုတ်လား’

‘ဓားလွယ်ကိုယ်စီ ကိုင်လျက် နှစ်ယောက်သား ကျောချင်းကပ်လိုက်ကြ
သည်။ လရောင်ဆမ်းသော ညဉ့်ဝန်းကျင်ထဲသို့ သိမ်းငှက်မျက်လုံးများဖြင့် စောင့်
ကြည့်ကြသည်။’

သခင် ‘ဝဿကာရဗြဟ္မဏ’ ၏ အမိန့်ကိုသာ ဦးထိပ်ရွက်ကြရပေမည်။

‘လျှို့ဝှက်သောအမှု၊ ငှက်တစ်ကောင်ကိုသော်မှပင် အဖြတ်အသန်း အကျူး
အကျော်မရှိစေရ’ ဟူသောအမိန့်။

အခန်း [၂]

ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ခြေကျောင်းသို့ ဝဿကာရဗြဟ္မဏ လျှို့ဝှက်စွာ သွား
ရောက်ကာ ကျောင်းတော်ဝိဟာရတွင် သီတင်းသုံးနေသော ဗုဒ္ဓနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး
နောက် နှစ်လခန့်အကြာတွင် ရာဇဂြိုဟ်နန်းရင်ပြင်၌ ထူးခြားသော အကြောင်းအ
ရာတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ဘုရင်အဇာတသတ်သည် ညီလာခံကို စစ်ရေးဆွေနှစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ချက်ချင်း
ပြောင်းလဲကျင်းပရန် အမိန့်ပေးလိုက်ပြီးနောက် တပ်မင်းကြီးများနှင့် ဗြဟ္မဏပညာရှိ
မှူးမတ်များချည်းကျန်ရှိသော ညီလာခံတွင် အမိန့်တစ်ခုကို ထုတ်ဖော်လိုက်သည်။

‘မဇ္ဈိမတစ်ခွင်မှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မဂ်ခတိုင်းဟာ အင်အားအကြီးဆုံးဖြစ်ခဲ့ပြီ၊
ဒါ ပေမယ့် မဂ်ခကိုပြန်ရယ်ပြီပြန်တဲ့ နိုင်ငံတစ်ခုရှိနေတယ်၊ အဲဒီနိုင်ငံကတော့
ဝေသာလီပဲ’

လိစ္ဆဝီတို့၏ ဝေသာလီကို တိုက်ခိုက်ရန် ဘုရင်အဇာတသတ် မကြာခဏ
ကြိုးဝါးတတ်သဖြင့် ညီလာခံသည် အလိုက်သင့်ပင် အမိန့်နှာခံနေကြသည်။

‘အားလုံးသိတဲ့အတိုင်းပဲ ဂင်္ဂါမြစ်ဟာ ရာဇဂြိုဟ်နဲ့ ဝေသာလီအကြား
မှာ အရှေ့ကအနောက်ကို စီးဆင်းနေတယ်၊ ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းပေါ်က ပဋနဂါမဆိပ်ကမ်း
ဒေသကြီးဟာ ရာဇဂြိုဟ်နဲ့ဝေသာလီထဲမှာ တစ်ဝက်စီပါဝင်နေတယ်၊ ပဋနဂါမတောင်
ခြေကနေ အဖိုးထိုက်တဲ့ ဥစ္စာဘဏ္ဍာတွေဟာ အလုံးအရင်းနဲ့ ထွက်ပေါ်နေတယ်၊
မဂ်ခနိုင်ငံကို မခန့်မညားပြီပြန်တဲ့အမှုမှာ ဒီပဋနဂါမအမှုဟာ ဝေသာလီရဲ့ အကြီး
ကျယ်ဆုံး ကျူးကျော်ချက်ဖြစ်တယ်’

အဇာတသတ်သည် လက်ရုံးကိုဆန့်တန်းရင်းမှပင် ညီလာခံပရိသတ်အဖွဲ့

ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနေရာတွင် ဝဿကာရဗြဟ္မဏ ထိုင်နေသည်။

‘ပြီးခဲ့တဲ့လ ဆီးနှင်းတွေ စတင်ကျလာတဲ့ အချိန်မှာပဲ ကျွန်ုပ်ဟာ ပဋနဂါမနဲ့ ဂင်္ဂါမြစ်တစ်ဘက်ကမ်းက ရတနာတွေကို သွားရောက်သိမ်းယူဖို့ စစ်သည်တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ စေလွှတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် လိစ္ဆဝီတွေဟာ မဂတေပိဋ္ဌမရောက်ခင် ခုနစ်ရက်ကပဲဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်သွားကြပြီဖြစ်တယ်။ မဂတေပိဋ္ဌဟာ ဘာကိုမှ မရဘဲ လက်ချည်းသက်သက် ပြန်ခဲ့ကြရတယ်။ ဒါဟာ လိစ္ဆဝီတွေရဲ့ အကြိမ်ကြိမ်ကျူးကျော်စော်ကားမှုတွေအနက်က အနီးကပ်ဆုံးအကြိမ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအကြိမ်ဟာ လိစ္ဆဝီတွေအတွက် နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်စေရမယ်။ သင်းတို့ကို နောက်ထပ် ကျူးကျော်စော်ကားခွင့် မပေးနိုင်တော့ဘူး’

လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ဝဿကာရ ဗြဟ္မဏထံမှ ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်တော်မျိုး ဝဿကာရ တင်ပါရစေ ဘုံရင်မင်းမြတ်’

‘ပြောစမ်း’

‘လိစ္ဆဝီတွေရဲ့ အာဏာစက်ဟာ ပဋနဂါမ လှည်းဆိပ်ရွာမြစ်ကမ်း ဒေသမှာ တစ်ဝက်တိတိ ပိုင်စိုးထားပါတယ်။ လိစ္ဆဝီ အာဏာ ယုံတည်ရာ နယ်နိမိတ်ဟာ အသေအချာ ရှိနေပါတယ်’

အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြသည်။ ဝဿကာရ၏ စကားတွင် ဘုံရင်အလိုနှင့်ဆန့်ကျင်သော အရိပ်အယောင်များ ပါဝင်နေချေသည်။

‘နောက်တစ်ချက်က လိစ္ဆဝီတွေရဲ့ ဝေသာလီဟာ ကျွန်တော်တို့ မရွံ့မတစ်ခွင်လုံးမှာ ထူးခြားတဲ့ တစ်ခုတည်းသောအဖွဲ့အစည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ဂဏအုပ်ချုပ်ရေးဟာ နိုင်မာညီညွတ်လှပါတယ်။ စည်းစနစ်ကျလှပါတယ်။ လိစ္ဆဝီတို့ရဲ့ ဝေသာလီကို ဩဇ္ဇာငဲ့ဖို့ဆိုတာဟာ အခြားတိုင်းနိုင်ငံတွေကို စစ်မက်ပြုသလို လွယ်ကူမှာမဟုတ်ပါဘူး။ မလွယ်ကူတဲ့အပြင် အုပ်ချုပ်ရေး၊ စီးပွားဘဏ္ဍာရေး၊ စစ်မက်ရေး အစစအရာရာ စနစ်ကျလှတဲ့ ဝေသာလီကို စစ်ထိုးဖို့ဆိုတာဟာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စလိုထင်ပါတယ်’

ဝဿကာရ ရူးသွပ်နေပြီလား ဟူသော မျက်လုံးများဖြင့် အားလုံးက သူ့ကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ငယ်ရွယ်သလောက်ထက်မြက်စူးရှလွန်းသော ဘုံရင်အဓာတသတ်၏အလိုဆန္ဒရှေ့မှောက်တွင် ဝင်ရောက်ပိတ်ပင် တားဆီးဖို့ ကြိုးစားသူမှာ ရူးသွပ်နေသူသာ ဖြစ်ရပေမည်။

‘သင် ဘယ်သူ့ကို ပြောနေသလဲဆိုတာ စဉ်းစားမိရဲ့လား ဝဿကာရ’

အဓာတသတ်၏ အသံ တိုးတိမ်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုသို့ အသံတိုးသွားခြင်းသည်ပင် ဘုံရင်မင်းမြတ်အနေနှင့် ပါးပျဉ်းကို ထောင်ဖြန့်လိုက်ကာ နောက်သို့ လှုပ်ယမ်းလိုက်သော မြွေဟောက်တစ်ကောင်၏ဒေါသမျိုးဖြစ်ကြောင်း အားလုံးသိထားကြလေသည်။

ဝဿကာရမူကား မြွေဟောက်၏ ပါးပျဉ်အောက်သို့ မိုက်မဲစွာ တိုးဝင်ပြန်လေသည်။

‘လိစ္ဆဝီတွေ သူတို့ဘာသာသူတို့ ငြိမ်းချမ်းစွာ လယ်လုပ်ကုန်သွယ်ကြပါစေ၊ သူတို့ရဲ့ ဂဏအုပ်ချုပ်ရေးနဲ့ သူတို့ နေပါစေ၊ သူတို့ရဲ့ သန္တာဂါရစည်းဝေးပွဲတွေကို အေးဆေးစွာကျင်းပကြပါစေ၊ ဝေသာလီနဲ့ စစ်ထိုးဖို့အကြံကို လက်လျှော့ စေချင်ပါတယ် ဘုံရင်မင်းမြတ်’

စောစောက လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားသော ညီလာခံသည် ချက်ချင်း ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။ ဝဿကာရ ဗြဟ္မဏ၏ မိုက်မဲမှုနဲ့ကို မကြာမီတွေ့မြင်ရတော့မည် ဟူသော အသံဖြင့် မကြည်ရဲမမြင်ရဲသည့်အလား အားလုံးပင် နန်းကြီးပြင်ကိုသာ မျက်နှာမူလျက် ရှိကြတော့သည်။

‘သွေးဖြူတဲ့ အဲဒီလူကြောက်ကို ငါ့ရှေ့က အခုချက်ချင်းဆွဲထုတ်သွားကြစမ်း’

စစ်သည်များက ဝဿကာရကို ဖမ်းချုပ်လိုက်ကြသည်။ ဝဿကာရသည် ရုန်းကန်ခြင်းမပြု။ သို့သော် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ အော်ဟစ်သည်။

‘ကျွန်ုပ်ဟာ တရားစီရင်ဆုံးဖြတ်တဲ့ အမတ်ကြီးတစ်ပါးဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဗြဟ္မဏတစ်ဦးဖြစ်တယ်၊ စစ်ရေးညီလာခံမှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့အယူအဆကို တင်ပြခြင်းသာ ဖြစ်တယ်၊ ကျွန်ုပ်ဟာပုန်ကန်သူမဟုတ်ဘူး၊ ဘုံရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အာဏာကို ဖိဆန်သူလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို သတ်ခွင့်မရှိဘူး၊ မသတ်ရဘူး၊ ငါ့ကိုမသတ်ရဘူး၊ ငါ့ကို . . . မသတ်ရ . . .’

အော်ဟစ်ရင်းဖြင့် စစ်သည်များလက်ဝယ်ပါသွားသော ဝဿကာရ၏ အသံသည် ညီလာခံ ခန်းမတစ်ဘက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

‘ဝေသာလီအကြောင်း ဆက်ဆွေးဇွေးကြဖို့၊ ရူးသွပ်နေတဲ့ လူကြောက်ကို မေ့ထားလိုက်ကြ’

အဓာတသတ်၏ အမိန့်သံမှတစ်ပါး ညီလာခံသည် ချောက်ချားတုန်လှုပ်မှုများဖြင့် အသက်ကင်းမဲ့နေလေသည်။

အခန်း [၃]

ဘဒ္ဒိယသည် အတိတ်နိမိတ်များကိုအယုံအကြည်ရှိသူမဟုတ်ချေ။

သို့သော် ယနေ့နံနက် စံအိမ်မှ ထွက်လာကတည်းကပင် နှုတ်ထဲမှာ အကြောင်းရှာမရဘဲ လေးလံတင်းကျပ်နေခဲ့သည်။

တူဖြစ်သူကလေး သုဉ္ဇနာက နေထိုင်မကောင်းသောကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု ဘဒ္ဒိယတွေးမိသည်။ တူကလေး သုဉ္ဇနာကသည် ဘဒ္ဒိယ၏ ဘဝပင်ဖြစ်သည်။ နှမဖြစ်သူနှင့် သူမခင်ပွန်းတို့သည် လိစ္ဆဝီသုရဲဇာကင်းပီသစွာပင် တိုက်ပွဲ၌ ကျဆုံးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထိုအခါတူဖြစ်သူ သုဉ္ဇနာ၏ နောင်ရေးကို ဘဒ္ဒိယပင်အစ ခပ်သိမ်း တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။ နှမမှ မွေးဖွားသော တူဖြစ်စေကာမူ ဘဒ္ဒိယအတွက် သုဉ္ဇနာသည် သားရင်းနှင့်မခြားပင်ဖြစ်သည်။

အစဉ်အဆက် နီစွေးသွက်လက်ခဲ့ပေသော လိစ္ဆဝီသွေးတို့ကို ကွယ်လွန်ခဲ့ကြကုန်သော နှမနှင့် ယောက်ဖတို့ ကိုယ်စား၊ ထို့နောက် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လာသော မိမိကိုယ်စား သုဉ္ဇနာကလေးထံတွင် အဆက်မပြတ် စီးဆင်းထက်မြက်စေရမည်ဟု ဘဒ္ဒိယ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

ဝေသာလီ၏ သားကောင်ရတနာဖြစ်လာရေးအတွက် သုဉ္ဇနာကိုသာ အစအဆုံး အားကိုးထားသည်။ ဘဒ္ဒိယ၏ ဘဝတွင် အခြားတစ်ခုမရှိသော တစ်ခုတည်းသောရည်မှန်းချက် သာရှိသည်။ ယင်းမှာ သုဉ္ဇနာကလေး လိစ္ဆဝီသားကောင်ပီသရေးပင် ဖြစ်သည်။

ယနေ့သည် ဘဒ္ဒိယအတွက် ဂဏလွတ်သဘင်တွင် အလှည့်ကျ တာဝန်ယူရမည့် ပထမနေ့ ဖြစ်သည်။ ဝေသာလီအုပ်ချုပ်မှုအရ ဂဏလွတ်သဘင် အုပ်

ချုပ်ရေးအဖွဲ့၌ ဘဒ္ဒိယ အလှည့်ကျ တာဝန်ယူခဲ့သည်မှာ ငါးကြိမ်ရှိခဲ့ပြီ။

လွတ်သဘင် ကျင်းပရန်နှင့် ဂဏအုပ်ချုပ်ရေး အာဏာကိုတာဝန်လွှဲပြောင်းယူရန် နံနက်စောစောကပင် စံအိမ်မှထွက်ရန် ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ နံနက်စောစော သောက်ပြီး၍ မြင်းနှစ်ကောင်တပ်ရထားရှိရာသို့ ထွက်လာချိန်မှာပင် ဘဒ္ဒိယသည် ဝေသာလီအနောက်အယုက် ဖြစ်စရာကို စတင် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

သုဉ္ဇနာကလေး အပြင်းဖျားနေကြောင်း အထိန်းသည်ကလာပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ဘဒ္ဒိယသည်ရထားမပြင်နိုင်သေးဘဲ တူကလေး၏ အိပ်ခန်း သောင်စောင်းသို့ သွားကြည့်ခဲ့သည်။ ဆေးဝါးများ တိုက်ကျွေးထားသဖြင့် အိပ်ရာထက်မှ နိုးနေသည့် ကြားထဲကပင် တူကလေး သုဉ္ဇနာကသည် ဦးရီးတော်ကို ပြုံးကြည့်နေသည်။

‘ဘ.....သန္တာဂါရကို သွားတော့မလို့လား’

ဘဒ္ဒိယက ကလေး၏ နက်မှောင်ရှည်လွှားသော နဖူးဆံစများကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

‘နေ့လယ်ကျရင် သန္တာဂါရကို သား လိုက်ခဲ့မယ်နော်’

‘သား.....နေကောင်းအောင် နေပါသားရယ်၊ ဂဏလွတ်သဘင်က နောက် နှစ်ရက်တောင် ကျင်းပဦးမှာပါ။ သန္တာဂါရအဆောက်အအုံကြီးကလည်း ဘယ်ကိုမှထွက်ပြေးမသွားပါဘူး’

‘ဒါပေမယ့် ဂဏသဘင်ရဲ့ ပထမဆုံးနေ့မှာမှ သားက လိုက်ချင်တာ၊ အကိုယ်တိုင် မောင်းတဲ့ ရထားပေါ်မှာ သားက စီးချင်တာ’

‘သား နေကောင်းအောင် ကြိုးစားလိုက်ဦးနော်၊ သားနေကောင်းသွားတော့ ဘသန္တာဂါရကိုခေါ်သွားမှာပေါ့ကွာ’

‘သား ခဏနေရင် နေကောင်းသွားမှာပါ။ အခု နို့သောက်ထားတယ်လေ’

‘သား ကောင်းကောင်း နေကောင်းမှ ခေါ်လိုဖြစ်မှာပေါ့၊ သန္တာဂါရ အဆောက်အအုံထဲမှာက အမြဲအေးစိမ့်နေတာ၊ နေမကောင်းဘဲ သား လိုက်လာရင် သား ပိုဆိုးသွားမှာပေါ့ကွယ်’

‘ဘတို့ရဲ့ သန္တာဂါရဟာ ကျောက်သား အဖြူတွေနဲ့ချည်းဆို ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တာပေါ့ သားရဲ့’

‘ရောကားထစ်တွေလဲ အများကြီးဆို’

‘အေး.....ဟုတ်တယ်’

‘ပန်းပုရပ်တွေ၊ ပန်းဥယျာဉ်တွေလဲ ရှိတယ်ဆို’

‘ရှိတာပေါ့ သားရဲ့’

‘ဘာက လိစ္ဆဝီရာဇာ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် လုပ်ရမှာလား’

‘ဟုတ်တယ် သားရဲ့ ၊ ဘာက ခေါင်းဆောင်အလှည့်’

‘ဘ.....အခု ရထားမှာ မြင်းတပ်ပြီးပလား’

‘တပ်ပြီးပြီလေ၊ ရထားအဆင့်သင့်ပဲ’

‘သား ခဏနေရင် နေကောင်းမယ်နော်၊ နေကောင်းကောင်းချင်း သန္တာ
ဂါရကို သားလိုက်ခဲ့မယ်’

‘သား ခဏလေးအိပ်လိုက်၊ အိပ်ရာကနိုးရင် နေကောင်းသွားမှာ’

အိပ်ရာထက်မှာပင် သုသုနာဂသည် လိစ္ဆဝီသူရဲကောင်းတို့၏ အမူအရာ
ကို အတုခိုးကာ၊ လက်ဝဲဘက်ရင်ဆုံပေါ်တွင် လက်ျာလက်သီးဆုံတင်လျက်
နှုတ်ဆက်သည်။ ဘဒ္ဒိယကလည်း ထိုအတိုင်းပင် ပြန်၍ နှုတ်ဆက်ခဲ့လေသည်။

ကလေးကို နွေးနွေးထွေးထွေး ထားပေးခဲ့ပြီး မြင်းနှစ်ကောင်တပ် ရထား
ရှိရာ မြင်းစောင်းဝသို့ ဘဒ္ဒိယ ထွက်လာခဲ့သည်။ မြင်းထိန်းက အသင့်ကြိုနှင့်ပြီး
ဇာတ်ကြိုးကို ဘဒ္ဒိယလက်ထဲ ထည့်ပေးသည်။ ဘဒ္ဒိယသည် မြားကာ နောက်
သို့ ဝင်ရပ်ရင်း ဇာတ်ကြိုးကို လှုပ်ယမ်းလိုက်သည်။

ရထားဆွဲ မြင်းနှစ်ကောင်စလုံးသည် အလွန်အကဲဆတ်သော တိုက်ပွဲဝင်
မြင်းကြီးနှစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ ဘဒ္ဒိယကဇာတ်ကြိုးကို အသာအယာ လှုပ်လိုက်သည်
နှင့်ပင် နှစ်ကောင်သား ပတတ်ရပ်ရင်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဟိလိုက်ကြ
သည်။

သည်မှာပင် ဘဒ္ဒိယအဖို့ စိတ်ထင်စရာနောက်တစ်ခုကို ကြုံလိုက်ရခြင်း
ဖြစ်လေသည်။ မြင်းနှစ်ကောင် ပတတ်ရပ်ပြီး ရှေ့ခြေများ မြေပြန်အကျတွင် ယာ
ဘက်မြင်းညိုကြီး၏ ရှေ့သံခွာတစ်ဖက် ပြုတ်ထွက်သွားသည်။

မြင်းထိန်းက သံခွာအသစ်တစ်ခု ချက်ချင်းပြန်တပ်ပေးရင်း ခရီးတစ်ခုခု
ထွက်ခါနီး၌ မြင်းခွာသံ ပြုတ်ခြင်းသည် နိမိတ်မကောင်းဟု ရေရွတ်နေသည်။

ဘဒ္ဒိယသည် အတိတ်နိမိတ်များကို အယုံအကြည်ရှိသူမဟုတ်။

သို့သော် တုဖြစ်သူ သုသုနာဂကလေး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေခြင်းနှင့်
စိတ်အိမ်မှအထွက်မှာပင် မြင်းခွာသံပြုတ်ရခြင်းတို့ကြောင့် ရင်ထဲမှာ လေးလံတင်းကျပ်

နေလေသည်။ သို့သော် မြင်းနှစ်ကောင်တပ်ရထားကို ဝေသာလီမြို့တွင်း လမ်းမကြီး
အတိုင်း မောင်းနှင်လာခဲ့ပြီး သန္တာဂါရအဆောက်အအုံရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည့်အချိန်
၌ ဘဒ္ဒိယသည် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာများ အားလုံးကို မေ့ပျောက်သွားခဲ့
ပြီ ဖြစ်လေသည်။

‘လိစ္ဆဝီတို့၏ ဂဏလွတ်သဘင်ကျင်းပရာ သန္တာဂါရ အဆောက်အအုံ
ကြီးသည် ဗြူးဗြူးတောက်ပသော လှေကားထစ်များဖြင့် ဘဒ္ဒိယကို ကြိုဆိုနေသည်။
ထို့နောက် လိစ္ဆဝီတိုင်းသားတို့၏ ရဲရင့်ထက်မြက်သော သွေးများက ဘဒ္ဒိယ၏
တစ်ကိုယ်လုံးသို့ စီးဖြန့် ပျံ့နှံ့လာသည်။’

သန္တာဂါရကိုမြင်လိုက်ရတိုင်း ဘဒ္ဒိယသည် တက်ကြွလာစမြဲ။ သန္တာဂါရ
၏ ချောမွတ်သော တိုင်လုံးကြီးများ၊ ရှည်လျားကျယ်ပြန့်သည့် လှေကားထစ်များ
က ဘဒ္ဒိယ၏သွေးကြောများထဲသို့ အဆက်မပြတ်သော ခွန်အားများကို ပို့ဆောင်
ပေးကြစမြဲ။

‘မြင်းဇက်ကြီးကို မြားကာတစ်ဘက်တိုင်ထိပ်တွင် ချည်ရင်းရထားပေါ်မှ
ဘဒ္ဒိယ ဆင်းရန်ပြင်လိုက်သည်။’

ထိုအချိန်မှာပင် ခပ်လှမ်းလှမ်း လှေကားထစ် ခြေရင်း၏ ဗုဒ္ဓိဦးတစ်ဘက်
ဆီမှ ရုတ်ရုတ်သံသဲ့အသံများကို ဘဒ္ဒိယ ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ဟေ့.....အဲဒီမှာ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ’

ဘဒ္ဒိယက ရထားပေါ်မှမဆင်းသေးဘဲ လှမ်းမေးသည်။

‘ဘဒ္ဒိယရာဇာပါလား။ အဲဟိုမှာ အခြားတိုင်းပြည်တစ်ပြည်က နှင်ထုတ်
လိုက်တဲ့ ရာဇဝတ်သားတစ်ယောက်ကို သူတို့ ဖမ်းဆီးနေကြတယ်’

‘ဘယ်တိုင်းပြည်ကလဲ၊ ဘယ်သူလဲ’

‘ရာဇပြုဟ်ကလို ပြောကြတာပဲ ဘဒ္ဒိယရာဇာ၊ ရာဇဝတ်သားရဲ့ နာမည်
တော့မသိဘူး။ အဲဒီလူရဲ့ခေါင်းတော့ ပြောင်နေအောင် ရိပ်ထားတယ်၊ ခေါင်းတုံး
အရိပ်ခံထားရတဲ့ ရာဇဝတ်သားဆိုတော့ ကြည့်ရတာ ပြည်နှင်ဒဏ်ထိထားတဲ့ သစ္စာ
မောက်နဲ့တူပါရဲ့’

ရထားပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ လူအုပ်ရှိရာသို့ ဘဒ္ဒိယ တိုးဝင်ခဲ့လေသည်။

အခန်း [၄]

ခေါင်းတုံးရိပ်ထားသည်။ သို့သော် မှတ်ဆိတ်ကျင့်စွယ်များကိုမူရိပ်မထား။ ပြည့်ဖြိုးသော မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းတွင် ထူထဲသော မျက်ခုံးများက အခွန်းနှစ်ဘက်သို့ မသိမသက် ကော့တက်နေကြသည်။ နှုတ်ခမ်းများက ပါးလျှားစေ့စပ်ပြီး ဝိတ်ထားသော ပြတင်းချပ်တစ်ခုနယ် ဖြစ်သည်။

အသားအရေက နီစပ်စပ်ရှိသည်။ ပခုံးများက လည်ပင်းတစ်ဘက်တစ်ချက်ဆီမှ အလွန်အမင်း နိမ့်ဆင်းနေကြကာ ရင်အုံကျဉ်းမြောင်းပြီး ဝမ်းဗိုက်က မဆိုစလောက် ပွင့်နေသည်။

အထူးသဖြင့် မျက်လုံးများ

စကင်တွေမြင်လိုက်ရသည့် အခိုက်မှာပင် ထိုမျက်လုံးများကို မိမိ ဘယ်လိုမှမနှစ်မြို့နိုင်ဟု ဘဒ္ဒိယ ခံစားလိုက်ရသည်။ မျက်ခွံများက ထူအစ်နေကြသော်လည်း မျက်နှာကဆန်မှာ သေးငယ်လှသည်။ သူငယ်အိမ်က ကျဉ်းမြောင်းစူးရှပြီး အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားနေသည်။ ထိုမျက်လုံးများအောက်တွင် ထုတ်ဖော်ရန်ခက်ခဲသော၊ သို့သော် ကောင်းသောလက္ခဏာ မဟုတ်သော အဓိပ္ပာယ်များ ရှိနေသည်ဟု ဘဒ္ဒိယ အလိုလိုသိလိုက်သည်။

ဝိုင်းအုံနေသော လူအုပ်က ဘဒ္ဒိယကိုတွေ့ကြသည်နှင့် လမ်းဖယ်ဝေးကြသဖြင့် ဘဒ္ဒိယသည် ထိုသူရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။

‘ဘဒ္ဒိယရာဇာ၊ ဒီလူဟာ’

လူအုပ်ထဲမှ အသံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။ ဘဒ္ဒိယက လက်ကာပြသည်။ ယနေ့အဖို့ ဂဏလွှတ်သဘင်တွင် အလှည့်ကျ လိစ္ဆဝီမင်းအဖြစ် ခေါင်းဆောင်အဖြစ်

ဘဒ္ဒိယ တာဝန်လွှဲပြောင်းယူမည်ကို လိစ္ဆဝီများ သိထားကြပြီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ‘ဘဒ္ဒိယရာဇာ’ ဟု အလေးအမြတ် ခေါ်ကြသလိုပင် သူ့ အမိန့်ကိုလည်း အလိုအလျှောက် နာခံပြီးဖြစ်နေကြသည်။

ဘဒ္ဒိယသည် ခေါင်းတုံးရိပ်ထားသူနှင့် နီးကပ်စွာ မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်ပြီး ထိုသူ၏ ကျဉ်းမြောင်းသော သူငယ်အိမ်ထဲသို့ စေ့စေ့စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

‘သင့်နာမည်ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်တိုင်းပြည်ကလဲ’

‘ကျုပ် . . . ကျုပ်ဟာ ဗြဟ္မာဏအနွယ်ဝင်တစ်ဦးနော်၊ ကျုပ်ဟာ ဇာတ်နိမ့်မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကို ခင်ဗျားတို့’

‘တိတ်စမ်း’

ဘဒ္ဒိယ၏ အသံသည် ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင် ဟိန်းသလိုထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ကျုပ်မေးတာတွေဖြေ၊ သင့်နာမည်’

‘ဝဿကာရ’

ဝိုင်းအုံနေသော လူအုပ်ကြီးသည် ခေတ္တမျှ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားသည်။ ဘဒ္ဒိယက လက်မြှောက်ပြရပြန်သည်။

‘ဘယ်တိုင်းပြည်ကလဲ’

‘မ . . . မဂဓ ကပါ’

ဝိုင်းအုံနေသော ပရိသတ်ထဲတွင် လိစ္ဆဝီသွေးတို့ ချက်ချင်းဆူပွက်လာသည့်နယ် အသံများတဝေါ်ဝေါ် ပေါ်လာလေသည်။ ရန်သူနိုင်ငံမှ လူတစ်ယောက်မှန်း သိသွားသည်နှင့် သားကောင်ကို တွေ့သော ဝံပုလွေအုပ်လို ဖြစ်သွားသည်။

ဘဒ္ဒိယက လက်မြှောက်ပြလိုက်ပြန်သည်။

‘မဂဓတိုင်းသားကို ဘယ်သူမှ လက်ဖျားနှံ့မထိရဘူး၊ အားလုံးဟာ ဂဏလွှတ်တော်ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်အတိုင်း ဖြစ်စေရမယ်၊ ဒီလူကို သန္တာဂါရ အဆောက်အအုံနောက်က အခန်းတစ်ခုထဲ ထည့်ထားလိုက်၊ လုံခြုံမှုရှိပစေ’

ရဲမက်နှစ်ယောက်က ဝဿကာရကိုခေါ်သွားသည်။ ဝိုင်းအုံနေသော လူအုပ်ကြီးလည်း လူစုကွဲသွားသည်။ ဘဒ္ဒိယလည်း သန္တာဂါရ၏ ကျယ်ပြန့်သော လျှောက်ထပ်များဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ ဂဏသဘင်တွင် အုပ်ချုပ်ရေး တာဝန်များကို ညှိနှိုင်းလွှဲပြောင်းယူသည့် အခမ်းအနားပြီးဆုံးလျှင် ဤမဂဓ နိုင်ငံသားအရေးကို

ဆွေးနွေးကြရဦးပေမည်။

အလှည့်ကျ လိစ္ဆဝီမင်းများ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းလိုက်ကြသည်။ အတွေ့အကြုံအရ အသက်အရွယ်အရ အကြီးရင့်ဆုံးဖြစ်သော ဘဒ္ဒိယသည် 'ရာဇာ' ဖြစ်သွားသည်။ ဝဇ္ဇီတိုင်း၊ ဝေသာလီ အုပ်ချုပ်ရေးကို 'ဘဒ္ဒိယရာဇာ' အဖြစ် ခြောက်လတိတိ တာဝန်ယူရမည်ဖြစ်သည်။

အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ ဖွဲ့ပြီးသည်နှင့် ပထမဆုံး ကိုင်တွယ်ရမည့်အရေးမှာ မဂဓနိုင်ငံသား ဧည့်သည်ကိစ္စပင် ဖြစ်လေသည်။

သန္တာဂါရ ဗဟိုခန်းမထဲသို့ ဝဿကာရအား ခေါ်ဆောင်လာကြသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ စစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြုရသေးသောကြောင့် ဝဿကာရအား အကျဉ်းသား သုံးပန်းအဖြစ် မသတ်မှတ်နိုင်သေး။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို အချုပ်အနှောင် ကင်းမဲ့စွာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပင် နေစေသည်။ သို့သော် တစ်ပြည်သား ဖြစ်နေ သောကြောင့် တရားစီရင် ဆုံးဖြတ်ခံရမည့်သူအဖြစ် ဝတ်ရည်ကြီးကို ခြုံလွှမ်းပေး ထားကြသည်။

လိစ္ဆဝီမင်းများ အသီးသီးနေရာယူထားကြသော မြင်းခွာပုံကျောက်စာ ဖွဲ့၏ ရှေ့တွင် ရပ်နေသည့် ဝဿကာရကို ဘဒ္ဒိယလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဦးပြည်း ခေါင်းတုံးနှင့် ထိုသူ့ကို ယခုအကြိမ် တွေ့ရသည် အခါမှာလည်း မနှစ်မမြို့ ခံစား နေရလေသည်။

ထုံးစံအတိုင်း စတင်စစ်မေးသည်။

'သင့်နာမည်'

'ဝဿကာရ'

'ဘယ်နိုင်ငံကလဲ'

'မဂဓ နိုင်ငံကပါ။ ကျုပ်ဟာ ဗြဟ္မဏဇာတ်မြင့်မျိုးနွယ်တစ်ဦးပါ'

'မေးတာကိုပဲ ဖြေပါ ဝဿကာရ၊ သင် ဘာကြောင့် ဒီကိုရောက် လာတာလဲ'

ဝဿကာရသည် ပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းများကို လျှာဖြင့်လိမ်းသပ်ကာ မြင်းခွာပုံ စားပွဲတွင် ထိုင်နေကြသည့် လိစ္ဆဝီ မင်းများကို တစ်ချက်ဖြုတ်ကြည့်သည်။ သူ၏အကြည့်သည် အလယ်တည့်တည့်တွင် ထိုင်နေသော ဘဒ္ဒိယ၏ စူးစူးရှရှ မျက်လုံးများနှင့်တွေ့သောအခါ ရပ်တန့်သွားပြီး ဘဒ္ဒိယထံမှ အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။ ထို့နောက် သွားကြားထဲမှ ထွက်လာသော လေသံဖြင့် ဝဿကာရက-

'သင်းတိုက ကျုပ်ကို မောင်းထုတ်လိုက်ကြတယ်လေ'

ဘဒ္ဒိယ၏ တင်းမာသောအသံ ဟိန်းထွက်လာသည်။

'ဝဿကာရ၊ ဒါဟာ လိစ္ဆဝီမင်းတို့ရဲ့ ဂဏလွှတ်တော်ခန်းမဖြစ်တယ်၊ သင့်ကို အမှုစစ်မေးနေတာဖြစ်တယ်၊ သင်ဖြစ်ခဲ့သမျှကိုစနစ်တကျ ထွက်ဆိုရမယ်၊ သင့်ရဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေကို ပြောနေစရာမလိုဘူး'

ဝဿကာရသည် ခန်းမကြမ်းပြင်ဆီသို့ မျက်လွှာချလျက် . . .

'ကောင်းပါပြီ၊ ဖြစ်ခဲ့သမျှကိုကျုပ်ပြောပြပါမယ်၊ ပထမဆုံးအနေနဲ့ ကျုပ်ပြောတာတွေဟာ အမှန်တွေချည်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ လိစ္ဆဝီမင်းများ ယုံကြည်ပေး ကြစေလိုပါတယ်'

'ယုံကြည်ဖို့ မယုံကြည်ဖို့ဆိုတာ လိစ္ဆဝီဂဏရဲ့ တာဝန်သာဖြစ်တယ်၊ သင်ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ'

'ကောင်းပါပြီ၊ အဖြစ်အပျက်က ဒီလိုပါ ရာဇာ'

ဝဿကာရက လိစ္ဆဝီများအားလုံး၏ အလယ်တည့်တည့်တွင် ထိုင်နေ သော ဘဒ္ဒိယကို ဦးတည်လျက် ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့စကားမဆက်ရ သေးမီမှာပင် ဘဒ္ဒိယက ထိုင်ရာမှထလျက်

'ဝဿကာရ၊ သင် ကျွန်ုပ်ကို ဦးတည်ရည်ရွယ်မပြောရဘူး၊ ကျွန်ုပ်ဟာ အလှည့်ကျ လိစ္ဆဝီမင်းများ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပေမယ့် ဒီခန်းမထဲ မှာ ရှိနေတဲ့ လိစ္ဆဝီမင်းများအားလုံးဟာ ဝေသာလီကို ကိုယ်စားပြုထားတဲ့ သူများ ဖြစ်တယ်၊ ဝေသာလီမှာ တစ်ဦး တစ်ယောက်တည်းက ခေါင်းဆောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ လိစ္ဆဝီမင်းများအဖွဲ့က ခေါင်းဆောင်မှုတာဝန်ကို ယူနေတာ၊ သင့်ကို စစ်မေးနေတာဟာ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံးက မေးနေတာ၊ ဝေသာလီတစ်ပြည် လုံးက စစ်မေးနေတာ၊ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းက စစ်မေးနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဂဏကိုသာ သင် လျှောက်လဲရမယ်၊ ဂဏကိုသာ သင် အစီအရင်ခံရမယ်'

ဝဿကာရက ခါးကို ကိုင်းညွတ်လျက် အရှိအသေပေးသည်။

'ကောင်းပါပြီ၊ လိစ္ဆဝီဂဏကို ကျုပ်အစီရင်ခံပါမယ်၊ ကျုပ်ဟာ သစ္စာ ဟောက်ဆိုတဲ့ အပြစ်ဒဏ်နဲ့ မဂဓက နှင်ထုတ်ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါတယ်၊ ဘာကြောင့် သစ္စာဟောက်လို့ အပြစ်ပေးခံရသလဲဆိုတော့ ဟောဒီ ဝေသာလီဘက်ကနေ ခုခံကာကွယ်ပြော ဆိုခဲ့လို့ပါပဲ'

လိစ္ဆဝီမင်းတို့၏ မျက်လုံးအစုံပေါင်းများစွာကို ရင်မဆိုင်ရသည့်နယ်

ဝဿကာရသည် ခန်းမမျက်နှာကြက်အစိုးဆီသို့မော်ကြည့်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

‘မဂဓဘုရင်အဇာတသတ်ဟာ ငယ်ရွယ်တက်ကြွသည်နဲ့ အဖျား ခက်ထန် မောက်မာလှပါတယ်။ သူတော်ကောင်းကြီး ဖြစ်တဲ့ ခမည်းတော် ဗိဇ္ဇိသာရမင်းကြီး ကို သုတ်သင်ပြီး ရာဇဂြိုဟ်ထီးနန်းကို သူ ဆက်ခံပြီးနောက်မှာ မဂဓတစ်တိုင်း လုံးဟာ သူ့ကို ဖိမ့်ဖိမ့်တုန် ကြောက်ခဲ့ကြရတယ်။ အဇာတသတ်ဘုရင်ဟာ သူ ဆံနုနဲ့ဆန့်ကျင်သူမှန်သမျှ ကို ချမ်းသာခွင့်မပေးပါဘူး။’

‘...ဒါ့အပြင်မှာ အဇာတသတ်ဟာ စစ်ကို လိုလားသူ။ တိုင်းနိုင်ငံ ချဲ့လိုသူ၊ မဂဓလက်နက်နိုင်ငံတော်ကြီး ထူထောင်လိုသူဖြစ်တယ်။ နန်းတွင်း ညီလာခံ မှာ နေစဉ်နဲ့အမျှ စစ်ရေးနဲ့ နိုင်ငံချဲ့ထွင်ရေးကိုပဲ ဆွေးနွေးကြတယ်။ ငြိမ်းချမ်းမှုကို ဖျက်ဆီးချင်တဲ့ ဒီစစ်ရေးညီလာခံတွေမှာ အမြဲတစ်ဆေ ငြိမ်းချမ်းရေးဘက်ကနေခုခံ ကာကွယ်တဲ့ သူဆိုလို့ တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒီလူကတော့ ကျုပ်... ဝဿကာရပါပဲ’

‘သင်က ဘုရင်အဇာတသတ်ရဲ့ နန်းတော်မှာ ဘယ်နေရာက ‘ပါဝင်အမှု ထမ်းသလဲ’

‘တရားစီရင်ဆုံးဖြတ်တဲ့ အမတ်ကြီးပါ’

‘ဆက်ပြော’

‘လိစ္ဆဝိတစ် သိတဲ့အတိုင်း ဝေသာလီနဲ့ မဂဓနှစ်နိုင်ငံအကြားက ပဋနဂါမ ဆိပ်ကမ်းရွာကြီးကို အကြောင်းပြုပြီး အဇာတသတ်ဘုရင်ဟာ ဝေသာလီကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ချင်နေတယ်။ နှစ်ပြည်စလုံးက တစ်ဝက်စီ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ပဋနဂါမမှာ အဇာတသတ်က စစ်တလင်းလုပ်ချင်နေတယ်။ တကယ်တော့ အဇာ တသတ်ဘုရင်ဟာ ပဋနဂါမဆိပ်ကမ်းရွာသာ မကပါဘူး၊ ဝေသာလီတင်မကပါဘူး။ မဇ္ဈိမဒေသတစ်ခွင်လုံးကိုပါ သူ့လက်အောက်သွတ်သွင်းချင်နေတဲ့ စစ်လိုလားသူ တစ်ယောက်ပဲ’

ထိုအကြောင်းများကို သိထားပြီးဖြစ်သော လိစ္ဆဝိမင်းများသည် ဝဿ ကာရ၏စကားကို လက်ခံဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြသည်။

‘ဆက်ပြောပါ ဝဿကာရ’

‘လွန်ခဲ့တဲ့လကကျင်းပတဲ့ ညီလာခံမှာတော့ အဇာတသတ်ဘုရင်ဟာ ဝေသာလီကို စစ်ထိုးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ ပဋနဂါမဆိပ်ကမ်းရွာကို ပထမ ဆုံး စစ်မြေပြင်လုပ်ပြီး ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းမှာ တပ်တွေချီမယ်လို့ စီမံပါတယ်။ ဒီအခါမှာ’

ဝဿကာရသည် သူ့ကို မမှီတ်မသန်ကြည့်နေသည့် ဘဒ္ဒိယနှင့် နတ်လုံးချင်း မဆိုင်မိအောင် လွဲဖယ်ပစ်ရင်း ဆက်ပြောသည်။

‘အားလုံးက စစ်ရေးသေနင်္ဂတွေကို ဆွေးနွေးနေကြချိန်မှာ ကျုပ်က စကားတစ်ခွန်း ဝင်ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်ဟာ အားလုံးနဲ့ဆန့် ကျင်ဘက် ဖြစ်သွားတော့တယ်’

‘သင်က ဘာပြောခဲ့သလဲ’

‘ဝိနိတိုင်းနိုင်ငံနဲ့ စစ်မထိုးပါနဲ့၊ စစ်ဆိုတာဟာ အကျိုးမဲ့ဖြစ်စေတယ်။ ဇနီးတိုင်းသားတို့လဲ သူ့ဘာသာသူ အေးအေးချမ်းချမ်းရှိနေပါစေ၊ မဂဓတိုင်းသားတို့ လဲ သူ့ဘာသာသူ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိနေပါစေ၊ လူတွေအားလုံး ငြိမ်းချမ်းစွာ အသက်ရှင်နေကြပါစေလို့ ကျုပ် ပြောခဲ့တယ်။ ဒီအခါမှာ အဇာတသတ်ဘုရင်ရဲ့ အမျက်ဒေါသဟာ ပေါက်ကွဲတော့ပါပဲ’

မိမိ၏ စကားကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စားနေကြသဖြင့် ဝဿကာရ အားတက်သွားသည်။

‘ညီလာခံအပြီးမှာ ကျုပ်ကို ဘုရင်အမိန့်နဲ့ ဖမ်းဆီးလိုက်ကြတယ်။ ဒီနောက် မှာတော့ ကျုပ်ကို အမျိုးမျိုး စွပ်စွဲကြတော့တာပါပဲ။ လိစ္ဆဝိတွေနဲ့ လျှို့ဝှက်ဆက် သွယ်တယ်။ ဇနီးတိုင်းကိုတိတ်တဆိတ် ဘဏ္ဍာတွေပို့ဆောင်ပေးတယ်။ လိစ္ဆဝိတို့ ရဲ့ လျှို့ဝှက်သူလျှို့ဝှက်ဖြစ်တယ်လို့ စွပ်စွဲကြတယ်... ကျုပ်ဟာ တစ်သက်လုံး မဂဓနိုင်ငံရဲ့သစ္စာကို စောင့်သိခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုလား ခြင်းဟာပဲ အပြစ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားပြီး ကျုပ်ကို မဂဓက သစ္စာဖောက်သူလို့ အဖြစ် စွပ်စွဲပုတ်ခတ်လာကြတော့ ကျုပ်ဘဝကို ပြောင်းလဲစစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဇာတသတ်ဘုရင်နဲ့တကွ မဂဓနိုင်ငံကို ကျုပ်အကြီးအကျယ် စိတ်နှာသွားတယ်’

‘သင့်ကို ဘာကြောင့် အဇာတသတ်ဘုရင်က သတ်မပစ်တာလဲ’

ဘဒ္ဒိယ၏မေးခွန်းက လက်ဖြောင့် လေးသည်တော်တစ်ဦး၏ မြားတံပမာ တည့်တည့်မတ်မတ် ထိုးစိုက်ဝင်ရောက်လာသည်။

ဝဿကာရကလည်း မဆိုင်းမတွ ဖြေလိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်ဟာ ဗြဟ္မဏဇာတ်မြင့်နွယ်ဝင်လဲ ဖြစ်တယ်။ တရားဆုံးဖြတ်တဲ့ အမတ်ကြီးတစ်ဦးလဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကိုအဆုံးစီရင်ခွင့်မရှိဘူး။ နောက် တစ်ခုက အဇာတသတ်ဘုရင်ဟာ သူ့ခမည်းတော် သူ့ကြောင့် အနိစ္စရောက်သွား ပြီးတဲ့နောက်မှ မဂဓနန်းတော်အတွင်း သတ်ဖြတ်သုတ်သင်မှုကို အထူးရှောင်

ကြည့်ခဲ့တယ်။ ဒါတွေကြောင့် ကျုပ်ကိုမသတ်တာပဲ။

ခိုင်လုံသောအကြောင်းတရားဟု လိစ္ဆဝီမင်းများက သဘောပေါက်နေလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကြသည်။

‘နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်ကို သူလျှိုလိုစွပ်စွဲကြပေမယ့် လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြစရာ အထောက်အထားမရှိဘူး။ ကျုပ်က ဘာတစ်ခုမှ လျှိုပုဂံလုပ်ကိုင်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ ဒါပေမယ့် ဘုရင်ရဲ့ အလိုဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်သူဖြစ်သွားပြီး နောက်ပိုင်းမှာ အားလုံးဟာ ကျုပ်ကို အညစ်အကြေးတစ်ခုလို စက်ဆုပ်ရွံရှာဆက်ဆံကြတော့တယ်။ အားလုံးဟာ ကျုပ်အတွက် နာကြည်းစရာပါပဲ’

ဝဿကာရ၏အသံမှာ တုန်ယင်လှိုက်လှဲလာသည်။

‘ဒီနောက်မှာတော့ ကျုပ်အပေါ် စွပ်စွဲပုတ်ခတ်ချက်တွေက ပိုများလာတယ်။ ပဋနဂါမဆိပ်ကမ်းရွာ လိစ္ဆဝီပိုင်နက်က အစောင့်တပ်တွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတယ်လို့ စွပ်စွဲကြတယ်။ မနစ်က ပဋနဂါမရဲ့ ဘဏ္ဍာတွေကို လိစ္ဆဝီတပ်တွေ သိမ်းပိုက်သွားရာမှာ ကျုပ်က ကူညီပေးတယ်လို့ စွပ်စွဲကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျုပ်မခံနိုင်တော့ဘူး။ သစ္စာဖောက်သူလျှို့ မဟုတ်ပါဘဲနဲ့ အစွပ်စွဲအပုတ်အခတ် ခံနေရလေတော့ ကျုပ်ရဲ့သစ္စာခံဘဝကို လုံးလုံးလျားလျား ပြောင်းလဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျုပ်ဟာ . . .

ဝတ်ရုံညိုကြီးအောက်မှ လက်ကို ဆန့်တန်းလျက် ဆက်ပြောသည်။

‘တကယ်ပဲ ကျုပ်ဟာ ပဋနဂါမဆိပ်ကမ်းရွာ လိစ္ဆဝီပိုင်နက်က ဝဇ္ဇိတပ်တွေနဲ့ ဆက်သွယ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ် ပိုဝံ့ဆိုင်တဲ့ ရတနာဘဏ္ဍာတွေကို ဝဇ္ဇိတပ်တွေ ဆီပို့ဖို့ စီမံခဲ့တယ်။ အချုပ်ပြောရရင် ကျုပ် ဘက်ပြောင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒါဟာ သစ္စာစောင့်သိခဲ့တဲ့ ဗြဟ္မဏန္ဒယ်ဝင်ဖြစ်တဲ့ တရားဆုံးဖြတ်တဲ့ မဂဓအမတ်ကြီးတစ်ဦးကို သစ္စာဖောက်အောင် သူတို့ကပဲ ဖန်တီးလိုက်ကြတာပဲ’

ဘဒ္ဒိယသည် လိစ္ဆဝီအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်မင်းများ ထိုင်နေရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လိစ္ဆဝီမင်းများသည် ဝဿကာရ၏ စကားကို အလွန်အမင်း စိတ်ဝင်စားနေပြီဖြစ်ကြောင်းတွေ့လိုက်ရလေသည်။

‘ကျုပ် အဲဒီလို တိတ်တဆိတ် ကြံစည်လှုပ်ရှားနေတာကို သူတို့ သိသွားကြတယ်။ ပဋနဂါမဆိပ်ကမ်းရွာက ဝဇ္ဇိတပ်တွေဆီပို့မယ် ကျုပ်ရဲ့ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းယူလိုက်ကြတယ်။ သည်နောက်မှာတော့ ကျုပ်ကို သစ္စာဖောက်အဖြစ် ခေါင်းတုံးရိပ်ပြီး နှင်ထုတ်လိုက်ကြတယ်။ ဒါဟာ မဂဓနန်းတွင်းက ဗြဟ္မဏန္ဒယ်ဝင်

အမတ်ကြီးတစ်ဦးပို့ အမြင်ဆုံးအပြစ်ပေးလိုက်တာပဲ။ သာမန်လူသာဆိုရင် အခင်တင်သတ်ပစ်ကြမှာပဲ။

‘ကျုပ်ကိုတော့ ဘုရင်အမိန့်နဲ့ ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် ပြည်နှင့်ဒဏ်ခံရပြီးနောက်မှာ သွေးဆူတဲ့ မဂဓစစ်သည်တွေက ကျုပ်ကို သတ်ဖြတ်ချင်ကြဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြသေးတယ်။ ဒါကြောင့်ကျုပ် အသက်ကိုလုပြီး ပြေးလာခဲ့ရတယ်။ လိစ္ဆဝီဂဏကို ကျုပ်ပြောချင်ပါတယ်။ ဂင်္ဂါမြစ်ရေဟာ အခုစီးဆင်းနေတဲ့ အတိုင်း မဟုတ်ဘဲ ဆန့်ကျင်ဘက် စီးဆင်းဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်စကောင်းတဲ့ အရာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဝဿကာရဆိုတဲ့ ကျုပ်ကတော့ စစ်လိုလားတဲ့ မဂဓဘုရင် အာဇာနည်တစ်ယောက်က သွေးရေဖြူစင်တတ်ပြည်လုံးကို ဆန့်ကျင်သူဖြစ်သွားပါပြီ။ ကျုပ်ဟာ အခု ဝေသာလီရဲ့သစ္စာတော်ခံ ဖြစ်သွားပါပြီ။ ဒီမြေပြင်မှာ ဝေသာလီသာ ကျုပ်အတွက် ခြေချစရာ အားကိုးစရာ ဖြစ်ပါတော့တယ်’

လိစ္ဆဝီမင်းများထံမှ သက်ပြင်းရွိုက်သံများ ပေါ်လာလေသည်။ ဝဿကာရ ဦးညှတ်လျက် ပြောပြန်သည်။

‘ခိုးကိုးရာမဲ့ ဗြဟ္မဏတစ်ယောက်ကို ဝေသာလီမှာ ခိုလှုံခွင့်ပေးပါလို့ လိစ္ဆဝီဂဏထံမှာ အသားခံပါတယ်။ ဝေသာလီဘက်က ကာကွယ်ပြောဆိုမိတဲ့ အတွက်၊ ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုလားခဲ့တဲ့အတွက် ကျုပ်ဟာ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရပါပြီ’

ဂဏအဖွဲ့ဝင်မင်းများက ဘဒ္ဒိယကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ဘဒ္ဒိယ ထိုင်ရာမှထလျက်

‘ဝဿကာရကို ပြန်ခေါ်သွားပါ။ လုံခြုံတဲ့နေရာမှာပဲ ထားလိုက်ပါ’

ဝဿကာရသည် နဖူးနှင့် ကြမ်းပြင် ထိမတတ် ဘဒ္ဒိယကို ဦးညှတ်လျက် ရဲမက်များခေါ်ဆောင်ရာနောက် ပါသွားလေသည်။ သန္တာဂါရခန်းမသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

‘နေ့လယ်စာ သုံးဆောင်ပြီးချိန်မှာ ဂဏသဘင် ပြန်စပါမယ်။ ဝဿကာရ အရေးကို ဆွေးနွေးကြဖို့အတွက် ဂဏအဖွဲ့ဝင်များ အသင့်ပြင်ထားကြပါ’

အခန်း [၅]

သန္တာဂါရအဆောက်အအုံ၏ မြောက်ဘက်ဥယျာဉ်ကိုလွန်သည်နှင့် 'မေရလွင်ပြင်' ကို တစ်ပြန်တစ်ပြော တွေ့ရသည်။ သူ့ရဲကောင်းတို့လက်ရုံးရည်တွေ ကျင့်ရာ မေရလွင်ပြင်တွင် လိစ္ဆဝီလူငယ်အများအပြားသည် လက်နက်မျိုးစုံတို့ဖြင့် လေ့ကျင့်တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

မြင်းနှစ်ကောင်တပ်ရထားတစ်စင်းသည် မေရလွင်ပြင်စပ်ရှိ ကွက်လယ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်ဝင်ရောက်လာပြီး တုံ့ရပ်သွားသည်။ ရထားဘီးသံများ မြင်းခြံများ ဆူညံသွားပြီးနောက် ရထားပေါ်မှ ရောဇသည် ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

ရောဇ၏ ပခုံးမှာ ရထားရှေ့မှ မြားကာနီးပါး မြင့်သည်။ ထွားကျွင်းသန်မာလှသော သူ့ရဲကောင်း ရောဇသည် ရထားပေါ်မှ ခုန်အဆင်းမှာပင် မြားကာတိုင်ထိပ်ရှိ လှံတို့များထည့်ထားသော သားရေအိတ်ရှည်ကို ဖြုတ်ယူပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ ရောဇကိုမြင်သောအခါ မေရလွင်ပြင်ထဲတွင် ဓားရေလေ့ကျင့်နေသူများက ဓားများကို မြောက်ချီလျက် လှမ်းနှုတ်ဆက်ကြသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် နောက်ထပ် မြင်းနှစ်ကောင်တပ်ရထားတစ်စင်း ရောက်လာပြန်သည်။ ထိုရထားမှာမူ ရောဇ၏ ရထားကဲ့သို့ အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းဝင်လာပြီး ဆူညံစွာရပ်တန့်လိုက်သည် မဟုတ်ဘဲ အသာအယာသာ ဆိုက်ရပ်လေသည်။ ရထားပေါ်မှလူကို တွေ့သောအခါ ရောဇက လှံတိုသားရေအိတ်ကို ပခုံးထက်သို့ ပစ်တင်ရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

'နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယရာဇာ'
ဘဒ္ဒိယသည် ဇက်ကြီးများကို မြားကာတိုင်တွင် ချည်နှောင်ရင်း ရောဇ

ကို ပြောလိုက်သည်။

'ဘဒ္ဒိယရာဇာ မဟုတ်ပါဘူးရောဇရယ်၊ ငါဟာ အခုအချိန်မှာ သာမန် လူတစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဂဏအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကနေ ငါ လုံးလုံးလျားလျား အနားယူခိုက်ပါပြီ'

ရောဇက တဟားဟားရယ်လျက် ဘဒ္ဒိယအား ရထားအနီးသို့ သွားပြီလေသည်။

'ကျုပ် နှုတ်ကျိုးနေလို့ပါ နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယ၊ ဪတူကလေးလဲ သိတာတာကိုး'

ရထားပေါ်မှ ဘဒ္ဒိယ၏တူဖြစ်သူ သုသုနာဂလေးအား ရောဇက ပွေ့ချီ ချလိုက်သည်။

'ငါက အသက်ကြီးပြီလေ၊ ဒီကလေးကိုပဲ လိစ္ဆဝီ အမွေဆက်ခံစေတာမှာ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို မေရလွင်ပြင်ဆီ တစ်ပတ်တစ်ခါခေါ်ပြီး ပြရတယ်' သုသုနာဂလေး အခု ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီလဲ နောင်ကြီးဘဒ္ဒိယ'

'ငါးနှစ်ပြည့်တော့မယ်၊ ဒီတစ်ခါ ဆီးနှင်းတွေကျတဲ့ရာသီဆိုရင် သူ ငါးနှစ်တင်းတင်းပြည့်ပြီ'

'အင်း . . . ကလေးတောင် ငါ့နှစ်ပြည့်တော့မယ်နော် နောင်ကြီးဘဒ္ဒိယ'

'ငါပဲ ခြောက်ဆယ်ပြည့်ခဲ့ပြီလေ ရောဇရဲ့'

'ဒါပေမယ့် နောင်ကြီးဘဒ္ဒိယဟာ ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်လိုပါပဲ'

သုသုနာဂကို ရောဇက ပခုံးထက်တွင်ထမ်းလျက် မေရလွင်ပြင်ထဲသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ လက်ရုံးရည်လေ့ကျင့်နေသော လူငယ်များက ရောဇနှင့် ဘဒ္ဒိယတို့ကို မြင်သောအခါ ယာဘက်လက်သီးဆုပ်ကို လက်ဝဲဘက်ရင်အုံပေါ်သို့ တပ်လျက် နှုတ်ဆက်ကြသည်။

လှံပစ်လေ့ကျင့်ကွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ရောဇက ရပ်လိုက်ပြီး ပခုံးပေါ်မှ သုသုနာဂလေးကို အောက်ချပေးလိုက်သည်။ ထိုနောက် သားရေအိတ်ထဲမှ လှံတိုများကိုထုတ်ကာ ခြေလှမ်းသုံးဆယ် အကွာအဝေးတွင် ရှိနေသော စက်ကွင်းများဆီသို့ တစ်ချောင်းပြီး တစ်ချောင်းပစ်ခိုက်လိုက်သည်။ လှံတိုများသည် စက်ကွင်းဗဟို အမှတ်များသို့ စွဲဝင်သွားကြလေသည်။

နောက်မြီးများများ တုန်ခါနေသော လှံတိုများကိုကြည့်ရင်း ဘဒ္ဒိယက နှစ်မြိုက်စွာပြုံးလိုက်သည်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့ ပစ်ချက်တွေပဲ ရှေး၊ မင်းရဲလက်ရုံးအစွမ်းဟာ တစ်နေ့ တခြား ထက်မြက်လာနေတယ်”

‘အမြဲလေ့ကျင့်နေရတယ် နောင်ကြီးဘဒ္ဒိယ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ လိစ္ဆဝီလူငယ် လေးတွေရဲ့ လုံတုံတွေဟာ စက်ကွင်း ဗဟိုအမှတ်နားကို နီးကပ်လာကြပြီလေ’
ဘဒ္ဒိယက မခုရလွှင်ပြင်၏ ဟိုမှာဘက် တောအုပ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း
‘အင်း... ဟိုမှာဘက် တောအုပ်နဲ့ လွှင်ပြင်တွေ၊ တောင်တန်းတွေ၊ ဒီ မှာဘက် သန္တာဂါရ အဆောက်အအုံ၊ ကြားထဲမှာ မခုရလွှင်ပြင်၊ မခုရလွှင်ပြင်ထဲ မှာ လက်ရုံးရည်လေ့ကျင့်နေကြတဲ့ လိစ္ဆဝီလူလင်ပျိုတွေ ၊ ပြီးတော့ ဈေးရုံတော်နဲ့ ဥယျာဉ်ပန်းခြံတွေထဲမှာ တေးဂီတနဲ့ ကခုန်မှုတွေကို လေ့ကျင့်နေကြတဲ့ လိစ္ဆဝီ လုံမပျိုလေးတွေ၊ သန္တာဂါရထဲမှာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်တဲ့ဂဏအဖွဲ့ဝင်တွေ၊ တကယ်တော့ ငါတို့ရဲ့ဝေသာလီဟာ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ အလှအဆူနဲ့ အရှင်သန်ဆုံး ဒေသပဲ ရှေး၊ ငါဟာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လာတဲ့အခါမှာ ငါ့ရဲ့ ဝေသာလီ အပေါ် ချစ်ခင်တွယ်တာစိတ်တွေကလဲ ပိုပြီး ထက်သန်လာတယ်’

ရှေးသည် စက်ကွင်းမှ လုံတုံများကို ဆွဲမနုတ်နိုင်သေးပဲ ဘဒ္ဒိယကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဖွေးဖွေးဖြူသော ဦးရစ်ပေါင်းအောက်တွင် ဖွာရာ ကြုံနေသော ဆံပင်စများသည်လည်း ဖြူဖွေးနေကြသည်။ ဤအဘိုးကြီးသည် အသက်ခြောက် ဆယ်ဆိုသော အရွယ်နှင့်မမျှအောင် အိုမင်းရင့်ရော်နေသည်ဟု ရှေးထင်သည်။ သို့သော် အိုမင်းရင့်ရော်မှုတွင် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုက ပို၍သိသာ ထင်ရှားသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရခြင်းမှာ ဘဒ္ဒိယသည် ဂဏလွှတ်တော်တွင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ‘ရာဇာ’ အဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်မည်ဟုလည်း ရှေးတွေးမိပြန်သည်။

အဘိုးကြီး ဘဒ္ဒိယသည် ငယ်ရွယ်သန်စွမ်းစဉ် အချိန်များက မြင်းနှစ် ကောင်တပ် စစ်ရထားပေါ်မှ မဆင်းစတမ်း လက်ရုံးရည် ဖြင့် အမှုထမ်းခဲ့သူဖြစ် သလို ကြီးရင့်အိုမင်းလာသော အခါမှာလည်း သန္တာဂါရ အဆောက်အအုံထဲတွင် နှလုံးရည်ဖြင့် အမှုထမ်းခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဘဒ္ဒိယသည် လိစ္ဆဝီတို့၏ ခံပြနိုင်ငံသား လည်း ဖြစ်သည်။ ဝဇီတိုင်းသားတို့၏ နမူနာရှင်ပုံလွှာလည်းဖြစ်သည်။ ဘဒ္ဒိယ၏ သွေးသားထဲတွင် လိစ္ဆဝီတို့၏ ရဲရင့်ခြင်းနှင့် တည်ငြိမ်ခြင်း နှစ်မျိုးစလုံး ကိန်းအောင်း နေသည်။

ရှေးသည် လက်ရုံးရည်ဘက်၌ ပို၍ စိတ်အားထက်သန်သူ ဖြစ်သော်

လည်း အဘိုးကြီးဘဒ္ဒိယ၏ နှလုံးရည်ကို အမြဲလေးစားခဲ့သူဖြစ်သည်။ ခြင်္သေ့ ကြီးတစ်ကောင်သည် မည်မျှအိုမင်းနေစေကာမူ သူသည် ခြင်္သေ့သာဖြစ်သည်ဟု ရှေး နားလည်လေသည်။

သို့သော် ဂဏလွှတ်တော်၏ နောက်ဆုံးကာလပိုင်း တာဝန်များကို ထမ်း ဆောင်ခဲ့ပြီး ယခုအခါ အနားယူလိုက်ပြီဖြစ်သောအဘိုးကြီး ဘဒ္ဒိယသည် သိသိ သာသာကြီး နှမ်းနယ်နေပုံရသည်ဟု ရှေးထင်သည်။

‘ဂဏ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကနေ အနားယူခဲ့ပြီးနောက် ငါ့မှာ အချိန်အား တွေ အများကြီး ရလာတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့တဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ခံအိမ်တော်ထဲမှာ ငါတွင်းအောင်းမနေချင်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် မခုရလွှင်ပြင်ဆီကို ငါထွက်လာခဲ့တာ’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယ၊ ဝေသာလီရဲ့ နေရောင်ခြည်အောက် မှာ လိစ္ဆဝီ တစ်ယောက်ဟာ အမြဲ ရှိနေသင့်တာပေါ့’

‘ရှေးကအလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သို့သော် အဘိုးကြီး ဘဒ္ဒိယတွင် တစ်စုံတစ်ခု ပြောစရာရှိနေမည်ဟု ရှေးက ခန့်မှန်းကြည့်သည်။

‘ငါ အသက်အရွယ်ကြီးလာလို့ အနားယူခဲ့ပေမယ့် ငါ့မှာတူကလေး သုသုနာဂကို လူလားမြောက်အောင်မွေးဖို့တာဝန်က ရှိသေးတယ်၊ သုသုနာဂ ရှိနေတာဟာ ငါ့အတွက် ဝေသာလီအပေါ်မှာ တာဝန်ရှိသေးတယ်လို့ ငါ ခံယူ မိတယ် ရှေး’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ နောင်ကြီးဘဒ္ဒိယ၊ သုသုနာဂအတွက် နောင်ကြီးဟာ ဖခင်လဲဖြစ် မိခင်လဲဖြစ်နေတာပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ သုသုနာဂဟာ ငါ့အတွက် အနာဂတ်ပဲ ဖြစ်တယ်၊ ငါ တို့လို အဘိုးကြီးတွေဟာ သူတို့လိုကလေးတွေအပေါ်မှာ မှီခိုရမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ရဲ့ ဘဝဆည်းဆာချိန် တောက်ပအောင် သူတို့ကလေးတွေရဲ့ နံနက်အရုဏ် ဘဝတွေကို လှပစေရလိမ့်မယ်’

‘သုသုနာဂလေးဟာ အခု မခုရလွှင်ပြင်ကို စိတ်ဝင်စားတတ်နေပြီ မဟုတ် လား၊ နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယ’

ဘဒ္ဒိယက ခေါင်းကို အသာအယာယမ်းလျက် ပြုံးသည်။

‘ကလေးဟာ လက်ရုံးရည် ကိစ္စတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အခု မခုရ လွှင်ပြင်ကို ခေါ်လာရတာကလဲ ငါက ခေါ်လို့ပါလာတာ၊ သူက လိုက်အဖို့ခိုင်း

တာမဟုတ်ဘူး

‘ကလေးက သိပ်ငယ်သေးတာပဲ၊ နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယရယ်’

‘မှန်တယ် . . . ကလေးက သိပ်ငယ်သေးတယ်၊ ငါက အဘိုးကြီး ဖြစ်နေပြီ၊ အသက် ငါးနှစ်ရွယ် ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ အသက် ခြောက်ဆယ် အရွယ် အဘိုးကြီးတစ်ယောက် အကြားဆက်သွယ်မှုဟာ သိပ်သိမ်မွေ့တယ်၊ ဒီဆက် သွယ်မှု ကြားက အလှမ်းဝေးနေတဲ့ဟာကို ဆက်စပ်ပေးဖို့ တစ်ခုခုလိုတယ်’

‘နောင်ကြီး ဘာဆိုလိုတာလဲ’

‘ငါ့တူကလေးဟာ အိုမင်းရင့်ရော်စပြုလာပြီဖြစ်တဲ့ ငါ့နဲ့သာ အတူ နေသွားမယ်ဆိုရင် ဝေသာလီရဲ့ တောက်ပတဲ့ နေရောင်ခြည်ကို ချစ်ခင်ရမုန်းမသိ ဖြစ်သွား လိမ့်မယ်၊ စစ်ရထားရဲ့ မြင်းဇက်ကြိုးတွေနဲ့ စိမ်းသွားလိမ့်မယ်၊ စား လုံး၊ လေးမြားအတတ်တွေနဲ့ အနေဝေးသွားလိမ့်မယ် ရော့’

‘သူ သိပ်ငယ်သေးလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် နောင်ကြီးဘဒ္ဒိယရယ်’

ဘဒ္ဒိယက ခေါင်းကို ယမ်းခါလိုက်ပြန်သည်။

‘သူ့သုနာဂရဲ့ ပင်ကိုသဘာဝကို ငါအသိဆုံးပေါ့ ရော့၊ သားလေး ဟာ သိပ်တည်ငြိမ်အေးဆေးလွန်းတယ်၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဆော့ကစားတာမျိုးလဲ မရှိဘူး။ သူဟာ သူ့ရဲကောင်းတွေလေ့ကျင့်တဲ့ မဇ္ဈရလွင်ပြင်အစား လူကြီးတွေ ဂဏ လွှတ်တော်တိုက်တဲ့ သန္တာဂါရုကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေတယ်၊ လေးနဲ့မြားကျည် တောက်အစာ၊ တရားစီရင်ဖြတ်ထုံးတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားနေတယ်၊ ကလေးဟာ အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် တည်ငြိမ်အေးဆေးလွန်းနေတယ် ရော့’

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသော သုသုနာက ကလေးဆီဆို့ ရော့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

‘တွေ့တယ် မဟုတ်လား ရော့’

ဘဒ္ဒိယ၏ စကားကို ရော့က ခေါင်းညိတ် တုံ့ပြန်လိုက်ရသည်။ သုသု နာကကလေးသည် မဇ္ဈရလွင်ပြင် ကွင်းစပ်တွင်ရပ်နေသောငြားလည်း လှလင့်ဖို့များ စားလုံလေ့ကျင့်နေကြသည့် ကွင်းပြင်ကို ကျောပေးကာ အခြားတစ်ဘက်ဆီမှ သန္တာဂါရု အဆောက်အအုံ၏ အမှီးဖြူဖြူများဆီသို့သာ ငေးမောကြည့်ရှုနေလေသည်။

‘ကလေး လူလားမြောက်လာဖို့ အချိန်တွေ အများကြီးလိုပါသေးတယ်၊ နောင်ကြီးဘဒ္ဒိယ၊ သူ့စိတ်ဝင်စားမှုတွေကို ပြောင်းလဲလာအောင် ကျုပ်တို့လုပ်ဖို့လဲ အချိန်ရပါသေးတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် . . . ဒီအတွက်လဲ မင်းကို ငါအများကြီးအားကိုးပါတယ်၊ ငါ့တူကလေး သုသုနာကဟာ အခြားသော လိစ္ဆဝီများလိုပဲ သူ့အရွယ်နဲ့သူ လူလား မြောက်ရမယ် မဟုတ်လား၊ သူ့ရဲ့ ငယ်ရွယ်တက်ကြွတဲ့ ကာလတွေမှာ သူဟာ အခြားသော လိစ္ဆဝီ လူလင်တွေလိုပဲ တိုက်ခိုက်စွမ်းရည်နဲ့ လက်ရုံးရည်တွေမှာ ဆည်းပူး ထက်မြက်လာစေရမယ်၊ သူ့အရွယ်နဲ့ သူရင့်ကျက်ကြီးပြင်းရမယ်လေ’

‘ကျွန်တော် ကံတိပေးပါတယ် နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယ၊ သုသုနာကို လမ်း နှုတ်ကမ်းမှန်အတိုင်း ကြီးပြင်းလာစေဖို့ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းကျောင်း ပေးသွားပါ့မယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရော့၊ သူ့အရွယ် ရောက်ချိန်မှာ ငါက ကိုယ့် လက် ကိုတောင် မသယ်နိုင်တော့တဲ့ အဘိုးအိုကြီးဖြစ်နေမှာ၊ မင်းတို့ကိုပဲ အား ကိုးရမှာပါ’

‘စိတ်ချပါ နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယ’

လေးမြား လေ့ကျင့်နေသော လူငယ်တစ်စု သူတို့ စကားပြောနေရာ သို့ ရောက်လာကြသည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ပင်မပြည့်တတ်သေးသော လိစ္ဆဝီ လူလင် များဖြစ်သည်။ ရော့ကို လေးမြားအတတ် သင်ကြားပေးပါရန် လာခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ရော့က ဘဒ္ဒိယကိုနှုတ်ဆက်ရင်း သုသုနာကကလေး ရှေ့တွင်ခူးထောက် ထိုင်ချရင်း မေးသည်။

‘သားကလေး ဦးရီးတော်တို့နဲ့ အတူ လေးမြား လေ့ကျင့်ကွင်းဆီ လိုက် မလား၊ သားရဲဘက ခွင့်ပြုပါတယ်’

သုသုနာသည် လိစ္ဆဝီလူလင်တို့၏ ပခုံးပေါ်တွင် ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေသော မြားကျည်တောက်များကို ကြည့်ရင်း ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

‘ဟင့်အင်း မလိုက်ချင်ဘူး’

‘ဒါဖြင့် ဟိုဘက်ကွင်းပြင်ထဲက မြင်းစီးလေ့ကျင့်တဲ့နေရာကော’

‘သား ဘာနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်မယ်’

ဘဒ္ဒိယက ရော့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ရော့က ပြုံး၍ . . .

‘သားရဲဘက စံအိမ်ကိုပဲ ပြန်မှာမဟုတ်လား၊ သား ဘယ်မှာလျှောက် လည်လို့ ရတော့မလဲ၊ ဦးရီးတော်နဲ့ပဲ နေရစ်ခဲ့ပါလား’

‘ဘနဲ့ပဲ ပြန်လိုက်မယ်’

နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယထံမှ ဤကလေးကို ပခုံးပြောင်းယူရေးတာဝန်သည် မိမိအတွက် မသေးငယ်လှဟု ရောဇ သဘောပေါက်သွားသည်။ ထို့နောက် သုသု နာဂရှေ့မှ ထ၍ ဘဒ္ဒိယ အနီးသို့ လျှောက်သွားကာ လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ကလေးက သိပ်ငယ်နေပါသေးတယ် နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယ၊ ကျွန်တော် တို့ အချိန်ယူပြီး သိမ်သိမ် မွေ့မွေ့ ကိုင်တွယ်ရင်ရမှာပါ’

‘အေးလေ . . . ငါကတော့ မင်းကိုအားကိုးထားတာပဲ ရောဇ’

လူငယ်တစ်ယောက်နှင့်အတူ ရောဇ လေးမြား လေ့ကျင့်ကွင်းဆီသို့ ထွက်ခွာသွားချိန်တွင် ဘဒ္ဒိယလည်း သုသုနာဂကို ခေါ်ကာ မြင်းရထားပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ သုသုနာဂမူကား မခုရလွင်ပြင်မှ ပြန်ရတော့မည် ဖြစ်သည့်အတွက် ပျော်ရွှင်နေပုံရသည်။

ဘဒ္ဒိယသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိလျက် မြင်းဇက်ကြီးများကို လှုပ်ယမ်းလိုက်လေသည်။

အခန်း [၆]

ဓားအိမ်ထဲမှဓားများကိုထုတ်လိုက်ကြသည်မှာ တစ်ဖြိုင်တည်းလိုလိုပင် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဓားသွားနှစ်ခုသည် ပြင်းထန်စွာ ထိခတ်သွားကြသည်။ ခုတ်ချက်များမှာ နှစ်ဘက်စလုံးအားပါလှသဖြင့် တချွင်ချွင်အသံများက အဆက်မပြတ် ပေါ်လာသည်။

ဈေးရုံတော်အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ဝေသာလီပြည်သူ့ ပြည်သားများမှာ အလန့်တကြား ဘေးသို့ရှုံ့သွားကြသည်။ မိန်းမများက ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်ကြသည်။ သို့သော် ဓားခုတ်ပွဲကို ဝင်ရောက် ဖုန်းဖြေပေးမည့်သူကား မရှိ။

ဓားသမားနှစ်ယောက်မှာမူ ဈေးရုံးတော် ကွက်လပ်တွင် သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်လျက် ရှိကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးပင်အသက်အရွယ်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းရှိသော လိစ္ဆဝီလုလင် နှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ရင်း ဓားဦးဖြင့် ထိုးနှစ်ရန်၊ ဓားသွားဖြင့် ခုတ်ပိုင်းရန် အကွက်ချောင်းနေကြသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့်ဝိုင်း၍ ကြည့်နေသော လူအုပ်ကြီးမှာ ပိုများလာသည်။ ဈေးရုံတော်တစ်ဝိုက်မှာ လူစည်ကားသော နံနက်ခင်းဖြစ်သဖြင့် ဝို၍ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည်။

စင်စစ်မူ လိစ္ဆဝီလုလင်နှစ်ဦး ထိုသို့ သံသံမဲမဲဓားခုတ်ပွဲ ဆင်နွှဲနေကြသောအဖြစ်မှာ အားလုံးအတွက်အထူးအဆန်းဖြစ်သည်။ လိစ္ဆဝီတို့သည် လက်ချ်ရည်လေ့ကျင့်ရာ မခုရလွင်ပြင်မှလွဲ၍ အချင်းချင်း ဤသို့ အသေအကြေ တိုက်ခိုက်ကြသည်ဟူသည်မှာ မရှိခဲ့ဖူးသလောက်ပင်ဖြစ်သည်။ မခုရလွင်ပြင်

မှာသာလျှင် အချင်းချင်း ပျော်ရွှင်စွာ ဓားရေးလှဲရေး လေ့ကျင့်တတ်ကြသည်။

ယခုစုကား ဈေးရုံတော်ကွက်လပ်မှ ရန်ပွဲဖြစ်သည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အသေအကြေ တိုက်ခိုက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဓားရေးလေ့ကျင့်နေကြခြင်းမဟုတ်။ နောက်ပြောင်ကျိမယ်နေကြခြင်းမဟုတ်။ ဓားသမား လူရွယ်နှစ်ယောက်၏ မျက်လုံးများမှာလည်း သူတို့၏ သွေးဆာနေသော ဓားသွားများနယ်ပင် ဖြစ်သည်။

ဓားပွဲမှာ ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။ စစ်မြေပြင်တွင်ရန်သူနှင့် တိုက်ခိုက်နေသည့်အလားပင် ဖြစ်သည်။ လူရွယ်နှစ်ယောက်၏ ပခုံးနှင့် လက်မောင်းများတွင် လည်း သွေးစများ စွန်းထင်းလာသည်။ ပြင်းထန်သောဒဏ်ရာများ မရကြသော်လည်း ဓားခုတ်ပွဲမှာ အချိန်ကြာလာသောကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံးချွေးသံရွံ့ရွံ့ ဖြစ်လာသည်။

သို့သော် အခုအချိန်အထိ ဝင်ရောက်ဖျန်ဖြေပေးမည်သူတစ်ယောက် တလေမှ ပေါ်မလာသေး။ ထိတ်လန့် အံ့သြသော မျက်လုံးများဖြင့်သာ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်။ တစ်ယောက်ယောက်ဘက်မှ အားပေး ဟစ်ကြွေးခြင်းလည်း မရှိ။ ထူးဆန်းသော မြင်ကွင်းတစ်ခုအနေဖြင့်သာ ကြည့်နေကြသည်။

ကွက်လပ်မြေပြင်မှ ဈေးရုံတော်လှေကားထစ်များ ဆီသို့ ထိုးရင်းခုတ်ရင်း နေရာရွှေ့သွားကြသည်။ ဓားသမားနှစ်ယောက်စလုံး ခြေကုန် လက်ပန်းကျစ ဖြစ်လာကြသည်။ တစ်ယောက်က လှေကားထစ်များပေါ်သို့ နောက်ပြန်တက်သွားသည်။ တစ်ယောက်က ဓားဦးဖြင့်ချိန်ရွယ်ရင်း ချဉ်းကပ်သွားသည်။

အရိုးအနိုင်မပေါ်နိုင်ခဲ့သော အခြေအနေသည် ပြောင်းလဲသွားသည်။

လှေကားထစ်များပေါ်သို့ နောက်ပြန်ခုတ်ရင်း တက်သွားသော လူရွယ် ခြေချော်၍ လဲကျသွားသည်။ ဓားကိုင်လက်သည်လည်း အနေအထား ယှဉ်းသွားသည်။ ထိုအခွင့်ကောင်းကို ယူလျက် ကျန်လူရွယ်က သူ၏ဓားကို မြှောက်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပြင်းထန်သောအသံတစ်ချက်ပေါ်လာကာ လူရွယ်၏ လက်ထဲမှ မြှောက်ကိုက်ချိန်ရွယ်ထားသော ဓားသည် လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

လဲကျသူလူရွယ်နှင့် ဓားလွတ်ကျသွားသော လူရွယ်အကြားသို့ ကောင်းကင်မှ ကျလာသလို ခုန်ဝင်လာသူမှာ ရောဇဖြစ်သည်။ ရောဇ လက်ထဲတွင် ပန်းပွားမပါသော လှံရှည်တစ်ချောင်းကို ကိုင်စွဲထားသည်။ ရောဇကို တွေ့သောအခါ ဓားသမားလူရွယ်နှစ်ယောက်စလုံး တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

ရောဇသည် ဓားလွတ်ကျသွားသော လူရွယ်၏မျက်နှာကို ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် လှေကားထစ်များပေါ်တွင် လဲကျနေသောလူရွယ်ကို ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီမှ ဆွဲယူမ၊ ထူပြီးမှ ဆောင့်တွန်းချလိုက်လေသည်။

‘လိစ္ဆဝီလူရွယ်နှစ်ယောက်က ဓားချင်းခုတ်နေတယ်၊ မခုရလွင်ပြင် လှေကျင့်ပွဲမဟုတ်တဲ့ ရန်ပွဲအဖြစ်နဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသေအကြေ တိုက်ခိုက်နေတယ်၊ ဒါကို အနီးက လူတွေအားလုံးကလဲ ဝိုင်းအုံကြည့်နေတယ်၊ ဘာမယ့်သူ ဖျန်ဖြေမယ်သူမရှိဘူး၊ ဘာလဲ ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဒါဟာ လိစ္ဆဝီတဲ့လား၊ ဒါဟာ ဝေသာလီသားတဲ့လား ဟင်’

ရောဇ၏အသံသည် မိုးကြိုးလျှပ်စီး ထစ်ပြက်လိုက်သလိုပင် ဖြစ်သည်။ မည်သူမျှ တုံ့ပြန်စကားမဆိုရဲကြ။

‘ဘယ်တုန်းက ဖြစ်ဖူးလို့လဲ၊ ဒါမျိုး ဘယ်တုန်းကဖြစ်ဖူးလို့လဲ၊ ကျုပ်သာ အချိန်မီရောက်မလာရင် ဟောဟိုကောင်ရဲ့ မြှောက်ထားတဲ့ဓားကို လှံနဲ့ ပုတ်ဖယ်မပစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာ သိကြရဲ့လား’

ရောဇသည် ဓားသမားလူရွယ်နှစ်ယောက်အား လည်ကုပ်တစ်ဘက် တစ်ချက်စီ ဆွဲကိုင်လိုက်ပြန်သည်။

‘မင်းတို့ကော သိကြရဲ့လား . . . ဟင်၊ လိစ္ဆဝီတစ်ယောက်ရဲ့ သွေးဟာ လိစ္ဆဝီတစ်ယောက်ရဲ့ ဓားချက်နဲ့ ဝေသာလီဈေးရုံတော် လှေကားထစ်တွေ အပေါ်မှာ စွန်းထင်းလိမ်းကျသွားတော့မလို့ လက်မတင်လေးပဲလိုတော့တယ်၊ နားလည်လား’

ရှည်လျားသော ဝတ်ရုံညိုကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လိစ္ဆဝီအဘိုးကြီး တစ်ယောက်သည် လူအုပ်ထဲမှ ရှေ့သို့ထွက်လာကာ အောက်ဆုံး လှေကားထစ် အနီးတွင် ရပ်သည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိကြပါဘူး၊ သူရဲကောင်းရော၊ ပြင်းထန်တဲ့ဓားခုတ်ပွဲကြောင့် ကျုပ်တို့အားလုံး အံ့အားသင့်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘဲ ဖြစ်သွားကြတယ်’

ရောဇက လှံရှည်ကိုငှားယမ်းလျက်

‘ဒီမှာ ဝိုင်းအုံကြည့်နေသူအားလုံး ညနေပိုင်း ဂဏလွတ်သဘင်အပြီးမှာ သန္တာဂါရကို လာကြရမယ်’

လည်ကုပ်မှ ဆုပ်ကိုင်ထားသော လူရွယ်နှစ်ယောက်ကို ရှေ့သို့ထွန်းထိုးပစ်ချလိုက်ပြီးမှ . . .

‘မင်းတို့နှစ်ယောက် အခုပဲ သန္တာဂါရကိုသွား။ အလှည့်ကျ ဂဏ အုပ်ချုပ်ရေး ရာဇာတစ်ဦးထဲမှာ မင်းတို့ကိုမင်းတို့ အပ်နှံပြီး ပစ်ဒဏ်စီရင်ချက်ကိုစောင့်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတယ်ဆိုတာကို ဂဏအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ရှေ့မှာပဲ စစ်ဆေးမယ်’

လူရွယ်နှစ်ယောက်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက်ထွက်ခွာ သွားကြသည်။ ရောလည်း ဈေးရုံတော်တစ်ဘက်ရှိ ရထားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ကြည့်နေသော ဈေးရုံတော်၏ တစ်ခုသော ကျောက်ဖြူသားတိုင်အကွယ်မှ လူတစ်ယောက်သည်လည်း ဈေးရုံတော်ကြီး၏ စည်ကားရှုပ်ထွေးနေသော ပရိသတ်များကြားသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။ သူ့ကို မည်သူမျှ သတိမထားမိကြ။

ထိုသူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် လျှို့ဝှက်သော အပြုံးတစ်ခုပေါ်ပေါက်နေသည်။ သူသည် . . .

လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်ခန့်ဆီက ရာဇဂြိုဟ်မှ ပြည်နှင်ဒဏ်အပေးခံလိုက်ရပြီး ဝေသာလီသို့ လာရောက်ခိုလှုံနေသော ဝဿကာရ ဗြဟ္မဏ ဖြစ်လေသည်။

ပြဿနာ၏ အကြောင်းခံမှာ ဘာမျှ ကြီးမားလှသည်မဟုတ်။

ဝေသာလီ၏ မြောက်ဘက်တောအုပ်သည် လိစ္ဆဝီတို့အမဲလိုက်သည့် တောအုပ်ဖြစ်သည်။ တောတောင်လျှိုမြောင် သဘာဝများသည် အမဲလိုက်၍ အကောင်းဆုံးနေရာလည်း ဖြစ်သည်။ ဝဇ္ဇီတိုင်းသားတို့သည် ပဝေသဏီ ဘိုးဘေးအစဉ်အဆက်ကပင် ထိုတောအုပ်ထဲတွင် အမဲလိုက်ခဲ့ကြသည်။ ရရှိသော အမဲကို ပျော်ရွှင်စွာ ဝိုင်းဖွဲ့စားသောက်လျက် တောကစား အောင်ပွဲကျင်းပခဲ့ကြသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်တော့။

ယခုမူ ထိုအမဲလိုက်ပွဲတစ်ခုကို အကြောင်းပြု၍ပြဿနာဖြစ်ကြသည်။ ထိုပြဿနာက သန္တာဂါရ ဂဏလွှတ်တော်သို့ ရောက်လာသည်။

အလှည့်ကျဂဏရာဇာက ဆင့်ခေါ်လိုက်သည်တွင် ကိုယ်ကျပ်အစိမ်းရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော ထွားကျိုင်း သန်မာလှသည့် လူတစ်ယောက်သည် ဂဏအဖွဲ့၏ မြင်းခွပ်သဏ္ဌာန် ကျောက်စားပွဲဝိုင်းအလယ်သို့ ရောက်လာသည်။

‘ဂဏအဖွဲ့ရှေ့မှာ သင့်ကို စတင်စစ်မေးပြီ၊ သင်ပြောစရာရှိတာပြောနိုင်ပြီ’

ထိုသူသည် မြောက်ဘက် တောအုပ်အနီးရှိရွာတွင် နေထိုင်၍ မုဆိုးအလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးသူဖြစ်ကြောင်း ဂဏအဖွဲ့ဝင်များအားလုံး သိထားပြီး ဖြစ်လေသည်။ မုဆိုးက တင်းမာသောအသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ကျွန်တော်ဟာ သားစဉ်မြေးဆက် မုဆိုးအလုပ်နဲ့ နေထိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ သားကောင်များပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးရာမှာလဲ ဂဏအဖွဲ့ရဲ့ အမိန့်အတိုင်း ပစ်ခတ်ရမယ့် သားကောင်အမျိုးအစား၊ ရာသီနဲ့ အရေအတွက် စည်းကမ်းများကို လိုက်နာခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်’

‘ဒါတွေအားလုံးကို ဂဏအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က သိပြီးသားဖြစ်တယ်၊ အဖြစ်အပျက်ကိုသာပြော’

‘ကောင်းပါပြီ၊ အဲဒီနေ့က သတ်မှတ်ထားတဲ့ တောနက်ထဲမှာ ကျွန်တော် သားကောင်ပစ်ဖို့ ထွက်ခဲ့ပါတယ်၊ တောစပ်မှာ အမဲလိုက် ထွက်လာသူများနဲ့တွေ့လို့ သူတို့ တိုက်ကျွေးတဲ့ စပျစ်သေရည်ကိုတောင် သောက်ခဲ့ရပါသေးတယ်၊ ကျွန်တော်ကလဲ သူတို့အဖွဲ့ကို ကျွန်တော်မှာပါလာတဲ့ အမဲခြောက် ကျပ်တင်အချို့ လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါသေးတယ်၊ နောက်တော့ ပိုပြီးနက်တဲ့ တောထဲကို ကျွန်တော် ဝင်ခဲ့ပါတယ်၊ သူတို့အဖွဲ့က အနီးနားက တောစပ်ထဲကိုထွက်သွားကြပါတယ်၊ သူတို့အဖွဲ့မှာ မြင်းရှစ်စီးနဲ့ အမဲလိုက်သမား ဆယ်ယောက် ပါဝင်ပါတယ်၊ အမဲလိုက်အဖွဲ့က လမ်းပြတဲ့ မုဆိုးတစ်ယောက်လဲ ပါပါတယ်၊ အဲဒီမုဆိုးနဲ့လဲ ကျွန်တော် သိကျွမ်းထားပါတယ်၊ သူဟာ ကိုယ်တိုင်အမဲလိုက်ခြင်းနဲ့ အသက်မမွေးတော့ဘဲ အမဲလိုက်အဖွဲ့ကို လမ်းပြ၊ တောတောင်သဘာဝတွေကို ညွှန်ပြခြင်းနဲ့ပဲ အသက်မွေးတဲ့သူပါ’

‘ဆက်ပြောပါ’

‘ညနေခင်းလောက်မှာ ဆားတွင်းကနေ ပြန်ထွက်သွားတဲ့ နိုင်တစ်ကောင် နောက်ကို ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့ပါတယ်၊ အရှေ့မြောက် ရေတံခွန်နဲ့ လျှိုတစ်ခုအနီးမှာ နိုင်ကို ကျွန်တော်ခြေရာခံလို့ရခဲ့တယ်၊ သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး နိုင်ကိုပစ်ဖို့ ကျွန်တော်ထူးလေးကို ပြင်ဆင်လိုက်တယ်၊ ဒီအချိန်မှာပဲ လျှိုတစ်ဘက်ဆီက အသံတွေကြားရပါတယ်၊ အမဲလိုက်အဖွဲ့ရောက်လာတဲ့ အသံတွေပါပဲ၊ နိုင်ကလဲ ဒီအသံတွေကြောင့် လန့်ပြီးထွက်ပြေးတော့မယ် အပြင်မှာ ကျွန်တော် ခူးလေးနဲ့ ပစ်ချလိုက်တယ်၊ ကျွန်တော် မြားတဟာ နိုင်ရဲ့လက်ပြင်နဲ့ လည်ကုပ်ကြားချက်ကောင်းကို ဝင်စွဲခဲ့ပါတယ်၊ နိုင်ဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခုလောက်ပဲပြေးသွားနိုင်ပြီး နေရာတစ်ခုမှာ လဲကျသွားခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်သစ်ပင်ပေါ်ကဆင်းပြီး အသက်ငင်နေတဲ့နိုင်ကို အပြီးသတ်ဖို့အတွက် ရေတံခွန်စပ်ဆီအလာမှာပဲ တောအုပ်ထဲက အမဲလိုက်အဖွဲ့ထွက်လာပါတယ်၊ မုဆိုးက ခေါင်းဆောင်လာတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ နိုင်ဟာ သေနေ

ပါပြီ။ ကျွန်တော် စားမြောင်ကိုသုံးစရာမလိုတော့ပါဘူး။

‘သူတို့အဖွဲ့ကကော’

‘မုဆိုးနဲ့ သူတို့အဖွဲ့ဟာ လဲကျသေဆုံးနေတဲ့ နိုင် အမှားရောက်လာပြီး ဒီ နိုင်ဟာ သူတို့ တစ်နေကုန်လိုက်ခဲ့တဲ့ အမဲဖြစ်ကြောင်းနဲ့ သူတို့ရဲ့လုံချက် ခြေကိုင် သေဆုံးတာဖြစ်တယ်လို့ ပြောပါတယ်’

‘နိုင်ရဲ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အခြားဒဏ်ရာရှိသလား’

‘ဝဲဘက်ပေါင်ပေါ်မှာ လုံတိုတစ်ချောင်းစိုက်ဝင်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ နိုင်ကို အနာတရဖြစ်စေရုံကလွဲပြီး သေလောက်တဲ့ဒဏ်ရာ မဟုတ်ပါဘူး။ နိုင် သေဆုံးရခြင်းဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ခူးလေးမြားတံကြောင့်သာ ဖြစ်ပါတယ်’

‘နောက် ဘာတွေဖြစ်သလဲ ဆက်ပြောပါ မုဆိုး’

‘နိုင်သေကို သူတို့ရဲ့ အမဲလို့ သူတို့ကပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် အမဲသာဖြစ်ကြောင်း ပြောပြရင်း ငြင်းခုံကြပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူတို့က အမဲကို အတင်းယူသွားကြပါတယ်’

‘နိုင်ကိုပစ်ခတ်ရရှိတဲ့ ရေတံခွန်နဲ့ လျှို့ဝှက်အနေအထားကို သင် အတိ အကျပြနိုင်သလား မုဆိုး’

‘ကျွန်တော် ပြနိုင်ပါတယ်’

မြောက်ဘက်တောအုပ် မြေပုံသားရေချပ်ပေါ်တွင် မုဆိုးက နေရာအတိ အကျ ထောင်ပြသည်။ ဂဏအဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးကအားလုံးမြင်သာအောင် ထိုသားရေ ကားချပ်ကို နံရံတွင်ချိတ်လိုက်သည်။

ဂဏအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က နိုင်သေလဲကျသောနေရာကို ညွှန်ပြလျက်...

‘ဒီနေရာဟာ အမဲလိုက်အဖွဲ့အတွက် အမဲလိုက်ဖို့ခွင့်ပြုထားတဲ့ တောအုပ် နဲ့ အသက်မွေးမုဆိုးများရဲ့ စားကျက်ပိုင်နယ်နယ်စပ်ဖြစ်နေတယ်’

မုဆိုးကို သန္တာဂါရအပြင်ခန်းမဆောင်သို့ ပြန်ပို့လိုက်ကြပြီးနောက် အမဲ လိုက်အဖွဲ့နှင့် လမ်းပြမုဆိုးကို တစ်လှည့်ခေါ်ယူစစ်ဆေးကြသည်။ ထို့နောက် ဂဏ အဖွဲ့သည် ထိုအမှုကို စီရင်ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

‘အပျော်တမ်း အမဲလိုက်သူများအား ခွင့်ပြုထားသော နယ်နိမိတ်နှင့် အသက်မွေးမုဆိုးများအား ခွင့်ပြုထားသောပိုင်နယ်နယ်နိမိတ်နှစ်ခု ထိစပ်သောနေရာ တွင် ဤသားကောင်ကို သူရထိုက် ငါရထိုက် အငြင်းပွားကြခြင်းဖြစ်သည်။’

‘အမဲလိုက်အဖွဲ့အနေဖြင့် နိုင်သေကို လက်လွှတ်လိုက်ရလျှင် သူတို့၏

ပျော်ရွှင်မှုနှင့် အထိမ်းအမှတ်အောင်ပွဲတစ်ခုကို ဆုံးရှုံးခြင်းမျှသာဖြစ်သည်။

‘မုဆိုးအနေဖြင့် နိုင်သေကိုလက်လွှတ်လိုက်ရလျှင်မူ သူ၏အသက်မွေးမှု၊ သူ့ မိသားစု၏ရိက္ခာကို ဆုံးရှုံးရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နိုင်သေကို မုဆိုးရစေ၊ နိုင်သေတွင် မုဆိုးပစ်ထားသော မြားချက်၊ အမဲလိုက်အဖွဲ့ပစ်ထားသော လုံတိုချက် တို့သည် ဤအမှု၏ ဆုံးဖြတ်ချက်တွင် ထည့်သွင်း စဉ်းစားရန်အချက် မဟုတ်’
မုဆိုးသည် ဂဏအဖွဲ့ကို ဦးညွှတ်လျက် ပြန်သွားလေသည်။

နိုင်သေကိုမရလိုက်သော အမဲလိုက်အဖွဲ့လည်း ဂဏ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဘာမှ စောဒကမတက်တော့ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်သွားကြသည်။

သို့သော် လမ်းပြမုဆိုးနှင့် အမဲလိုက်အဖွဲ့တို့ သန္တာဂါရအဆောက်အအုံ မှအတွက် တစ်ခုသောအခန်းကို အမြတ်တွင် အခန်း၏ အမှောင်ရိပ်ထဲမှ အသံတစ် သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

‘ဘာမဟုတ်တဲ့ မုဆိုးတစ်ယောက်ကို အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုအတွက် ချိုးပြီး အနိုင်ပေးလိုက်တယ်တဲ့၊ အမဲလိုက်အဖွဲ့ကတော့ ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ အထိမ်းအမှတ် အောင်ပွဲကိုပဲ ဆုံးရှုံးရတယ်တဲ့၊ ဂဏလွှတ်တော်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်က ဒါပဲလား။ အမဲလိုက်အဖွဲ့ဟာ ပျော်ရွှင်မှုအပြင်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာကိုပါ ဆုံးရှုံးရတာကို ဂဏအဖွဲ့ကြီးက ထည့်မတွက်ဘူးလား၊ သားကောင်ကို မရရအောင်လိုက်၊ လမ်းပြ မုဆိုးရဲ့ အကူအညီကိုယူပြီး လုံတိုတစ်ချက်တောင် ပစ်ခတ်နိုင်ခဲ့ပြီးမှ သားကောင် ကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရခြင်းဟာ အမဲလိုက်အဖွဲ့ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆုံးရှုံးရတာပေါ့၊ ဟင်း... အမဲမရတဲ့ အမဲလိုက်အဖွဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ လိစ္ဆာအမျိုးသားကောင်း တွေပါဝင်တဲ့ အမဲလိုက်အဖွဲ့ဟာ ဘာအမဲမလဲမရ၊ ရပြန်တော့လဲ မုဆိုး တစ်ယောက် နဲ့ သူရ ကိုယ်ရ လှ၊ ဒါကိုဂဏအဖွဲ့က ဆုံးဖြတ်တော့လဲ ရှုံးနိမ့်၊ ကောင်းရော ကောင်းရော ...’

အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသည်တွင် အမဲလိုက်အဖွဲ့၏ ခြေလှမ်းများအားလုံး တန်ခန့် ရပ်သွားကြသည်။ အချင်းချင်း အပြန်ပြန်အလှန်လှန် အကဲခတ်ကြသည်။ ထို့နောက် အမှောင်ရိပ်ထဲမှ လူကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။ လူကို မတွေ့ရတော့၊ အသံလည်း တိတ်သွားသည်။

အမဲလိုက်အဖွဲ့ထဲမှ လိစ္ဆာ အမျိုးကောင်းသားအချို့ အံ့ကြိတ်ကြသည်။ အချို့က လက်သီးဆုပ်ကြသည်။ အချို့က သန္တာဂါရ ဂဏခန်းမဆောင်ကိုလှည့် ကြည့်ကြသည်။ ထို့နောက် သက်ပြင်းချသံများ ပေါ်လာပြီးနောက် ခြေသံပြင်းပြင်း

ဖြင့် သန္တာဂါရထဲမှ ထွက်လာကြတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဝဿကာရလည်း အမှောင်ရိပ် စကြလမ်းထဲမှ ထွက်လာကာ အခြားလူများ ကြားထဲသို့ ရောနှောဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

အခန်း [၇]

သန္တာဂါရ အဆောက်အအုံရှေ့ လှေကားထစ်များပေါ်တွင် ဓားခုတ်ပွဲ ဆင်နွှဲခဲ့ကြသော လုလင်နှစ်ဦး၏ အမှုဖြစ်ပွားခဲ့သည်မှာ လအနည်းငယ် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည့်။ သေနာပတိရောဇကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက် ဖြေရှင်းလိုက်ရသော ထိုဓားခုတ်ပွဲကို ဂဏလွှတ်တော်မှ ကြားမှာ စစ်ဆေးခဲ့သည်။

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အသေအကြေ သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသော လုလင်နှစ်ဦးကို ဂဏအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က အသေးစိတ် စစ်မေးခဲ့သည်။ ဇင်စစ်မို့ လိစ္ဆဝီ လုလင်နှစ်ဦးတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ယင်းသို့ တိုက်ခိုက်ကြသည် ဆိုခြင်းမှာ ဓဿာလီတွင် ယခင်ကမကြုံဖူးသော အဖြစ်ပင်။ လူငယ်တို့ဘာဝ နီကရန်ဖြစ်ပွားခြင်းများ ရှိခဲ့သော်လည်း ထိုသို့ ဓားလွှတ်ကိုင်စွဲကာ အသေသတ်ကြအထိ မဖြစ်ခဲ့ဖူးချေ။

ထို့ကြောင့် ထိုအမှုကို ကြားနာစစ်ဆေးသော နေ့များက ဝေသာလီ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတို့သည် အထူးအဆန်း ဖြစ်လျက် သန္တာဂါရသို့ စုရုံးလာကြသည်။ ကျောချင်းကပ် ရင်ချင်းအပ်နေကြသော လိစ္ဆဝီလုလင်ချင်းအကြားတွင် အဘယ်သို့သောအကြောင်းတရားက သူသေကိုယ်သေ ဓားခုတ်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာရသည်အထိ လှုံ့ဆော်ပေးခဲ့သနည်း။ ညီအစ်ကိုရင်းတမျှ ချစ်ခင်ကြလေသော လိစ္ဆဝီလုလင်တို့သည်ဘာကြောင့်တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖီဝိန်ခြွေရန် အားထုတ်ခဲ့ကြသနည်း။

မကြုံဖူး ထူးခြားသောအမှုကို ဂဏအုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့သည် စေ့မေ့စပ်စပ် စစ်ဆေး ကိုင်တွယ်ခဲ့ကြသည်။ ပြဿနာ၏ အကြောင်းရင်းခံကို တစ်ဆင့်

နီ ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။

ပြဿနာ၏ အကြောင်းရင်းခံမှာ လုလင်ငယ်တို့ သဘာဝအချစ်ရေးပင် ဖြစ်သည်။ လုလင်နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်တည်းသော မိန်းမပျိုကို ချစ် ကြိုက်မိကြသည်။ ထိုမိန်းမပျိုကို ပိုးပန်းကြသည်။ အချစ်ရေးတွင် မည်သူမျှ အောင်ပန်းမဆွတ်နိုင်ကြသေး။ မိန်းမပျိုကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်အနက် မည်သူ ကို ရွေးချယ်ရမှန်း မဆုံးဖြတ်ရသေး။

စင်စစ် ဤအဖြစ်မျိုးမှာ ဝေသာလီတွင် မဟုတ်၊ ကမ္ဘာလောက မြေပြင် တွင် ဖြစ်လေ့ ဖြစ်ထရှိသောအမှုမျိုးသာ ဖြစ်သည်။ လုလင်တို့သည် အချစ်ပန်းကို ဆင်မြန်းနိုင်ရန် ပြိုင်ပွဲဝင်ကြသည်။ လုံမပျိုက သူတို့အထဲမှ တစ်ယောက်ကိုရွေး ချယ်သည်။ ရှုံးနိမ့်သူများက ဝေးကွာသွားကြသည်။ အောင်ပွဲရသူက အချစ်ပန်း ကို ဆင်မြန်းရသည်။

ဤသမားရိုးကျအဖြစ်အပျက်မျိုးတွင် လိစ္ဆဝီလုလင်များနှင့် လုံမပျိုများ သည် မဇ္ဈိမဒေသရှိ အခြားနိုင်ငံများရှိ လုလင်များ၊ လုံမပျိုများထက် ပို၍ လွတ်လပ် ခွင့် ရှိကြသည်။ လွတ်လပ်မှု ရှိသလို ဂုဏ်သိက္ခာလည်း ရှိသည်။ လုလင်တို့၏ အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးပမ်းမှု၊ လုံမပျို၏ ရွေးချယ်မှုတို့သည် လိစ္ဆဝီ ပီသစွာပင် ဂုဏ် သိက္ခာရှိကြသည်။ ရှုံးနိမ့်သွားသော လုလင်များ၏ ဆုတ်ခွာမှုကလည်း သဘော ထား ရင့်ကျက်ခြင်းနှင့် ယှဉ်တွဲနေသည်။ အောင်ပွဲဆင်သူ၊ ရှုံးနိမ့်သူများ အကြား တွင် မည်သည့်ပြဿနာမျိုးမှမရှိ။ မိန်းမလှ တစ်ဦးကို အကြောင်းပြုလျက် ယောက်ျား များ သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသော အစဉ်အလာသည် နိုင်ငံတော် ပြည့် တန်ဆာဖြစ်သွားသော အမှုပါလီလက်ထက်တွင် အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဝေသာလီတွင် အချစ်ရေးကြောင့် လုလင်တို့ ဓားခုတ်ပွဲဆင်ခဲ့ခြင်း မပြု ကြတော့သည်မှာ ကြာခဲ့ပေပြီ။ ယခု နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့ပြီးမှ အချစ်အတွက် အသက်ချင်း ပြိုင်လှသော ထိုအမှု ပေါ်ပေါက်လာသည့်အတွက် ဝေသာလီတစ် ဗြည်လုံးမှာ အထူးအဆန်း ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

လူငယ်လူရွယ်တို့၏ စည်းလုံးညီညွတ်ရေးကို အထူးဦးစားပေးသော ဂဏအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင် လိစ္ဆဝီမင်းများသည် ထိုအမှုကို သတိကြီးစွာ ကိုင်တွယ် စစ်ဆေးခဲ့ကြလေသည်။

ဓားခုတ်ကြသူ လုလင်နှစ်ဦးမှာ အလွန်ချစ်ခင်သော မိတ်ဆွေများ ဖြစ် ကြသည်။ မခရုလွင်ပြင်တွင် လက်ရုံးအတတ် အတူလေ့ကျင့်ဘက်များ ဖြစ်ကြ

သည်။ တစ်ယောက်တည်းသော မိန်းမပျိုကို ချစ်ကြိုက်မိကြပြီး ယင်းသို့ ချစ် ကြိုက်နေကြကြောင်းကိုလည်း အပြန်အလှန် သိကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ် ယောက် ပွင့်လင်းစွာ အသိပေးထားကြပြီးသားလည်း ဖြစ်သည်။ ဤပြိုင်ပွဲတွင် အောင်ပွဲရရှိလာသူအား ကျန်တစ်ယောက်က သဘောထား ပြည့်ဝစွာ ဆုတ်ခွာ ပေးရန်ကိုလည်း မဆွဲကတည်းက နားလည်သဘောတူထားကြပြီးဖြစ်သည်။

ဂဏအဖွဲ့သည် ထိုအချက်များကို စစ်ဆေးဖော်ထုတ်ခဲ့ကြပြီးနောက်တွင် ထိုမျှအထိ လိစ္ဆဝီ ပီသစွာ ကျင့်သုံးလာပြီးမှ ဘာကြောင့် သူသေကိုယ်သေ ဓားချင်း ယှဉ်ခုတ်ကြရသနည်းဟူသော မေးခွန်းကို မေးခဲ့လေသည်။ ထိုမေးခွန်းကိုဖြေဆို သော လုလင်တို့၏ အဖြေကို ကြားရသောအခါ ဂဏအဖွဲ့ဝင်များ အားလုံး တုန်လှုပ် သွားကြသည်။

‘အချစ်ရေးမှာ ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် အနိုင်အရှုံးနဲ့ မဆိုင်ပါ။ သို့သော်အချစ် ရေးကို အကြောင်းပြုပြီး ကလိမ်ဉာဏ်နဲ့ ပုတ်ခတ်စော်ကားတဲ့အတွက် သူ့အသက် ကိုယ်အသက် လူကြတာ ဖြစ်ပါတယ်’

နှစ်ယောက်စလုံးထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော အဖြေဖြစ်သည်။ ကလိမ်ဉာဏ်နှင့် ပုတ်ခတ်စော်ကားပါသည်ဟူ၍ အပြန်အလှန်စွင့်စွဲ ကြသည်။

‘ဘယ်လို ပုတ်ခတ်စော်ကားသလဲ’
ထိုမေးခွန်းအတွက် ထွက်ပေါ်လာသော အဖြေနှစ်ခုမှာ လည်းထပ်တူ ဖြစ်နေသည်။

‘သင်းရှုံးနိမ့်သွားခဲ့ရင် ဂုဏ်သိက္ခာရှိစွာ၊ သဘောထားပြည့်ဝစွာနဲ့ ဆုတ်ခွာ မသွားဘဲ အောင်မြင်သူရဲ့ ရှေ့ဘဝခရီးကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်လို့ ဆိုပါတယ်’

အလွန်ရှက်ဖွယ်ရာသော ကလိမ်ဉာဏ်ပင်ဖြစ်သည်။ လိစ္ဆဝီမပီသသော ယုတ်ညံ့သည် အကြံအစည်ပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ထိုသို့ အပြန်အလှန် စွပ်စွဲကြသည်ကို ကြားနာရပြီးနောက် ဂဏအဖွဲ့သည် ဆက်လက်၍ စစ်ဆေးခဲ့ပြန်သည်။

‘အဲဒီလို ကလိမ်ဉာဏ်နဲ့ စော်ကား ဖျက်ဆီးမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း သင်ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ၊ သူက သင့်ရှေ့မှာ ကြုံးဝါးသလား’

‘မဟုတ်ပါ’
နှစ်ယောက်စလုံး၏ အဖြေမှာ ထပ်တူပင်ဖြစ်သည်။

‘သူ အဲဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုတာကို သင့်ရဲ့ အခြားမိတ်ဆွေတွေက ပြောလာကြသလား’

‘မဟုတ်ပါ’

‘သင်တို့ရဲ့ မိန်းမပျိုဆီကတစ်ဆင့် သိတာလား’

‘မဟုတ်ပါ’

‘ဒါဖြင့် သူ အဲဒီလိုလုပ်တဲ့စွာ ကြံစည်နေတယ်ဆိုတာ သင်က ဘယ်လို လုပ်သိသလဲ’

အချင်းချင်း မသိကြဘဲ နှစ်ဦးအကြား တိတ်ဆိတ် လျှို့ဝှက်စွာ ဖြစ်ပေါ်ကြီးထွားလာခဲ့သော သံသယနှင့် အမှန်းအာယာတတို့၏ အကြောင်းရင်းသည် ဂဏလွှတ်တော်ထဲရောက်မှပင် အထင်အရှား ပေါ်လာလေသည်။

အခြားမဟုတ် လုလင်နှစ်ဦးထံသို့ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ရောက်လာကြသော သဝဏ်လွှာများပင်ဖြစ်သည်။ ထိုသဝဏ်လွှာများကို လုလင်နှစ်ဦးတို့က ထုတ်ပြကြသည်။ ဂဏအဖွဲ့ကစစ်ဆေးကြည့်သည်။ သဝဏ်လွှာများတွင်ပါရှိသော အကြောင်းအရာမှာလည်း အတူတူပင်ဖြစ်သည်။

‘သင်၏ လမ်းစပွင့်နေသော အချစ်ရေးအောင်မြင်မှုကို သင့်ပြန်တက်က ဖျက်ဆီးလိမ့်မည်။ ပြိုင်ဘက်သည်အရုံးကို လက်စားချေလိမ့်မည်။ လက်စားချေရန် ထိုသူ လျှို့ဝှက် ကြံစည်နေပြီ’

စသည်ဖြင့် ရေးသားထားလေသည်။

‘ဒီသဝဏ်လွှာတွေကို ဘယ်ကရလာသလဲ၊ ဘယ်လိုရသလဲ’

လုလင်နှစ်ဦး၏ အဖြေများမှာ အံ့သြစရာကောင်းလောက်အော် တူညီနေကြပြန်သည်။ မခုရလွင်ပြင်တွင် လက်ရုံးလေ့ကျင့်နေစဉ် မြားကျည်တောက်အတွင်း၊ ဝတ်ရုံစအတွင်း၊ မြင်းကုန်နီးကြား . . . စသည်ဖြင့် သဝဏ်လွှာများ ရောက်ရှိနေကြသည်ဟု လုလင်နှစ်ဦးက ထွက်ဆိုကြသည်။ တစ်ကြိမ်မက၊ နှစ်ကြိမ်မက၊ အလီလီရရှိသော သဝဏ်လွှာများက သူတို့၏ သံသယကို ကြီးထွားလာစေတော့သည်။ ထို သံသယများက အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သည်တွင် အချင်းစိန်ခေါ်ကြသည်အထိ ပေါက်ကွဲခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပြဿနာ၏အရင်းအမြစ်ကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ကာ လုလင်တို့၏ ရန်ပွဲကို ဂဏအဖွဲ့က ပြေငြိမ်းစေလိုက်သည်။

‘တစ်ခုတစ်ယောက်သောသူက သင်တို့နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကို ဖျက်ဆီးဖို့အကြံနဲ့ လျှို့ဝှက်သဝဏ်လွှာတွေ လုပ်ကြစေလွှတ်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားပြီဟုတ်လား၊ သင်တို့ဟာ ယုတ်မာကောက်ကျစ်သူတစ်ဦးဦးရဲ့ ထောင်ချောက်ထဲကို ဆင်းမိခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ နားလည်ပြီမဟုတ်လား’

စစ်ဆေးစီရင်မှုကြီး ပြီးသွားသည်။ လုလင်နှစ်ဦးလည်း ကျေနပ်သွားကြသည်။ မိမိတို့၏ သံသယများ ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံကြသည်။ ထိုအခါမှပင် မကြာမီမှူးသောလုလင်တို့၏ အချစ်ရေးစားပွဲကို စိတ်ဝင်တစား တက်ရောက် နားထောင်ကြသော ဝေသာလီ ပရိသတ်မှာလည်း အမြင်ရှင်းသွားကြသည်။

သို့သော် ထိုအဖြစ်ကိုအကြောင်းပြု၍ အကျိုးသက်ရောက်မှုတစ်ခုခုမူကား အထင်အရှား ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ဇာစ်ခုမှာ လျှို့ဝှက်သဝဏ်လွှာကို ပို့လွှတ်သူသည် မည်သူနည်းဟူသော အဖြေကို ဂဏအဖွဲ့ ဖုံးကွယ်စစ်ဆေး၍ မရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုထက် နက်ရှိုင်းသိမ်မွေ့သော နောက်အကျိုးသက်ရောက်မှုတစ်ခုလည်း ရှိသည်။ ထို ဒုတိယအကျိုးသက်ရောက်မှုကိုကား ဂဏလွှတ်တော်လည်း မသိလိုက်ကြ၊ ဝေသာလီပြည်သားများလည်း မသိလိုက်ကြ။

ယင်းမှာ ‘တွေဝေမှု’ ပင်ဖြစ်သည်။

မည်သည့်အပြိုင်အဆိုင်ကိစ္စမှာမဆို အရှုံးအနိုင်သည် ပေါ်ပေါက်မြဲ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအရှုံးအနိုင်ကို ဂုဏ်သိက္ခာများဖြင့် ထိန်းသိမ်းထားရသော်လည်း ရုံးခိုမိသူသည် အောင်မြင်သူအား ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ပြုလုပ်ကြံစည်ချင်သည်မှာ သဘာဝပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ မပြုလုပ် မကြံစည်ပါဟူ၍ မည်သို့မျှ အတိအကျမပြောနိုင်ကြောင်း ဟူသောအတွေးသည် လိစ္ဆာဝီတို့၏ ခေါင်းထဲဝယ် မသိမသာ အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ခိုအောင်းသွားခဲ့ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

အခန်း [၈]

‘မဂတိုင်းကြီးသခင် အဇာတသတ်ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ သံတော်ဦးတင် လျှောက်အပ်သည်မှာ . . .

ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် ဝဇ္ဇီတိုင်း ဝေသာဏီသို့ ကျွန်တော်မျိုး ရောက်ရှိကာလ ရှစ်လအတိုင်တွင် ဘုန်းတော်ကြောင့် ဖြားယောင်းခြင်းဖြင့် စိတ်ဝမ်းကွဲစေသော ဘောဥပါယ်နည်းကို အသုံးပြုလျက် လျှို့ဝှက်ကြံစည်ခဲ့ပါသည်ဘုရား။

ရှစ်လလွန်မြောက် ယခုအချိန်အရောက်၌ လုလင်နှစ်ဦး ဓားခုတ်ပွဲဖြစ် စေသောအမှု၊ တောဇာတိအဖွဲ့နှင့် မုဆိုးတို့အဖွဲ့ဖြင့် စတင်ခဲ့သော ကျွန်တော်မျိုး ၏ ဘေးဥပါယ်သည် ဘုန်းတော်ကြောင့် အောင်မြင်ပေါက်မြောက် ခရီးရောက်ခဲ့ ပါသည် ဘုရား။

ယခုအခါ လိစ္ဆဝီတို့ အချင်းချင်းအကြားဝယ် မျိုးရိုးဂုဏ်အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ စီးပွားဥစ္စာအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပညာဉာဏ်အားဖြင့်လည်းကောင်း နိမ့်မြင့်ကွဲပြားထင်မှတ်မှားကား၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးအကြား သံသယ၊ အာယာတတို့ သည် လျှို့ဝှက်ဖြစ်တည်နေကြကာ ဆက်လက်၍ ဂဏအဖွဲ့၏ စည်းရုံးမှုအား အထက်အမြဲဖြစ်စေရန် ဦးတည်လုပ်ဆောင်နေပါသည် ဘုရား။

အကြားမလပ်စေစပ်သော ကျောက်သား နံရံကြီးအား ခွဲဖြိုထုရိုက်ရ သကဲ့သို့၊ လွန်စွာညီညွတ်တောင့်တင်းလှပေသော ဂဏအဖွဲ့ သန္တာဂါရဂို အောက် အပြိုရှိစေရန် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ကြိုးပမ်းလျက်ရှိရာ လိစ္ဆဝီမင်းများထံ တစ်ဦးချင်း ချဉ်းကပ်လျက် ဘောဥပါယ်ကို အသုံးပြုနေပါသည်ဘုရား။

ဘုန်းတော်ကြောင့် များမကြာမီသော ကာလတွင် ဝဇ္ဇီနိုင်ငံသားတို့သည်

မိတ်ဝမ်းကွဲပြားမှုတို့ဖြင့် ကြေပျက်ကာ ဘုန်းတော်ဘုရားကြီး ရွှေဝါးတော်အောက်သို့ ဝပ်ဝင်းရောက်ရှိပါတော့မည်ဘုရား။

အဇာတသတ်ဘုရင်သည် လျှို့ဝှက်အထောက်တော်မှတစ်ဆင့်ရရှိသော သဝဏ်ကို ကိုယ်တိုင်ဖတ်ရှုပြီးနောက် ကျယ်ပြန့်စွာပြုလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အတွင်းဆောင်သို့ပြန်ဝင်ခဲ့ပြီး မိမိအပါး၌ မည်သူမျှ မခစား ကြစေရန် အမိန့်ထုတ်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်တည်းရှိချိန်တွင် အဇာတသတ်ဘုရင် သည် သဉ္ဇာလီ၏ ခေါင်းရင်းရှိ လျှို့ဝှက်အံထဲမှ သားရေလိပ်တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဤသားရေလိပ်ကို ဖြန့်ကြည့်ခဲ့သော အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်းတော့ ပြီး သို့သော် အဇာတသတ်ဘုရင်သည် သားရေလိပ်မျက်နှာပြင်ပေါ်ရှိ စာလုံးများကို ကြည့်ရှုရခြင်း၌ အားရဝလင်သည်မရှိ။ ကြည့်ရှုတိုင်းပင်လျှင် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သွေးရောင်များ လျှမ်းလာသည်အထိ ကျေနပ်အားရ နေတတ်ဆဲပင်။

‘သားရေလိပ်ပေါ်တွင် ရေးသားထားသော စာများမှာ ဝဿကာရဗြဟ္မာဏ တို့ယ်တိုင် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သော စာများဖြစ်လေသည်။ မရောင့်ရဲနိုင်သော မျက်လုံး များဖြင့် အဇာတသတ်သည် ဖတ်ရှုပြန်သည်။

‘ဝိဇ္ဇာကုဋ်တောင် ကျောင်းတိုက်တွင် သီတင်းသုံးနေတော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရားရှင်ထံ ကျွန်ုပ်အဖွဲ့အခြေခံလျက် မေးမြန်းလျှောက်ထားခဲ့ရာ၌ ဘုရားရှင်မှ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်မြတ်အား မိန့်ကြားတော်မူခဲ့သော . . . အပရိဟာနိယ တရား၊ ခုနစ်ပါး . . .

တစ်။ ။ မကြာမကြာစည်းဝေးကုန်လျက် အကြိမ်များစွာ စည်းဝေးနေကြသမျှ ကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့၌ ကြီးပွားရန်သာရှိပေ၏။ ဆုတ်ယုတ်ရန် အလျှင်းမရှိ။

နှစ်။ ။ အညီအညွတ် စည်းဝေးကုန်လျက်၊ အညီအညွတ်အစည်းအဝေးမှ ထကြကုန်လျက်၊ တိုင်းရေးပြည်ရာ အမှုများကို အညီအညွတ်ဆောင် ရွက်နေကြသမျှ ကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့၌ ကြီးပွားရန်သာရှိပေ၏။ ဆုတ်ယုတ်ရန်အလျှင်းမရှိ။

သုံး။ ။ မပညတ်ခဲ့သောအရာကို မပညတ်ကြဘဲ ပညတ်ပြီးသော အရာကို မပယ်ဖျက်ကြဘဲ၊ ပညတ်ထားသမျှသော ရှေးဟောင်း ကျမ်းထားတို့ကို

လိုက်နာကျင့်သုံးနေကြသမျှ ကာလပတ်လုံး၊ ဝဇ္ဇီမင်းတို့၌ ကြီးပွားရန် သာရှိပေ၏။ ဆုတ်ယုတ်ရန်အလျှင်းမရှိ။

လေး။ ။ အသက်ကြီးသူတို့ကို အရှိအသေပြုလျက်၊ အလေးပြုလျက်၊ မြတ်နိုးလျက်၊ ပူဇော်လျက်၊ ထိုအသက်ကြီးသူတို့၏စကားကိုလည်း နာယူသင့်သည်ဟု ထင်မှတ်ကြလျက် နေကြသမျှ ကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့၌ ကြီးပွားရန်သာ ရှိပေ၏။ ဆုတ်ယုတ်ရန် အလျှင်းမရှိ။

ငါး။ ။ အမျိုးသမီးကြီး၊ အမျိုးသမီးငယ်တို့အား အတင်းဆွဲငင်၍ အနိုင်အထက်မသိမ်းပိုက်ကြသမျှ ကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့၌ ကြီးပွားရန်သာ ရှိပေ၏။ ဆုတ်ယုတ်ရန်အလျှင်းမရှိ။

ခြောက်။ ။ မြို့တွင်းမြို့ပြင်ရှိ ရှေးမင်းတို့၏နတ်ကွန်းစေတီများကို အရှိအသေပြုကြလျက်၊ အလေးပြုကြလျက်၊ မြတ်နိုးကြလျက်၊ ပူဇော်ကြလျက် ထိုနတ်ကွန်းစေတီတို့အား ရှေးက ဓေးမြဲမြဲဖြစ်သော ဝလိနတ်စာကို မဆုတ်ယုတ်စေကြသမျှ ကာလပတ်လုံး ဝဇ္ဇီမင်းတို့၌ ကြီးပွားရန်သာ ရှိပေ၏။ ဆုတ်ယုတ်ရန် အလျှင်းမရှိ။

ခုနစ်။ ။ မကြွလာသေးသော ရဟန္တာတို့ ကြွလာခြင်းငှာ၊ ကြွရောက်လာပြီးသော ရဟန္တာတို့ကိုလည်း ချစ်သာစွာနေခြင်းငှာ၊ ရဟန္တာတို့အား တရားနှင့် အညီစောင့်ရှောက်ကာ ကွယ်ကြလျက် လုံခြုံစေမှုကို ကောင်းစွာ စီမံပေးနေကြသမျှ ကာလပတ်လုံး၊ ဝဇ္ဇီမင်းတို့၌ ကြီးပွားရန်သာ ရှိပေ၏။ ဆုတ်ယုတ်ရန် အလျှင်းမရှိ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ အရှင်အာနန္ဒာ မထေရ်မှတစ်ဆင့် မိန့်ကြားတော်မူချက်ဖြစ်သည့်အထက်တွင် စီရင်ထားအပ်သော အပရိဟာနိယတရားခုနစ်ပါးတို့အား ကျွန်ုပ်ဝဿကာရဗြဟ္မာဏသည် ဘုန်းတော်ကြီးသော မဂဓတိုင်းကြီးသခင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်အာဏာတော်အရ ကမ္မည်းမော်ကွန်းပြုလေပြီ။

အဇာတသတ်ဘုရင်သည် သားရေချပ်ကို ပြန်လိပ်ပြီး သဉ္ဇာလီ၏ ခေါင်းရင်းဘက် လျှိုဝှက်အံထဲသို့ ပြန်ထည့်ထားလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် တံစကိုယ်တည်း တိုးညှင်းစွာ ရေရွတ်သည်။

‘မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်ကတော့ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်မြတ်ကြီးနဲ့ အမေးအဖြေပြုတော်မူခဲ့ကြပေတယ်၊ ငါကတော့ ဒီအပရိဟာနိယတရား ခုနစ်ပါးကို အကြောင်းပြုပြီး ဝေသာလီကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရပေမယ့်၊ ဝဇ္ဇီမင်းတွေရဲ့

အပရိဟာနိယတရား ခုနစ်ပါးကို ပျက်ပြားအောင် လုပ်ရလိမ့်မယ်’

အဇာတသတ်သည် လေသာ ဝရန်တာဆီသို့ ထွက်လာကာ ဝိဇ္ဇာကုဋ်တောင်ဆီသို့ မျှော်မှန်းလျက် လက်အုပ်ချီလိုက်ပြန်သည်။

‘အရှင်ဘုရား . . . အရှင်ဘုရား ဟောကြားတော်မူတဲ့ တရားခုနစ်ပါးကို အကြောင်းပြုပြီး တပည့်တော်ဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်အကျိုးသက်ရောက်မှုကို ဖန်တီးပါတော့မယ် ဘုရား၊ အဇာတသတ်ဆိုတဲ့ တပည့်တော်က ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကို အကြည်ညိုဆုံး ဝါယကာဖြစ်သလို တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ မဇ္ဈိမဒေသတစ်ခုလုံးရဲ့ ဘုန်းအကြီးဆုံး ဧကရာဇ်မင်းမြတ်ဖြစ်အောင် တပည့်တော်ပြုလုပ်မှာဖြစ်ပါတယ်ဘုရား’

ဗုဒ္ဓထံသို့ရည်စူးလျက် လက်အုပ်ချီလိုက်ပြီးနောက် အဇာတသတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်၏ကောင်းကင်ထက်ဆီသို့ မော့ကြည့်ပြန်သည်။ နက်မှောင်သော အဇ္ဈဝယ် နက္ခတ်ပေါင်းစုံတို့သည် လဝန်းကို ခြုံရံလျက် တောက်ပနေကြသည်။

‘ဘုရားရှင်ကို ရည်စူးလက်အုပ်ချီခဲ့စဉ်က ရှိခဲ့သော တည်ငြိမ်သန့်စင်မှုသည် အဇာတသတ်၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ကြယ်ပေါင်းစုံဝန်းရံနေသော လကိုကြည့်ရင်း အဇာတသတ်ဘုရင်သည် စိတ်ကူးထဲ၌ မဂဓလက်နက် နိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ဆောက်လိုက်သည်။

စောစောက လက်အုပ်ချီခဲ့သော လက်အစုံတို့သည် ယခုမူ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆုပ်လျက်သားဖြစ်သွားလေသည်။

အခန်း [၉]

ဒီဦးပြည်ကတုံးနဲ့ ဝဿကာရ စ.ရောက်ကတည်းက သင်းကို ငါသဘောမကျခဲ့ဘူး။ ဝဿကာရ ငါတို့ ဝေသာလီကိုရောက်လာပုံဟာ သူ့အတွက် လုံလောက်တဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေရှိသလို၊ ငါတို့ လိစ္ဆဝီတွေကလုံး ခြွင်းချက်မရှိ လက်ခံခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ သင်းကိုစတွေ့တွေ့ချင်းပဲ မနှစ်မမြဲ ခံစားခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ အခြေအနေတွေဟာ ရှုပ်ထွေးလာကြပြီ မဟုတ်လား။

ခြင်္သေ့အိုကြီးတစ်ကောင်၏ ဒေါသမျိုးကို ဘဒ္ဒိယထံ၌ ရော့စတွေ့နေရ သည်။ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ဘဒ္ဒိယသည် အိုမင်းရင့်ရော်သွားခဲ့သည်မှာ မယုံနိုင်စရာပင်ဖြစ်သည်။

ဗဟိုရုံအဖြူထဲမှ ထိုးထွက်နေသော လက်ချောင်းများမှာ ကြုံလို့လွန်းလှ သည်။ ဘဒ္ဒိယ၏ မျက်နှာမှာလည်း သွေးရောင်ဖျော့တော့နေကာ ခရီးပေးတစ်ခုကို လျှောက်လာရသလို နှမ်းနယ်နေသည်။ သို့သော် မျက်ခုံးမွေးဖြူဖြူများအောက်မှ မျက်လုံးအစုံတို့မှာ တဖျပ်ဖျပ်တောက်လျက်ရှိကြသည်။ ထိုမျက်လုံးတို့မှ ထွက်ပေါ် လာသောအရောင်မှာ သောကနှင့် ဒေါသတို့၏ အစိုးအလျှံများပင် ဖြစ်လေသည်။

ရောဇက စပျစ်အပျက်ချီခွက်ကိုလက်ထဲတွင် အသာအယာလှည့်ပတ်ရင်း ပြောသည်။

‘ဒါပေမယ့်ခက်တာက နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယ၊ ဒီမဂေနိုင်ငံသားခံကြာနဲ့ ဒီလိုဖြစ်လာရတယ်လို့ ကျုပ်တို့အတိအကျလက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြလို့ မရဘူး မဟုတ်လား။’

‘အတိအကျ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြလို့မရပေမယ့် သင်းရောက်လာပြီး

နောက်မှ ဒီလိုပြဿနာတွေ ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာကိုကော မင်း ငြင်းနိုင်မလားရောဇ’
ရောဇက စပျစ်အရက်ကို မော့ချသည်။ မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များတွင်
ဝေကျသွားသည့် အရက်ချိုများကို လက်ဖမိုးနှင့် သုတ်သင်လိုက်ပြီး . . .

‘ဒါကိုတော့ ကျုပ် မငြင်းနိုင်ပါဘူး နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယ၊ အခုအချိန်မှာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လဲ မသက်သာ ခံစားနေရပါတယ်။ ကျုပ်တို့ လိစ္ဆဝီတွေအကြား မှာ ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဖြစ်ပေါ်နေတယ်။ မည်းမှောင်နေတဲ့ တိမ်တိုက်ကြီး တစ်ခု တအိအိပြိုဆင်းလာသလို ကျုပ်ခံစားနေရတယ်’

‘မည်းမှောင်နေတဲ့ တိမ်တိုက်ကြီး တဖြည်းဖြည်း ပြိုဆင်းလာသလိုတဲ့။ ဟုတ်လား ရောဇ၊ ပြိုဆင်းလာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖုံးအုပ်နေတာ၊ ဖုံးအုပ်နေတာ၊ အမြဲတမ်း ကြည်လင်တောက်ပခဲ့တဲ့ ငါတို့ရဲ့ ဝေသာလီ ကောင်းကင်မှာ အရိပ် မည်းကြီးတစ်ခုဟာ ဖုံးအုပ်နေပြီ၊ ဖြန့်ကြက်ဖြစ်ထွန်းနေပြီ သိရဲ့လား’

ကျယ်ပြန့်သောပန်းကြီးများ သိသိသာသာ နိမ့်ကျသွားသည်အထိ ရောဇ သက်ပြင်းချသည်။

‘ကျုပ်ကတော့ ခုလိုဖြစ်နေတာတွေဟာ ကျုပ်တို့ လိစ္ဆဝီသားတွေ ကိုယ်တိုင်ရဲ့ အာနည်းချက်တစ်ခုခုကြောင့်ပဲလို့ တွက်တယ် နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယ’

‘ဘယ်လို အာနည်းချက်လဲ’

‘ဓားတစ်စင်းဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ထက်မြဲအောင် သွေးနေနေ ပွဲမဝင် ရရင်၊ မခုတ်ရရင် ဓားရဲ့ဂုဏ်သတ္တိတွေဟာ အလိုအလျောက်ဆုတ်ယုတ်သွားတတ် တယ်လေ’

‘ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ ရောဇ’

ကလပ်ပေါ်မှ သစ်တော်သီးတစ်လုံးကိုယူ၍ ဓားမြှောင်ဖြင့် အခွံနှာရင်း ရောဇက ဆက်ပြောသည်။ သူ့လက်ထဲမှ သစ်တော်သီးအခွံများ တလိပ်လိပ်ကွာကျ လာသလိုပင် ရောဇ၏စကားလုံးများလည်း ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ထွက်ပေါ်လာကြ လေသည်။

‘နောင်ကြီးဘဒ္ဒိယက ကျုပ်ထက် ပိုသိပါတယ်လေ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဝဇ္ဇီ နိုင်ငံတော်ဟာ တိကျခိုင်မာတဲ့အုပ်ချုပ်ရေးနဲ့ ပွဲစည်းပြီး ငြိမ်းချမ်းစွာနေလာခဲ့တာ နှစ်တွေ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ သန္တာဂါရကနေပြီးဂဏအဖွဲ့ဟာ အလှည့်ကျ အုပ်ချုပ်ခဲ့ပြီး နိုင်ငံတော်ကို တည်ငြိမ်ကျစ်လျစ်နေအောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့ တယ်လေ၊ ဒါဟာ အမြဲတမ်းသွေးနေတဲ့ ဓားတစ်စင်းပဲပေါ့’

သီဟရတနာစာပေ

အင်း . . . ဆက်ပြောစမ်း ရော့

ကျုပ်တို့ရဲ့ လိစ္ဆဝီသားကောင်း လူငယ်လေးတွေဟာ မခုရလွှဲပြင်မှာ အမြဲမပြတ်လက်ရုံးရည် လေ့ကျင့်နေကြတယ်။ ဈေးရုံတော်တွေမှာလဲ အရောင်း အဝယ် ကူးသန်းမှုတွေနဲ့ စည်ကားနေခဲ့တယ်။ လိစ္ဆဝီမျိုးဆက်ဟာလဲ ကြီးသူကနေ ငယ်သူထဲကို စဉ်ဆက်မပြတ်စီးဆင်းပြီး အဆင့်ဆင့်လေးစားရုံသေခဲ့ကြတယ်။ သန္တဂါရထဲက ပဝေဏီပေါ်တွဲက ကျမ်းမြတ် အဆုံးအမကို လိုက်နာစောင့်ထိန်းခဲ့ ကြတယ်။

ဒါတွေဟာ နှစ်ကာလရှည်ကြာစွာ၊ တည်ငြိမ်စွာ မပြောင်းမလဲဖြစ်ပေါ်နေ ကြတယ်။ ဟုတ်တယ်။ အပြောင်းအလဲ မရှိဘဲနေလာခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိုအပြောင်းအလဲမရှိဘဲ နေလာခဲ့ကြတာဟာ ကြာလွန်းမက ကြာလာတဲ့အခါမှာ တည်ငြိမ်တဲ့ရေသေကန်ကြီးလို ဖြစ်လာတော့တာပေါ့။

တည်ငြိမ်နေတဲ့ ရေသေကန်ကြီးတဲ့လား၊ အင်း . . .

နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယ၊ မခုတ်ရသေးတဲ့စားဟာ ဘယ်လောက်ထက်ထက် သူ့ဂုဏ်သတ္တိဟာ မပေါ်လွင်နိုင်ပါဘူး၊ စားဟာ စားအဖြစ်ကနေ ကင်းကွာလာတယ်။ ကျုပ် ဥပမာတစ်ခုပဲပြောပါမယ်။ မခုရလွှဲပြင်မှာ လက်ရုံးအတတ်တွေကို မပြတ်လေ့ ကျင့်နေကြတဲ့ လိစ္ဆဝီလူလင်တွေဟာ လေ့ကျင့်မှုကြောင့် ကျွမ်းကျင်ထက်မြက်လာတဲ့ သူတို့ရဲ့ လက်ရုံးစွမ်းတွေကို ဘယ်နေရာတွေမှာမှ ပြသခွင့်ရခဲ့ကြလို့လဲ၊ အဲလိုက်တဲ့ အခါ၊ တစ်နှစ်တစ်ခါ ကျင်းပတဲ့ လက်ရုံးစွမ်းရည် ပြိုင်ပွဲဝင်တဲ့အခါတွေမှာသာ သူတို့ဟာ အစွမ်းအစ ပြကြရတယ်။

ဘဒ္ဒိယသည် ရောဇဇာဓိကားကို လေးနက်စွာ ဆင်ခြင်နေဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်နေလေသည်။

မြင်းနှစ်ကောင်တပ်တဲ့ စစ်ရထားကို ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းနှင်နိုင်တဲ့ လိစ္ဆဝီသူရဲကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အစွမ်းအစဟာ အမဲလိုက်ကွင်းမှာ အဆုံးသတ် သွားတယ်။ လေးမြားအတတ်မှာ စွမ်းစွမ်းတစ် ထက်မြက်တဲ့သူရဲကောင်းတစ် ယောက်ဟာလဲ လက်ရုံးစွမ်းရည်ပြိုင်ပွဲ၊ မျှော်ပွဲရွှင်ပွဲမှာပဲ သူ့အစွမ်းဟာ ကုန်ဆုံးသွား တယ်။ ရှေ့ဆက်ပြီး သူ့အရည်အသွေးပေါ်လွင်စေမယ့် အတွေ့အကြုံမျိုးကို သူမရနိုင် တော့ဘူးလေ။

ဘုရား . . . ဘုရား . . . မင်း စကားတွေဟာ ဘယ်ကို ဦးတည်နေတယ် ဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား ရော့

ကျုပ်သိပါတယ် နောင်ကြီးဘဒ္ဒိယ၊ ကျုပ်ဆက်ပြောပါရစေ၊ လက်ရုံး စွမ်းရဲ့ မှတ်ကျောက်ဟာ စစ်မြေပြင် စစ်တလင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ သူရဲကောင်းရဲ့ ဂုဏ်သတင်းဟာ စစ်ပွဲနဲ့သာ ထွက်ပေါ်နိုင်ပါတယ်။

ရော့၊ မင်း စစ်မက်လိုလားတဲ့ စကားတွေ ပြောနေပြီ။

ကျုပ် စစ်မက်ကို မလိုလားပါဘူး နောင်ကြီးဘဒ္ဒိယ၊ ဒါပေမယ့် . . . ခုချိန်မှာ စစ်မက် ဖြစ်ပွားမယ်ဆိုရင်တောင်မှ ဒါကို ကျုပ် ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆို မှာပဲ။ ဒါမှ သာ ဝေသာလီဟာ နိုးကြားလန်းဆန်းလာမယ်၊ အရည်အသွေးတွေ ပေါ်ပေါက်လာမယ်၊ မိမိရဲ့အစွမ်းကို မိမိ ပြသခွင့်ရလာမယ်၊ မိမိအစွမ်းအစကို မိမိကိုယ်တိုင် သိလာမယ်၊ ဒီအခါမှာ ဝေသာလီဟာ ခုတ်ထွင်ရတဲ့ ဓားတစ်စင်း လို ဂုဏ်သတ္တိတွေကို ပြန်လည်ရရှိလာမယ်။

ဝေသာလီဟာ စစ်မက် တစ်ခုခုကို ရှေးရွှေနေတယ်လို့ မင်းဆိုလိုတာ လား။

ကျုပ် အဲဒီလိုတော့ မဆိုလိုပါဘူး နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယ၊ အကယ်၍စစ် မက်တစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်လာမယ်ဆိုရင် အဲဒါဟာ ဝေသာလီအတွက် ခုချိန်မှာ လိုလား အပ်တယ်လို့ ကျုပ်ပြောနေတာပါ။

ဘဒ္ဒိယသည် ခေါင်းကို ဖြေးညင်းစွာ ယမ်းခါလိုက်လေသည်။

မဟုတ်သေးဘူး ရော့၊ မင်းက အခြားနိုင်ငံတစ်ခုခုနဲ့ ဖြစ်ပေါ်နိုင်တဲ့ စစ်မက်ကို ပြောနေတာဖြစ်တယ်၊ ငါကတော့ ဝေသာလီအတွင်းမှာပဲ ဖြစ်ပေါ် နေတဲ့စစ်ပွဲကိုပြောနေတာ။

ဘယ်လို . . . နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယ၊ အတွင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ စစ်ပွဲ။

ဟုတ်တယ်၊ ဝိဇ္ဇာနဲ့ အဝိဇ္ဇာစစ်ပွဲ။

ကျုပ် နားမလည်ပါလား၊ လိစ္ဆဝီတွေအချင်းချင်းကြားမှာ အဲဒီလောက် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နေလောက်အောင် သဘောကွဲလွဲမှုတွေ ရှိနေလို့လား။

ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ ဖြစ်နေကြပြီလို့တော့ ငါ တပ်အပ် မပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့ စောစောကပြောသလို မည်းမှောင်နေတဲ့ တိမ်အုပ်ကြီးတစ်ခု ကတော့ ဖုံးလွှမ်းနေပြီလို့ ငါခံစားရတယ်။

နောင်ကြီး ဥပမာပြနိုင်သလား။

ဘဒ္ဒိယသည် ဂဏအဖွဲ့၏ နောက်ဆုံးအကြိမ် တရားစီရင်မှုမှတ်တမ်းများ၊ ဖြတ်ထုံးများရေးသွင်းထားသော သားရေချပ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

‘ပြီးခဲ့တဲ့ သန္တာဂါရအစည်းအဝေးမှာ အမှုကိစ္စ နှစ်ဆယ်သုံးခုကို စီရင်ခဲ့ကြရတယ်။ ဒါဟာ ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ အများဆုံးအကြိမ်ပဲ၊ အမှုကိစ္စတွေဟာ လယ်ယာမြေအမှု၊ ဂင်္ဂါမြစ်ရေ ခွဲဝေသုံးစွဲမှု၊ တောတောင်ဥယျာဉ် ခွဲဝေသုံးစွဲမှု တိရိစ္ဆာန် စားကျက်ပိုင်ဆိုင်လိုမှု စသည်ဖြင့် ခါတိုင်းဖြစ်ပေါ်နေကျအမှုတွေပဲ။ ဒါပေမယ့် နှစ်ဆယ်သုံးမှုတောင် ဖြစ်ပွားတယ်၊ ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ ဒီလို တစ်ခါမှ အမှုမများပူးဘူး၊ ဒါဟာ ဘာကိုပြနေသလဲဆိုတော့ လိစ္ဆာဦးသားတွေအချင်းချင်းကြားမှာ မသင့်မပြာဖြစ်နေကြတယ်၊ ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်နေကြတယ်၊ သူမှန်ကိုယ်မှန် ငြင်းခုံနေကြတယ်ဆိုတာကို ပြနေတယ်’

ရောဇက သားရေချပ်ပေါ်မှ မှတ်တမ်းများ၊ စီရင်ထုံးများကို ဖတ်ကြည့်နေသည်။

‘နောင်ကြီးဘဒ္ဒိယ၊ ဒါတွေအားလုံးကို ဂဏအဖွဲ့က တရားနဲ့အညီ စီရင်ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့တာချည်းပဲ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဂဏအလှည့်ကျအဖွဲ့ဟာ ပဝေဏီပေါ်တွဲကကျွန်းအတိုင်း စီရင်ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့တာချည်းပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် နှစ်ဆယ်သုံးမှုဆိုတဲ့ အရေအတွက်ကို မင်းစဉ်းစားကြည့်၊ နှစ်လအတွင်း ဖြစ်ပွားတဲ့အရေအတွက်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လုံးလုံးမှာ အမှုကိစ္စသုံးဆယ်ပဲ ပေါ်ပေါက်တယ်’

ရောဇက ပြင်းရှိုက်သည်။ ယခုအချိန်ထိ သူတို့နှစ်ဦး၏ စကားဝိုင်းမှာ ရေရေရာရာမရှိလှသေးသည်ကိုလည်း သတိထားမိသည်။

‘ရှိစေတော့လေ၊ နောင်ကြီးရဲ့စကားအစကို ပြန်ကောက်ကြည့်ရင် ဒီလို အခြေအနေတွေ ရှုပ်ထွေးလာတာဟာ ဟို မဂဓသား ဝဿကာရရောက်လာပြီး နောက်မှာမှ ဖြစ်ရတာလို့ နောင်ကြီးပြောခဲ့တယ်၊ ဝဿကာရကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတယ်လို့ နောင်ကြီး အတိအကျစွပ်စွဲနိုင်ရင် ကောင်းမယ်၊ ဒါဆိုရင် နောင်ကြီး အနေနဲ့ ဂဏအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကို တိုင်ကြားပြီး ဝဿကာရအပေါ် စွဲချက်တင် အရေးယူနိုင်တာပေါ့’

ဘဒ္ဒိယ၏ မျက်လုံးများ ပို၍ တောက်ပြောင်လာကြသည်။

‘ဒါတွေဟာ ဝဿကာရကြောင့်လို့ ငါ အတိအကျမစွပ်စွဲနိုင်လို့ ခံက်နေတာပေါ့၊ ရောဇ၊ ဒါပေမယ့် တောကောင်ရဲ့အနံ့ကိုရတဲ့မုဆိုးလို ငါဟာ ဝဿကာရရဲ့အနံ့ကို ရနေတယ်’

‘ဒါဆိုရင်လဲ အဲဒီအနံ့ကို နောင်ကြီး ကြာရှည်ခံစားမနေနဲ့၊ ဝဿကာရကို

ကျပ် သုတ်သင်လိုက်မယ်လေ’

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲ ရောဇ၊ ဝဇ္ဇီနိုင်ငံကို လာရောက်လိုချင်လို့နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာ မင်း ဒီလိုသွားလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဟာ လိစ္ဆာဦးသားပတ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ လိစ္ဆာဦးတို့ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းရမယ်လေ’

‘ဒါဖြင့် ကျပ်တို့ အခု ဘာလုပ်ကြမလဲ’

ရောဇ၏တက်ကြွခြင်းကို ဘဒ္ဒိယက လေးနက်ခြင်းဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

‘ငါတို့ ဝဿကာရကို သတိထားပြီး စောင့်ကြည့်ရမယ်၊ အခုဆိုရင် ဝဿကာရဟာ ရှေ့ဖြစ်နောက်ဖြစ်ကို ဟောပြောနိုင်တဲ့ ဗြဟ္မာဏဗုဒ္ဓရောဟိတ်တစ်ယောက်အဖြစ် လိစ္ဆာဦးတွေကြားမှာ အရေးပါအရာရောက်နေတယ် မဟုတ်လား၊ သူဟာ လူကြီးတွေထဲမှာရော လူငယ်တွေထဲမှာပါ နှစ်ပဲနေတယ်၊ ဝင်ထွက်နေတယ်၊ သူ့ကို ငါတို့ မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်ရမယ်’

‘ကောင်းတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ကော’

‘မင်းနဲ့ငါ အခုလိုပဲ မကြာခဏ စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြရမယ်၊ ငါက အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လို့ ဂဏအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကနေ အနားယူလိုက်တဲ့အတွက် ကျန်တဲ့အဖွဲ့ဝင်ရာဇာတွေနဲ့ မတွေ့သည့်တိုင် မင်းနဲ့တော့ မပြတ်တွေ့နေချင်တယ်’

‘ကောင်းပါတယ် နောင်ကြီးဘဒ္ဒိယ’

‘လာမယ့်လပြည့်ညမှာ ငါတို့တွေ့ကြရအောင်’

‘ရက်တစ်ပတ်အလွန်... ကောင်းတယ်၊ ဘယ်မှာ တွေ့မလဲ နောင်ကြီး’

‘အမ္မပါလီ သရက်ဥယျာဉ်တောမှာ တွေ့ကြမယ်’

‘ကောင်းပါပြီ နောင်ကြီးဘဒ္ဒိယ’

အခန်း [၁၀]

စင်စစ်မူ သရက်တောဥယျာဉ်သည် ဝေသာလီမြို့တော်အတွင်းရှိ အခြား
သောဥယျာဉ်များ၊ ပန်းခြံရိပ်မြုံများလို သစ်ပင်ပန်းမန် အမျိုးစုံလှသည်မဟုတ်ချေ။
ဝေသာလီရှိ အပန်းဖြေဥယျာဉ်အများစုမှာ ရောင်စုံပွင့်သောပန်းများ၊ လူတို့ ဂရုတစိုက်
ပြုပြင်မွမ်းမံအပ်သော စည်းရိုးများ၊ ရေပန်းရေရွာများ၊ ရုပ်တုများ၊ ရေကန်များဖြင့်
အမြဲတစေ လှပနေတတ်ကြသည်။

သရက်တောဥယျာဉ်မှာမူ အမည်နှင့်လိုက်ဖက်စွာ သရက်ပင်များဖြင့်သာ
အတိပြီးလေသည်။ ဥယျာဉ်တစ်ခုလုံး ကြီးမားလှသော သရက်ပင်များကသာ
အုပ်ဆိုင်းနေသည်။ ဥယျာဉ်ပရိဝုဏ်၏ စိမ်းစိုသော မြက်ခင်းပြင်သည် သရက်ပင်ကြီး
များ၏ အရိပ်အာဝါသအောက်တွင် ထာဝစည်ညိုဖိုင်းနေတတ်သည်။ ကြည့်လေရာရာ
တွင် သရက်ပင်ကြီးများမှလွဲ၍ အခြားသော သစ်ပင်ပန်းပင်များ မရှိသလောက်ပင်
ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သရက်တောဥယျာဉ်သည် ဝေသာလီရှိ အခြား ပန်းဥယျာဉ်များ
နှင့်မတူ၊ တမူခြားနားကာ ပကတိအားဖြင့် တည်ရှိဖြစ်ပေါ်နေသော သဘာဝတော
အုပ်ငယ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဝဇ္ဇီနိုင်ငံသားတို့သည် ဤသရက်တောဥယျာဉ်ကို အထူး
အလေးအမြတ်ထားကြသည်။ သရက်တောဥယျာဉ်၏ သဘာဝအလှကို အခြား
ဥယျာဉ်များရှိ ဖန်တီးစီရင်ထားသော အလှအပများထက် ပို၍ တန်ဖိုးထားကြသည်။
သရက်တော ဥယျာဉ်ကြီး တည်ရှိနေခြင်းကို ဂုဏ်ယူကြသည်။ ထို့ကြောင့် လိစ္ဆဝီ
တို့သည် အခြားသော သာမောတင့်တယ် ပန်းဥယျာဉ်များထက် ဤသရက်တော

ဥယျာဉ်သို့သာ အလာများတတ်ကြသည်။

ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်ပေ။ သရက်တောဥယျာဉ်သည်
အမွပါလီနှင့် ဆက်စပ်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ လိစ္ဆဝီ မိန်းမပျိုတစ်ဦးဖြစ်သော
အမွပါလီ၏အကြောင်းကို လိစ္ဆဝီတို့ ဘယ်သောအခါမှ မေ့ပျောက်သွားကြလိမ့်မည်
မဟုတ်ပေ။

အမွပါလီ၏အလှကို အကြောင်းပြုပြီး တစ်ချိန်သောအခါက ဝေသာလီဝယ်
ကြီးမားသောအဖြစ်သနစ်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။ မဇ္ဈိမတစ်ခွင်ရှိ ယောက်ျားပျို
တို့သည် အမွပါလီ၏ အချစ်ကိုရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်ရန်အတွက် ဓားချင်းယှဉ်ပြိုင်ခဲ့
ကြသည်။ ထိုသူရဲကောင်းများတွင် တစ်ချိန်တွင် မဂဓဘုရင်ဖြစ်ခဲ့သော ဗိမ္ဗိသာရ
လည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် အမွပါလီသည် ဂဏလွှတ်တော်၏ဆုံးဖြတ်ချက်အရ
မိမိ၏အလှနှင့် ဘဝကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူထံတွင် အပ်နှံခွင့်မရတော့ဘဲ
နိုင်ငံတော်၏ အလုပ်အကျွေးအဖြစ် တိုင်းပြည်၏တန်ဆာကို ဆင်ယင်သောအနေ
ဖြင့် နိုင်ငံတော်ပြည့်တန်ဆာ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

နိုင်ငံတော်၏ပြည့်တန်ဆာ အမွပါလီသည် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော ဘဝ
ခရီးလမ်းကို ဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးသည်၏ အခြားမဲ့၌ နောက်ဆုံးတွင် ဗုဒ္ဓ၏အရိပ်အာဝါသ
အောက်သို့ ခိုလှုံသွားခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်သည် အမွပါလီအား ကယ်မမည်အနေဖြင့်
သူမလုပ်ကျွေးသောဆွမ်းကို ဤ သရက်တောဥယျာဉ်မှာပင် လက်ခံတော် မူခဲ့လေ
သည်။

အမွပါလီကို အကြောင်းပြုလျက် သရက်တောဥယျာဉ်သည် ဝေသာလီ
ပြည်၏ အထင်ကရဌာနဖြစ်သွားသည်။ အမွပါလီပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော ထိုသရက်တော
ဥယျာဉ်သည်လည်း ဝေသာလီ၏ အများပိုင်ဥယျာဉ်သာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

လိစ္ဆဝီတို့အတွက် အမွပါလီ သရက်တောဥယျာဉ်သည် အဝိဇ္ဇာမှ ဝိဇ္ဇာသို့
အမှောင်မှအလင်းသို့ ကူးပြောင်းလွှတ်မြောက်ခြင်း အဓိပ္ပာယ်ကိုဆောင်သော ဘုံဌာန
တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

အရွက်များဖားလျားကျနေသော အရိပ်အာဝါသကောင်းလှသော သရက်ပင်
ကြီး တစ်ပင်အောက်တွင် ရောသေ့သည် မြင်းရထားကို ဆိုက်ရပ်လိုက်သည်။ ရထား
ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီးနောက် မွေးပျံ့သော သရက်ပွင့်များကို ရောသေ့ အားပါး
တရ ဂျှါရှိုက်သည်။

အခက်အခဲများချင်းဆက်နေသော မနီးမဝေးရှိ သရက်ပင်ကြီးများဆီသို့ ရောစ လှမ်းကြည့်သည်။ တောအုပ်တစ်ခုလုံး ဖြစ်နေသော သရက်တောကြီးအတွင်း ဝယ် လရောင်သည် ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက်ကျဆင်းနေလေသည်။

ညနေ ဆည်းဆာအချိန်များတွင်သာ လူစည်ကားတတ်သော သရက်တော ဥယျာဉ်ကြီးသည် ညဉ့်ချမ်းအချိန်၌ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လေငွေ့ တိုးတိုက်သော အချိန်များတွင်သာ သရက်ရွက်များသည် တရှဲရှဲအော်မြည်သွားကြ ပြီးနောက် ပြန်လည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။

အေးစက်နူးညံ့သော မြက်ခင်းပေါ်သို့ ထိုင်ချလျက် သရက်ပင် ပင်စည်ကို မှီရင်း ရောစသည် အမွှပါလီ၏အကြောင်းများကို တွေးနေမိသည်။ ထိုနောက် နောင်ကြီးဘဒ္ဒိယအကြောင်းကို ဆက်တွေးမိသည်။ အိုမင်းမစွမ်း ရှိပြီ ဖြစ်သော် လည်း ဝေသာလီအပေါ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးစိတ်က နပျီတက်ကြွဆုံ့လေသော နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယ။ ထိုနောက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ပြည်နှင်ဒဏ်ခံရပြီး ဝေသာလီသို့ ရောက်လာ သော ဝဿကာရဆီသို့ ရောစ၏ အတွေးများ ရောက်သွားသည်။

မိမိနှင့် နောင်ကြီးဘဒ္ဒိယတို့ ယခုလို အမွှပါလီ သရက်တောဥယျာဉ်တွင် ချိန်းဆိုဖြစ်ကြခြင်းကို ရောစ စဉ်းစားမိပြန်သည်။ သူ၏စံအိမ်သို့ နောင်ကြီးဘဒ္ဒိယ ဘာကြောင့် မဖိတ်ခေါ်သလဲ။ ဘာကြောင့် သူ့စံအိမ်တော် သို့မဟုတ် မိမိ၏ စံအိမ် တော်တွင် မချိန်းဆိုပဲ သရက်တောဥယျာဉ်တွင် တကူးတကန့် ချိန်းဆိုရသနည်း။ နောင်ကြီးဘဒ္ဒိယသည် လျှို့ဝှက်တတ်သူ မဟုတ်။ လျှို့ဝှက်စရာ အကြောင်းလည်း မရှိ။ သို့သော် ဝဿကာရနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့မှာ အရေးကြီးသောအရာ တစ်ခုခု ပြောစရာရှိကောင်းရှိနေပေမည်။ ထိုအကြောင်းကို စံအိမ်တော်တွင် မဆွေးနွေး သည်မှာ အခြားလူများအား မသိစေလို၍သာ ဖြစ်ရမည်ဟု ရောစတွေးမိလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သရက်တောဥယျာဉ်တည်းဟူသော အချိန်းအချက် နေရာကိုတော့ ရောစ သဘောကျမိသည်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သရက်တော ဥယျာဉ်သည် အမွှပါလီကို အစွဲပြုလျက် 'လွတ်မြောက်ခြင်း' အဓိပ္ပာယ်ကိုဆောင် သောနေရာဖြစ်ချေသည်။ အောင်မြင်ခြင်း၏ အနံ့အသက်တို့သည် သရက်ဖူး သရက်ကင်း အနံ့များနှင့်အတူ ပျံ့လွင့်နေပေသည်။ နိုင်ငံတော် ပြည့်တန့်ဆာဖြစ်ခဲ့ သော ဤ သရက်တောဥယျာဉ်ပိုင်ရှင် အမွှပါလီကိုယ်တိုင်ပင် လွတ်မြောက်အောင် မြင်သွားခဲ့ပေသည်။

ဘဒ္ဒိယကိုစောင့်ရင်းဖြင့် ရောစသည် အနီးအနားရှိ သရက်ပင်ကြီးများဆီ

သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ရွက်ကြွေများကို ရှောင်၍ နင်းရင်း နူးညံ့သော မြက်ပင် များ၏ အထိအတွေ့ကို သိမှတ်ခံစားနေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရောစ၏ နိုးကြားထက်မြက်သော အာရုံသည် တိတ် ဆိတ်နေသော သရက်တောဥယျာဉ်ကြီးအတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ရရှိလိုက် လေသည်။

အနီးဆုံး သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဆီသို့ ရောစပြေးကပ်လိုက်သည်။ ကြီး သိုင်းလွှာခြေဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားရုံမက အလေ့အကျင့်ရှိပြီးသော အတွေ့အကြုံဖြင့် ခြေသံကို လုံနိုင်သမျှ လုံအောင်ထိန်းနိုင်လျက် သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်နောက်တွင် ရောစ နေရာယူလိုက်သည်။

မုဆိုးကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သော ရောစသည် သရက်ဖူးနုများ သင်းနေ သော လေပြည်ထဲတွင် အခြားအနံ့တစ်ခုကိုပါ ရရှိနေသည်။ ထိုအနံ့မှာ လိစ္ဆဝီ အမျိုးကောင်းသားများနှင့် ဂဏလွှတ်တော် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင် ရာဇာတို့ သောက်လေ့ ရှိသော ဇာမာကူဆေးနံ့ပင် ဖြစ်သည်။

အပန်းဖြေ အနားယူသူများ၊ လည်ပတ်ကြည့်ရှုသူများ မရှိတော့သော ယခုလို ညဉ့်ချမ်းအချိန်မျိုးဝယ် သရက်တောဥယျာဉ်ကြီးအတွင်း၌ ဘာကြောင့် တမာကူဆေးနံ့ ရောက်ရှိနေသနည်း။ မည်သူသည် ဤအချိန်မျိုး၌ သရက်တော ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေသနည်း။ နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယသည်လည်း တမာကူ ဆောက်ရှူလေ့မရှိ။ ထို့ပြင် တမာကူအနံ့မှာ အမျိုးကောင်းသားများနှင့် အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင် ရာဇာတို့သာ အသုံးပြုလေ့ရှိသော အနံ့ဖြစ်နေသည်။

ရောစသည် ခြေသံကို အလုံခြုံဆုံး ထိမ်းသိမ်းလျက် သရက်ပင် တစ်ပင်မှ တစ်ပင်ဆီသို့ ကူးဝင်ပြေးကပ်ကာ တမာကူနံ့ ထွက်ပေါ်လာသော နေရာဆီသို့ တိုး၍ လာခဲ့သည်။

လရောင် ကွက်ကြားကျရောက်လျက်ရှိသော မြက်ခင်းစပ်တစ်ခုကို လှမ်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုနေရာတွင် လူတစ်စု ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့အလယ် တွင် တမာကူအိုး တစ်ခုကိုချထားသည်။ အမှောင်ရိပ်တွင် ကျင့်သားရထားသော မျက်လုံးများဖြင့် ရောစလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူထင်သည့်အတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြသူ လူငါးယောက်စလုံးမှာ ဂဏအုပ်ချုပ်ရေးရာဇာအဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်လေသည်။

ရာဇာအဖွဲ့ဝင်များ ဘာကြောင့် အချိန်မတော် သရက်တောဥယျာဉ်

အတွင်း၌ စည်းရုံးနေကြသနည်း။ ရောဇ၏အတွေးများသည် ဝိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းနှင့်အတူ ရုပ်ထွေးလာကြသည်။ အလှည့်ကျ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင် ဦးရေ နှစ်ဆယ် ရှိသည့် ဂဏလွှတ်တော်မှ ဤငါးယောက်သည် တသီးတခြား စုရုံးကာ လျှို့ဝှက်စွာ တွေ့ဆုံ နေကြသည့်အဖြစ်။

ရာဇာအဖွဲ့ဝင်တို့ စုဝေးနေကြသည့် မြက်ခင်းပြင်နှင့် အနီးဆုံး သရက်ပင် ကြီးတစ်ပင်နောက်သို့ ရောဇနေရာယူလိုက်သည်။ အကယ်၍ သူသာ လက်ဆွဲ ဘန်း၍ လှမ်းလိုက်မည်ဆိုပါက ရာဇာ တစ်ယောက်၏ ကျောပြင်ကိုပင် ထိနိုင်သော အကွာအဝေးဖြစ်လေသည်။

‘ဒါဆိုရင်လဲ သူတို့ကို ဂဏအဖွဲ့ထဲကနေ ထုတ်ပယ်ပစ်လိုက်ရုံပဲ ရှိတော့ တာပေါ့’

ရာဇာ အထူးတလည် နားစွင့်ရန်ပင်မလို ပကတိအတိုင်သား ကြားလိုက် ရလေသည်။

‘ထုတ်ပယ်စရာ မလိုပါဘူး၊ နောက်တစ်ပတ် ကျင်းပမယ့် ဂဏသဘင်ကို သူတို့က မတက်ရောက်ဘူးလို့ အတိအလင်းပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ မိမိတို့ အဖွဲ့ အလှည့်ကျမှ သန္တဂါရုအဆောက်အအုံကို မလာတဲ့သူဟာ အလိုအလျောက် ရာဇာအဖွဲ့ထဲက ထုတ်ပယ်ပြီးဖြစ်သွားပြီလေ’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူတို့အလိုအလျောက် သူတို့ ပျက်ပြယ်ပါစေ’

‘နေပါဦး၊ သူတို့အဖွဲ့က ဘယ်နှစ်ဦးရှိသလဲ’

‘ဝေသာလီရဲ့အစွန်းဒေသ အရပ်လေးမျက်နှာက ရာဇာအဖွဲ့ဝင် နှစ်ယောက် စီဆိုတော့ ရှစ်ယောက်ရှိတာပေါ့’

‘ရှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဇနပုဒ်သားတွေချည်းပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ခက်နေတာပေါ့၊ သူတို့ရှစ်ယောက်စလုံးက ပြောတယ်လေ၊ သူတို့ဟာ ဆင်းရဲတဲ့သူတွေဖြစ်တယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ဝေသာလီက စည်းစိမ်ဥစ္စာရှိသူ ရာဇာအဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ နှိမ့်ချဆက်ဆံမှုကို မခံလိုတဲ့ အတွက် ဂဏသဘင်ကို မတက်ရောက်တော့ဘူးတဲ့’

‘သူတို့အားလုံးက ဒီအတိုင်း ပြောကြသလား’

‘ဒီတစ်သံတည်း ထွက်ကြတယ်။ ဂဏလွှတ်တော်ကို ချမ်းသာကြွယ်ဝ သူတွေကပဲ စိုးစိုးခြယ်လှယ်ထားကြသတဲ့၊ ဒါကြောင့် သူတို့ တက်ရောက်စရာ မလိုဘူးတဲ့လေ’

အသံများ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။ တမကူ သောက်ရှူသည့် အသံများ ပေါ်လာသည်။ ရောဇသည် သရက်ပင် ပင်စည်ကြီးတွင် နစ်မြုပ်စတတ် တစ်ကိုယ် လုံးကို ဖိကပ်ထားရင်း ချောက်ချားလာလေသည်။

ဂဏလွှတ်တော် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်များကြားတွင် သဘောထားကွဲလွဲ ပြီးအကဲနေခြင်း၊ ရာဇာအဖွဲ့ဝင် အချင်းချင်း အကြား ဆင်းရဲသူနှင့် ချမ်းသာသူတို့ ဂိုဏ်းကွဲနေခြင်း။ မိမိတစ်သက်သာမက ‘ဝေသာလီ၏ လိစ္ဆာ သမိုင်းအစဉ်အလာ တွင် တစ်ခါမှ မကြားဖူး မကြုံဖူးသော အဖြစ်သနစ်။

စကားပြောသံများ ပြန်ပေါ်လာသည်။

‘နေစမ်းပါဦး၊ ဒီအဖွဲ့ဝင်တွေက ကျုပ်တို့ကို ဒီလိုစွပ်စွပ်စွဲစွဲနဲ့ ပြောလာ ရအောင် ဘယ်သူကများ သူတို့ကို ဆင်းရဲသူတွေ၊ ဥစ္စာမဲ့သူတွေဆိုပြီး ချီးနှိမ်ပုတ်ခတ် လို့လဲ’

အဲဒါကို ပြောတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ထဲက ဘယ်သူမှ ဒီလို ယုတ်ညံ့တဲ့ စကားမျိုး မပြောဘူး၊ သဘောလဲ မထားဘူး။ အလှည့်ကျ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင် ဖြစ်လာတဲ့ ရာဇာတိုင်းဟာ သန္တဂါရုထဲ ရောက်လာရင် အားလုံးတန်းတူညီမျှပဲ မဟုတ်လား၊ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာ၊ အမျိုးမြတ်တာ အမျိုးနိမ့်တာ ရယ်လို့မရှိ၊ အားလုံး တစ်ပြေးညီ ရာဇာတွေပဲ မဟုတ်လား၊ အခုဟာကတော့...

‘အင်း ... အခုဟာကတော့ သူတို့ရှစ်ဦးအဖွဲ့ဟာ ကျုပ်တို့ကို တမင် သက်သက် အပြစ်ရှာပြီး ဂဏလွှတ်တော်ကို မထိမဲ့မြင်ပြုသလို ဖြစ်နေပါလား’

‘မထိမဲ့မြင် ပြုသလိုဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မထိမဲ့မြင်ပြုနေတာ၊ ကျုပ် ဆင်တာကတော့ ဂဏအဖွဲ့ကို ဝေသာလီ ဇနပုဒ်က လူတွေကချည်း ခြယ်လှယ်ချင် နေတာ ဖြစ်မှပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ခြယ်လှယ်ချင်လို့၊ ဂဏအဖွဲ့မှာ သူတို့တွေချည်းပဲ ပါဝင်ချင်လို့၊ ကျုပ်တို့ကို ကျုပ်တို့ရဲ့ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝမှုကို အပြစ်ရှာယှဉ်းမယ်ဖွဲ့ပြီး ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုတာပဲ’

‘ဒီ ဇနပုဒ်အစွန် တောသုတောင်သား လိစ္ဆာတွေဟာ ရိုင်းကို ရိုင်းစိုင်း ပါတယ်၊ အလှည့်ကျ ရာဇာအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ရတာကို သူတို့က အားမရနိုင်ဘူး၊ သန္တဂါရု တစ်ခုလုံးကို အစဉ်အမြဲ စိုးစိုးချင်နေကြသလား မသိဘူး’

ရာဇာသည် သရက်ပင်ကြီးတွင် မှီကပ်နေရင်း အသံကုန်သာ အသံတစ် ပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။ ဝေသာလီ၏အမြင်ဆုံး အုပ်ချုပ်မှု၊ တရားစီရင်မှုအဖွဲ့

ဖြစ်သော ဂဏအဖွဲ့တွင် ဤသို့ အကြီးအကျယ်ကွဲပြားအက်ပြီနေခြင်းကို သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာသည်။

‘သူတို့က ပြောသေးတယ်လေ၊ ဆင်းရဲချို့တဲ့သူ အဖွဲ့ဝင်တွေ မပါပဲနဲ့လဲ ဂဏဟာ အလုပ် လုပ်နိုင်တယ် မဟုတ်လားတဲ့၊ ချမ်းသာတဲ့ လိစ္ဆဝီတွေပဲ ဂဏအဖွဲ့မှာ ပါဝင်ကြပေါ့တဲ့’

‘တောက် ... သိပ်ရိုင်းစိုင်းပါလား’

ရောဇ ဆောက်တည်နိုင်စွမ်းမရှိတော့၊ သရက်ပင်ကြီး၏ နောက်ကွယ်မှ ထိုးထွက်၍ မြက်ခင်းပြင်ကွက်လပ်ဆီသို့ ပြေးဝင်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် သူ၏ပခုံးကို လက်တစ်ဖက်က နောက်မှနေ၍ ဆွဲယူထားလိုက်လေသည်။ ရောဇသည် တန်လှုပ်စွာဖြင့် နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တင်းမာသော မျက်နှာ၊ စူးရှသော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်လေးနက်စွာ ခိုက်ကြည့်နေသော ဘဒ္ဒိယ။

ဘဒ္ဒိယက အသံမပြုရန် ခြေဟန်လက်ဟန်ပြုပြီး ရောဇကို အသာအယာ ဆွဲခေါ်သည်။ ရောဇက ဘဒ္ဒိယလက်မှ ရုန်းထွက်လျက် မြက်ခင်းစပ်ဆီ သွားရန် ပြင်သော်လည်း ဘဒ္ဒိယ၏အသွင်မှာ ထူးထူးခြားခြား တန်ခိုးအင်အားကြီးမားနေသဖြင့် ဘဒ္ဒိယဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ နှစ်ဦးစလုံး ခြေသံလုံစွာ ဆုတ်ခွာလာခဲ့ကြလေသည်။

‘နောင်ကြီး ဘယ်အချိန်က ရောက်နေ...’

ဘဒ္ဒိယက ရောဇ၏ ပခုံးကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် လေသံသဲ့သဲ့မျှဖြင့် ပြောသည်။

‘ဒီဥယျာဉ်ထဲကနေ အမြန်ဆုံးထွက်ရအောင်၊ စကားမပြောနဲ့၊ ငါတို့ ရောက်လာတာကို သူတို့ မသိစေနဲ့’

အမူပါလီသရက်တောဥယျာဉ်ကြီးသည် ညဉ့်အမှောင်ထဲတွင် လျှို့ဝှက်တိတ်ဆိတ်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အခန်း [၁၁]

ဝေသာလီနှင့် မဂဇနှစ်နိုင်ငံနယ်စပ်ဖြစ်သော ပဋနဂါမဆိပ်ကမ်းသို့ မဂဇစစ်တပ်ကြီးရောက်ရှိလာပြီဟူသော သတင်းသည် ဝေသာလီတစ်ပြည်လုံးသို့ ချက်ချင်း ပြန့်နှံ့သွားသည်။ ထိုနောက် မကြာခင်မှာပင် ပဋနဂါမ၏ ဤမှာဘက်ဆိပ်ကမ်းရှိ ဝေသာလီဆိပ်ကမ်းစောင့်တပ်ကို မဂဇတပ်များက တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီဟူသောသတင်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ အင်အားနည်းသော ဆိပ်ကမ်းစောင့်တပ်သည် အဓာတသတ်ဘုရင်၏ မဂဇစစ်တပ်ကြီးလက်အောက်တွင် အလွယ်တကူ ခြေမှုန်ခံလိုက်ရလေသည်။

ထိုသတင်းကိုရသည်နှင့် လိစ္ဆဝီတို့ပထမဆုံးပြုလုပ်သောအစီအစဉ်မှာ အရေးပေါ်ဂဏလွှတ်တော်ကိုခေါ်ယူခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုဂဏလွှတ်တော်မှ စစ်ရေးအစီအမံဆွဲနက်ကို ချမှတ်မည်ဖြစ်သည်။

ဂဏလွှတ်တော်ခေါ်ယူကြောင်းနှင့် အလှည့်ကျအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်ရာအရာများသာမ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်ဟောင်းများပါ တက်ရောက်ကြရန် ဝေသာလီတစ်ပြည်လုံးသို့ စည်လည်စေလိုက်သည်။

သို့သော် လိစ္ဆဝီသမိုင်းတွင် မကြုံဖူးသော အခြင်းအရာတစ်ခုပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

စစ်ရေးအစီအမံချမှတ်ရန်၊ စစ်ပြင်ဆင်မှုဆွဲနက်ချမှတ်ရန်အရေးပေါ်အထူးဂဏလွှတ်တော် ခေါ်ယူသည့် အကြောင်းသည် ဝေသာလီတစ်ပြည်လုံးသို့ ချက်ချင်းရောက်ရှိသွားသည်။ သို့သော်

‘လိစ္ဆဝီအချင်းချင်းတူပေမယ့် ငါတို့က အရှေ့ဖျား တောတောင်ဒေသမှာ

နေတဲ့ လိစ္ဆဝီတွေပဲ၊ အရိုင်းအရိုင်း မုဆိုး အမဲလိုက်တွေလို သူတို့ကပဲ ငါတို့ကို ပုတ်ခတ်တော်ကားခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ငါတို့ဟာ အမဲလိုက်ရုံကလွဲပြီး ဘာကိုမှ ကျွမ်းကျင်ကြတာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် စစ်ရေး အစီအမံကို ဝေသာလီ ရွှေမြို့တော်နေ အမျိုးကောင်းသား လိစ္ဆဝီတွေပဲ ကိုင်တွယ်စီစဉ်ကြပေါ့၊ ငါတို့ အနေနဲ့က ဂဏလွှတ်တော်ကို တက်ဖို့ မလိုပါဘူး၊’

အရှေ့ဖျားတောင်တန်းနေ လိစ္ဆဝီတို့ကလည်း ထိုသို့ပြောနေကြစဉ် ဝဇ္ဇီတိုင်း၏ တောင်ဘက် ဒေသမှ လိစ္ဆဝီတို့ကလည်း

‘ငါတို့က အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးမြတ်သားတွေ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဒါဟာ ငါတို့အရာမဟုတ်ဘူး၊ ဝေသာလီက အမျိုးကောင်းသား လိစ္ဆဝီရာဇာတွေ လုပ်ကြပေါ့၊ စစ်ရေး အစီအမံဆိုတာ ငါတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ’

ဟု ဆိုကြသည်။

ဝေသာလီ၏ ဝန်းကျင်နီးနားတစ်ဝိုက်မှ လိစ္ဆဝီတို့ကလည်း တစ်မျိုးပြော လာကြပြန်သည်။

‘စစ်ရေးအတွက် ခေါ်ယူတဲ့ ဒီဂဏလွှတ်တော်ကို ငါတို့တက်ရောက်စရာ မလိုဘူးဟေ့၊ ဒါဟာ ဝေသာလီမြို့တော်ကြီးနေ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူ လိစ္ဆဝီမင်းတွေရဲ့ အလုပ်ပဲ၊ အရေးအကြောင်း ကြုံလာမှ ငါတို့ကို ဆင့်ခေါ်တာကိုတော့ ငါတို့ လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ငါတို့ဟာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ လိစ္ဆဝီတွေမဟုတ်လား၊ သူတို့ကိုယ် တိုင်ပဲ ငါတို့ကို လူဆင်းရဲလိစ္ဆဝီတွေ ဆိုပြီး ကဲရဲရှုတ်ချခဲ့ကြတယ်လေ၊ ဒီတော့ မဂဓစစ်တပ်ကြီး ဝင်လာပြီး သူတို့တွေရဲ့ ဥစ္စာနေတွေကို သိမ်းပိုက်မှာစိုးရင် သူတို့ ဥစ္စာနေကို သူတို့ကိုယ်တိုင်ပဲ ကာကွယ်ကြပေါ့၊ ငါတို့ကတော့ သူဆင်းရဲ တွေပီပီ လယ်မြေတွေကို ထွန်ယက်ကြရဦးမယ်ဟေ့’

မဂဓစစ်တပ်ကြီးသည် ဝေသာလီ၏ တောင်ဘက် တောစပ်ဆီသို့ ရောက် ရှိလာသည်။ အဓာကသတ်ဘုရင်၏ အင်အားကြီးမားလှသော ဆင်တပ်ကြီးသည် တပ်ဦးမှ ချီတက်လာသည်။ မဂဓစစ်တပ်ကြီး ချီတက်လာသည့် လမ်းကြောင်းတစ် လျှောက်လုံးတွင် လိစ္ဆဝီတို့ဘက်မှ ခုခံကာကွယ်မှုမှာ ပြောလောက်အောင် မရှိလှ။ လိစ္ဆဝီကင်းစောင့်တပ်၊ နယ်ခြားစောင့်တပ်ငယ်များသည် မဂဓဆင်တပ်ကြီးကို အလွယ်တကူပင် အရှုံးပေးလိုက်ကြရလေသည်။

မဂဓစစ်တပ်ကြီးသည် ဝေသာလီမြို့တော်အနီးသို့ လှင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ် ချီတက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် လိစ္ဆဝီရာဇာတို့၏ ဂဏလွှတ်တော်မှာကား အထမ

ဆွတ်သေး၊ အလှည့်ကျအုပ်ချုပ်ရေးရာဇာအဖွဲ့ဝင်ဦးရေ နှစ်ဆယ်သည်ပင် မပြည့်စုံ သေး၊ သန္တာဂါရာအဆောက်အအုံထဲတွင် လိစ္ဆဝီရာဇာတို့သည် ခုခံကာကွယ်တိုက်ခိုက် ခဲ့သောအခါ အစီအမံကို မချမှတ်နိုင်သေးဘဲ ရိရှိသမျှသော ရာဇာတို့သည်လည်း အချင်းချင်း အင်ဦးကိုတစ်ဦးသာ ဝေဖန်အပြစ်တင်နေကြသည်။

မဂဓစစ်တပ်ကြီးသည် ဝေသာလီ၏ အရပ်လေးမျက်နှာထဲမှ သုံးဘက် ဆုံးတန်းကို ဝိုင်းရံပိတ်ဆို့ တပ်စွဲလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် သန္တာဂါရာထဲ၌ လိစ္ဆဝီရာဇာတို့သည် အပြန်အလှန် စွပ်စွဲ ချွတ်များနှင့် ငြင်းခုံနေကြဆဲ၊ လက်ရုံးရည် လှေကျင့်ရာ၊ သို့မဟုတ် စစ်သည်ဆင် အပြင်ဆင်ရပြန်သော မဂဓရလွင်ပြင်ထဲတွင်လည်း စစ်မြင်းရထားပေါ်မှ သူရဲကောင်း သူလင်များသည် အုပ်စုငယ်များကွဲပြားလျက်။

ဝေသာလီသို့ဦး၏ မိုးသက်လောတို့ စတင်ဝင်ရောက်လာသော နေ့တစ်နေ့ မြန်မာအရုဏ်အချိန်ဝယ် မဂဓဆင်တပ်ကြီး၏ တပ်ဦးသည် ဝေသာလီ၏ အဘယမြို့ တံခါးကို စတင်ထိုးဖောက်တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

နေရာအနံ့အပြားတွင် မီးတောက်ကြီးများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ အလုံး အရင်းနှင့် ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်ရန် အချက်ပေးသော တံပိုးသံက မဂဓစစ်တပ်ကြီး အတွင်းမှ စူးစူးရှရှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် တစ်ခဲနက် ကြွေးကြော်သံများ.....

ဆင်ဦးကင်း သစ်လုံးချွန်တို့၏ တစ်ဝန်းဝန်း ချိုးပျက်သံများ၊ ကောင်း တင်အပြည့် ယုံသန်းလာသော မြားတံတို့၏ တစ်ဝီမြည်သံများ၊ စူးရဲသောနေရောင် တွင် ဝင်းခနဲပြက်ရာမှ ရွေးခနဲနီရဲသွားသည့် လှံများများ၊ ဝဲယာထက်အောက်လှယ် ရွားသွားသော ဓားသွားများ။

ဝေသာလီ၏ဆင်တပ်တည်ရာ ကျုံးသည် မီးတောက်မီးလျှံများ အောက် တွင် တစ်မဟုတ်ချင်း လောင်ကျွမ်းပျက်စီးသွားသည်။ မဂဓရလွင်ပြင်တွင် စစ်မြင်း တို့သည် ကျိုးပျက်နေသော ရထားများကို ဖရိုဖရဲဆွဲလျက် ဦးတည်ရာမှ ဒုန်းခိုင်း နေကြသည်။

အဘယမြို့တံခါး ကျိုးပေါက်သွားချိန်တွင် မဂဓဆင်တပ်၏ တပ်နောက် ဆွယ်ဆီသို့ မြို့တွင်းမှ မြင်းတစ်စီး ထွက်ပြေးဝင်ရောက်သွားသည်။

ဝေသာလီမြို့တွင်းမှနေ၍ မဂဓစစ်တပ်ဆီသို့ ဝင်ရောက်သွားသော ထိုမြင်း ပေါ်တွင် နက်ပြာရောင်ဝတ်ရုံကြီးကို ခြုံထားသည့် လူတစ်ယောက် စီးနင်းလိုက်ပါ

သွားသည်။ ထိုသူသည် မဂဓဆင်တပ်နောက်သို့ရောက်သည်နှင့် သူ၏ဝတ်စုံနှင့် ဦးခေါင်းတွင် ရစ်ပတ်ထားသော အဖြူရောင်ပေါင်းထုပ်ကို ချွတ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော ဝေသာလီမြို့တွင်းသို့ သန္တာဂါရုအဆောက် အဦရှိရာသို့ လက်ညှိုးညွှန်လျက် ဟစ်အော်ကြုံးဝါးလိုက်လေသည်။

“စိစိညက်ညက် ချေမှုန်းလိုက်ကြစမ်း ငါ့လူတို့၊ ပြာပုံဖြစ်သွားအောင် မီးလောက်တိုက်သွင်းလိုက်ကြစမ်း ငါ့လူတို့၊ ဘုရင်အဓာတာသတ်ရဲ့ မဂဓစစ်တပ်ကြီး အစွမ်းကို ပြလိုက်ကြစမ်း၊ သင်းတို့ လိစ္ဆဝီတွေဟာ ဖရိုဖရဲဖြစ်ကုန်ကြပြီ၊ ဘာမှ ခုခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘူး၊ သင်းတို့ဟာ အင်အားချည့်နေကြပြီ၊ ဝဇ္ဇီတိုင်းတစ်ခုလုံး ကို ထောင်းထောင်းညက်ညက်ကြေအောင် ဖျက်ပစ်လိုက်ကြစမ်း”

ဝဿကာရ၏ ကြုံးဝါးသံသည် စစ်တပ်ပိုးသံ၊ စစ်ဆင်ကြီးများ၏အော်သံ အကြားမှ စူးစူးဝါးဝါး ထွက်ပေါ်နေတော့သည်။

အခန်း [၁၂]

ဂင်္ဂါမြစ်ကို သစ်လုံးဖောင်ဖွဲ့ကာ ဖြတ်ကူးခဲ့ပြီးနောက် တောအုပ်ကို ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ထင်းရှူးတောတွင် အမှောင်ရိပ်ခို၍ နှစ်ညလုံး ပုန်းအောင်း ကြသည်။ သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် ထင်းရှူးတောမှ ထွက်ကာ ဆူးရစ်နှင့် ကြောင် ခြင်္သေ့များ အတီးပြီးသော ကျောက်တောင်များကို တစ်တောင်ဆင်း တစ်တောင် တက် ဖြတ်ခဲ့ကြရပြန်သည်။

ကျောက်ချပ်လွှာချည်း သက်သက်သာသာရှိသော လျှိုကြီးတစ်ခုကို ဝင်ရောက် ခဲ့ပြီးနောက်တွင်ကား အမြင့်ဆုံးသော ကျောက်တောင်ကြီးတစ်ခုလုံး၏ တောင်ခြေ ရင်းသို့ ရောက်လေသည်။

မြင်းသုံးကောင်အနက် တစ်ကောင်မှာ ကျောက်တောင်ခြေရင်း အရောက် မှာပင် ဗန်းဗန်းလဲကျ သေဆုံးသွားခဲ့ပေပြီ။ ဤမြင်းကြီးသည် ဂင်္ဂါမြစ်ကို သစ်လုံး အောင်ဖြင့် မကူးခင်ကတည်းက ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရခဲ့သည်။

တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်သော စစ်မြင်းကြီးဖြစ်သောကြောင့်သာ ဤမျှခရီးကြမ်း ကို ဒဏ်ခံနိုင်ခဲ့ခြင်းပင်။ ယခုမူ စစ်မြင်းကြီးသည် ကျောက်တောင်ခြေရင်းတွင် ခြေထောက်များ သွင်သွင်ကျိုးပြီး လဲကျသေဆုံးသွားခဲ့ပေပြီ။

မြင်းနှစ်ကောင်သာ ကျန်ပေတော့သည်။
ရောသေသည် ကျောက်စရစ်ခဲအတီးပြီးသော မြေပြင်ကို တွင်းတူး၍ သူ၏ စစ်မြင်းကြီးအား မြှုပ်နှံလိုက်သည်။ ထို့နောက် ထီးထီးမားမားကြီး မြင့်တက်သွား သော ကျောက်တောင်နံရံကြီးဆီသို့ မော်ကြည့်လိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ မျက်ရည်များ ဖုံးလွှမ်းနေသော်လည်း တင်းမာခက်

ထန်သော အခိုးအငွေ့များဖြင့် ဝန်းပဲ့နေကြသည်။

ကျောက်ကုမ္ပဏီတစ်ခု အနီးတွင် ရပ်နေသော ဘဒ္ဒိယက ရော့ဒ်ဆီလီ တုန်ယင်ချည်နဲ့စွာ လျှောက်လာသည်။ အဘိုးအိုဘဒ္ဒိယ၏ ဝတ်စုံစုံကို ဆွဲကိုင်ကာ တုန်လှုပ်စွာ လိုက်ပါလာသူမှာ ဘဒ္ဒိယ၏တူ လူမမည်ကလေး သူသူနာဂပင် ဖြစ်သေးသည်။

‘ကျုပ်တို့ ဒီတောင်ကြီးကို ကျော်ရလိမ့်မယ်’

ရော့ဒ်ဆီလီ အနီးသို့ရောက်လာသော ဘဒ္ဒိယကို မကြည့်ဘဲ ကျောက်တောင်ကြီး၏ မြင့်မားသီခေါင် တောင်ထွတ်ဆီသို့ မော်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ‘ရော့ဒ်ဆီလီ အသံမှာ အက်ကွဲနေပြီး မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ကောင်၏ ညည်းတွားသံလို ဖြစ်နေလေသည်။’

‘ဒီတောင်ကြီးရဲ့ ဟိုဘက်မှာ မလ္လာတိုင်း ရှိတယ်၊ မလ္လာတိုင်းနယ်စပ်တို့ ရောက်ဖို့ အရေးကြီးတယ်’

‘ဒါပေမယ့် ရော့ဒ်ဆီလီမှာ မြင်းနှစ်ကောင်တည်း’

‘နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယနဲ့ လူကလေးတို့က မြင်းပေါ်က လိုက်ကြ၊ ကျုပ်ဒီအတိုင်းတက်မယ်’

‘ရော့ဒ်ဆီလီ ကျောက်တောင်ကြီးကို မြင်းနဲ့တက်လို့ ရမယ်တဲ့လား’

‘ဒီနေ့ရက်တွေမှာ ကျုပ် ငယ်ငယ်က အမဲလိုက်ထွက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဟိုဘက်တောကြောမှာ မြင်းနဲ့တက်လို့ရတဲ့ တောင်ကုန်းတွေ ရှိတယ်’

‘ရော့ဒ်ဆီလီ တူလေး သူသူနာဂကို ခေါ်သွားပါတော့ကွာ၊ ငါတော့ ဒီတောင်မြေရင်းမှာပဲ’

လဲပြီကနီး သစ်ပင်အုံကြီးတစ်ပင်လို ဖြစ်နေသော ဘဒ္ဒိယကို ရော့ဒ်ဆီလီ ပွေဖက်လိုက်လေသည်။

‘နည်းနည်းလေး အားတင်းလိုက်စမ်းပါ နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယ၊ မလ္လာတိုင်းနယ်စပ်ထိရောက်အောင် အားတင်းလိုက်စမ်းပါ၊ လူကလေး သူသူနာဂအတွက် ပြီးတော့ ပြာပုံအတိုဖြစ်သွားတဲ့ ဝေသာလီအတွက် အားတင်းလိုက်စမ်းပါ’

ဘဒ္ဒိယတွင် ရော့ဒ်ဆီလီ ပြောစရာစကား မရှိတော့။ ရော့ဒ်ဆီလီ အသွင်မှာ တစ္ဆေသရဲတစ်ကောင် ပူးကပ်ခြင်းခံနေရသော ဝိညာဉ်လိုဖြစ်နေသည်ဟု ဘဒ္ဒိယ ထင်မိလေသည်။ သေခြင်းတရား၏ ခံတွင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ကာ ပြန်ထွက်လာပြီး သည်းနောက်တွင် ရော့ဒ်ဆီလီ အရာရာကို ရင်ဆိုင်ဖြတ်ကျော်တော့မည့် အသွင်ဖြင့်

ထက်ထန် မာကျောနေသည်။ အဆုံးစွန်သော ခက်ထန် မာကျောခြင်း။

‘နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယ၊ ဟောဒီ တောတောင်တွေနဲ့ ဂင်္ဂါမြစ်ကြီးရဲ့ ဟိုဘက်မှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဝေသာလီဟာ အရိုးပုံ ပြာပုံအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ၊ မဂဓစစ်သည်တွေရဲ့လက်ချက်နဲ့ မသေဘဲ ဒီအထိ ကျုပ်တို့လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီးမှတော့ နောင်ကြီးရဲ့အင်အားတွေကို စုစည်းထားလိုက်စမ်းပါ’

ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ဘဒ္ဒိယကို ဤသို့သော စကားမျိုး ပြောနေရသည်မှာ သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးကြီးတစ်ယောက်အပေါ် မစာနာရာရောက်မှန်း ရော့ဒ်ဆီလီမဟုတ်၊ သိသည်။ ရော့ဒ်ဆီလီ မိမိကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ကျောက်တောင် မြေရင်းမှ စောစောက မြှုပ်နှံခဲ့သော မြင်းကြီးဘေး၌ အပြီးတိုင် လဲလျောင်းလိုက်ချင်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံးရှိ ခွန်အားတို့သည် အချိန်နှင့်အမျှ ဆုတ်ယုတ်သွားနေခဲ့ရာ ယခုအခါတွင် လွှင့်ပစ်လိုက်သော သစ်သီးတစ်လုံးလို ရောက်သည့်နေရာတွင်သာ မလှုပ်မရှား နေလိုက်ချင်သည်။

‘ကျန်းမာသန်စွမ်း၍ ခွန်အားဗလတို့ အကြွယ်ဝဆုံးဖြစ်သော မိမိအရွယ်မှာပင် ဤမျှ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီဆိုလျှင် အဘိုးကြီး ဘဒ္ဒိယအဖို့မကူး၊ ပြောဖွယ်မရှိ။ ထိုထက်မူ ကိုယ်ကာယ၏ ပင်ပန်းနာကျင်ခြင်းအပေါ်တွင် စိတ်နှလုံးများကလည်း အစိတ်စိတ် ကွဲကြေထိခိုက်ခဲ့ကြရချေသည်။’

‘တစ်ချက်ကလေး အားတင်းလိုက်စမ်းပါ နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယရယ်၊ ဒီကျောက်တောင်ကြီး တစ်ဘက်ကိုရောက်အောင် ကျွန်တော်တို့သွားကြမှဖြစ်မယ်’

ဘဒ္ဒိယသည် မမြင်တတ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ရော့ဒ်ဆီလီ ချည်နဲ့စွာ မော်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် လျှို့ဝှက်တစ်ဘက်လွှင့်ပြင်၏ ဟိုမှာဘက်တွင် ဝေးလံစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဝေသာလီရှိရာသို့ မျှော်ငေးကြည့်သည်။ မျက်ရည်တို့ ဝန်းပဲ့နေသော ထိုမျက်လုံးများသည် ဘာကိုမျှ မြင်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ကြောင်း ရော့ဒ်ဆီလီ သိနေသည်။

အထက်တွင် စိတ်အာရုံဖြင့် မြင်နိုင်သည် ဆိုပါလျှင်လည်း ဘဒ္ဒိယသည် တောတောင် လျှိုကမ်းပါး၊ လွှင့်ပြင်ကြီးများကို သတိထားမိမည် မဟုတ်၊ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော ဝေသာလီကိုသာ မြင်ယောင်နေပေမည်။

မီးဟုန်းဟုန်း တောက်နေသော ဝေသာလီ ထို့နောက် သန္တာဂါရအဆောင့် အဆင့်၏ လှေကားထစ်များ၊ မဂုရုလွှင့်ပြင်၏ ပြန့်ပြူးသော တလင်းပြင်၊ ရွှေခွက်တော် အဆောင်များ၊ နေအိမ်များ၊ လမ်းမများပေါ်တွင် အတုံးအရုံးဖြစ်နေသော လိစ္ဆဝီများ။

သေမင်း၏ခံတွင်းဝမှတစ်ဆင့် သေခြင်းတရား၏တွင်းနက်ကြီးထဲသို့ မောင်းအချစ်ရသော ဝဇ္ဇီနိုင်ငံသားများ။

‘အားလုံး ရှုံးနိမ့်သွားကြပြီ’

ဘဒ္ဒိယ၏ အက်ကွဲနေသော နှုတ်ခမ်းများ လှုပ်လာပြီး ကတုန်ကယင် ရေရွတ်သည်။

‘လိစ္ဆဝီတွေ တစ်ယောက်မကျန် အသတ်ခံလိုက်ရပြီ၊ ဝေသာလီ ပျက်စီးသွားပြီ’

အဘိုးကြီး၏လေသံမှာ ယုံယုံမျှသာ ရှိတော့သည်။ ရောဇ၏ ရင်ထဲတွင် လှဲရှည်ကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် အဆက်မပြတ် ထိုးမွေလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ရှုံးနိမ့်ပျက်စီးခြင်းအကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောပြနေသော စကားလုံးများကို ရောဇ ထောင်၍မရ။

‘ဟုတ်တယ်... ဝေသာလီ ပျက်စီးသွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် လိစ္ဆဝီတွေအားလုံး သေဆုံးသွားကြပြီလို့တော့ နောင်ကြီး မပြောနဲ့၊ ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ လိစ္ဆဝီသုံးယောက် ကျန်ခဲ့သေးတယ်၊ နောင်ကြီးရယ်၊ ကျုပ်ရယ်၊ ဟောဒီ သုသုနာဂကလေးရယ်၊ အသက်ရှင်နေသေးတဲ့ လိစ္ဆဝီသုံးယောက်’

ဘဒ္ဒိယက ရောဇကိုကြည့်၍ ခေါင်းယမ်းသည်။

‘မင်းထိုနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့မှာပါ ရောဇရယ်’

ရောဇက စူးစူးဝါးဝါးပြန်အော်သည်။

‘ဘယ်နှစ်ယောက်ပဲကျန်ကျန် ကျန်ခဲ့သွားတဲ့ လိစ္ဆဝီတွေအားလုံးရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ရှိနေလိမ့်မယ်၊ မဂဓကို ကျုပ်တို့ ပြန်တိုက်ရမယ်၊ ဝေသာလီအတွက် လက်စားချေရမယ်’

ရူးသွပ်ခမန်းဖြစ်နေသည်ကို ရောဇ မိမိဘာသာ သိသည်။ အစခပ်သိမ်း ပြိုကွဲ ပျက်စီးသွားပြီဖြစ်သော အခြေအနေတွင် ဘာကြောင့် မိမိတို့ အပြီးတိုင်ရူးသွပ်မသွားသနည်းဟု စဉ်းစားမိသည်။

ကျောက်ချပ်လွှာကြီးတစ်ခုအောက် အရိပ်ကျသောနေရာတွင် ရွှေခွေကလေးလဲလှောင်းနေသည့် သုသုနာဂကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မီးတောက်မီးလျှံများ၊ တိုက်ဆင်တို့၏ အစွယ်နှာမောင်းများ၊ စစ်မြင်းတို့၏ ခွာများနှင့် ဓားသွားလှံများများအကြားမှ လွတ်မြောက်လာသော အသက်နှင့်ကိုယ်မြဲနေသေးသည့် လိစ္ဆဝီကလေးသူငယ်တစ်ဦး။

ကစဉ်ကလျားဖြစ်သွားသော မိမိကိုယ်မိမိ ရောဇ ပြန်လည်တည်ဆောက်ယူလိုက်သည်။ ကုန်ခန်းသွားသော အင်အားများနေရာတွင် နာကြည်းမှုမပေါက်ဖွားသည့်အင်အားသစ်တို့ကို အစားထိုးရပေလိမ့်မည်။

‘နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယ၊ ကျုပ်တို့သုံးယောက်ထဲက ဘယ်နှစ်ယောက်ပဲ အသက်ရှင်ပြီး ကျန်ရစ်သည်ဖြစ်စေ၊ အဲဒီရှင်သန်ကျန်ရစ်ခြင်းဟာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ နောင်ကြီး နားလည်လိုက်စမ်းပါ၊ ဒီအချိန်မှာ လိစ္ဆဝီနိုင်ငံသား အဘိုးကြီးတစ်ဦးရယ်၊ သေနာပတိတစ်ဦးရယ်၊ ကလေးတစ်ဦးရယ်ဟာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အသက်နဲ့ကိုယ် မြဲနေကြသေးတယ်၊ ဒီသုံးဦးရဲ့ အသက်ရှင်နေခြင်းဟာ အနာဂတ်အတွက် ဖြစ်စေရမယ်၊ အားလုံးကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးနောက်မှာ ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့အသက်ရှင်ကျန်နေမှုကို အရာရာထက်ပိုပြီး တန်ဖိုးထားရမယ်’

ဘဒ္ဒိယက စူးစူးစိုက်စိုက် နားထောင်ပြီး ခေါင်းကို အသာအယာညိတ်သည်။

‘သေမင်းရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ထဲကနေ ပြန်ထွက်လာနိုင်တဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ ဘာကြောင့် သေမင်းရဲ့ခံတွင်းဝနားမှာ ရစ်သီရစ်ဝဲ လုပ်နေရမှာတုံး၊ ဆက်လက်ရှင်သန်ရေးအတွက် ကျုပ်တို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားကြရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ လိစ္ဆဝီတွေပဲ၊ တောမီးကြီး လောင်တဲ့အချိန်မှာ၊ တောင်ကမ်းပါးကြီးတွေ ပြိုကျတဲ့အချိန်မှာ၊ တောင်ကျချောင်းကြီး ရေလျှံတဲ့အချိန်မှာတောင်မှ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ ရှိနေသေးတယ် မဟုတ်လား၊ အားကောင်းတဲ့ သားရဲတိရစ္ဆာန်ကြီးတွေဟာ ဆက်လက်ပြီး အသက်ရှင်နေကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်တို့က ဆက်လက် မရှင်သန်နိုင်ရမှာလဲ’

ကျောက်ချပ်လွှာ အရိပ်အောက်မှ သုသုနာဂကလေးကို ရောဇ ကောက်ယူပွေ့ချီကာ မြင်းပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။ သုသုနာဂက ‘ဦးရီးတော် လာလေ’ဟု မြင်းပေါ်မှ လှမ်းပြောကာ လက်ယပ်ပြသည်။ ခါးချပ်သင်တိုင်းများ စုတ်ပြတ်ကာ မျက်နှာပြင်နှင့် လက်မောင်းတို့တွင် အညှိအမည်းခွံနေသည့်ကြားမှ သုသုနာသည် ကလေးငယ်တို့၏ ရွှင်လန်းမှုဖြင့် နုပျိုနေလေသည်။

‘ကိုင်း... ရောဇ၊ ဒီကျောက်တောင်ကြီးကို ငါတို့ တက်ကြစို့’

ရောဇက ကျန်မြင်းတစ်ကောင်ပေါ်သို့ ဘဒ္ဒိယကို တင်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သုသုနာဂလိုက်ပါသော မြင်းဇက်ကြီးကို ဆွဲယူသည်။

‘ဟင်...ရောဇ၊ မင်းက မြင်းပေါ်က မလိုက်ဘူးလား’

မြင်းတွေရဲခွန်အားကို ကျပ်တိုက် ချွေတာရလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ကျပ်
ကိုယ်တိုင်ကလဲ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ကောင်းကောင်းသုံးနိုင်ပါသေးတယ်။

တောင်ခြေရင်း၏ ပြေလျော့သော ကျောက်သားပြင်များပေါ်သို့ စတင်
ဖြတ်နင်းကြသည်။ လေးတွဲသော မြင်းခွာသံများက ကျောက်တောင်နံရံလိုက်
တစ်ဆင့် တစ်ချက်ချင်း ပဲ့တင်သံထွက်လာလေသည်။ မြင်းနှစ်စီးနှင့် လူသုံးယောက်
တို့သည် ကျယ်ပြန့်သော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးနှင့် မြင့်မားသော ကျောက်တောင်
နံရံကြီးအောက်တွင် အဆမတန် သေးငယ်နေကြသည်။

သုသုနာဂ၏ မြင်းကို ရှေ့မှဆွဲသွားသော ရောစ၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်
ရှင်း ဘဒ္ဒိယသည် ရှိစုမဲစုခွန်အားများကို စုစည်းယူလိုက်သည်။ အသက်ရှင် ကုန်
ရှိနေသေးသော လိစ္ဆဝီသုံးယောက်။

ဆက်လက် ရှင်သန်နေရေးသည်သာ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

အသက်ရှင်နေမှုက အနာဂတ်ကို ဆုံးဖြတ်ပေးပေလိမ့်မည်။

ပြာပုံအဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဝေသာလီကို ပြန်မကြည့်စိတ်မင်း။ ထောင်း
ထောင်းညက်ညက် ကြေခဲ့ပြီဖြစ်သော ဝေသာလီ၏ရုပ်ပုံကို မမြင်ယောင်စိတ်မင်း။
သို့သော် ကျဆုံးသွားခဲ့သော လိစ္ဆဝီအားလုံး၏ ဝိညာဉ်များကမူ မိမိတို့နှင့် အတူ
တူလိုက်ပါလိုက် ပါကြပါစေ။

ရောစ၏ မြင်းဇက်ကြီးကိုဆွဲယူကာ ကျောက်ချပ်ကမူကြီး၏တဘက်
လျှိုထဲသို့ ဆင်သွားသည်။ မြင်းခွာတို့ဖြင့် တိုက်မိသောကြောင့် ကျောက်တုံးအချို့
လွင့်စဉ်လိမ့်ဆင်းသွားကြသည်။ မြဲမြံခြင်းမရှိသော ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများက
တော့ လွင့်စဉ်ပဲ့ထွက်သွားကြလိမ့်မည်။ သို့သော် ကျောက်တောင်ကြီးကတော့
ခိုင်မာစွာကျန်ရစ်ဦးမည်။

လျှိုကြီးကိုဖြတ်ပြီးလျှင် အဆင့်ဆင့်သော ကျောက်သားပကတိ တောင်
တန်းများကို ဆက်လက် ကျော်ဖြတ်ရပေလိမ့်မည်။ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းခြင်းအတိုင်း
သော ထိုခရီး၏ဟိုမှာဘက်တွင် မလွှဲတိုင်းက စောင့်ကြိုနေလိမ့်မည်။

အခန်း [၁၃]

ကျောက်သလင်းအဖြူဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဆင်ရုပ်၏နားမောင်းထဲမှ
ရေပန်းများသည် လှပစွာ တဖွားဖွားဖြာထွက်နေသည်။ ရေမျှန်ရေငွေများထဲတွင်
သေးငယ်သော သက်တန်လေးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

ရောင်စုံကျောက် မှန်ကူကွက်များ ခင်းထားသော ရေကန်ပတ်လမ်း၏
အခင်းစပ်၌ နှင်းပန်းဖြူဖြူတို့သည် တောက်ပဖွေးလက်နေကြသည်။ နှင်းပန်းတို့၏
အပြင်ဘက်၌ စီရရီ အကွက်ချထားသော ကတ္တီပါပွင့်များကမူ အသွေးအရောင်စုံ
ဖြစ်သည်။ ရောင်စုံပန်းတို့၏ အဆင်အသွေးစုံကို စိမ်းဖန်ဖန် မြက်ခင်း၏မြှောင်
က ထိန်းချုပ်ပေးထားသည်။

ပန်းစုံဥယျာဉ်ထဲဝယ် ပိတုန်းတို့၏ တဒီးဒီးတောင်ပံခတ်သံများကိုပင်
ကြားနိုင်သည်။ လိပ်ပြာတို့၏ အတောင်ပံများသည် ပန်းပွင့်များ၏အလှကို ခိန်ခေါ်
နေကြသည်။ ငြိမ်သက်နေသောပန်းပွင့်များထက်သို့ လှုပ်ရှားနေသောပန်းပွင့်များလာ
ရောက်ခိုနားကြသည့်နယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ဝတ်ရည်ကို သောက်သုံးပြီးသောအခါ
လိပ်ပြာတို့သည် နောက်ထပ် ပန်းပွင့်များဆီသို့ ကူးပြောင်းပျံသန်းသွားကြလေသည်။

ဟိုမှာဘက်ဥယျာဉ်ဆီမှ ဥဒေါင်းငှက်ဖိုတို့၏တွန်သံ လွင့်ဝဲလာသည်။
ထိုအခါ ပန်းစုံဥယျာဉ်ထောင့်ရှိ ကျောက်တံတိုင်း ကာရံထားသောခြံထဲမှ ယုန်ငယ်
ကလေးများသည် ရုတ်တရက် လန်ပြီး ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားနေကြသည်။ သို့သော်
ကြားနေကျ ဥဒေါင်းတွန်သံမှန်း သိသွားသောအခါ ယုန်ကလေးများသည် မြက်
ခင်းပြင်ဆီသို့ ပြန်ထွက်လာကြကာ ပတ္တမြားရည်ဖိတ်လှဲနေသော မျက်လုံးများဖြင့်
လှမ်းကြည့်နေကြပြန်သည်။

သုတ်ဖြူးလာသော လေပြည်ထဲတွင် ပန်းရနံ့များပါလာတတ်သည်။ ဥယျာဉ်ရေကန်ငယ်၏ မုခ်ဦးဝရှိ ခိုင်ရွှေဘိဝံသချစ်လေးများသည် လေပြည်အသုတ်တွင် မြက်ခင်းစိမ်းပေါ်သို့ တဖြုတ်ဖြုတ်နုနုဆင်းလာကြသည်။ ထိုအခါ မြက်မူလာပေါ်တွင် ရွှေမျှန်များ ကြဲပက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျောက်စရစ်ခင်းသော လမ်းသွယ်ကလေး၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ နှင်းဆီတန်းတို့ကား ဣန္ဒြေရင့်ကျက်စွာပင် ဖူးပွင့်နေကြသည်။ တောက်ပသော နှင်းဆီပွင့်တို့ကို ဆူးချွန်များက ဂုဏ်ယူစွာ ကာကွယ်ပေးထားကြသည်။ ထိုအချိန်၌ ခံပယ်ပွင့်ဖြူဖြူများမှာမူ လွတ်လပ်စွာပင် လှုပ်ယမ်း ကခုန်နေကြလေသည်။

ဘုရင့်ဥယျာဉ်တော်အတွင်း၌ အရာရာသည် လှပမွှေးကြိုင်နေသည်။ ရေသဖန်းပင် အနိပ်အောက်ရေပြင်တွင် ငြိမ်ညောင်းစွာ ကူးခပ်နေသော ဟင်္သာများ၏ ဝဲယာ၌ လှပသော လှိုင်းတွန့်လေးများ ယှက်ဖြာကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ရေပြင်သို့ ငုံ့ငိုက်ထိစပ်နေသော သစ်ကိုင်းများကို ရွှေရှောင်ဟင်္သာတို့သည် ကျွမ်းကျင်စွာ ရှောင်ကွင်းသွားကြသည်။ ဟင်္သာအုပ်များ ဖြတ်သွားကြသော အခါ ကန်စပ်မှ စက္ကဝတ်တို့သည် ပိန်းပင်များနောက်သို့ ရှောင်ပုန်းသွားတတ်ကြလေသည်။

ရေကန်များ၊ အုတ်တံတိုင်း လှေကားထစ်များ၊ ပန်းရံ မုခ်ဦးများ၊ ကန်ပေါင်တစ်ဖက်ကံတစ်ချက်စီကို ကူးဖြတ်သော လှေကားခုံများဖြင့် ဆင်ယင်အပ်သော ဘုရင့်ဥယျာဉ်တော်သည် ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော် ပရဝုဏ်ထဲတွင် အလှပဆုံးနှင့် အငြိမ်းချမ်းဆုံးနေရာဖြစ်သည်။

ထိုအလှနှင့် ငြိမ်းချမ်းမှုကို အတင့်တယ်ဆုံးဖြစ်သွားအောင် ဖြည့်စွက်ပေးနေသော အခြားအရာလည်း ရှိသည်။ ယင်းမှာ ဥယျာဉ်တော်ထဲတွင် ကစားမြူးတူးနေကြသော ကလေးများပင် ဖြစ်လေသည်။

နဂဒါသ ဘုရင်မင်းမြတ်၏သားတော် လောမိကသည် သူတို့အထဲတွင် အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။ ဘုရင့်သားတော်လေး လောမိကသည် အသက်ကိုးနှစ်အရွယ်ရှိသည်။ လောမိကနှင့် အသက်တူ ဒိဗ္ဗသည် လောမိကထက် လပိုင်းမျှ ငယ်သော်လည်း အလုံးအထည် ပို၍ ဖွံ့သယောင်ရှိသည်။ သူတို့ထဲတွင် အငယ်ဆုံးမှာ ဇန္ဒာ ဖြစ်သည်။ ဇန္ဒာသည် မိဘမဲ့လေးဖြစ်သည်။ သို့သော် ဇန္ဒာသည် နာဂဒါသ ဘုရင်၏ မွေးစားသော သမီးတော်လေးအဖြစ် ရာဇဂြိုဟ် နန်းတော်ထဲတွင် သမီးတော်ရင်းနှင့်မခြား အလိုလိုက်ခံရသူ ဖြစ်လေသည်။

‘ရွှေငါးတွေကို ထိုင်ကြည့်နေရတာ ပျင်းလာပြီ၊ တို့ တစ်ခုခု ပြောင်းပြီး ကစားကြမလား’

ဇန္ဒာက ကျောက်လှေကားထစ်များပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း ရေကန်ထဲနှစ်ထားသော ခြေထောက်ကို ပြန်သိမ်း၍ ပြောသည်။

‘ငါ အစကတည်းက ရွှေငါးတွေထိုင်ကြည့်ရတဲ့ ကစားနည်းကို မကစားချင်တာ၊ နင်တို့မိန်းကလေးတွေကြောင့်သာ ငါက သည်းခံနေရတာ’

ဒိဗ္ဗက ရေကန်တံတိုင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်ရင်း ပြောသည်။

‘နင်ကလဲ ဒီလိုမပြောပါနဲ့၊ ရွှေငါးတွေကို ကြည့်နေရတာ ဘယ်လောက် ချော်ဖို့ကောင်းသလဲ’

ဇန္ဒာက ကြေးနီရောင်ဆံပင်များကို လက်ဖြင့်သပ်ကာ ဒိဗ္ဗရှိရာတံတိုင်းဆီသို့ မော်ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ဇန္ဒာ၏ အမူအရာမှာ ဒိဗ္ဗကို တံတိုင်းပေါ်မှ ဆွဲချပစ်ချင်နေသော အသွင်မျိုး။

‘အဲဒါ နင်တို့ကောင်မလေးတွေရဲ့ ကစားနည်းပဲ’

‘ဒိဗ္ဗ နင်နော်၊ ကဲ...ဒါဆိုရင် နင်နဲ့ငါ စစ်တိုက်တမ်းကစားမလား’

‘ဟဟဟ...မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ငါ ဘယ်တော့မှ စစ်တိုက်တမ်း မကစားဘူး၊ စစ်တိုက်တယ်ဆိုတာ နင်တို့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဖြင့်ရင် ဟောဟို နွယ်ဒန်းကြီးတွေကို ခိုစီးပြိုင်မလား’

‘မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ဆိုရင် ငါ ဘာမှ မပြိုင်ချင်ဘူးလို့ ပြောနေ’

‘အဲဒါ နင် ငါ့ကို ကြောက်လို့ ပြောတာပေါ့’

‘နင့်ကိုလား ငါက ကြောက်ရမှာ’

ဇန္ဒာက တံတိုင်းပေါ်တက်မည့်အပြင်တွင် ဒိဗ္ဗသည် တံတိုင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရေကန်ထဲသို့ ပန်းပွင့်များကို ခြွေ၍ မျှောချနေသော လောမိကသည် ဇန္ဒာရှေ့တွင် ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

‘ကဲပါကွာ ရန်ဖြစ်မနေကြစမ်းပါနဲ့၊ ဒိဗ္ဗကလဲ မစနဲ့၊ ဇန္ဒာကလဲ စိတ်မဆိုးနဲ့’

‘ငါက ရွှေငါးတွေကိုကြည့်တဲ့ ကစားနည်းကို ပျင်းလာလို့’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါတို့ တစ်ခုခု ပြောင်းကစားကြတာပေါ့’

‘ဘာကစားမလဲ၊ အဲလိုက်တမ်း ကစားမလား၊ ဟိုဘက်ဥယျာဉ်ထဲမှာ’

ဥဒေါင်းတွေရှိတယ်။ ဥဒေါင်းတွေကို လိုက်ဖမ်းရအောင်’
 ဒိဗ္ဗက သစ်ကိုင်းတစ်ခုကို ချိုးဖဲ့ရင်း ပြောသည်။
 ‘အို...ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဥဒေါင်းတွေက အမဲကောင်မှ မဟုတ်တာ၊ အဲဒီ
 လိုသွားလုပ်ရင် ငါ့ခမည်းတော်က ဆုမှာပေါ့’
 ‘ဒါဖြင့် ဘာလုပ်တမ်း ကစားကြမလဲ’
 ဘုရင့်သားတော်လေး လောမိကလည်း ကစားစရာ နည်းလမ်းကို စဉ်း
 စားရင်း တစ်ခုခုကို တွေးမိသွားသည်။
 ‘ကြည့်စမ်း သုန္ဒရီ ဘယ်ရောက်နေသလဲ’
 ‘ဟုတ်သားပဲ၊ သုန္ဒရီ...သုန္ဒရီ...သုန္ဒရီ ရေ...’
 ယခုမှပင် သူတို့လေးဦးအနက်မှ ကစားဖော်တစ်ယောက် ပျောက်နေသည်
 ကို သတိရသွားကြသည်။
 ‘သုန္ဒရီ...ရေ...’
 ဇန္တက အုတ်တံတိုင်းပေါ်မှ အော်ခေါ်နေသည်။
 ‘ဒီကောင်မလေးဟာ ဒီလိုပဲ၊ ကစားကြပြီဆိုရင် သူက ဘယ်ရောက်လို့
 ရောက်နေမှန်း မသိဘူး’
 ဒိဗ္ဗက မျက်မှောင်ကုတ်၍ ပြောသည်။
 ထိုစဉ်မှာပင် သော်ကပန်းရုံ၏တစ်ဘက်မှ အသက်ခုနစ်နှစ်အရွယ် မိန်း
 ကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ စကားဝါရောင်ခြုံလွှာကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး
 ငွေခါးပတ်မှ ခါးစည်းကြိုးက တွဲရုံလှုပ်ယမ်းလျက် သော်ကပန်းရုံအကွယ်မှ
 ထွက်လာသော သုန္ဒရီသည် သူတို့ကို ပြုံးချင်စွာ ကြည့်နေသည်။
 ‘ငါ ဒီမှာပါ၊ ယုန်ကလေးတွေနဲ့ သွားကစားနေတာ၊ ကြည့်စမ်း၊ ဒီယုန်
 ကလေးကဘယ်လောက်ချစ်စရာကောင်းသလဲ’
 သုန္ဒရီ၏ရင်ခွင်တွင် ယုန်ကလေးတစ်ကောင်ကို ပွေ့ပိုက်ထားသည်။
 ယုန်ကလေး၏ ပတ္တမြားရည်လဲ့နေသော မျက်လုံးများမှာ ဝိုင်းစက်ပြူးကျယ်နေ
 ကြလေသည်။
 ‘ဟေး...ဟုတ်ပြီ၊ အခုမှပဲ အမဲလိုက်စရာ သားကောင်ကို တွေ့တော့
 တယ်၊ သုန္ဒရီ နင့်ရင်ခွင်ထဲက ယုန်ကို လွှတ်ချပေးစမ်း၊ ငါ အမဲလိုက်မယ်’
 ဒိဗ္ဗက အော်ဟစ်ခန့်ခေါက်ကာ သုန္ဒရီရှိရာသို့ တိုးသွားသောအခါ သုန္ဒရီ
 သည် ယုန်ကလေးကို ပို၍တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်လျက် နောက်ဆုတ်သွားသည်။

‘ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း၊ ငါ့ယုန်ကလေးကို မထိနဲ့နော်၊ မလုပ်နဲ့နော်’
 ‘နင့်ယုန်ကို မလိုက်ရရင်လဲ ဟိုဘက် ဥယျာဉ်ခြံထဲက လှောင်အိမ်ထဲက
 သုန္ဒရီတွေကို ငါ အမဲလိုက်မှာပေါ့ သုန္ဒရီ’
 ‘ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း၊ မလုပ်ရဘူး ဒိဗ္ဗ’
 ဒိဗ္ဗက ပို၍ရှည်လျားသော သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ချိုးယူလိုက်ပြန်သည်။
 သုရင့်သားတော်လေး လောမိက ဒိဗ္ဗနှင့် သုန္ဒရီတို့ကို မျက်လုံးများဝိုင်းလျက်
 ကြည့်နေသည်။
 ထိုစဉ်တွင် ဇန္တသည် ဒိဗ္ဗရှေ့သို့ ဝင်ရပ်လိုက်လေသည်။
 ‘ဒိဗ္ဗ...နင် ဒီလိုမလုပ်နဲ့၊ ယုန်ကလေးတွေကို သုန္ဒရီက သိပ်ချစ်တာ၊
 ယုန်ကလေးတွေက အလှမွေးထားတာ၊ နင် အမဲလိုက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ နင် အမဲလိုက်
 နိုင်ရင် ခမည်းတော်တို့ လူကြီးတွေ တောကစားထွက်တဲ့အခါကျတော့ လိုက်သွား
 ခါလား’
 ‘ဇန္တက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဒိဗ္ဗရင်ဘတ်ကို တွန်းပစ်လိုက်သဖြင့် ဒိဗ္ဗ
 မိန်းမပိုင်လဲပြီသွားသည်။ လက်ထဲမှ သစ်ကိုင်းလည်း လွှတ်ကျသွားသည်။ ဒိဗ္ဗ
 သည် လဲပြီသွားရာမှ လူးလဲထလာပြီး...
 ‘ဇန္တ နင်နဲ့ဘာဆိုင်လို့ ဝင်ရပ်ရတာလဲ၊ ဖယ်စမ်း’
 ‘မဖယ်ဘူး...သုန္ဒရီရဲ့ ယုန်ကလေးတွေကို နင် အမဲမလိုက်ရဘူး’
 ထိုအခါကျမှပင် တစ်ချိန်လုံး ဘေးမှကြည့်နေသော လောမိကသည်
 ဒိဗ္ဗဆီသို့ပြေးလာကာ ဒိဗ္ဗ၏လက်မောင်းကိုဆွဲယူလျက်
 ‘ကဲပါကွာ...အမဲလိုက်တမ်းလဲ မကစားပါနဲ့၊ နေလဲအတော်ပူနေပြီ၊
 အမဲလိုက်တယ်ဆိုတာဟာ ခမည်းတော်တို့လူကြီးတွေရဲ့အလုပ်ပါ၊ တို့များ ဟော
 ဟို သရက်ပင်ကြီးအောက်မှာ သွားကစားကြရအောင်’
 ‘ဘာတမ်းကစားမှာလဲ၊ ဘာကစားနည်းလဲ’
 ‘ခဲတပ်မြို့ဆောက်တမ်း ကစားကြရအောင်လေ’
 ‘ခဲတပ်မြို့...’
 ‘အေးလေ...ကျုံးတွေ၊ မြို့ရိုးတွေ၊ ဥမင်လိုဏ်တွေ ပါမယ်လေ၊ သရက်
 ပင်ရိပ်မှာ နေလဲမပူဘူး၊ ဘယ်နှယ်လဲ’
 သုန္ဒရီက ယုန်ကလေးကို ပွတ်သပ်ပေးရင်း ဝင်ပြောသည်။
 ‘ခဲတပ်မြို့ ဆောက်တမ်း ကစားမယ်ဆိုရင် ငါလဲပါမယ်၊ ယုန်ကလေးကို

သူ့နေရာ ပြန်ထားလိုက်မယ်လေ

ဒီဗွက ခပ်တွေ့တွေ့ကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထိုအခါ နောက်က ဖုန်းခေါ်ခံရတာကို သိရသည်။

‘ကဲပါ ဒီဗွရယ်၊ စိတ်ကောင်းမနေပါနဲ့၊ လာပါ လောမိကပြောတာကောင်းပါတယ်။ ခံတပ်မြို့ဆောက်တမ်း ကစားကြရအောင်ပါ။ လာနော်’

‘အေး...ကောင်းပြီ’

ကလေးငယ်လေးယောက်တို့သည် ရေပန်းများ ဖြာကျနေသော ရေကန်မှ နုခွာကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ သရက်ပင်အုပ်ဆီသို့ ပြေးသွားကြလေသည်။

လောမိကသည် နီညိုရောင်အညွန့်ကလေးများ ထွက်နေသည့် သစ်တောကိုင်းတစ်ကိုင်းကို သံပုံပေါ်တွင် နီကုန်ပြီး သံပုံ၏ဘေးမှ ကျောက်စရစ်ခဲများ စီပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်ကာ သူ့လက်ရာကို ပြန်ကြည့် သည်။ ဥမင်လိုဏ်လမ်းကြောင်းပုံစံ ပြုလုပ်ထားသော ဆွဲလမ်းကြောင်းကို လက်ဖြင့်ဖိကာ အချောသတ်လိုက်သည်။

ဒီဗွလည်း သူ၏ ခံတပ်မြို့ ရဲတိုက်အပေါ်တွင် စကြာပွင့်တစ်ပွင့်ကို ထိုးစိုက်၍ တံခွန်ထူလိုက်သည်။ နောက် ဒီဗွ၏ခံတပ်မြို့ကို ကျဉ်းဆောက်ပေးသည့် သူတို့နှစ်ယောက်မှာ မကြာခဏ စကားများတတ်ကြသော်လည်း ဒီဗွ စိတ်ကောင်းတိုင်း နောက်ဆုံးရသည့်သာ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဒီဗွကလည်း စိတ်ကောင်းပြေ သွားတတ်သည်ချည်း ဖြစ်သည်။

နောက် သယ်ပေးသော ကျောက်စရစ်ခဲများဖြင့် ဒီဗွသည် ခံတပ်မြို့ တံခါးပေါက်များကို အချောကိုင်နေလေသည်။

သူ့နှုတ်ကမူ အနီးရှိ လေပန်းရံဘေးမှ ကျောက်သားထိုင်ခုံတန်းတွင် ထိုင်ရင်း ခံတပ်မြို့များကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေသည်။

‘ကြည့်ကြစမ်းဟေ့...ငါ့ ခံတပ်မြို့ ပြီးသွားပြီ၊ ဘယ်လောက်လှသလဲ ဒါက ကျုံး၊ ဒါက မြို့ရိုး၊ ဒါက ဥမင်လိုဏ်လမ်းကြောင်း’

လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုပွတ်သပ်လျက် သံမှန်များကို ခါထုတ်ရင်း လောမိက ပြောသည်။ ဒီဗွက လက်စသတ်နေသော ကျောက်စရစ်ခဲများကို ပစ်ချပြီး လောမိက၏ခံတပ်မြို့ကို လာကြည့်သည်။

‘မင်းခံတပ်မြို့က မျှော်စင်လဲ မပါပါလား’

‘မျှော်စင်က ဒီမှာလေ’

လောမိက မြို့ရိုးထိပ်ရှိ သစ်ခက်စင်ကို ပြသည်။

‘ဒီမျှော်စင်အောက်မှာ ကျောက်ခဲတွေ ခင်းထားတာလေ’

‘မင်းခံတပ်က ရဲမက်လဲ ရှိဘူး’

‘ရဲမက်က ဘာဖြစ်လို့ရှိရမှာလဲ’

‘မြို့စောင့်ရဲမက်တွေပေါ့ကွ၊ ခံတပ်မြို့ရှိရင် အစောင့်တပ်တွေလဲ ရှိရမှာပေါ့၊ ရာဇဝတ်လုပ်ကံခံတပ်တွေ ကြည့်ပါလား’

‘အို...ခံတပ်မြို့က အခုမှတည်ပြီးကာစရှိသေးတာပဲ၊ နောက်တော့ရှိမှာပေါ့’

ဒီဗွက သူ့ဆောက်ထားသော ခံတပ်မြို့နှင့် လောမိက၏ခံတပ်မြို့ကို နှိုင်းကြည့်သည်။ လောမိက၏ ခံတပ်မြို့က အရင်ပြီးနှင့်ရုံမက ပို၍လည်း လှပနေသည်။ ကျုံး၊ မြို့ရိုး၊ ဥမင်လိုဏ်လမ်းကြောင်း၊ မျှော်စင်များသာမက ခံတပ်မြို့ဆေးတစ်ဘက်စီတွင် တောင်ကုန်းလေးများကိုပါ ပြုလုပ်ထားသည်။

‘မင်းခံတပ်မြို့မှာ ဘယ်သူ အုပ်ချုပ်မလဲ’

‘ဒါဆောက်ထားတာပဲ၊ ငါအုပ်ချုပ်မှာပေါ့’

‘လောမိက’

‘ဟင် ဘာလဲ’

‘ခုနေ မင်းမြို့ကို ရန်သူတွေလာတိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ’

‘ရန်သူတွေ...ဟုတ်လား၊ ဘယ်ကရန်သူတွေ လာရမှာလဲ’

‘ကဲ ငါက ရန်သူတွေဖြစ်နေပြီဆိုပါတော့’

လောမိကသည် သူ့မြို့တော်ကျုံးရှေ့မှ ရပ်လိုက်ပြီး

‘ဟင်အင်း...ရန်သူတွေ မလာရပါဘူး၊ မင်းလဲ ရန်သူမလုပ်ရပါဘူး၊ ငါ့ဆီကို ဘယ်ရန်သူမှ မလာဘူး၊ ငါကလဲ ဘယ်ကိုမှ သွားမတိုက်ဘူး’

‘အေးပါ...အခုနေ ငါက ရန်သူတပ်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးဆိုရင်ကော’

‘အို...မင်းက ငါ့သူငယ်ချင်းပဲဥစ္စာ၊ မင်းက ငါတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်း

ဒီဗွပဲ၊ ရန်သူမှမဟုတ်ဘဲ’

‘ခံတပ်မြို့ဆိုရင် ရန်သူရှိရမှာပေါ့ လောမိက၊ ငါကလဲ အဲဒီရန်သူလုပ်မယ်လေ’

‘ဟင်အင်း...မလုပ်ရဘူး၊ နင်က ရန်သူမဟုတ်ပါဘူး’

နောက် ဝင်ပြောချိန်တွင် ဒီဗွသည် ရပ်နေရာမှ တစ်ဘက်ဥယျာဉ်ဆီသို့ မပြေးထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် ပြေးလွှားခုန်ပေါက်လျက် ပြန်လာ

သည်။

‘ငါက ရန်သူတပ်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သွားပြီ၊ လောမိကရဲ့ ခံတပ်မြို့ကို တိုက်မယ်ဟေ့’

ဒိဗ္ဗလက်ထဲတွင် သူ ကစားနေကျ လေးနှင့်မြားကို ကိုင်လာသည်။ မြားဟံ့ဆောက်ပြီးမှ ခိုဖြူတောင်ကလေးကို ပွတ်သပ်လျက်၊ လေးကိုင်းကို ခြောက် လျက် ဒိဗ္ဗသည် ခုန်ပေါက်နေလေသည်။

‘ကိုင်း...အခု ငါက ရန်သူဖြစ်သွားပြီ၊ မင်းရဲ့ ခံတပ်ကို တိုက်တော့မယ် ညှို့တွင် မြားတံတပ်လျက် ဒိဗ္ဗက ပြောသည်။

‘ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း မတိုက်ရဘူး၊ ငါက အေးအေးလေးနေမှာ’ - လောမိကမှာ တကယ်ပင်ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

‘မင့်မြို့လေးက သိပ်လှတာပဲ လောမိက၊ ငါအခုကို ဟောဒီမြားနဲ့ ပစ်ချင်လာပြီ’

‘ဒိဗ္ဗ မလုပ်နဲ့နော်’
‘မင့်မှာ ရဲမက်ရှိရင် ခုခံလေး၊ မင်းက ခေါင်းဆောင်ဆိုရင်လဲ ခုခံလေး ဒီလိုပဲ မြို့တွေတစ်ခုနဲ့တစ်ခု စစ်တိုက်နေကြတာမဟုတ်လား’

‘အဲဒါ ခမည်းတော်တို့ လူကြီးတွေ လုပ်တာကွ၊ ငါတို့က ကလေးတွေပဲ ဥစ္စာ၊ အခုဟာကလဲ ခံတပ်မြို့တည်တမ်းကစားကြတာပဲ’

‘လူကြီးတွေလုပ်ရင် တို့လဲ လိုက်လုပ်ရမှာပေါ့ကွာ၊ လောမိက မင်းကြောက်နေသလား၊ မင်းမြို့ကို ခုခံလေး၊ ဒီမှာ ရန်သူတပ်တွေ လာပြီဟေ့’

ဒိဗ္ဗက လေးမြားကို လက်တစ်ဖက်တည်းနှင့် ကိုင်ထားပြီး ကျန်လက်က နှုတ်ခမ်းဝတွင် လက်သီးဆုပ်ကိုကပ်ကာ တံပိုးသံကဲ့သို့ အသံပြုသည်။

‘ဒိဗ္ဗ...မင်း...မင်း...မလုပ်နဲ့နော်’

လောမိက လက်နှစ်ဖက်ကိုကာ၍ ဒိဗ္ဗရှေ့မှ ကွယ်သည်။ နွေနှင့် သုန္ဒရီတို့က ဒိဗ္ဗကို အလန့်တကြား ကြည့်နေကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဒိဗ္ဗသည် ခံတပ်မြို့၏မြို့ရိုးကို လေးကိုင်းဖြင့် ထိုးဖွဲ့လိုက်ရာ သံများပြိုဖျက်ပြီး မြို့ရိုးလဲကျသွားလေသည်။

‘ဟေး...မြို့ရိုးပေါက်သွားပြီကွ၊ စစ်သည်တော်တွေ တက်ကြပါတော့လား၊ လောမိကရဲ့မြို့ကို သိမ်းကြပါတော့လား၊ ဟား ပျော်စရာကြီးဟေ့၊ သုန္ဒရီ နှင်ကောပါဦးမလား၊ မြို့တွေ စစ်ဖြစ်နေကြတာလေ၊ နှင် ငါ့ဘက်က ပါမလား၊

လောမိကဘက်က ပါမလား၊ နွေကော နွေကတော့ ငါ့မြို့ကို ကူဆောက်ပေးထားတာပဲ၊ ငါ့ဘက်ကပါမှာပေါ့၊ ‘သုန္ဒရီ နှင်က လောမိကဘက်ကပါ ဟုတ်လား’

ကစားပွဲမှာ ချက်ချင်းပင် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားသည်။ ဒိဗ္ဗသည် လောမိက၏ ခံတပ်ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု လိုက်ဖျက်ရာ လောမိကသည် အော်ဟစ်ရင်း ခုန်ပစ် ဖြစ်သွားသော သံပွင့်များ၊ ကျောက်စရစ်ခဲများကို လိုက်ကောက်နေလေသည်။

သုန္ဒရီကမူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဒိဗ္ဗကို ထိတ်လန့်စွာ ကြည့်နေသည်။ နွေက ပြေးလွှားခုန်ပေါက်ရင်း ခံတပ်မြို့ကို ဖျက်နေသော ဒိဗ္ဗကို လိုက်ဆွဲနေသည်။

‘လောမိကရဲ့ခံတပ် ပျက်တော့မယ်ဟေ့၊ မျှော်စင်ကို တက်သိမ်းတော့မယ်ဟေ့’

ဒိဗ္ဗက နောက်ဆုတ်သွားပြီး လေးမြားကို ပြင်လိုက်သည်။ အမြီးဖျားတွင် ခိုဖြူတောင်တပ်ထားသော မြားတံကို လေးညှို့တွင်တပ်၍ ငင်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မမျှော်လင့်သောအရာတစ်ခု ဖြစ်သွားလေသည်။

‘နွေသည် ဒိဗ္ဗထံသို့ အပြေးဝင်သွားကာ ဒိဗ္ဗလက်ထဲမှ လေးနှင့်မြားကို လှယူလိုက်ပြီး အပိုင်းပိုင်းအစစဖြစ်အောင် ချိုးဖဲ့ပစ်လိုက်သည်။ နွေ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ ငှက်တစ်ကောင်လို လျင်မြန်လွန်းလှသည့်အတွက် အားလုံး ငေးငိုင့်တိတ်ဆိတ်သွားကြလေသည်။

ဒိဗ္ဗလက်ချက်ဖြင့် ဖရိုဖရဲဖျက်စီးနေသော လောမိက၏ ခံတပ်မြို့ကလေး အနီးတွင် ဒိဗ္ဗ၏မြားတံမှ ခိုဖြူတောင်ငှက်မွေးများသည်လည်း တစ်စစ ကျုံ့ပြန်သွားသည်။

လက်ဝါးတွင် ကပ်ငြိကျန်ရစ်သော မြားတံဆောက်ပြီး ခိုမွေးတစ်ပင်ကို ပွတ်ခါလိုက်ပြီးနောက်မှ နွေသည် သတိပြန်လည်လာသကဲ့သို့ ဒိဗ္ဗရှေ့မှ တရွေရွေ နောက်ဆုတ်သွားသည်။ ဒိဗ္ဗမှာမူ အံ့အားသင့်လျက် အပိုင်းပိုင်း ကျိုးကြေနေသော သူလေးနှင့်မြားကို လှမ်းကြည့်နေပြီးမှ နွေ တရွေရွေ ဆုတ်သွားရာနောက်သို့ တိုးကပ်သွားကာ...

‘နှင် ငါ့လေးနဲ့မြားကို ချိုးပစ်တယ်ပေါ့’
‘ဟုတ်တယ်၊ ချိုးပစ်တော့ ဘာဖြစ်သေးသလဲ၊ နှင်လဲ လောမိကရဲ့ ခံတပ်မြို့ကို ဖျက်ဆီးပစ်တာပဲ မဟုတ်လား’

‘လောမိက သူ့မြို့သူ အေးအေးဆေးဆေး တည်ထားတာကို နှင်က ဖျက်ဆီးပစ်တာကိုး၊ အဲဒီလို ဖျက်ဆီးပစ်တာမျိုး ငါ မကြိုက်ဘူး’

‘ဟာ...စစ်ပွဲဖြစ်တာပါဆိုနေမှ’

‘ဘာရယ်...စစ်ပွဲ...ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ နင်က လောမိကဘက်က ဝင်ပါတာပေါ့’

‘အဲဒါ ငါမသိဘူး၊ စစ်ပွဲဆိုရင်လဲ နင်ရှုံးသွားပြီလေ’

ဒီဗွက ဘာမှဆက်ပြောစရာ မရှိတော့သလို ဖြစ်သွားသည်။ လောမိကက မူ ပျက်စီးသွားသော သူတပ်မြို့ သံပုံအပြိုအပျက်များကြားတွင် ခူးထောက်ထိုင်ကာ လက်လှမ်းမီသမျှကို ဆွဲယူတည်ဆောက်နေသည်။ သုန္ဒရီကား သူတို့အား ခူးကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် စာစ်လှည့်စီကြည့်လျက်။

ဒီဗွက ကျိုးနေသော လေးကိုင်းကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး...

‘အေးလေ ထားပါတော့၊ ခုစစ်ပွဲမှာ ငါရှုံးသွားပြီ၊ ငါ့လေးနဲ့မြားက ပျက်စီးသွားတာကိုး၊ ဒါပေမယ့် ငါက လေးမြားအသစ်လုပ်ပြီး ထပ်တိုက်ဦးမှာပဲ’

‘နင် ထပ်တိုက်ရင်တော့ ငါကလဲ နင့်လေးမြားကို ထပ်ရုံမပြီး ချိုးပစ်ဦးမှာပဲ’

ဇွဲက သူ့ကို မကြောက်သည့်အတွက် ဒီဗွမှာ နားအလည်ရခက်နေသလို ဇွဲကကိုယ်တိုင်မှာလည်း စောစောက ဒီဗွကို ကြောက်မိသလိုဖြစ်သွားခဲ့သော်လည်း ယခုမူ တစ်ခွန်းတွင်တစ်ခွန်းချ ပြန်၍ရင်ဆိုင်နေမိခြင်းအတွက် သူ့ကိုယ်သူ အံ့အားသင့်နေပုံရလေသည်။

သို့သော် ဒီဗွသည် လက်ထဲရှိ ကျိုးကြေနေသော လေးမြားအပိုင်းအစကို တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်တွင်ကား စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်သွားကာ ဇွဲအသံသို့ ခုန်ဝင်သွားသည်။ ဤတွင်မှ သံပုံများကြားတွင်ရောက်နေသော လောမိကလည်း အပြေးထလာကာ ဇွဲနှင့်ဒီဗွကြားသို့ ဝင်ရပ်လိုက်လေသည်။

‘ဒီဗွ...ဇွဲက မိန်းကလေးပဲကွ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မင်းရန်ဖြစ်လို့မကောင်းဘူးလေ၊ ပြီးတော့ သူဟာ ငါတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းမဟုတ်လား’

ဒီဗွကား ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်နေပေပြီ။

‘ဘာမိန်းကလေးလဲ၊ ဘာသူငယ်ချင်းလဲ၊ နားမလည်ဘူး၊ ဘာလဲ မင်းတို့က နှစ်ယောက်လား၊ ဖြစ်တယ်လေ၊ နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ပေါ့၊ ငါကတော့ ငါ့ လေးနဲ့မြားချိုးပစ်တာကို မကျေဘူး’

‘ဒီဗွ...မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါတို့ဟာ သူငယ်ချင်းတွေပါ၊ ငါ့တပ်မြို့ကို မင်းမျက်ပစ်တာကိုလဲ ငါ စိတ်မဆိုးပါဘူး’

‘အေး...မင်းစိတ်မဆိုးပေမယ့် ငါကတော့ ဇွဲကို စိတ်ဆိုးတယ်’

ဒီဗွက လောမိက၏ရင်ဘတ်ကို တွန်းလိုက်သဖြင့် လောမိက နောက်သို့ သိမ်းယိုင်လဲပြီသွားသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ တစ်ချိန်လုံးငြိမ်သက်နေသော သုန္ဒရီသည် အားလုံး၏ အလယ်သို့ဝင်လာပြီး ဒီဗွ၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

‘ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့ဟာ’

သုန္ဒရီ၏အသံမှာ တုန်နေသည်။ မျက်နှာမှာလည်း ငိုတော့မယောင်ဖြစ်နေလေသည်။ သုန္ဒရီ၏လေသံ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲရှိလွန်းလှသည့်အတွက် အားလုံးတို့ ဆိုင်းသံကြသည်။

‘လာပါ ဒီဗွရယ်၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရန်မဖြစ်ကြပါနဲ့၊ ရန်ဖြစ်ရင် ငါသိပ်ကြောက်တာ၊ ငါတို့ချင်း ဒီလိုကစားရင်း ရန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို မလည်းတော်တို့လူကြီးတွေသိသွားရင် ငါတို့ကို အတုတူကစားခွင့်ပြုတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရန်မဖြစ်ကြနဲ့နော်’

သုန္ဒရီက ကျောက်သလင်းခုံတန်းရှည်ဆီသို့ ဒီဗွလက်ကိုဆွဲ၍ ခေါ်သွားသည်။ ဒီဗွကမူ...

‘ငါ့ကိုမဆွဲနဲ့ သုန္ဒရီ၊ ငါ ရန်ဖြစ်ချင်တယ်’

ဟု အော်နေသည်။ သို့သော် မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းနေသော သုန္ဒရီ၏မျက်လုံးများကို တွေ့ရသောအခါ ဒီဗွသည် သုန္ဒရီဆွဲခေါ်ရာသို့ အလိုလိုပါသွားလေသည်။ ကျောက်သလင်းခုံပေါ်တွင် သုန္ဒရီနှင့် ဒီဗွတို့ ထိုင်မိကြသည်။

‘ငါ့ပြောမယ်...ဒီဗွရော လောမိကနဲ့ ဇွဲရော၊ အဲဒီစစ်တိုက် တမ်းတွေ ဘာတွေ မကစားကြပါနဲ့တော့ဟာ၊ စစ်တိုက်တမ်းကစားလို့ ရန်ဖြစ်ကြရတာမဟုတ်လား၊ တစ်မြားဟာ တစ်ခုခုပြောင်းကစားကြရအောင်ပါ’

‘ငါ...မကစားချင်တော့ဘူး’

‘ငါလဲ ဘာမှမကစားချင်တော့ဘူး’

ဒီဗွနှင့် ဇွဲတို့က ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပြောကြသည်။ လောမိက စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် ဥယျာဉ်တော်အစွန်မှ ရေကန်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

သုန္ဒရီကမူ သူတို့အားလုံးကို ဂရုမစိုက်ဘဲတစ်ခုခုကို အလေးအနက်စဉ်းစားဟန်ဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ...

‘ဒီလိုလုပ်ကြရအောင်ဟာ၊ ငါတို့ ပွဲကြည့်ဆောင်လုပ်တမ်းကစားကြရ’

အောင်နော်

‘ဘာလဲ...ပွဲကြည့်ဆောင်လုပ်တမ်းဆိုတာ’

ဒီဗွက သုန္ဒရီကို ရှုံ့မဲ့၍ကြည့်ရင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘နင်တို့က ဟို...အဲ...ဘာခေါ်မလဲ၊ ခမည်းတော်တို့ဆီကို အလည်လာ

ကြတဲ့ ဧည့်သည်တော်ကြီးတွေလုပ်’

‘ဘယ်လိုဧည့်သည်တော်ကြီးတွေလဲ’

‘ဟိုလေဟာ၊ ကုရတိုင်းတို့၊ အင်္ဂတိုင်းတို့ကနေ ငါတို့ဆီရောက်ရောက် လာတဲ့ ဧည့်သည်တော်ကြီးတွေလေ’

‘သံတမန်လား’

လောမိက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

‘အေး...ဟုတ်တယ် သံတမန်၊ အဲဒီလိုခေါ်တာကို ငါမေ့နေလို့’

‘သံတမန်များ မေ့နေရတယ်လို့ဟာ’

ဇန္တက ပြုံး၍ပြောသည်။ အခြေအနေမှာ ပြေလျှောစပြုလာလေသည်။

သုန္ဒရီက ဆက်ပြောသည်။

‘နင်တို့က သံတမန်ကြီးတွေလုပ်၊ ငါက အဲဒီသံတမန်ကြီးတွေကို ပွဲကြည့် ဆောင်မှာ ဧည့်ခံတဲ့ ကချေသည်လုပ်မယ်’

‘အေး...အဲဒါကောင်းတယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ ဒီဗွ’

ဇန္တသည် စောစောက ရန်ဖြစ်ခဲ့သည်ကို လုံးဝမေ့သွားပြီဖြစ်သည်။ ဝမ်း သာအားရဖြင့် ဒီဗွ၏ ပခုံးကို ဆွဲလှုပ်နေတော့သည်။

‘အဲဒါ ပျော်စရာကောင်းမယ်ဟဲ့၊ ငါရယ်၊ လောမိကရယ်၊ ဒီဗွရယ် သံတမန်လုပ်ပြီး ဟောဟို ရေနံပေါင်ပေါ်ကနေ ပွဲကြည့်ကြမယ်၊ သုန္ဒရီက ကချေသည်လုပ်ပြီး က၊ ပြီးတော့ တို့က ဆုချမယ်’

လောမိကလည်း ရွှင်လန်းဟန်ဖြင့်

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါက ပန်းပွင့်တွေခူးပြီး ဆုချမယ်’

ဒီဗွကမူ ဂူငူငိုငိုငိုနေလျက်မှ

‘နင် ကချေသည်လုပ်ချင်လဲ လုပ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငါ့လေးနဲ့မြားကို အလျော်ပြန်ရမှ ငါ သံတမန်လုပ်နိုင်မယ်’

သုန္ဒရီသည် နှုတ်ခမ်းနှစ်မြှာကိုစုလျက် လက်ခံဖြင့် အသာအယာထိတို့ ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားလိုက်ပြီးနောက်

‘ဒီလိုလုပ်မယ်လေ ဒီဗွ၊ ခုနေတော့ ဇန္တက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နင့်လေးနဲ့

မြားကို အလျော်ပေးလို့ရမှာလဲ၊ နောက်တော့ ပြန်လျော်ပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား ဇန္တ’

‘အေးပေါ့၊ နောက်တော့ ငါ ပြန်လျော်ပေးမှာပေါ့ဟာ’

‘ဒါဖြင့်ရင် ငါလဲ နောက်မှ သံတမန်လုပ်မယ်’

သုန္ဒရီက ဒီဗွ စုစုဆောင့်ဆောင့် ဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်၍ လက်ခုပ်တီး ကာ ရယ်တော့သည်။

‘ဒီမှာ...ငါပြောမယ်၊ နင့်လေးနဲ့မြား ပေးစမ်း၊ အဲဒီ ကျိုးပဲနေတဲ့ လေးနဲ့ မြားကိုကိုင်ပြီး ငါ ကပြမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ’

လောမိကလည်း ရယ်မောလျက် ဝင်ပြောလေသည်။

‘ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ အင်္ဂတိုင်းက ကချေသည်တွေအဖွဲ့လာ တုန်းက ငါ ပွဲကြည့်ဆောင်မှာ ကြည့်ရတယ်၊ သူတို့လဲ ဒီလိုပဲ လေးနဲ့မြားကို ကိုင်ပြီး ကကြတာ၊ သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပဲ’

ဒီဗွက အားကျမခံလေသံဖြင့် ပြောလာလေသည်။

‘ငါလဲကြည့်ရပါတယ်၊ သတ္တဓန လေးသည်တော်အကမဟုတ်လား’

‘အေး...ဟုတ်တယ်၊ ဒီဗွက သိပ်မှတ်မိတာပဲ’

ဇန္တက ဝင်ပြောလိုက်သည့်အချိန်တွင် ဒီဗွသည် စိတ်ပြေသွားပြီဖြစ်သည်။

‘ကိုင်း...ဒါဆိုရင်...’

သုန္ဒရီက မြက်ခင်းပြင်တွင် နေရာယူလိုက်သည်။

‘ကပွဲစမယ်၊ နင်တို့ဧည့်သည်...အဲ...သံတမန်ကြီးတွေလဲ နေရာယူကြ လေ၊ ဟုတ်ပြီ နေဦးဟ...ပွဲကြည့်ဆောင်မှာ ကပွဲတွေမထွက်ခင် စကားပြောရသေး တယ်မဟုတ်လား၊ ဟုတ်ပြီ၊ ငါပြောကြည့်မယ်၊ အဲ...ချစ်ခင်လေးစားအပ်ပါသော ဧည့်သည်တော်သံတမန်ကြီးများရှင်၊ ယခုလို ကျွန်မတို့ရဲ့ မဂဓတိုင်း၊ ရာဇဂြိုဟ် မြို့ကြီးကို လာရောက်ပြီး အဲ...ကြရောက်ပြီး ယခုလို ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲမှာ ယခုလို မဂဓတိုင်းသူတို့ရဲ့ အကကို ရှုစားပြီး ယခုလို ချီးမြှင့်ပြီး ယခုလို...’

ဒီဗွ ရယ်လေတော့သည်။ ဇန္တနှင့် လောမိက တို့လည်း ‘ဟေး...ခနဲ’ အော်ရယ်ကြတော့သည်။ ဒီဗွက ရယ်နေရင်းဖြင့်ပင်

‘က မှာသာ က ပါတော့ သုန္ဒရီရယ်၊ နင့်ဟာက ပြောလဲမပြောတာတ ဘဲနဲ့၊ ယခုလို ယခုလိုတွေချည်း၊ လျှောက်ပြောနေတာကိုး၊ ကိုင်း...ကနေ

‘အေးပါဟာ...က တာပဲ ကောင်းပါတယ်’

နန်းတွင်း ကချေသည်များကို အတုခိုးလွက် သုန္ဒရီသည် ခြေကိုဆောင့်ကာ လက်ကိုမြှောက်ကာဖြင့် လှည့်ပတ် က လေသည်။ ထိုအခါ တစ်ချိန်လုံး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြစ်နေခဲ့သော ဒိဗ္ဗသည် ပါးစပ်ထဲတွေ့ရာ ဂီတသံတစ်ခုကိုရေရွတ်လိုက်သည်။ ဇန္ဒာနှင့် ဇလဗိကတို့က လက်ခုပ်တီး၍ စည်းချက်လိုက်ပေးကြသည်။ ဒိဗ္ဗ၏ လေးမြားအကျိုးအပုံလေးကား သုန္ဒရီ၏လက်ထဲတွင် အဆက်မပြတ်လှုပ်ယမ်းနေလေသည်။

ညနေခင်းလေပြည်တစ်ချက်အသုတ်တွင် ဘုရင့်ဥယျာဉ်တော်အတွင်း၌ ပန်းရောင်စုံတို့သည်လည်း သုန္ဒရီ ကခုန်နေသော မြက်ခင်းပြင်တွင် အမွှေးကြိုင်ဆုံးသင်းပြန့်နေကြသည်။

ပြုပျက်နေသော သံခံတပ်မြို့၊ ကျိုးပဲ့နေသော လေးမြားတို့နှင့်တကွ စောစောက ငြင်းခုံ ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်းများကို သူတို့အားလုံးမေ့သွားကြပေပြီ။

သုန္ဒရီသည် က နေရင်းဖြင့် စိတ်အားထက်သန်ကာ သူ့ကိုယ်သူ က ခုန်တမ်းကစားနေသော ကလေးငယ်တစ်ဦးဟု မထင်မှတ်တော့ဘဲ နန်းတွင်း ပွဲကြည့်ဆောင်ထဲတွင် ကပြဖျော်ဖြေနေသော တကယ့်ကချေသည်တစ်ဦးအဖြစ် ထင်မှတ်လာပုံရသည်။ ဒိဗ္ဗ၏ လေးနှင့်မြားကိုကိုင်ကာ လေသည်တော် ကကွက်များကို စိတ်ကူးဖြင့် တတ်သမျှမှတ်သမျှ ကသည်။ လေးညှို့ငင်ဟန်၊ မြားတင်ဟန်၊ မြားပစ်ဟန်၊ ရန်သူကို ထိုးစိုက်သွားပြီးနောက် အောင်ပွဲခံဟန် ကကြိုးများကို အဆင့်ဆင့်ကသည်။

ဤတွင် ဒိဗ္ဗကလည်း တွေ့ကရာတီးလုံးများကို အော်ဟစ်မနေတော့ဘဲ နုရီချက်ကျသောပုံသံများကို အော်မြည်လာသည်။ ဇန္ဒာနှင့် ဇလဗိတို့ကလည်း စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် စည်းချက်ကျကျ လက်ခုပ်တီးကြသည်။

ဗုံသံနှင့် လက်ခုပ်သံတို့ အမြန်ဆုံးတီးကြချိန်တွင် သုန္ဒရီသည် ခြေဖျားထောက်လျက် အဆက်မပြတ် လှည့်ပတ်ကလိုက်သည်။ ထို့နောက် လေးမြားကို လှည့်ပစ်လိုက်ကာ လက်အနံ့ကို အပေါ်သို့မြှောက်လျက် တိုင်ချလိုက်သည်။ နောက်ဆုံးကကွက်အသိမ်းမှာ နန်းတွင်းပွဲကြည့်ဆောင်အတွင်းရှိ သံတမန်ကြီးများအား ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ရင်း နိဂုံးချုပ်လိုက်သောကကွက်မျိုးဖြစ်လေသည်။

ဗုံသံ၊ လက်ခုပ်သံနှင့် အကတို့သည် တစ်ပြိုင်တည်းပင် တိကျသပ်ရပ်စွာ ပြီးဆုံးသွားသည်။ မြက်ခင်းပြင်တွင်ထိုင်လျက် ခေါင်းငုံ့နေရာမှ သုန္ဒရီက မျက်နှာ ပြန့်မော့လိုက်သည်။ သုန္ဒရီ၏မျက်နှာပြင်မှာ သွေးရောင်လျှမ်းနေပြီး

နဖူးပြင်တွင် ချွေးသီး လေးများ စိုနေသည်။ စိတ်ပါလက်ပါ ကခုန်လိုက်သဖြင့် မောဟိုက်ပင်ပန်းသွား သည်မှာ အတိုင်းသားဖြစ်လေသည်။

‘မောလိုက်တာဟယ်’

နဖူးပေါ်တွင်ဝဲကျနေသော ဆံပင်များကိုသိမ်းရင်း သုန္ဒရီက ရေရွတ်သည်။ ဤတွင် ဇန္ဒာသည် ထိုင်ရာမှထသွားပြီး ခါးတွင်ချည်ထားသော ပဝါစကိုဖြုတ်ကာ သုန္ဒရီ၏နဖူးထက်မှ ချွေးသီးချွေးစက်များကို အသာအယာ တိုပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက်...

‘သံတမန်ကြီးတွေက ကချေသည် ကပြီးသွားတဲ့ အခါမှာ စပျစ်ချီရည်တွေ တိုက်ကြတယ်မဟုတ်လား၊ ငါကလဲ နင့်ကို အမောပြေအောင် ရေတိုက်မယ်လေ’

ဇန္ဒာက မြက်ခင်းစပ်ရှိ ပိန်းပင်အုပ်များထဲမှ ပိန်းရွက်တစ်ရွက်ကိုခူးပြီး ရေပန်းများကျနေသော ရေကန်ဆီ ပြေးသွားသည်။ ထို့နောက် ပိန်းရွက်ကို ကတော့ပုံသဏ္ဌာန်ချိုးကာ ရေပန်းမှရေများကိုခံပြီး ပြန်လာသည်။

‘ဒါဟာ...ရွှေရွက်ပေါ့ဟာ၊ ရေတွေကလဲ စပျစ်ချီရည်ပေါ့ဟာ၊ ရော...သောက်လိုက် သုန္ဒရီ’

ကတော့ရွှေကို ငဲ့စောင်း၍ သုန္ဒရီ၏ပါးစပ်၌ တော့ပေးသောအခါ သုန္ဒရီက ရယ်နေပြီးမှ ရေသောက်ချလိုက်သည်။

‘ပိန်းရွက်ရေရွက်ထဲကရေကို ဒီတစ်ခါပဲ သောက်ဖူးသေးတယ်၊ တစ်မျိုးပဲဟာ၊ သစ်ရွက်နဲ့လေးနဲ့ သောက်လို့ကောင်းလိုက်တာ’

‘ဟေး...နေဦး၊ ငါက ကချေသည်ကို ဆုချရဦးမယ်လေ’

ဇလဗိကသည် ဘယ်အချိန်က ခူးလိုက်မှန်းမသိသော နှင်းပန်းတစ်ခက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖွဖွရွက်ကိုင်ကာ သုန္ဒရီကို လှမ်းပေးသည်။ သုန္ဒရီက နန်းတွင်း ကချေသည်များ ဆုလာဘ်လက်ခံသည့်ဟန်အတိုင်း အကျအနည်းညွတ်ကာ နှင်းပန်းခက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

ထို့နောက် အားလုံး တိုင်ပင်ထားကြသည့်အလား လေးယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ဟေးခနဲအော်လိုက်ကြလေသည်။

အပျော်ဆုံး၊ အနုပျိုဆုံးနှင့် အမွှေးပျံ့ဆုံး ပန်းကလေး လေးပွင့်တို့၏ မြူးထူးသံအောက်တွင် ဘုရင့်ဥယျာဉ်တော်အတွင်းရှိ ပန်းများအားလုံး ငွေပိလျှိုးဝပ်ဆင်းသွားကြလေသည်။

အခန်း [၁၄ -]

ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထွက်ကြီးသည် အဝေးမှ ကြည့်သောအခါ ပို၍မြင့်မာသီ ခေါင်နေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။ လင်းတုတ်၏နှုတ်သီးသဏ္ဌာန် ငေါင်ကြီး ထွက်ပြုနေသော တောင်ထိပ်၏ ကွေးကောက်သော အထွတ်အဖျားသည် ကောင်းကင်ပြင်ကို ထိုးဆိတ်လှအနန်း ဖြစ်နေသည်။

ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ကြီး ပို၍မြင့်လာသည်ဟု ထင်ရသည်နှင့်အမျှ တောကလည်း ပို၍နက်လာသည်။

အမဲလိုက်အဖွဲ့သည် စစ်ရထားများကို တောအုပ်အပြင်ဘက် ကွင်းစပ်တွင် ရပ်ထားခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် မြင်းများကို ပြောင်းစီးကာ တောနက်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ မုဆိုးများက ခြေကျင်လိုက်ပါကာ ချုံနွယ်များကို ဓားဖြင့် ခုတ်ထွင်လမ်းဖောက်ကြသည်။ အခြားမုဆိုးတစ်ဖွဲ့ကမူ တော၏ လက်ယာဘက် ထင်းရှုပင်တို့ထူထပ်သော တောင်ကြောဆီသို့ လမ်းခွဲထွက်သွားကြသည်။ ထိုမုဆိုးအဖွဲ့၏တာဝန်မှာ သားကောင်ကို တောခြောက်ပေးရန်ဖြစ်လေသည်။

ဤမုဆိုးအဖွဲ့တွင် ဒူးလေးကိုင်မုဆိုးနှစ်ယောက် ပါဝင်သည်။ ထို့နောက် လှံရှည်ကိုင်ရဲမက်သုံးယောက် ပါဝင်သည်။ အမဲလိုက်အဖွဲ့မှာ တောကောင်ကို အမဲအရလိုက်သည့်အဖွဲ့ ဖြစ်သည်။ ဤအဖွဲ့၏ခေါင်းဆောင်မှာ ဒိဗ္ဗနှင့် ဇလောမိက ဖြစ်လေသည်။

ယခုအခါ ဒိဗ္ဗနှင့် ဇလောမိကတို့သည် ဘုရင့်ဥယျာဉ်တော်သန်ခြံအတွင်းမှာ သံပုံခံတပ်မြို့ တည်ဆောက်တမ်းကစားကြသည့်အရွယ်မဟုတ်ကြတော့ပေ။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးသည် ထွားကျိုင်းနုပျံသော မင်းညီမင်းသားများ ဖြစ်နေကြလေပြီ။

အထူးသဖြင့် တိုက်ရေခိုက်ရေ၌ ပို၍အထုံလှသော ဒိဗ္ဗသည် ဇလောမိကထက် ပို၍ အလုံးအထည်ထွားကျိုင်းဖွံ့ဖြိုးလာသည်။ နက်မှောင်သောဆံပင်များသည် တုတ်ခိုင်သောလည်ပင်း၏ တစ်ဘက်တစ်ချက် ခုံးခုံးထနေသော ပခုံးသားကြီးများထက်တွင် လှုပ်ခါနေကြသည်။ ဒိဗ္ဗသည် နဖူးတွင် ကြိုးနီစတစ်ချောင်းဖြင့် ဆွဲဆံပင်များကို သိမ်းထားသည်။

ဇလောမိကသည် ဒိဗ္ဗထက် လှိုင်းမျှအသက်ပိုကြီးသော်လည်း ဒိဗ္ဗလောက်ထွားကျိုင်း သန်မာခြင်း မရှိ။ သို့သော် ကျစ်လျစ်သော ကြွက်သားစိုင်များဖြင့် အတိပြီးသော ကိုယ်ခန္ဓာသည် ရာဇဂြိုဟ်သန်းဥယျာဉ်အတွင်းရှိ ကျောက်ဆစ်ရပ်တုများလိုပင် ကြောရှင်းပြေပြစ်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်ရှိသော အမဲလိုက်ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ ကြေးနီသံမှိုစွဲသော သားရေခါးပတ်ပြားတွင် ဓားမြှောင်များကို ချည်နှောင်ထားကြသည်။ ပုခုံးနောက်တွင် လွယ်ထားသော ကျည်တောက်ထဲမှာလည်း မြားစာအပြည့်ရှိသည်။ ဝဲလက်က မြင်းဇက်ကို ကိုင်ထားပြီး ယာလက်က လှံရှည်ကိုကိုင်ထားသည်။

တောက ပို၍နက်လာသည်။ လမ်းရှင်းသောမုဆိုးသည် ထူထပ်သော ချုံများကိုသာမက သစ်ပင်ကြီးများအပေါ်မှ တွဲရစ်ကျနေသော နွယ်ပင်ကြီးများကိုပါ ခက်ခက်ခဲခဲ ခုတ်ထွင်နေရလေသည်။

‘ဒိဗ္ဗ ငါတို့မြင်းတွေ ခရီးမတွင်တော့ဘူး’

ဇလောမိကသည် မြေပြင်တွင် ရှုပ်ထွေးလိမ်ယှက်နေသည့် နွယ်ပင်များအကြား၌ ငြိနေသော သူမြင်းကြီး၏ ခြေထောက်များကို ညွှန်ပြရင်း လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဒိဗ္ဗ၏မြင်းမှာလည်း ကညင်ပင်ကြီးတစ်ပင်မှ ကျလာသော နွယ်များတွင် ရုန်းကန်လျက်ရှိသည်။

‘ဟုတ်တယ်...ငါတို့ ခြေကျင်ပဲသွားကြစို့၊ မြင်းတွေကိုတော့ စခန်းကို ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်မှ ကောင်းမယ်’

နှစ်ယောက်စလုံး မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်ကြသည်။ ချုံရှင်း၊ လမ်းဖောက်သော ရဲမက်သုံးယောက်အနက်မှ တစ်ယောက်ကို မြင်းများအား စခန်းသို့ ပြန်ခေါ်သွားရန် ဇလောမိက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ရဲမက်လည်း မြင်းများကို ပါးချပ်ကြီးမှ ဆွဲလျက် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားလေသည်။

‘ဒိဗ္ဗ တို့ကိုယ်တိုင်ပဲ လမ်းရှင်းတောထွင်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်’

တောက ထင်တာထက်ပိုပြီး နက်နေတယ်။

‘ကောင်းတယ်၊ ခရီးလဲ ပိုတွင်တာပေါ့’

ဓားရှည်များဖြင့် နှစ်ယောက်သား ဆူးချုံ၊ နွယ်ပင်များကို ခုတ်ရင်း ရှေ့တိုးဝင်သွားကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် လမ်းပြမှဆိုးကြီးက ခုတ်လက်စားရှည်ကို သိမ်းလျက် လှမ်းပြောလေသည်။

‘အရှင်သားတို့ အလိုရှိမယ်ဆိုရင် ဒီနေရာနဲ့ လက်ကောက် တစ်ခေါ်လောက် က ရှေ့တိုးခွန်လမ်းအတိုင်း လမ်းကြောင်းပြောင်းသွားလို့ ရပါတယ်၊ ဒီနေရာဟာ တောနက်လွန်းလှတဲ့အတွက် ခရီးမတွင် ဖြစ်နေပါတယ်’

ဒီဗွက ဓားကိုဝင့်ရင်း လှည့်ကြည့်သည်။

‘မောင်မင်းပြောတဲ့ အဲဒီ ရေတံခွန်လမ်းက လမ်းသာလို့လား’

‘လမ်းသာပါတယ် အရှင်၊ ခုလို တောရှင်းပြီး ဖောက်နေစရာ မလိုပါဘူး’

‘အဲဒီဘက်မှာ တောကောင်ကော ရှိရဲ့လား’

မှဆိုးသည် တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။

‘မှန်ပါ၊ တောကောင်ကတော့ လင့်စင်ထိုးပြီး စောင့်မယ်ဆိုရင်...’

‘တော်ပြီ၊ အမဲလိုက်တယ်ဆိုတာ လင့်ထိုးပြီး ချောင်းမြောင်း ပစ်ခတ် နေဖို့မဟုတ်ဘူး။ တောထဲ တောင်ထဲမှာ ခက်ခက်ခဲခဲနဲ့ တောကောင်နောက်ကို လိုက်ရမှ အမဲလိုက်တယ်ခေါ်တာ၊ ဒီလမ်းအတိုင်းပဲသွားမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ လောမိက’

ဒီဗွရယ်၊ ခက်ခက်ခဲခဲ အမဲလိုက်ချင်လို့ ငါတို့ဒီတောနက်ကို ရွေးခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား

မှဆိုးသည် ဘာမှပြောခွင့်မသာတော့ပေ။ ငယ်ရွယ် နုပျိုသော ဤမင်းသား နှစ်ပါး၏စိတ်ဓာတ်ထက်သန်မှုနှင့် အမဲလိုက်ဝါသနာကြီးမှုကို မှဆိုး သိထားပြီးဖြစ်သည်။ ဒီဗွနှင့်လောမိကတို့၏ ရွေးချယ်မှုကို မှဆိုးမငြင်းပုံ။ မင်းသားနှစ်ပါး၏အလိုဆန္ဒသည် အမိန့်ပင်ဖြစ်သည်။

ဤ မင်းလုလင်ပျိုနှစ်ဦး၏ စွန့်စားချင်သော ဝါသနာကို မှဆိုးက သဘောကျပြီးသား ဖြစ်သည်။ သို့သော် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော တောနက်ကြီးအတွင်း ဝယ် ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်တွင်းမှ ရာဇသွေး မင်းပျိုမင်းလွင်နှစ်ဦးအဖို့ လွန်စွာ ပင်ပန်းဆင်းရဲကြမည်ကို မှဆိုး စိုးရိမ်သည်။

သို့သော်လည်း...

သီဟရတနာစာပေ

ဤ မင်းလုလင်နှစ်ပါး၏ ဆန္ဒအတိုင်းသာ မှဆိုးလိုက်နာရန် ရှိသည်။ အနှစ်ပါးက နာဒါသဘုရင်မင်းမြတ်၏ သားတော် ဘုရင်သား ဥပရာဇာလောင်းလျှာ၊ အနှစ်ပါးကလည်း သားအရင်းနှင့်မခြားသော မွေးစားသားတော်။

မှဆိုးအနေဖြင့် ဘုရင်သားတော်ဖြစ်သော လောမိကထက် အမတ်ချုပ်ကြီး ဆွေးစားသားတော် ဒီဗွကို ပို၍ကြောက်ရွံ့ခန့်သားမိလေသည်။ ဒီဗွသည် ဘုရင်သားတော်နှင့် ညီရင်းအစ်ကိုတမျှ ချစ်ခင်သူဖြစ်သည်သာမက ငယ်စဉ်တောင်ကျေးကလေး အဝကပင် လည်ပင်းဖက်၍ ကြီးပြင်းလာခဲ့သော မြေမှန်သံမှုန့် ကစားဖော်လည်း ဖြစ်သည်။ ထိုမျှသာမက ဒီဗွသည် အရွယ်နှင့်မမျှအောင်ပင် သန်စွမ်းကြံ့ခိုင်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ထိုမျှမကသေး၊ ဒီဗွမင်းသားကို မှဆိုး ဖိမိမိမိတုန်အောင် ကြောက်ရွံ့ခန့်သားသော နောက်တစ်ချက်လည်း ရှိသေးသည်။

အခြားမဟုတ်၊ ဒီဗွမင်းသားသည် အတ္တိယသွေး၊ ထက်မြက်နီစွေးလှခြင်း ဖြစ်သည်။ ခွန်အားကြီးမားသလောက် လက်ရုံးရည်အမှုများ၌လည်း ကျွမ်းကျင် နှံ့စပ်လေသည်။ သို့နှင့်အမျှပင် ခက်ထန်မောက်မာ၍ အာဇာနည် ပြင်းလှသည်ဟု ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်၌ ကျော်ကြားသူဖြစ်လေသည်။

အရွပ်ထွေးဆုံး တောနက်အတွင်းပိုင်းကို ဖြတ်ကျော်ကြပြီးနောက်တွင် စိမ့်မြေစားကျက်ကွင်းအနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။ ဤနေရာသည် တောနက်၏ အတွင်းပိုင်း အကျဆုံး ဖြစ်သလို အန္တရာယ်လည်း အထူးပြောဆုံးနေရာဖြစ်ကြောင်း အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သော မှဆိုးက သိလိုက်လေသည်။

စိမ့်မြေ စားကျက်ကွင်း၏ ဟိုမှာဘက်တွင် ဘုဒပတ်ချုံများ တောထနေသည့် ကျောက်ဝူများရှိသည်။ ကျောက်ဝူများ၏ဝန်းကျင်တွင် အခက်ချင်းယှက်နေသော ကြို့ပင်များ ပေါက်ရောက်လျက်ရှိသည်။ ဤကြို့ပင်များတစ်ဝိုက်တွင် ဝံများ ကျက်စားတတ်သည်။ ဝံများသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သလောက် ရန်သူကို အသေခံ တိုက်ခိုက်တတ်သော တိရစ္ဆာန်များ ဖြစ်လေသည်။

‘အရှင်သားတို့ သတိထားပါ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ အန္တရာယ်အကြီးဆုံး တောရဲအတွင်းပိုင်းကို ရောက်လာကြပါပြီ’

‘ဟုတ်လား၊ အန္တရာယ်အကြီးဆုံးလား၊ ဒါဖြင့် ဒီနေရာမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ စခန်းချကြမယ်’

ဒီဗွက စိတ်လှုပ်ရှားမှုတို့ အရသာခံရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

‘ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ ဘယ်လိုတောကောင်တွေ ကျက်စားတတ်သလဲ’

သီဟရတနာစာပေ

မုဆိုးကြီး

လောမိက လှံရှည်ကို ဆရင်းလှမ်းမေးသည်။

‘အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ဝံတွေလာတတ်ပါတယ်၊ ဟောဟို ကြိုပင်တွေဟာ ဝံတွေအကြိုက် စားကျက်ခင်းဖြစ်ပါတယ် အရှင်’

‘သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဝံတွေဟာ တောတွင်းစစ်သည်တော်တွေပဲလို့ ပြောတာကြားဖူးတယ်၊ သူတို့ တကယ်တိုက်ခိုက်ကြပြီဆိုရင် တိရိစ္ဆာန်လို မတိုက်ခိုက်ဘဲ လူသားစစ်သည်တွေလို အသေအကြေတိုက်ခိုက်ကြသတဲ့၊ ဟုတ်လား မုဆိုး’

‘ဟုတ်ပါတယ် အရှင်သား၊ ဝံဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သလောက် အင်မတန်ဉာဏ်များတဲ့အကောင်ပါ၊ ဒီကောင်တွေဟာ လက်နက်တစ်ခုခုကို အသုံးချပြီး တိုက်ခိုက်တတ်တဲ့လေ့ရှိပါတယ်၊ ပြီးတော့...’

မုဆိုး၏စကား ရပ်သွားသည်။ မုဆိုးက တမင် ရုပ်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သေးသလဲ၊ ဆက်ပြောစမ်း’

ဒီဗွက မေးသော်လည်း မုဆိုးသည် စကားဆက်မပြောတော့ဘဲ အဆေးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို နားစွင့်ဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်သွားသည်။

ထို့နောက် အနံ့ခံအနေအထားဖြင့် မျက်နှာကို အပေါ်သို့ မော့ပြီး စူးစမ်းသည်။ ထို့နောက် အေးစက်တိုးတိမ်စွာ ပြောလေသည်။

‘ဝံ့တို့ ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အန္တရာယ်...’

ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသော မုဆိုး၏ အမူအရာသည် တစ္ဆေသရဲ၏ အငွေ့အသက်ကို ရရှိလိုက်သော ခွေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ဖြစ်သွားသည်။

‘ဘာလဲ၊ ဘာအန္တရာယ်လဲ’

‘ကျားသစ်’

ဒီဗွ၏မျက်လုံးများ တောက်ပြောင်လာသည်။ လောမိက က စလွယ်သိုင်းထားသော မြားကျည်တောက်ကို အလိုက်သင့်ဖြင့်ဆင်သည်။

မုဆိုးက လေသံဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

‘ရန်သူကို ရင်ဆိုင်တိုက်တတ်တဲ့ ဝံထက် ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ကျားသစ်ဟာ သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ချောင်းမြောင်းလိုက်လံပြီး လူကို အလစ်မှာ ဝင်အုပ်တတ်တယ်၊ ကြိုပင်တောအုပ်တစ်ဘက်မှာ ကျားသစ်ရောက်နေပြီ’

ဒီဗွက လေးကိုပြင်လိုက်သည်။ ခူးလေးကိုမုဆိုးတစ်ယောက်ကလည်း မြားတံတစ်ချောင်းကို ခူးလေးတွင် စွဲလိုက်သည်။

‘ဒီအနီးအနားမှာ ကျားသစ် ရောက်နေပြီလား’

‘ကျားသစ်ဟာ လေညှာမှာ ရောက်နေတယ် အရှင်သား၊ ဒါကြောင့် သင်းရဲ့အနံ့ကို ကျွန်တော်မျိုး ကောင်းကောင်းရနေပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင် ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ဖို့ ကျားသစ်ကို အခွင့်အရေးမပေးဘဲ ငါတို့သွားပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်ကြစို့လား လောမိက’

လောမိကလည်း လေးညှို့တွင် မြားတပ်ပြီးနေပေပြီ။

‘အကောင်းဆုံးပေါ့ ဒီဗွ၊ လာ...သွားကြမယ်’

မုဆိုးသည် မြေလှမ်းပြင်နေကြသော မင်းသားနှစ်ပါးရှေ့တွင် ကယုကာယာ ရပ်၍ ဦးကာလိုက်လေသည်။

‘မသွားပါနဲ့အရှင်သားတို့၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ဟာ လေအောက်အရပ်မှာရှိနေပေမယ့် လောက တစ်ဘက်တည်းကို တိုက်နေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ စိမ့်မြေစားကျွန်တစ်ဦးမှာ တောက လှည့်စားတတ်ပါတယ်။ လောကလဲ ဝေပိုက်နေတတ်ပါတယ်။ ခုချိန်လောက်ဆိုရင် ကျားသစ်ဟာလဲ ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ အနံ့ကို ရနေလောက်ပါပြီ။ အလစ်မှာ ခုန်အုပ်ပြီး ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ဖို့ သူလဲ အသင့်ဖြစ်နေလောက်ပါပြီ။ အကောင်းဆုံးကတော့ ဒီနေရာမှာပဲ လုံခြုံတဲ့တစ်နေရာကို ကျွန်တော်မျိုးတို့ ခိုအောင်းပြီး...’

မုဆိုး၏စကားသည် သဲသဲထွက်ပေါ်လာသော ကျားသစ်တစ်သံအောက်တွင် တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်သွားပြန်သည်။

ကျားသစ်တစ်သံကို အတိုင်းသား ကြားလိုက်ရသောအခါ ဒီဗွနှင့် လောမိက တို့မှာ ပို၍သွေးဆူလာကြသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းအောင်းပြီး နေရာယူရမှာလဲ၊ ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်ချင်တဲ့တောကောင်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပဲ ရင်ဆိုင်ပစ်ရမှာပေါ့၊ သူက ကျားသစ်နို့ ကျားသစ်လို အသင့်ပြင်နေချိန်မှာ ငါတို့ကလဲ အမဲလိုက်မုဆိုးလိုပဲ အသင့်ပြင်ရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား လောမိက’

‘ဒါပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ကိုင်း မုဆိုးကြီး၊ မောင်မင်း မလိုက်ရဲရင် ဒီနေရာမှာပဲ နေရစ်ခုံ’

ကျားသစ်တစ်သံ နောက်တစ်ခါ ပေါ်လာပြန်သည်။

ဒီဗွနှင့် လောမိကတို့သည် မုဆိုး၏ဘေးတစ်ဘက်ဆီမှ ကျော်ဖြတ်ချက် စိမ့်မြေဟိုမှာဘက် ကြိုပင်တောအုပ်ဆီသို့ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

အခန်း [၁၅]

ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထွတ်များကို မြင်ကွင်း၏အလယ် အကွာအဝေး၌ထားကာ ဟိုးအဝေးဆီမှ ဝေပုလ္လတောင်အား ပျဉ်းပျဉ်းရေ မြင်နေရသည်မြင်ကွင်းကို သုန္ဒရီသည် ဖျင်စကားချပ်ပေါ်သို့ ပို့ဆောင်ရန် အမိအရ ဖမ်းယူနေသည်။

မှိုင်းညိုညို တောင်ခိုးများကမူ ပန်းချီကား တစ်ခုလုံး၏အဓိကအရောင်ပင် ဖြစ်ရပေမည်။ တောတောင်တို့၏ အစိမ်းရင့်များပေါ်တွင်လည်း တောင်ခိုးညိုလှောင်တို့ ဖုံးလွှမ်းနေရပေမည်။ ကောင်းကင်ပြင်ကျယ်၏ ကြည်စင်သန့်ရှင်းသော အပြာပေါ်မှာလည်း တောင်ခိုးတို့ လွှမ်းအုပ်နေရမည်။ ပန်းချီကားထဲတွင် အလွှားလိုက်ရှိနေရမည့် တိမ်လွှာမျှင် တစ်စသည်ပင်လျှင် ခဲသားရောင်၊ ဘော်ငွေရောင်တို့ဖြင့် တောက်ပနေရမည်။

ကြပ်ခိုးမှိုင်းဖြင့် ဖျော်စပ်ထားသော ဆေးခွက်အင်တုံထဲသို့ မြေဖြူမှုန့်များ ရောလိုက်သည်။ ထို့နောက် အင်တုံခွက်ထဲသို့ စုတ်တံကိုထိုးနှစ်ကာ စုတ်တံများဖြင့် ဆေးရောင်များကို သမအောင် မွေသည်။ အင်တိုင်ဖြစ် ကုလားအုတ်မွေးစုတ်တံသည် ဆေးရောင်များကို ရောနှောဖျော်စပ်ရာတွင် အကောင်းဆုံးဖြစ်လေသည်။

မဟူရာအနက်၊ ထို့နောက် ခဲပုပ်ရောင်၊ ထို့နောက် မီးခိုးရင့်ရောင်၊ ထို့နောက် ဘော်သွားရောင်၊ မှိုင်းပျဉ်းရောင်၊ တဖြည်းဖြည်း ရင့်ရာမှ နုပျော့လာသည်အထိ သုန္ဒရီ ဆေးရောင်စပ်သည်။ ဝေပုလ္လတောင်၏ ပျဉ်းပျဉ်းရေအရောင်အသွေးကို ဖျင်စကားချပ်ပေါ်သို့တင်လိုက်သည်။ စုတ်တံများကို ဖွဖွဖြင့်သာ ထိတိုကာ ပြေလျော့စွာ ဆွဲယူလိုက်သည်။

အဝေးဆီမှ တောင်ခိုးတို့ကို ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ရရှိလိုက်ပြီ။

နေရောင်ကျနေသော ရှေ့မြင်ကွင်းမှ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထွတ်၏ တစ်ခြမ်းသည် ပန်းချီကားထဲတွင် တစ်ခုတည်းသော တောက်ပသည့်နေရာဖြစ်သည်။ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး၏ မှိုင်းညိုလေးလံခြင်းကို ထိုင်းမှိုင်းမနေစေရအောင် ထိန်းသိမ်းထားသည့် အလင်းတစ်ချက်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအလင်းနေရာဖြင့်ပင် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၏ လင်းတနုတ်သီးသဏ္ဌာန် ကွေးကောက်သော အထွတ်အဖျားကို ပုံဖော်စေရပေမည်။

သုန္ဒရီ၏ အလုံးစုံသော အာရုံနှင့် ဝိညာဉ်သည် ဆေးခွက်အင်တုံ၊ စုတ်တံများနှင့် ပန်းချီကားချပ်ပေါ်တွင်သာကျရောက်နှစ်မြုပ်နေသည်။ ပန်းချီကား၏ ရှေ့ပိုင်းတွင် စိမ်းညိုသောတောတောင်၊ ထို့နောက် ဝေးကွာသွားသော နေရာတွင် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထွတ်၊ ထို့နောက် ဟိုးဘက်အဝေးဆုံးမှာ ဝေပုလ္လတောင်၏ ခပ်ရေရေမြင်ကွင်း။

စုတ်တံများက ဆေးရောင်များကို သယ်ယူကာ ဖျင်စပေါ်တွင် လူးလိမ့်လွှပ်ရှားနေသလို သုန္ဒရီ၏ ဝိညာဉ်သည် လွတ်လပ်ခြင်းလောကထဲသို့ အတားအဆီးမဲ့ ပျံသန်းသွားနေသည်။ ဝေပုလ္လတောင်တန်း၏ မှုန်တရှိမြင်ကွင်းသည် ပန်းချီကားထဲတွင် အဝေးဆုံးနေရာဖြစ်သော်လည်း ထို့ထက်ဝေးသောနေရာဆီသို့ သုန္ဒရီ အတူတကွ လွင့်မျောလိုက်ပါသွားသည်။

ပန်းချီကား၏ အတွင်းပိုင်းအကျဆုံး၊ သို့မဟုတ် မြင်ကွင်း၏ အတိုင်းအဆမရှိ အဝေးကွာ အနက်ရှိုင်းဆုံး ကောင်းကင်ပြင်။

လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်းခြင်းအရသာကို ပန်းချီကားထဲတွင်သာ သုန္ဒရီ ရှာဖွေတွေ့ရှိလေသည်။ ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်ကမူ ပြီးပြတ်သောရွှေရောင်ငွေရောင်များဖြင့် ချပ်နှောင် ကန့်သတ်ထားသည်။ အမတ်ချုပ်ကြီး၏ သမီးတော်ဟူသောဘဝကလည်း ဘုန်းအာဏာစက် အခန်းအဝိုင်းဖြင့် နယ်နမိတ်ပြထားသည်။ ထို့ထက်မှ...

အလှူဒါနရီဟူသောဘွဲ့က အရာရာကို ခြယ်လှယ်ကြီးစိုးနေတော့သည်။ ဆင်ရှားကျော်ကြားခြင်း၊ ဂုဏ်ဒြပ်သည် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုအဖြစ် လေးလံစွာ ဖိစီးကျရောက်နေသည်။ အဆင်အသွေးစုံ ဝတ်လဲတော်များ၊ ပိုးပဝါများ၊ အဖိုးတန် ကျောက်မြက်ရတနာ စီခြယ်ထားသော သရဖူများ၊ လည်ရွှာယက်များ၊ ခါးစည်းကြီးများသည် တောက်ပသောအရောင်များဖြင့် လွတ်လပ်မှုဘဝကို တပ်ချည်နေကြသည်။

ခမည်းတော် အမတ်ချုပ်ကြီး၏ စံအိမ်တော်၊ မိမိ၏ ခန်းဆောင်၊ ငြိတော့ ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်၊ ပွဲကြည့်ဆောင်၊ ပန်းဥယျာဉ် နေရာတိုင်းတွင် ဦးညွှတ်ခစားခြင်း။

ချီးကျူးလက်ပြုခြင်းများဖြင့် မွန်းကျပ်ခဲ့ရသည်။ ဥယျာဉ်တော်အတွင်းရှိ ကျောက်ဆစ် ရုပ်တုများနယ်ပင် လှုပ်ရှားမှုကင်းမဲ့နေခဲ့သည်။

ပန်းပေါင်းစုံနံ့သာများ၊ ဟိမဝန္တာဆီးနှင်းဖြင့် ဖော်စပ်သော ကတိုးဆီများ မဇ္ဈိမဒေသတိုင်းအသီးသီးမှ လက်ဆောင်ပေးပို့သော နံ့သာချောင်းများကလည်း လွတ်လပ်ရှင်းသန့်သော အသက်ရှူရှိုက်ခွင့်ကို ဖျက်ဆီးကြပြန်သည်။ ပွဲကြည့်ဆောင်နှင့် သဘာဝလက်ရာဆောင်မှ နန်းတွင်းကချေသည်များ၏ ဂီတသံများကလည်း သစ်ရွက် တို့ လေတိုးဝင်သံကို မကြားရအောင် ဆီးဆိုးထားကြပြန်သည်။

ဘုရင့်အမတ်ချုပ်ကြီး၏ သမီးတော်၊ မဂတိုင်း၏ အလှသရဖူတစ်ပါး အနေဖြင့် အရာရာသည် ပြည့်စုံကြွယ်ဝနေသည်။ သို့သော် ထိုပြည့်စုံကြွယ်ဝမှုထဲ မှာပင် သုန္ဒရီသည် မပြည့်မစုံခံစားနေရသည်။

လွတ်လပ်ရှင်းသန့်သော ငြိမ်းအေးချမ်းမြေ့ခြင်း။

အစကမူ မိမိကိုယ်တိုင် ဘာကိုလိုချင်မှန်းမသိခဲ့။ မျက်နှာတောင်တစ်ပင့် လက်တစ်ဝှေ့ အလှူအယမ်းတိုင်းမှာပင် အရာရာသည် မိမိရှေ့မှောက်သို့ရောက်ရှိ လာကြသည်။ ရာဇအာဏာ၊ စည်းစိမ်ရတနာ။

မွန်းကျပ်စွာ အသက်ရှူရှိုက်ခွင့်ရင်းမှ မိမိလိုလားတောင့်တသော အရာသည် ဘယ်အရာနည်း ဆိုသည်ကို သုန္ဒရီ သိလာခဲ့သည်။ လွတ်လပ်ရှင်းသန့်သော ငြိမ်းအေးချမ်းမြေ့မှုကို သုန္ဒရီ ဗွတ်သိပ်လာသည်။

ထိုအရာကို ရာဇပြုဟ်နန်းတော်ထဲတွင် ရှာဖွေ၍မရ။ အမတ်ချုပ်ကြီး၏ သမီးတော်၊ မဂတော်၊ အလှသရဖူ ဟူသော ဘဝထဲတွင် ရှာဖွေမတွေ့ရှိနိုင်။ သို့သော် အခွင့်အခါသင့်တိုင်းပင် သုန္ဒရီ ကြိုးစားရှာဖွေသည်။ သို့ဖြင့် လမ်းစတစ်ခုကို တွေ့ရှိလာသည်။

နာဠသျှတ္တရကို လေ့လာသည်။ ကချေသည်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုထဲမှ လွတ်လပ်သော ဝိညာဉ်ကို တွေ့မြင်လာသည်။ ဆန္ဒနှင့်စိတ်ခံစားမှုကို ဝံ့သံ၊ ခြုံသံ၊ စည်းသံတို့ဖြင့် နဂီချက်ကျ လိုက်လံလှုပ်ရှားသော ကနဉ်မှုထဲတွင် ပျော်ရွှင်ခြင်းရရှိ နိုင်သည်။

ကမ္ဘာလောက၏ ပကတိအလှကို ဆေးရောင်များမှတစ်ဆင့် ဖျင်စကားချပ်ပေါ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးသည့်အလုပ်ကိုလည်း သုန္ဒရီ နှစ်သက်သည်။ ရာဇပြုဟ်နန်းတော်ထဲမှထွက်ကာ ရှင်းသန့်သော နှင်းလေကို ရှူရှိုက်လျှက် တောတောင်ရေ မြေရှုခင်းတွေကို ဖျင်စ ကားချပ်ဆီသို့ ကူးယူထင်ဟပ်ကြည့်သည်။ မြို့တော်ကို

ဝန်းရံနေသည့် တောင်ငါးလုံးတို့သည် အစဉ်သဖြင့် မှိုင်းဝေနေတတ်ပြီး တော၏ အရောင်၊ တော၏အသွေးတို့က သုန္ဒရီ၏ ပန်းချီကားချပ်ပေါ်သို့ ခွန်အားကြီးစွာ ဦးဆင်းလာတတ်ကြလေသည်။

သို့သော် အမတ်ချုပ်ကြီး၏ သမီးတော် ပင်တိုင်စံတစ်ပါးအနေဖြင့် ရာဇပြုဟ်မြို့နန်းတံတိုင်းအပြင်သို့ ထွက်ခွာရရန် မလွယ်ကူ။ နန်းတော်တွင်း၌ မည်သည့်နေရာမှာမဆို ခြေချခွင့်ရသော်လည်း မြို့တံခါးအပြင်သို့ ခြေတစ်လှမ်းလှမ်း ပို့ကား အစောင့်အကြပ်တွေ၊ ရဲမက်တွေ၊ အထိန်းတော်တွေဖြင့် ဝန်းရံလှံထွေးနေ တော့သည်။

နန်းတော်၏ အငွေ့အသက်မှ လွတ်မြောက်ချင်သူအဖို့၊ နန်းတော်၏ အဆောင်အယောင် အဆင်တန်ဆာတွေက အတူတကွ လိုက်ပါနေသောအခါ လွတ်လပ်မှုကို ဆုံးရှုံးရပြန်သည်။

သို့သော် ထိုအခက်အခဲကို သုန္ဒရီ ဖြေရှင်းလိုက်နိုင်သည်။

ဥပရာဇာလောင်းလျာ လောမိကနှင့် သူရဲကောင်းတပ်ဖွဲ့ဝင် ဒိဗ္ဗတို့သည် ညီရင်းအစ်ကိုမျှ ချစ်ခင်ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့...လောမိကနှင့် ဒိဗ္ဗတို့သည် ငယ်စဉ်ကတည်းက မြေမှုန့်ကစားဖော် သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဖြစ်သည်။

မင်းပျိုမင်းလွင်များဖြစ်သော လောမိကနှင့် ဒိဗ္ဗတို့သည် မကြာခဏ အမဲလိုက်ထွက်ကြသူများလည်း ဖြစ်ကြသည်။ ချစ်စွာသော သူငယ်ချင်းများ အမဲလိုက်ထွက်ရာသို့ သုန္ဒရီလိုက်ပါခဲ့ခြင်းဖြင့် ပင်တိုင်စံ၏အဆောင်အယောင်များကို အလိုအလျောက် ဖယ်ရှားပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ သို့တိုင်အောင် ခမည်းတော် အမတ်ချုပ်ကြီးက ယောက်ျားသားများ၏ အမဲလိုက်ခန်းတွင် နယ်သော မိန်းကလေး တစ်ယောက် လိုက်ပါသွားခြင်းမှာ အန္တရာယ်ကြီးလှသည်ဟု ဆိုသေးသည်။

ဤအခက်အခဲကိုလည်း သုန္ဒရီ ကျော်သွားနိုင်ခဲ့လေသည်။ မြေမှုန့်ကစားဖော်သူငယ်ချင်း နွေ ခုနစ်သားသည်။ နွေက ထက်မြက်သော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ထိုပြင် နွေသည် နာဂဒါသဘုရင်မင်းမြတ်၏ မွေးစားသမီးတော်လည်း ဖြစ်သည့် အလျောက် သမီးတော်တစ်ပါး၏အခွင့်အာဏာကို အပြည့်အဝအသုံးပြုတတ်သူလည်း ဖြစ်လေသည်။

လောမိကနှင့် ဒိဗ္ဗတို့ အမဲလိုက်ထွက်ရာနောက်သို့ နွေကို အဖော်ပြု၍ သုန္ဒရီ လိုက်ပါခွင့် ရခဲ့သည်။ နွေပါ အတူတကွ လိုက်ပါမည် ဆိုသောအခါ ခမည်းတော် အမတ်ချုပ်ကြီးလည်း မတားသာတော့။ လောမိက၊ ဒိဗ္ဗ၊ နွေနှင့်

www.burmeseclassic.com

သုန္ဒရီတို့မှာ တစ်ခုတည်းသော ပန်းပင်မှ ပူးပွင့်လာသော ပန်းလေးပွင့်နှယ် ဖြစ်လေသည်။

ဇောမိကနှင့် ဒိဗ္ဗတို့က ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ကြောနှင့် ဝေဘာရတောင်ကြောအကြားရှိ တောနက်ကြီးအတွင်း အမဲလိုက် တောကစားထွက်သွားကြချိန်တွင် သုန္ဒရီက တောစပ်ရေတံခွန်စခန်းတွင် နေရစ်ကာ တောင်ကျစမ်းတို့ တသွင်သွင် စီးဆင်းပွတ်တိုက်သွားသော ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ပန်းချီကားများကို ရေးဆွဲနေရစ်မည်။

တောနှင့်တောင်နှင့် လှပငြိမ်းချမ်းသော သဘာဝအလယ်တွင် သုန္ဒရီသည် ဂိဇ္ဈကုဋ်နှင့်အဆေးဆီမှ ဝေပုလ္လတောင်တို့ကို ဖျင်စကားချပ်ပေါ်သို့ ကူးပြောင်းယူမည်။

ဇန္တာကတော့ မနီးမဝေးရှိ အင်ကြင်းတောထဲသို့ သွားနေလိမ့်မည်။

လွတ်လပ်သော ငြိမ်းအေးချမ်းမြေ့မှုအရသာကို တစ်ခဲစိမ့်ခံစားရင်းဖြင့် သုန္ဒရီ၏ အနုပညာလိပ်ပြာငယ်သည် အင်အားကောင်းစွာ တဖျပ်ဖျပ် ကူးလွန်ပျံ့သန်းသည်။

ဖျင်စ ကားချပ်ပေါ်ရှိ ဝေပုလ္လတောင်အထက်မှ ကောင်းကင်ပြန့်ကျယ်ကို အပြာရောင်ဆေးစတစ်ချက်တို့ရန် သုန္ဒရီသည် စုတ်ဖျားကို နေရာရွေယူလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တောနက်ကြီးဆီမှ အသံများကို ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သားရဲတို့၏အသံနှင့်ရိုင်း၏ အော်သံ၊ ပိန်းသံ၊ တိုက်ခိုက်သံဖြစ်သည်။ ရေတံခွန်စခန်း၊ ကျောက်တောင်နှင့်ရေများဆီသို့ ပဲ့တင်ရိုက်မြည်ဟည်းလာသော ထိုအသံများမှာ ဇောမိကနှင့် ဒိဗ္ဗတို့ အမဲလိုက်ထွက်သွားကြသည့်နေရာဆီမှဖြစ်ကြောင်း သုန္ဒရီ သိလိုက်သည်။

တော သိမ့်သိမ့်တုန်သွားသည့်အသံ။

သုန္ဒရီ၏လက်ထဲမှ စုတ်တံ လွတ်ကျသွားသည်။

+ + +

အင်ကြင်းတောမှ ထွက်လာပြီးနောက် ဇန္တာသည် တောင်ကြောကမ်းပါးအတိုင်း အောက်သို့ ဆက်ဆင်းလာခဲ့သည်။ အင်ကြင်းဝတ်ဆံများ ပြန့်ကျဲနေသော ဆင်ခြေလျှောတောင်စောင်းအတိုင်း ပြေးဆင်းရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်ပင် ပင်ထက်မှ လွင့်ဝဲကျလာသော အင်ကြင်းပွင့်လေးတစ်ပွင့် ဖြစ်သွားပြီဟု ဇန္တာ ခံစားရသည်။

တောင်ကြောအောက်ခြေတွင် လွင်ပြင်ငယ်တစ်ခု ရှိသည်။ လွင်ပြင်ဟု

ဆိုသော်လည်း မြက်ခင်းတွေချည်းရှိနေသော ကွက်လပ်မဟုတ်။ တောင်စွယ်တို့ ယှက်သန်းနေသော ဤနေရာတွင် အပင်စုံတို့ ပေါက်လျက်ရှိသည်။ အသွေးစုံအမျိုးစုံသော သစ်ပင်ကြီးငယ်တွေဖြစ်သည်။

တောတောင်ကို ဇန္တာချစ်သည်မှာ အသွေးအသားထဲက ချစ်ခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် သစ်ပင်တွေကို ဇန္တာစိတ်အဝင်စားဆုံးဖြစ်သည်။ ဟိမဝန္တာရှိ မိုးထိခမန်းမြင့်သော ထင်းရှူးပင်များမှသည် မြေပြင်တွင် ကပ်လျက်ပေါက်နေကြသော ချုံနွယ်ဆူပင်များအထိ ဇန္တာ စိတ်ဝင်စားသည်။

သစ်ရွက်တွေ၏ အစိမ်းရောင်ထဲတွင် လျှို့ဝှက်ချက်တွေ အများကြီးရှိသည်ဟု ဇန္တာထင်သည်။ သစ်ရွက်တို့၏ မတူခြားနားသော ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုး၊ အနုအရင့် ကွဲပြားသော အရောင်အသွေး အမျိုးမျိုးတို့သည် ဇန္တာ၏သိလိုစိတ်ကို ဖိတ်ခေါ်နေကြသည်။

ဒါတင်မကသေး။ သစ်ပင်တွေပေါက်ရောက်ရာ မြေပြင်နှင့် ပုံသဏ္ဌာန်အရွယ်အစား၊ အမျိုးအမည်သဘာဝများသည် ဇန္တာကို နက်ရှိုင်းသော လောကကြီးတစ်ခုထဲသို့ ဆွဲဆောင်နေသည့်အလားပင်ဖြစ်သည်။

ဘုရင့်မွေးစားသမီးတော်တစ်ပါးက တောတောင်သစ်ပင်များကို စိတ်ဝင်စားနေသည်ဆိုသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်တစ်နန်းတော်လုံးက အံ့သြသွားကြသည်။ သို့သော် ဇန္တာ၏စိတ်ဝင်စားမှုမှာ စိတ်ကူးယဉ်တတ်သော မိန်းမငယ်တစ်ဦး၏အာရုံဖွဲ့လွှင့်ခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ အကယ်ပင် လေးနက်စူးရှသောအတတ်ပညာတစ်မျိုးနှင့် ယှဉ်တွဲနေကြောင်း သိလာကြသည်။

သစ်ပင်တို့၏သဘာဝ၊ သစ်မြစ်၊ ပင်စည်၊ သစ်ခေါက်၊ အကိုင်း၊ အခက်၊ အရွက်များအကြောင်းကို ဇန္တာသည် နန်းတော်မှ သမားတော်ကြီးများ၊ တောကျွမ်းသောမုဆိုးကြီးများနှင့်အတူ ဆွေးနွေးသည်။ ရာဇဂြိုဟ်သို့ရောက်လာကြသော မဇ္ဈိမဒေသ၏ အခြားတိုင်းနိုင်ငံမှ ဆေးဆရာကြီးများ၊ သစ်ပင်တောတောင်ကျွမ်းကျင်သူများကို ဇန္တာက ဖိတ်ခေါ်သည်။ သစ်ပင်တို့၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဆည်းပူးသည်။

ဇန္တာတို့မမွေးခင် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းရှစ်ဆယ်လောက်က ရာဇဂြိုဟ်တွင်သာမက မဇ္ဈိမဒေသတစ်ခွင်လုံးတွင် ကျော်ကြားခဲ့သော ဘုရင့်သမားတော်ကြီး ဇီဝက၏ ဆေးဘက်ဝင်သစ်ပင်များအကြောင်း မှတ်တမ်းများကို နန်းတော်ပိဋကတ်တိုက်တွင်းရှိ ပုဂံပိုက်များမှာ ရှာဖွေဖတ်ရှုသည်။

ထိုမျှနှင့် မတင်းတိမ်နိုင်သောအခါ ဇန္တာသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်ကို

ပိုင်းရဲထားသော တောင်ကြီးငါးလုံးရှိရာ နယ်စပ်ဒေသများသို့ထွက်၍ မဂဇတိုင်း၏ ဆန်းကြယ်လှသောသစ်ပင်တောတောင်များကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လေ့လာသည်။

လူတို့အတွက် တစ်စုံတစ်ရာအသုံးမတည့်သော သစ်ပင်ဟူ၍မရှိကြောင်း နွေတော့လာရသည်။ သစ်ပင်တို့သည် ဆေးဝါးအဖြစ်လည်းကောင်း၊ အဝတ်အထည်အရောင်အသွေးဆိုးရန်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ယုတ်စွာအဆုံး ပြင်းထန်သော အဆိပ်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ တစ်နည်းနည်းဖြင့် အနီသင်ရှိနေတတ်ကြသည်။ သစ်ပင်တို့မှရသော အဆိပ်သည်ပင်လျှင် ဆေးဝါးဖော်စပ်ရာ၌ အသုံးဝင်နေကြောင်း တွေ့ရပြန်သည်။

ဘာကြောင့် သစ်ပင်တွေကို စိတ်ဝင်စားရသလဲဟု မိမိကိုယ်မိမိ နွေ မေးကြည့်သည်။ ဘာကြောင့်ဟူ၍တော့ အတိအကျအဖြေထွက်မလာ။ သွေးထဲသားထဲကပင် စိတ်ဝင်စားနေသည်ကိုသာ သိလာရသည်။

သည်တွင် ချစ်စွာသော သူငယ်ချင်းသုန္ဒရီနှင့် မိမိ မတူကြကြောင်းလည်း သိလာရပြန်သည်။ သုန္ဒရီသည် ဟိမဝန္တာဆီးနှင်းရည်ကို သောက်သုံးရာသာ အရက်တက်စနေခြည်အောက်မှ နှင်းပန်းပွင့်လေးတစ်ပွင့်လို နူးညံ့လှပလွန်းသူဖြစ်သည်။

သုန္ဒရီသည် နွယ်ပင်လေးတစ်ပင်နှင့်လည်း တူသည်ဟုလည်း နွေထင်သည်။ တုဘက်ကင်းအလှိုင်ရှင် သုန္ဒရီက ပန်းပွင့်လေးတွေကို ချစ်ခင်ယုယနေချိန်တွင် နွေကမူ ဖိုဝိုင်းပွင့် ပွင့်သောအပင်ကိုသာ စူးစမ်းလေ့လာနေတတ်လေသည်။

သုန္ဒရီက နာဠသျှတ္တရကို လေ့လာ၍ ကခုန်ခြင်းကို သင်ယူနေချိန်တွင် နွေကမူ သစ်ရွက်တို့ကို ဆွတ်ခူးခြေမလျက် သစ်ရွက်တို့အပေါ်မှ အကြောမြှာများကို ကြည့်ရှုနေတတ်သည်။ သုန္ဒရီက ကျပ်ခိုး၊ မဲနယ်၊ မြေဖြူမှုန့်၊ ဟင်္သာပြဒါ၊ ဆေးခွက်အင်တုံများထဲသို့ စုတ်တံကိုနှစ်ကာ ဆေးရောင်စပ်နေချိန်၌ နွေက သစ်မြစ်များကို တစ်စချင်းခွာယူကာ စီးကျလာသောအစေးများကို စူးစမ်းနေတတ်လေသည်။

ဝင်စားအားထုတ်မှုချင်း မတူကြသော်လည်း သုန္ဒရီကို နွေချစ်သည်။ နူးညံ့လွန်းသော သုန္ဒရီ၏အလှကို နွေလေးလေးစားစားချစ်သည်။ သုန္ဒရီသည် သက်ရှိလူသား မိန်းမပျိုလေးမဟုတ်ဘဲ သစ်ပင်လေးတစ်ပင်သာဖြစ်ပါက ကမ္ဘာလောကတွင် အလှဆုံးသစ်ပင်လေးဖြစ်မည်ဟု နွေတွေးမိသည်။ ထို့ပြင် သုန္ဒရီ၏ အကမှာ ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော် ပွဲကြည့်ဆောင်အတွင်းမှ ကချေသည်များထက် ပို၍ လေးနက် သိမ်မွေ့သည်ဟုလည်း နွေထင်သည်။ ပြီးတော့ သုန္ဒရီရေးဆွဲသော

နန်းချီကားများထဲမှ တောတောင်ရှုခင်းတို့သည်လည်း သုန္ဒရီ၏ကိုယ်စား တစ်စုံတစ်ခုကို အသံခွဲစွာ စကားပြောနေကြသည်ဟုလည်း နွေ ထင်သည်။

ထို့ကြောင့် သုန္ဒရီပန်းချီကားချပ် ရေးဆွဲဖို့ နန်းတော်ပြင်ထွက်ပြီး တောတောင်အရပ် သွားမည်ဆိုလျှင် နွေအမြဲတစေလိုက်ပါခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏သမီးတော်ဟု ဆိုသော်လည်း ခတ္တိယအနွယ်ဝင် ဘုရင့်သွေးသားလုံးဝမဟုတ်သော မွေးစားသမီးတော်ဖြစ်ကြောင်း မဂဇတစ်တိုင်းလုံးသိကြသည်။ ထို့ကြောင့် အမတ်ချုပ်ကြီး၏သမီးတော်ရင်းဖြစ်သော သုန္ဒရီရို ဘုရင့်သမီးတော်ဖြစ်နေသော မိမိက စောင့်ရှောက်ပြုစုရခြင်းအတွက် နွေ မနှစ်မမြို့ လုံးဝမဖြစ်မိ။

သုန္ဒရီနှင့်မိမိအကြားတွင် အချိုးဇာတ်မတူခြင်း၊ အနွယ်မတူခြင်း၊ အမတ်ချုပ်ကြီး၏သမီးတော်၊ ဘုရင့်မွေးစားသမီးတော်ဖြစ်ခြင်းတို့သည် မည်သို့မျှ အရေးမပါသောအကြောင်းများဖြစ်သည်။

မိမိတို့နှစ်ဦး၏ ညီမရင်းချာတမျှသော ချစ်ခင်မှုသံဃောဇင်ကိုလည်း ခမည်းတော်ဘုရင်မင်းမြတ်၊ အမတ်ချုပ်ကြီးနှင့်တကွ ရာဇဂြိုဟ်တစ်နန်းတော်လုံးက သိထားကြသည်။

မိမိ၏ခမည်းတော် နာဒါသ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် သုန္ဒရီ၏ခမည်းတော် အမတ်ချုပ်ကြီးတို့ကလည်း နူးညံ့လှပသော သုန္ဒရီအား မိမိနှင့်ယှဉ်ကြည့်စိတ်ချသည်။ နှင်းဆီပွင့်လေးတစ်ပွင့်အပါးမှ ဆူးခက်ကလေးတစ်ခုဟု မိမိတို့နှစ်ယောက်ကို ခမည်းတော်က ကျီစားလေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသော ဘုရင့်သားတော် လောမိကနှင့် ဒိဗ္ဗတို့ အမဲလိုက်ထွက်ကြသည့်အခါ သုန္ဒရီကလည်း ပန်းချီကားရေးဆွဲလို၍ တောတောင်အရပ်သို့ အတူတကွ လိုက်ပါသည့်အခါများတွင် မိမိလည်း ပါဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

လောမိကနှင့်ဒိဗ္ဗ တောကစားထွက်နေချိန်၊ သုန္ဒရီက ပန်းချီကားချပ်ရေးဆွဲနေချိန်တွင် မိမိကလည်း တောထဲတောင်ထဲလှည့်လည်ကာ သစ်ပင်သစ်ရွက်တွေကို စိတ်ရှိတိုင်း လေ့လာစူးစမ်းနိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။

နွေသည် ဘုပေတ်ချုံများတစ်ဘက်မှနီညိုရောင်အရွက်များရှိသည့် ချုံနွယ်များဆီသို့ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ နီညိုရောင်အရွက်များသည် ကညင်ပင်ကြီး၏ ပင်စည်ကြားမှ ထိုးထွက်နေကြသည်။ လက်ဝါးခန့်အရွယ်ရှိသော ထိုသစ်ရွက်တို့၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ လှံသွားကဲ့သို့ ရှည်လျားချွန်မြဲလျက်ရှိသည်။

www.burmeseclassic.com

အရွက်၏ အနားရေမှာ တစ်စပ်တည်း ပြေပြေလျှောလျှော ညီညာခြင်း မရှိဘဲ ဆူးတောင်ကလေးများလို ဖြစ်နေသည်။ အနီရောင်ရှိသော သစ်ရွက်များကို ဇွော တွေဖူးသော်လည်း ယခု သစ်ရွက်မှာ နီညိုရောင်ထဲ၌ အကြောမြွှာလေးများ အတိုင်း အဖြူရောင်အရစ်များ ထင်နေသည်။ ထို့ပြင် အကြောမြွှာများသည် သစ်ရွက် ၏အောက်ဘက်၌ ခုံးကြွနေရမည့်အစား အပေါ်ဘက်ချောပြေသော မျက်နှာပြင်ထက် ၌ ခုံးကြွနေသည်။ ထို့ပြင် အလိုက်သင့် ဖားလျားကျမနေကြဘဲ ထိပ်ဖျားချွန်သော အရွက်တို့က အပေါ်သို့ စွင့်မတ်နေကြသည်။

ထူးခြားသော ထိုသစ်ရွက်မျိုးကို ဇွော ယခင်က မမြင်ဖူးခဲ့။ ကညင်ပင် ကြားမှ ထိုးထွက်နေသော အကိုင်းတစ်ကိုင်းကို သတိကြီးစွာကိုင်လျက် ထိုသစ် ရွက်များကို ဇွော အသေအချာစူးစမ်းကြည့်သည်။ မိမိလေ့လာခဲ့ဖူးသမျှ ပုရပိုက်တို့ မှ သစ်ရွက်များအကြောင်း စဉ်းစားသည်။

လက်သန်းလုံးခန့်ရှိသည့် ပင်စည်အတိုင်း လိုက်ကြည့်သည်။ ထူးခြားသော ဤသစ်ရွက်တို့ဖြစ်ပေါ်ရာ သစ်ပင်သည် အဘယ်သို့ပေါက်ရောက်နေသနည်း။ နှုတ် ပင်အမျိုးအစားဝင်လား၊ မြေပေါက်အမျိုးအစားဝင်လား ဆိုသည်ကို ဇွော လိုက်ကြည့် သည်။

ပို၍ ထူးဆန်းသော သဘာဝကို ဇွော တွေ့လိုက်ရသည်။ အမြစ်အချို့သည် မြေကြီးထဲကို ထွက်ပေါ်နေပြီး အမြစ်အချို့က ကညင် ပင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ထိုးဖောက် ကုပ်တွယ်နေကြသည်။

တစ်ချိန်တည်းတွင် သဘာဝနှစ်မျိုးရှိသော အမြစ်မျိုး။

ဇွောသည် ရိုးတံတစ်ခုကို အသာအယာကိုင်လျက် သစ်ရွက်၏အောက် ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ရန် မြှောက်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တောနက်ကြီးဆီမှ အသံများကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ သားရဲတိရစ္ဆာန်ရိုင်းတို့၏ အော်ဟစ် မာန်ဖီ တိုက်ခိုက်သံများ၊ တောင်ကြားလျှိုအတိုင်း ဝင်ရောက်လာသော ထိုအသံများသည် အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေသည်။

ထိုအသံများသည် လောမိကနှင့် ဒိဗ္ဗတို့ အမဲလိုက်ထွက်သွားကြသည့် နေရာဆီမှဖြစ်ကြောင်း ဇွော သိလိုက်သည်။ သုန္ဒရီရှိရာ ရေတံခွန်စခန်းဆီမှ မဟုတ်၊ ကြို့ပင်များ ထူထပ်သည့်တောနက် တစ်နေရာမှ ဖြစ်သည်ဟု ဇွော သိလိုက်သည်။

ဆွဲကိုင်ထားသော ရိုးတံနှင့် သစ်ရွက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီးနောက် ဇွောသည် အင်ကြင်းပင်များ ပေါက်ရောက်ရာ တောင်စောင်းကို အပြေးတက်ခဲ့လေသည်။

အခန်း [၁၆]

‘မဆိုးပြောပုံအရာတော့ တို့ဟာ ဝံကိုရော ကျားသစ်ကိုပါ ရင်ဆိုင်ရလိမ့် မယ်ထင်တယ် ဒီဗ္ဗ’

ကြို့ပင် တောအုပ်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာကြရင်း လောမိက က ပြောသည်။

‘ကောင်းတာပေါ့၊ တစ်ချိန်တည်းမှာ သားရဲနှစ်ကောင်စလုံးနဲ့ တိုက်ခိုက် ရတာဟာ မဆိုးတို့ရဲ့ ကြုံတောင့်ကြုံခဲအခွင့်အရေးပဲ’

ဒိဗ္ဗက ကျောက်တုံးများကို ခုန်ကျော်၍ ဆင်းရင်း ပြန်ပြောသည်။

‘နှစ်ကောင်စလုံးဟာ အင်မတန် ပရိယာယ်များပြီး ကြမ်းကြုတ်ရက်စက် တဲ့အကောင်တွေပဲ၊ သတိကြီးကြီးထားရလိမ့်မယ်’

‘ဒါပေမယ့် တို့နှစ်ယောက်ကပဲ အောင်ပွဲခံရမှာပါ လောမိကရယ်’

ကြို့ပင်တောအုပ်သည် ရှေ့ဆီတွင် ညိုနေသည်။ သစ်ပင်များလဲကျသံ၊ သစ်ကိုင်းများကျသံ တဖြောင်းဖြောင်းကြားကြရသည်။

‘အဲဒီအသံတွေဟာ ဝံပဲဖြစ်ရမယ်၊ ကြို့ပင်တောအုပ်ထဲမှာ သူ့ အစာရှာ စားနေတာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဝံကိုတော့ တို့ အလွယ်တကူတွေ့လိမ့်မယ်၊ ကျားသစ် စာတော့ မမြင်သာတဲ့နေရာမှာ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ပုန်းနေမယ်ထင်တယ်၊ ဒီကောင်မျိုးတွေက ချောင်းမြောင်းတိုက်ခိုက်တတ်တဲ့ကောင်မျိုး’

တောတောင်အနံ့တွေရသော ကန္တာရပင်များသည် ချုံပုတ်မျှသာ မဟုတ် တော့ဘဲ လူတစ်ရပ်ခန့်အထိ ထွားကျွင်းသန်မာနေကြသည်။ ကန္တာရပင်များကို ရှောင်ကွင်းလျက် လောမိကနှင့် ဒိဗ္ဗတို့ တရွေရွေ ချဉ်းကပ်လာကြသည်။

သစ်ပင်ချိုးဖဲ့သံများ၊ သစ်ခေါက်ကွာကျသံများက ပို၍ကျယ်လောင်လာသည်။ သို့သော် ကြို့ပင်တောအုပ်မှာ တောနက်လှသောကြောင့် ဝံ၏အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရသေး။ လောမိကနှင့် ဒိဗ္ဗသည် အသံကြားရာဆီသို့ နှင်းဆူ၍တိုးဝင်လာခဲ့ကြသည်။

‘လောမိက’

‘အင်း...ပြော’

‘မဆိုးပြောပုံအရဆိုရင် ကျားသစ်ဟာလဲ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေမှာပဲ။ ဒီတော့ မင်းနဲ့ငါ တာဝန်ခွဲယူလိုက်ကြရအောင်၊ ဝံနဲ့ကျားသစ် ဘယ်ကောင်ကိုယူလဲ’

လောမိက က ပြုံးရင်း နဖူးစည်းကြိုးထက်မှ ချွေးစများကိုသုတ်လိုက်သည်။ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီမှာလည်း ချွေးများ၍နေပေပြီ။

‘ဒီလိုလုပ်ကြရအောင်လေ၊ စတွေတဲ့အကောင်ကို တို့နှစ်ယောက်စလုံး တိုက်မယ်၊ နှစ်ကောင်စလုံးကို တစ်ချိန်တည်းတွေ့မယ်ဆိုရင်တော့ ငါက ဝံတို့တိုက်မယ်၊ မင်းက ကျားသစ်ကိုတာဝန်ယူ’

‘ကောင်းပြီ’

ဒိဗ္ဗမှာ စိတ်အားထက်သန်လွန်းသဖြင့် သူ၏ ကြေးနီရောင်မျက်လုံးများသည်ပင် သူ၏ရိုတီရစ္ဆန်တစ်ကောင်၏ အရောင်မျိုးထွက်နေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

တငယ်တစ်လုံးစာမျှရှိသော ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်သို့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ခုန်ကူးလိုက်ကြသည်။ လေးမြားကို အသင့်ပြင်ကာ အကိုင်ချင်းယှက်နေသည့် ကြို့ပင်များဆီသို့ မော်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

တောနက်သည် မာယာဖြင့် လှည့်စားလျက်ရှိသည်။ သစ်ကိုင်းများ မြောင်းမြောင်းကျိုးကျသံကို အဝေးဆီမှ ကြားခဲ့ချိန်က နေရာကိုမှန်းဆင်ခဲ့ကြသော်လည်း ယခုလို အနီးကပ်ရောက်လာသောအခါ မည်သည့်နေရာမှန်း မသိနိုင်အောင် အသံက အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဖြစ်နေသည်။ ကြို့ပင်တောအုပ်တစ်ခုလုံးတွင် သစ်ပင်ကြီးများ လဲကျနေပြီဟု ထင်ရအောင် နေရာတိုင်းမှ အသံများ ထွက်ပေါ်နေသည်။

လောမိကနှင့် ဒိဗ္ဗတို့သည် တောအုပ်တစ်ခုလုံးကို မြင်သာသော ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှနေ၍ သားကောင်ကို ဝဲယာထက်အောက် ရှာဖွေနေကြသည်။ စင်စစ်မူ တကယ်တော့ကျွမ်းသော မုဆိုးသားဖြစ်ပါက ထိုသို့နေရာယူလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

ထင်ရှားလွန်းသော မြင်ကွင်းတွင် ထိုသို့အထီးတည်းနေရာယူကာ ရန်သူကို မြင်တွေ့စေခွင့်ပြုလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

လောမိကနှင့် ဒိဗ္ဗတို့သည် သားရဲကို တိုက်ခိုက်ရန်သာ စိတ်စောနေကြပြီး လေညှာလေအောက်ကို လည်းကောင်း၊ မြင်ကွင်း၏ နေရာ အခင်းအကျင်းကိုလည်းကောင်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန် မေ့လျော့နေကြသည်။ ရန်သူကို မိမိက မတွေ့ရဘဲ ရန်သူကသာ မိမိကို မြင်နေစေသည့် အန္တရာယ်ကြီးသောအနေအထားဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူတို့ သတိမထားမိကြ။

‘တောအုပ်ထဲမှာ ဝံဟာ နေရာအနံ့ လျှောက်သွားနေပြီလား၊ မသိဘူး၊ သစ်ကိုင်းကျိုးသံတွေက နေရာတိုင်းမှာ ပေါ်နေတယ်’

ဒိဗ္ဗက သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများဆီသို့ ကြည့်၍ပြောသည် လောမိကက လုံတို့ကို ဖြုတ်ယူကာ လှံသွားကို စမ်းသပ်ရင်း

‘တစ်ပင်ကနေ တစ်ပင်ကူးပြီး အစာစားနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဝံတွေဟာ ကြို့ပင်နဲ့အခေါက်ကိုခွာပြီး အထဲမှာ အုံ့နေကြတဲ့ ပိုးပရွက်တွေကို ရှာစားတတ်တယ်လို့ပြောကြတယ်’

‘အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုကြားနေရတဲ့အသံအတိုင်းဆိုရင် ဝံတစ်ကောင်တည်းမှ ဟုတ်ရဲ့လားမသိဘူး’

‘ကျားသစ်ကကော၊ ဘယ်ရောက်နေသလဲ’

‘ကျားသစ်ကတော့ သစ်ပင်တစ်ပင်ပင်ပေါ်မှာ ပုန်းနေမှာပေါ့၊ အခုအချိန်မှာတော့ ငါတို့ဟာ အသံကြားနေရတဲ့ ဝံကိုပဲ အဓိကထား...’

လောမိက၏ စကားမဆုံးခင်မှာပင် ရန်သူသားကောင်သည် လက်ယာဘက်ယွန်းယွန်း သစ်ပင်ထက်ဆီတွင် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော ကြို့ပင်ကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်း မြောင်းမြောင်းကျိုးကျသွားပြီးနောက်၊ အခြားအပင်များပေါ်သို့ လဲကျသွားရာတွင် ကျိုးပဲ့ကြွေမွဲသံများ အဆက်မပြတ်ပေါ်ထွက်လာကာ စိမ်းညိုညိုသစ်ရွက်များအကြားမှ မည်းနက်သော ကိုယ်လုံးကြီးကို အထင်အရှားတွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

‘ဒိဗ္ဗ...ဟိုမှာ...ဝံ’

‘အေး...ဟုတ်တယ်၊ လိုက်ကြစို့’

နှစ်ယောက်သား ကျောက်တုံးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ကြို့ပင်တောအုပ်ဆီသို့ ပြေးသွားကြသည်။ လဲကျနေသော ကြို့ပင်ခြောက်များ၊ သစ်ကိုင်းကျိုးများကို

www.burmeseclassic.com

တဟုန်ထိုး ခုန်ကျော်သွားကြသည်။ တောစပ်အဝင်တွင် ဒိဗ္ဗပြေးသွားသောလမ်းကြောင်း၌ သစ်လုံးသစ်ခက်များက ပို၍ ရှုပ်ထွေးသဖြင့် ခရီးဖင့်နေသည်။ လောမိက ပြေးဝင်သော လမ်းကြောင်း၌မူ သစ်လုံးများလည်း ရှင်းလင်းသည့်အပြင် လောမိက ကျောက်တုံးများပေါ်မှတစ်ဆင့် ခုန်ကျော်သွားနိုင်သောကြောင့် အလွန်ဦးစွာ ရောက်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဝံနှင့် စတင်ရင်ဆိုင်မိသူမှာလည်း လောမိက ဖြစ်သည်။ လောမိက၏ အနီရောင်ကိုယ်ကျပ်သည် နေရောင်အောက်တွင် သားတစ်တစ်ခုလို တောက်ပနေသည်။ ကြို့ပင်ခွဆုံဝေါ်မှ ဝံကလည်း လောမိကကို မြင်သွားကာ အနီရောင်၏လှံဆောင်ချက်ကြောင့် မာန်ဖီ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

‘ဒိဗ္ဗ...ကျားသစ်ကိုပဲ စောင့်ကြည့်တော့၊ ဝံကို ငါရအောင်လိုက်မယ်’

လောမိက က အော်ပြောရင်း ဝံရှိရာ ကြို့ပင်အောက်သို့ဝင်ပြီး လေးညှို့ကိုဆွဲလိုက်သည်။ သစ်ကိုင်းများရှုပ်ထွေးနေသောကြောင့် ပစ်ကွင်းသည် မသဲမကွဲ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် သစ်ရွက်များက ဝံလှုပ်ခါသောကြောင့် တဖြောဖြောကြွေကျပြီး ဖြစ်သဖြင့် ဝံကိုမူ အတိုင်းသား တွေ့နေရသည်။

သစ်ကိုင်းများ ရှုပ်ထွေးကာဆီးနေသည့် ပစ်ကွင်းကို အရှင်းဆုံးနေရာရအောင် လောမိကသည် ကြို့ပင်ကိုလှည့်ပတ်ရှာဖွေသည်။ ဝံကလည်း သစ်ခွဆုံပေါ်မှနေ၍ လောမိကကို လှည့်ပတ်ရင်ဆိုင်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သစ်ရွက်များ ကျပါသွားသောနေရာကိုရသည်နှင့် လောမိကသည် ညှို့ကို အားကုန်ဆွဲကာ မြားတံကို လွှတ်လိုက်သည်။

သစ်ခက်များအကြားမှ မြားတံထိုးတက်ပျံသန်းသွားသည်။ ဝံ၏လက်မောင်းသို့ ဝင်စွဲသည်။ သို့သော် လူသုံးယောက်စာမျှကြီးမားထွားကျိုင်းသော ဝံ၏ အမွှေးအမှင်များကြောင့် မြားသည် မထိရောက်။ ဝံသည် လက်မောင်းသို့စိုက်ဝင်လာသောမြားတံကို ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ဒေါသကြီးစွာ အော်ဟစ်သည်။ အနီးရှိ သစ်ကိုင်းများကို ရိုက်ပုတ်ချိုးဖဲ့ပစ်သည်။

လောမိက နောက်ထပ်မြားတစ်စင်း လွှတ်ပြန်သည်။ ဒုတိယမြားကမူ လွဲချော်သွားသည်။ ပင်စည်တွင် ဝင်စိုက်သောမြားကိုနှုတ်ယူကာ ဝံသည် အပိုင်းပိုင်းချိုးဖဲ့လိုက်ပြီးနောက် မွေးမွေးဖြူသောအစွယ်ကြီးများကိုထုတ်ကာ သစ်ခွဆုံမှ ဆင်းလာသည်။

နီရဲသောခံတွင်းထဲမှ ချွန်မြဲသော အစွယ်ကြီးများကို လောမိက လှမ်းမြင်

လိုက်ရသည်။ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားသော်လည်း ဝံကို သစ်ပင်ပေါ်တွင်ရှိနေလျက် ရင်ဆိုင်ရခြင်းထက် မြေပြင်တွင်ရင်ဆိုင်ရခြင်းက ပို၍ ထိရောက်မည်ဟု သတိရလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် သစ်ကိုင်းတစ်ခုဖြင့် ဝံကိုပစ်ပေါက်ကာ ကြို့ပင်ရင်းမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

ဒေါသထွက်နေသော ဝံသည် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်မှန်သမျှကို တွန်းတိုက်ချိုးဖဲ့ကာ လောမိကနောက်သို့လိုက်ရန် ကြို့ပင်ပေါ်မှ တစ်ဟုန်ထိုးဆင်းလာသည်။

‘လောမိက...သတိထား’

‘ကျောက်တုံးတွေရှိရာကို ငါ များခေါ်နေတယ်’

လောမိကက ဒိဗ္ဗကိုအော်ပြောရင်း ကန္တာရပင်ချုံပုတ်ကြီးများဆီသို့ ပြေးသည်။ ဝံက မာန်ဖီအော်ဟစ်လျက် လိုက်လာသည်။

မြင်ကွင်းရှင်းလင်းသောနေရာသို့ ရောက်လာသည်။ လောမိက က လှံရှည်ကိုအသုံးပြုတိုက်ခိုက်ရန် အကွက်အကွင်းကောင်းသောနေရာကိုယူသည့်အနေဖြင့် ကျောက်တုံးကြီးတစ်ခုဆီသို့ ခုန်ကူးလိုက်သည်။

‘လောမိက...’

ဒိဗ္ဗ၏အော်သံနှင့်အတူ လောမိကသည် ခြေချော်ကျသွားလေသည်။ ဝံကို မျက်ခြေအပြတ်မခံဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထားကာ နောက်ဆုတ်ရင်းပြေးရသောကြောင့် လောမိက မထိန်းနိုင်တော့။

ကျောက်တုံးကြီးများအကြား ကန္တာရချုံများထဲသို့ လောမိက လိမ့်ကျသွားချိန်တွင် ဝံသည် လက်သည်းများကို ဖွင့်ထုတ်ကာ မာန်ဖီလျက် ပြေးဝင်သွားသည်။

‘ဟေး...ဟေး’

ဒိဗ္ဗသည် ဝံကို မိမိထံအာရုံရောက်စေရန် အော်ဟစ်ရင်း အနီးဆုံးသစ်လုံးရှိရာသို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။

ဒိဗ္ဗ၏ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီအရောင်မှာ ရေညိုရောင်ဖြစ်သည်။ ခွဲခြောက်သော သစ်လုံးများပေါ်တွင် ဒိဗ္ဗ၏ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံသည်လည်း ထင်းခနဲဖြစ်နေသည်။ ဝံသည် ဒိဗ္ဗဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဒိဗ္ဗက လှံတိုဖြင့်ပစ်ခိုက်သည်။ လှံတိုက ဝံ၏လက်ပြင်ကို ဝင်စွဲသည်။ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သောအသံက တောထုပ်တစ်ဝိုက်တွင် ဟိန်းထွက်သွားသည်။

လှံတို တန်းလန်းစွဲလျက်ကပင် ဝံသည် ဒိဗ္ဗကို ရင်ဆိုင်ပြန်သည်။ မိမိ

တွင် ရန်သူနှစ်ယောက်ရှိနေပြီကို သိသွားသော ဝံ့မှာ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်ပြီး ဒီဗွတ်သို့ ခုန်အုပ်ရန် အရှိန်ပြင်းစွာပြေးသွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကြို့ပင်တောအုပ်အစပ်ရှိ သစ်ငုပ်တို့ပေါ်မှ ကျားသစ်ဟိန်းသံ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

အခြေအနေက ရှုပ်ထွေးသွားပေပြီ။ သစ်ငုပ်တို့ပေါ်မှ ကျားသစ်သည် အဆက်မပြတ်ဟိန်းလျက် လူသားနှစ်ယောက်နှင့် ဝံ့တို့၏ တိုက်ပွဲကိုကြည့်ရင်း သွေးဆာလျက်ရှိသည်။ ဝံ့ကလည်း ဒီဗွတ်ကို ခုန်အုပ်၍ရိုက်ဖဲပစ်ရန် ဟန်ပြင်နေရင်းမှ ကျားသစ်ကို တွေ့သွားပြန်သည်။

ဝံ့က ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေချိန်ဝယ် ကျားသစ်သည် ခေါင်းခဲအသံနက်ကြီးဖြင့်အော်ကာ အဓိကထားပြီးတိုက်ခိုက်ရမည့်ရန်သူကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ကျားသစ်သည် ဝံ့ကို မတိုက်ခိုက်။ ဒီဗွတ်အပေါ်သို့ ခုန်အုပ်ရန် လက်မောင်းအိုးကြီးများကို ညှစ်ထုတ်လျက် လက်သည်းချွန်များကို သစ်ငုပ်တွင်ခြစ်နေသည်။

‘ဒီဗွတ်...သတိထား’

ဝံ့နှင့် ရင်ဆိုင်နေရင်းက ကျားသစ်ကို တွေ့လိုက်သောအခါ ဒီဗွတ်လည်း ရုတ်တရက် တွေ့သွားသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် မိမိအန္တရာယ်ကို သိသွားသည်။ ဝံ့နှင့်ကျားသစ်တို့အကြားတွင်ရှိနေသောကြောင့် မိမိသည် အကြီးဆုံးအန္တရာယ်တွင်းသို့ ကျရောက်နေပြီ။

ထိုအခါအနေကို ကန္တာရပင် ဆူးချုံများအကြားမှ လောမိကသည် ခွဲခြားနားလည်ခွင့်ရသွားသည်။ ဝံ့သည် လူသားနှစ်ယောက်နှင့်ကျားသစ်တစ်ကောင်ကို ဆက်တိုက်တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မည်သူ့ကို တိုက်ခိုက်ရမည်မသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျားသစ်ကမူ ပါးနပ်ကောက်ကျစ်စွာဖြင့် ဒီဗွတ်တစ်ဦးတည်းကိုသာ ခုန်အုပ်တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်နေသည်။

လောလောဆယ်တွင် ကျားသစ်သည် အဓိကအန္တရာယ်၊ အနီးကပ်ဆုံးရန်သူ။

အစွယ်များကိုပြီးလျက် ကျားသစ်က ဒီဗွတ်အပေါ် ခုန်အုပ်သည်။ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလိုပင် ဖြစ်သည်။ ဆူးပင်များအကြားမှ လောမိက က ဒူးထောက်ထိုင်လိုက်ရင်း လှံရှည်ကို ကျားသစ်ထံသို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ လှံရှည်က ကျားသစ်၏လက်ပြင်ကို တည်မတ်စွာ ဝင်စွဲသည်။ လေထဲတွင် ခုန်ပွဲကျလာချိန်၌ လှံရှည် ဝင်စွဲခြင်းဖြစ်သည်။

ကျားသစ်သည် ဒီဗွတ်မရောက်တော့ဘဲ နာကျင်စွာ မြည်ဟိန်းလျက် အခြေကလွှားလွင့်ကျလာသည်။

ကျားသစ် လွင့်စဉ်ကျသွားသောနေရာမှ ဝံ့၏အနီးတွင်ဖြစ်သည်။ ပို၍ ရှုပ်ထွေးသောတိုက်ပွဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျားသစ်သည် အနီးတွင်တွေ့ရသော ဝံ့ကိုပင် သဲကြီးမဲကြီးတိုက်ခိုက်တော့သည်။ လှံရှည်ကမူ ကျားသစ်လက်ပြင်မှ ပြုတ်ကျသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဝံ့ကလည်း လူသားနှစ်ဦးကို မေ့လျက် ကျားသစ်ကိုသာ ရင်ဆိုင်တော့သည်။

ဝံ့ရော ကျားသစ်ပါ ဒဏ်ရာရထားကြလေရာ နှစ်ကောင်စလုံး၏ခေါ်သောအမြင့်ဆုံး ခက်ထန်ပေါက်ကွဲလျက်ရှိသည်။ တောသည် သိမ့်သိမ့်ညံ့ညံ့သွားသည်။ သားရဲကြီးနှစ်ကောင်၏တိုက်ပွဲမှာ ကြောက်မခန်းလိလိဖြစ်သည်။ မိမိအသက်ကို ကာကွယ်သောတိုက်ပွဲမဟုတ်။ ရန်သူ၏အသက်ကို သတ်ဖြတ်ရန်သာ အားထုတ်သောတိုက်ပွဲ၊ အသေအကြေတိုက်ခိုက်သည့် ရင်ဆိုင်ပွဲဖြစ်သည်။

လောမိကနှင့် ဒီဗွတ်တို့သည် ဝံ့နှင့်ကျားသစ်တို့၏ ကြောက်စရာတိုက်ပွဲကို ကြည့်ရင်း ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးရန်ကို မေ့နေကြသည်။ ဝံ့၏ပြင်းထန်သောရိုက်ပတ်ချက်များကြောင့် ကျားသစ်သည် မကြာခဏ လွင့်စဉ်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်း ပြန်ထကာ ဝံ့၏လည်ပင်းကို ခုန်အုပ်ကိုက်ခဲသည်။ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ဖက်တွယ်သတ်ပုတ်ရင်း သစ်လုံးများ၊ ကျောက်တုံးများ၊ ဆူးချုံများအကြားသို့ အထွေးလိုက် ကျသွားကြသည်။

တောတစ်ခုလုံးမှာ ဝံ့အော်သံ၊ ကျားဟိန်းသံများဖြင့် သွက်သွက်ခါနေပြီ ဟုထင်ရသည်။ လဲပြိုသွားသော သစ်လုံးများ၊ ပဲ့စဉ်သွားသော ကျောက်တုံးများကလည်း နေရာတိုင်းမှာ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည်။

‘ဒီဗွတ်...’

တိုက်ပွဲသံကို ကျော်လွန်နိုင်ရန် လောမိက အော်ပြောရသည်။

‘နှစ်ကောင်စလုံးကို တိုရ်အောင်လုပ်မယ်’

‘ဟုတ်တယ်’

ဒီဗွတ်မှာ သားရဲတိရစ္ဆာန်ရိုင်းကြီးနှစ်ကောင်၏ တိုက်ပွဲကို ကြည့်ရင်း သွေးဆူလွန်းသဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုက်ထားရာမှ သွေးစများပင် စို့နေသည်။

‘တို့ ဘယ်ကောင်ကို အလျှင်တိုက်မလဲ’

ရွေးနေလို့ မရတော့ဘူး၊ သူတို့ချင်းလဲ ရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ တို့က နောက်

ကနေဝင်ပြီး မိတဲ့အကောင်ကိုသာ ခုတ်ကြည့်

နှစ်ယောက်စလုံးတိုင်ပင်ထားသည့်အလား ခါးစည်းသားရေပြားတွင် ခိုထားသော ပုဆိန်ကို ထုတ်လိုက်ကြသည်။

‘ဒီဗွဲ သတိထားဝင်’

‘အေး၊ မင်းလဲ သတိထားဝင်’

တိုက်ပွဲသည် အရှုပ်ထွေးဆုံးအဆင့်သို့ရောက်သွားလေသည်။ ဒီဗွဲနှင့် ဇလာမိကတို့က ဝံနှင့်ကျားသစ်တို့၏တိုက်ပွဲတွင် အကွက်ကောင်းကိုစောင့်ကာ အမိအရ ဝင်ခုတ်ကြသည်။ သို့သော် ပုဆိန်ချက်များက မထိရောက်။ ဝံနှင့်ကျားသစ်တို့သည် တစ်ကောင်တစ်ကောင် ကိုက်ခဲသတ်ပုတ်ရင်းဖြင့် ရန်သူလူသားနှစ်ယောက်တို့အား လှည့်၍ရင်ဆိုင်ရပြန်သည်။

ရှုပ်ထွေးကြမ်းတမ်းသော အခြေအနေသည် တိုက်ရင်းခိုက်ရင်းဖြင့် ဝင်ပြောင်းလဲသွားသည်။ ကျားသစ်က ဝံကိုခဲရန် လွှားခနဲခနဲအုပ်တော့၊ ဝံက လက်ဝဲဖြင့်ရိုက်ပုတ်လိုက်ရာ ကျားသစ် လွင့်စဉ်သွားသည်။ ကျားသစ်ကျသွားသောနေရာမှာ ကျောက်ချွန်များရှိသဖြင့် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရသွားသည်။ နာကျင်စွာ ဟနိုးပောက်လိုက်သောအသံက ပဲ့တင်ဟည်းနေသည်။

ကျားသစ်အရေးနိမ့်တော့မည်ကိုသိသည်နှင့် ဇလာမိကနှင့် ဒီဗွဲတို့သည် ဝံကိုမဲ၍ တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

ကျားသစ်ကို အပြီးတိုင် သတ်ပုတ်ရန်ပြင်ပြီးမှ ဝံသည် လူသားရန်သူနှစ်ယောက်ကို သတိရသွားပြီး သွေးစွန်းနေသော လက်သည်းချွန်ကြီးများကိုဖွင့်ကာ လှည့်ဝင်လာသည်။ ဤတွင် ဝံ၏နောက်ကျောဘက်၌ နီးကပ်စွာ ရှိနေသည့် ဒီဗွဲသည် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သော ဝံ၏လက်သည်းစာ မိသွားသည်။ ဒီဗွဲ၏ပခုံးမှ အသားစိုင်အချို့ ဝံ၏ လက်သည်းကြားတွင် ပါသွားသည်။ ဒီဗွဲ၏စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကို ကြားရသောအခါ ဇလာမိကသည် ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့။

အပေါ်စီးရနေသော ကျောက်တုံးပေါ်မှ ဝံပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းကာ ဝံ၏လည်ကို ဂုပ်၊ ကျောပြင်၊ လက်ရုံးများကို ပုဆိန်ဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာ ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ခုတ်လေသည်။ အငိုက်မိသွားသော ဝံသည် အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ရင်း ဇလာမိကကို ခါချသည်။ သို့သော် ဇလာမိကကား လူစိတ်ပျောက်သလိုဖြစ်နေပေပြီ။

ဇလာမိက၏ခုတ်ချက်များ တဖြည်းဖြည်း နှေးကွေးလာသည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး သွေးများဖြင့် မြင်မကောင်း။ ဝံမှာလည်း ပြင်းထန်သော ပုဆိန်ဒဏ်ချက်

များဖြင့် တဖြည်းဖြည်းညွတ်ကျလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သွေးသံရဲရဲဖြင့် ဝံသေသွားသည်။ လဲမကျမီတွင် ဝံသည် ရှိသမျှအားကိုသုံး၍ ခါထုတ်လိုက်ပြန်ရာ ဇလာမိက လွင့်စဉ်သွားပြန်သည်။

ဇလာမိက လွင့်ကျသွားသောနေရာမှာ ကျောက်စွန်းများအနီး ကျားသစ် နေသောအရပ်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျားသစ်သည် ကျောက်စွန်းများအပေါ်မှအ၍ အနီးရှိကျောက်ဆောင်ငယ်တစ်ခုပေါ်သို့ တက်နေချိန်ဖြစ်သည်။ မိမိအနီးသို့ ကျလာသော ဇလာမိကကို တွေ့လိုက်သောအခါ ကျားသစ်သည် ပြင်းထန်သော နာကျင်မှု၊ ထို့နောက် အဆုံးစွန်သောဒေါသဖြင့် ရန်သူကို အသေကိုက်ခဲရန် ကျောက်တုံးပေါ်မှ အားယူပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ကျားသစ် မာန်ဖီအော်ဟစ်လိုက်သံမှာ မိမိ၏နောက်ဆုံးအချိန်တွင် ရန်သူ၏ အသက်ကိုပါ တစ်ပါတည်းခေါ်ဆောင်သွားတော့မည့်အသံမျိုး။

ဇလာမိကမှာမူ လွင့်စဉ်ကျသွားသောအထိဖြင့် ကျောက်စွန်းများအနီးမှ ဆေးနိုင်တော့။ သွေးနီရောင်လွှမ်းနေသော မြင်ကွင်းထဲတွင် ကောင်းကင်ပြာကို နောက်ခံထားလျက် သူထံ ခုန်အုပ်ကိုက်ခဲတော့မည့် ကျားသစ်၏ခံတွင်းကို အတိုင်း သားကြည့်နေရုံမျှအပ ဇလာမိက ဘာမှ မလှုပ်နိုင်တော့။ ပုဆိန်မှာလည်း ဝံပုတ်ထုတ်လိုက်စဉ်ကတည်းက လွင့်ကျသွားခဲ့ပေပြီ။

နောက်ဆုံး အင်အားကို စုစည်းလျက် ကျားသစ်သည် ကျောက်တုံးပေါ်မှ လွှားခနဲ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ သို့သော် ကျားသစ်သည် ဇလာမိကဆီသို့ ရောက်မလာတော့ချေ။

‘ဇလာမိက...’

ဒီဗွဲ၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံမှာ သူပစ်လွှတ်လိုက်သော လှံတိုနှင့်တစ်ချိန်တည်းလိုလိုပင် ဖြစ်သည်။ လှံတိုသည် လေထဲမှာ ဝဲကျလာသော ကျားသစ်၏ ရင်ဆုံးဘက်တွင် ဝင်ခဲ့သည်။ ဒီဗွဲ၏လှံချက်သည် ပခုံးပေါ်၌ ဒဏ်ရာရထားသော ကျားသစ်ကို တားဆီးနိုင်လောက်အောင် ချက်ကောင်းကိုမစွဲ။

ကျားသစ်သည် ဒီဗွဲ၏လှံချက်ကြောင့် မဟုတ်သော်လည်း လေထဲတွင် ကစဉ်ကလျှားဖြစ်သွားကာ ဇလာမိကထံမရောက်မီမှာပင် ကျောက်တုံးတစ်ဘက်ဆီသို့ ကားခနဲ ကျသွားတော့သည်။ ကျားသစ်၏လက်ပြင်တွင် မြားတံတစ်ချောင်း အစုံအရံဝင်စိုက်နေသည်။ ထိုမြားတံမှာ ကြိုပင်တောအုပ်ဆီမှ မုဆိုးကြီးပစ်လွှတ်လိုက်သော ဒူးလေးမြားတံဖြစ်သည်။

တော၏တိုက်ပွဲလည်း ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

အခန်း [၁၇]

တောလုံးဆူသောတိုက်ပွဲသံများကြောင့် နွေသည် တောင်စောင်းအတိုင်း တက်ကာ ရေတံခွန်စခန်းဆီသို့ ပြေးလာခဲ့သည်။ လက်စမသတ်ရသေးသော ယုန်ကားချပ်ရှေ့တွင် တုန်လှုပ်နေသည့် သုန္ဒရီကို တွေ့ရသည်။

‘နွေ... သူတို့နှစ်ယောက်...’

ကြုံပင်တောအုပ်ရှိရာသို့ ညွှန်ပြရင်း ကတုန်ကရင်ဖြစ်နေသည့် သုန္ဒရီ၏ ခါးကို နွေက ဖက်ထားလိုက်သည်။ သုန္ဒရီကို အားပေးနှစ်သိမ့်ရန် သတိရသော်လည်း ကိုယ်တိုင်ကပင် စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြစ်နေသောကြောင့် အားပေးစကားမဆိုမိ။

မန်ဖီဟိန်းဟောက်သံများ၊ လဲပြီသံများ မသံမကွဲ စူးစူးဝါးဝါးဆော်သံများ ဗလုံဗထွေးထွက်ပေါ်နေသော တောအုပ်ဆီသို့သာ နှစ်ယောက်သား လှမ်းကြည့်နေမိကြသည်။ ထိုအသံများသည် တစ်ခဲနက် တောလုံးညံ့သွားပြီးသည်၏နောက် ကျားသစ်ဟိန်းသံတစ်ချက် နောက်ဆုံးပေါ်လာကာ ငြိမ်သက်သွားသည်။

‘သူတို့ ဒုက္ခတွေ့နေကြပြီ နွေ’

နွေက ဘာမှမပြောဘဲ သုန္ဒရီကိုတွဲလျက် ရေတံခွန်စခန်းမှ ဆင်းရန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကညင်ပင်တောစပ်ဆီမှ အသံများကို ကြားလိုက်ရပြီး အမဲလိုက်အဖွဲ့၏ လမ်းပြမှဆိုးကြီး ထွက်လာသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ နောက်လိုက်မှဆိုးနှစ်ဦး၏ ပခုံးထက်တွင် ဇလောမိကနှင့် ဒိဗ္ဗတို့သည် သွေးသံရဲရဲဖြင့် ပါလာကြလေသည်။

ရေတံခွန်အောက်ခြေ ကျောက်ဖျာတစ်ချပ်ပေါ်သို့ ဇလောမိကနှင့် ဒိဗ္ဗတို့ကို

လိုက်ကြသည်။

‘ဘုရား... ဘုရား... သူတို့...’

သုန္ဒရီက နွေလက်ထဲမှ ရုန်းထွက်ကာ ကျောက်တုံးများ၊ ကျောက်ဖျာတုံးတိုင်း တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဆင်းသွားရာ နွေလည်း နောက်မှပြေးဆင်းရင်း ခြောက်ခဲ့သည်။ မုဆိုးများက ဇလောမိကနှင့် ဒိဗ္ဗတို့၏ ဒဏ်ရာမှသွေးများကို ရေဖြင့် ကြောသုတ်သင်ပေးနေကြသည်။

‘သေတော့ မသေနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒဏ်ရာတွေကတော့ အကြီးအကျယ်ရထားကြတယ် သခင်မလေး’

မုဆိုးကြီးက လှမ်းပြောနေစဉ် သုန္ဒရီသည် မုဆိုးကို တွန်းဖယ်လျက် ကျောက်ဖျာပေါ်ရှိ ဒိဗ္ဗထံသို့ ပြေးသွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် နွေကလည်း ဇလောမိက၏ ခြေတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

နွေက ဇလောမိကကို ရင်ခွင်တွင်ပွေ့ကာ သစ်မြစ်ရည်များကို ဒဏ်ရာများပေါ်သို့ ညှစ်ချသည်။ ဇလောမိကသည် လုံးလုံးလျားလျားပင် သတိလစ်နေဆဲရှိလေသည်။

‘မုဆိုးကြီး... သူတို့ကိုတင်ခေါ်သွားဖို့ ထမ်းစင်တစ်ခုစီ လုပ်ပါ၊ လှုပ်လှုပ် ချောင်းရှိနေရင် သွေးထပ်ထွက်လာလိမ့်မယ်’

‘ကောင်းပါပြီ... သခင်မလေး’

ရေတံခွန်စခန်းမှ ထွက်ခွာလာချိန်တွင် နေလုံးသည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထွတ်၏ နောက်သို့ နှစ်မြှုပ်စပြုနေပြီဖြစ်သည်။ တောအုပ်အစပ်တွင် မြင်းများကို စောင့်ရင်းကျန်ရစ်ခဲ့သော ရဲမက်များလည်း ရောက်လာကြသည်။ ဒိဗ္ဗနှင့် ဇလောမိက တို့သည် ထမ်းစင်များပေါ်တွင် မေ့မြောလျက်ပါလာကြသည်။

အင်ကြင်းတောအုပ်ကိုဖြတ်ပြီးချိန်တွင် တောသည် အမှောင်ရိပ်သမ်းနေပြီ။ ရဲမက်များက ကညင်ဆီမီးတုတ်များကို မီးရှို့လိုက်ကြသည်။ အမဲလိုက်အဖွဲ့သည် တိတ်ဆိတ်စွာပင် တောထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

မုဆိုးကြီးသည် ဒူးလေးကိုထမ်းလျက် နောက်ဆုံးမှလိုက်ပါလာသည်။ မုဆိုးကြီး၏ အတွေးထဲတွင် ကြောက်စရာကောင်းသောတိုက်ပွဲကို မြင်ယောင်လျက်ရှိသည်။ ဝံ၊ ကျားသစ်နှင့် မင်းပျိုမင်းလွင်နှစ်ဦးတို့၏ ရှုပ်ထွေးကြမ်းတမ်းသော တိုက်ပွဲ၊ မိမိ၏ ဒူးလေးဖြားချက်သည် အချိန်မီလေးပင်ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ကျားသစ်သည် လဲကျနေသော ဘုရင့်သားတော်အပေါ်သို့

လုံးလုံးလျားလျား ကျရောက်သွားပေလိမ့်မည်။ ရာဇဂြိုဟ်၏ ဥပရာဇာအလောင်း အလျာသည် လက်မတင်ကလေး အသက်ချမ်းသာရာရသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မုဆိုးကြီးသည် ယခုမှပင် တန်လှုပ်သွားမိသည်။ နာဂဒါသဘုရင်မင်းမြတ် သည် အရဲကိုးလွန်းသော၊ စွန့်စားလိုစိတ်ပြင်းထန်လွန်းသော မင်းသားနှစ်ပါးကို အပြစ်မြင်မည်မဟုတ်။ အမဲလိုက်အဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော မိမိကိုသာလျှင် အမှုထမ်းပေါ့လျော့သည်ဟု မြင်ပေမည်။

ဇလာမိကနှင့် ဒိဋ္ဌတို့က အရှင်သခင်များပီပီ မိမိ၏တားမြစ်ချက်ကို မနာယူဘဲ ကြိုပင်တောအုပ်ဆီသို့ ထွက်သွားကြခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ဘုရင်မင်းမြတ် လက်ခံနားလည်အောင် လျှောက်တင်ဖြေရှင်းရတော့မည်။

မင်းသားနှစ်ပါးမူကား ရက်အတန်ကြာကုသခံ၍ အနားယူရန်မှတစ်ပါး အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ဖွယ်မရှိတော့။ အသက်အန္တရာယ်စိုးရိမ်ဖွယ်ရှိသူမှာ မိမိ သာဖြစ်သည်ကို မုဆိုးကြီးစဉ်းစားမိလာသည်။

တန်လှုပ်သောအတွေးများဖြင့် လိုက်ပါလာရင်း မုဆိုးကြီးသည် အမဲလိုက် အဖွဲ့၏ ရှေ့ဆုံးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကည်ဆီမီးတိုင်ကိုင်လျက် လမ်းပြ ခေါ်ဆောင်သွားသော ရဲမက်များနောက်တွင် ထမ်းစင်နှစ်ခု။ ထို ထမ်းစင်များဆား တွင် ကပ်လျက်လိုက်ပါသွားကြသော သမီးတော်နှစ်ပါးကို မီးရောင်တွင် မြင်လိုက် ရသည်။

မုဆိုးကြီး သက်ပြင်းရှိက်သည်။ ဘုရင်သမီးတော်နှစ်ပါးနှင့် အမတ်ချုပ် ကြီးသမီးတော် သုန္ဒရီတို့ကိုပင် အကူအညီတောင်းရပေတော့မည်။ လှပနုပျိုသော သမီးတော်လေးများအနေဖြင့် အဖြစ်မှန်ကို မိမိဘက်မှ လိုက်ပါကာကွယ်ပြောဆိုပေး နိုင်ပါက ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် အမတ်ချုပ်ကြီးတို့သည် မိမိကို ခွင့်လွှတ်ကောင်း ခွင့်လွှတ်ပေလိမ့်မည်။

မုဆိုးကြီး စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ သမီးတော်နှစ်ပါးသည် မိမိကို ကူညီလိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်လိုက်သည်။ ဤအတွေးနှင့်အတူ မုဆိုးကြီးသည် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိပန်ဖြင့် အံ့အားသင့်သွားပြီးမှ အသာအယာပြုံးမိသည်။

ဘုရင်မွေးစားသမီးတော် နှစ်ပါးနှင့် အမတ်ချုပ်ကြီး၏သမီးတော် သုန္ဒရီ တောတောင်နှင့်သားရဲတိရစ္ဆာန်များ၏သဘာဝကိုသာ မုဆိုးကြီး ကျွမ်းကျင်သည် မဟုတ်။ လူ့ဘဝတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှင်သန်ကြီးပြင်းခဲ့သော မုဆိုးကြီးသည် လူသားတို့၏သဘာဝကိုလည်း နှံ့စပ်သူဖြစ်သည်။

မိန်းမပျိုလေးနှစ်ဦးတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကို မြင်ယောင်လာသည်။ ဒဏ်ရာ အကြီးအကျယ်ရလာသော သားတော် ဇလာမိက နှင့် ဒိဋ္ဌတို့ကို ရေတ်ခွန်စခန်းဆီ သို့ ခေါ်ဆောင်လာကြစဉ်ကအဖြစ်ကို သတိရလာသည်။ ထိုစဉ်က မင်းသားနှစ်ပါး တို့၏အသက်အန္တရာယ်ကြောင့် အားလုံးထိတ်လန့်တန်လှုပ်ကာ သွေးပူနေခဲ့ကြသော ကြောင့် အားလုံးစွပ်ထွေးနေခဲ့သည်။

ယခုမှပင် မုဆိုးကြီး သွေးအေးအေးဖြင့် စဉ်းစားနိုင်လာသည်။

ကြီးကျယ်သောဒဏ်ရာများဖြင့် မင်းသားနှစ်ပါးကို မိမိတို့ရေတ်ခွန်စခန်း သို့ ခေါ်လာခဲ့စဉ်က သမီးတော် သုန္ဒရီသည် ဒိဋ္ဌဆီသို့ စိုးရိမ်တကြီး ပြေးကြည့် သည်။ ထိုအချိန်တွင် သမီးတော် နန္ဒာက သားတော် ဇလာမိကကို ပျော်ပျော်ပြုစု သည်။ ထို့နောက် တစ်ချိန်လုံးပင် သုန္ဒရီသည် ဒိဋ္ဌကိုလည်းကောင်း၊ နန္ဒာသည် ဇလာမိကကို လည်းကောင်း အနားမှမခွာတော့ဘဲ စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် ပြုစုကြသည်။

ယခု အင်ကြင်းတောမှထွက်ကာ နန်းတော်သို့ အပြန်လမ်းတွင်လည်း သုန္ဒရီသည် ဒိဋ္ဌ၏ထမ်းစင်အနီးမှ နန္ဒာသည် ဇလာမိက၏ထမ်းစင်အနီးမှ မခွာတမ်း လိုက်ပါသွားကြသည်။

နာဂဒါသဘုရင်မင်းမြတ်၏မျက်မှန်ဒေါသကိုတွေးတောထိတ်လန့်ကာ စိုးရိမ်သောကဖြင့် စိတ်များလေးလံနေသည့်ကြားထဲမှပင် မုဆိုးကြီးသည် ဒူးလေး ကို ပွတ်သပ်ရင်း ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

+ + +

နှင်းရည်ဆွတ်ထားသော အဝတ်စုံဖြင့် ဇလာမိက၏ နဖူးပြင်ထက်သို့ အသာအယာကပ်ရာမှ ဖယ်ရှားပေးလိုက်သည်။ ခတ္တိယန္တယ်ဝင် ဇာတ်မြင့်တို့၏ မဟာဆီ မဟာသွေးအရိပ်အယောင်များ ထင်ဟပ်လျက်ရှိသော ဇလာမိက၏ မျက် နှာပြင်ကိုလည်း မျက်တောင်မခတ်တမ်း စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

တိကျရှင်းလင်းသော နဖူးပြင်၊ စင်းဖြောင့်ပေါ်လွင်သော နှာတံ၊ ထူထဲ နက်မှောင်သည့် မျက်ခုံးများ၊ အနည်းငယ်သွယ်သယောင်ရှိသည့် မျက်နှာကျ၊ စိမ်းမြမြ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ တုတ်ခိုင်သောလည်ပင်း...

နန္ဒာသည် နှင်းရည်ဆွတ်အဝတ်စုံကို ဖယ်ရှားကာ နောက်ထပ်အဝတ် ပိုင်းတစ်ခုကို နဖူးထက်သို့ မတင်မိသေးဘဲ၊ ဥပရာဇာလောင်းလျှာ ဇလာမိက၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်မိပြန်သည်။

ဇလာမိကသည် သတိကောင်းစွာ မရချင်သေး။ သွေးထွက်လွန်ခဲ့သဖြင့်

www.burmeseclassic.com

ခွန်အားဆုတ်ယုတ်ကာ အများဝင်လျက် ရှိသည်။ အသက်အန္တရာယ်ကို မစိုးရိမ်ရတော့သည့်တိုင် အင်အားပြည့်ဖြိုးစွာ ကျန်းမာလာဖို့မှာမူ အချိန်ယူ၍ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် ကုသပြုစုပေးရပေဦးမည် ဖြစ်လေသည်။

ဘုရင့်သမားတော်ကြီး၏ စကားကို ဇန္တာ အမှတ်ရနေသည်။

‘သားတော်နဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ ဝံဟာ ကြုံပင်တောအုပ်မှာ အစာရှာစားနေခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဝံဆိုတဲ့ တိရစ္ဆာန်ဟာ ကြုံပင်အခေါက်တွေခွဲပြီး အထဲက ပိုးပုရွက်တွေ၊ ပဆပ်ယဏီတွေကို စားတတ်တဲ့သတ္တဝါပဲ၊ ဒါကြောင့် ဝံရဲ့ အစွယ်တွေ၊ လက်သည်းတွေနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အနံ့အပြားတွေမှာ ပိုးမွှားကောင်တွေနဲ့အတူ သစ်စေးတွေ၊ သစ်မှုန့်တွေက အလိမ်းလိမ်း ကပ်ငြိနေတတ်တယ်၊ တောထဲက ပိုးပုရွက်တွေဟာ အဆိပ်ရှိသတ္တဝါတွေပဲ၊ ဒီတော့ ဝံနဲ့လုံးထွေးသတ်ပုတ်ခဲ့ရတဲ့ သားတော်ရဲ့ဒဏ်ရာတွေမှာ အဆိပ်တွေဟာ ပျံ့နှံ့နေနိုင်တယ်’

စက်ရာထက်မှ လောမိကသည် တစ်ချက်လူးလွန်လှုပ်ရှားသည်။ သတိကား ကောင်းစွာ မရသေး။ မျက်စိအစုံက မှိတ်လျက်သားပင်ရှိသည်။ ဇန္တာသည် လောမိက၏နဖူးပြင်ပေါ်သို့ နှင်းရည်ဆွတ် အဝတ်ပိုင်းကို အုပ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် လောမိက၏ ခြောက်သွေ့နေသောနှုတ်ခမ်းများပေါ်သို့ ဆေးဘူးထဲမှ ဆေးရည်များကို အစက်ချပေးသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ စီးကျလာသောဆေးရည်များကို အသားအယာ သုတ်သင်ပေးသည်။

ရာဂဒါသဘုရင့်အမိန့်တော်ဖြင့် နန်းတွင်းသမားတော်ကြီးများသည် သားတော်အနီးတွင် အလှည့်ကျကြပ်မတ်ကုသပေးကြရသည်။ သမားတော်များက တစ်ယောက်ဝင်တစ်ယောက်ထွက်ဖြင့် အလှည့်ယူ ကုသပေးနေကြချိန်တွင် နေနေသည့် တစ်ချိန်လုံး ပြုစုပေးနေသူမှာ ဇန္တာဖြစ်လေသည်။

ဇန္တာသည် လောမိကအနားမှ မခွာတော့ပေ။

‘အရှင်သားအတွက် လိမ်းကျုံးဖို့ဆေးရည် လာပို့ပါတယ် ထိပ်ထား’

ရဲရွှေတော်တစ်ဦးက စက်ရာဆောင်တံခါးဝတွင် ရပ်လျက် လျှောက်တင်သည်။ ဇန္တာသည် ရဲရွှေတော်ကို ခေါင်းညိတ်ပြကာ ယူလာခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ရဲရွှေတော်၏အကူအညီဖြင့် လောမိက၏ ပခုံးနှင့်ရင်အုပ်ပေါ်မှ ဒဏ်ရာများကို ဆေးရည်လိမ်းပေးသည်။

အရှင်သားတော်အနီးမှာ ညဘက် စောင့်ဖို့ အိပ်ဖန်စောင့်ရဲမက်အဖွဲ့နဲ့ ကျွန်တော်မ အလှည့်ကျပါတယ်၊ ထိပ်ထား...ထိပ်ထား အနားယူ...’

‘မင်းတို့အားလုံး စက်ရာဆောင်တံခါးဝစင်ကြီးမှာစောင့်ကြ၊ ငါ့ကို အနားယူဖို့ ဘယ်သူက အမိန့်ပေးသလဲ၊ ခမည်းတော်ဘုရင်မင်းမြတ်ကလား’

ဇန္တာ၏ တင်းမာသောအသံကြောင့် ရဲရွှေတော်သည် ပြန်မပြောရတော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားသည်။

‘သူ့ရဲ့ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်ကင်းဖို့ အရေးကလွဲပြီး ဒီအချိန်မှာ ဘာအမိန့်တော်မှ အရေးမကြီးဘူး၊ ငါ့ကို အနားယူဖို့ ဘယ်သူမှလာပြီး မတိုက်တွန်းကြနဲ့’

ရဲရွှေတော်သည် ကိုယ်ကိုယ့်လျက် စက်ရာဆောင်တံခါးဝဆီသို့ ဆုတ်သွားလေသည်။

စက်ရာဆောင် လေသာပြတင်းမှ ခန်းဆီးစက် ဇန္တာ ဖယ်ရှားလိုက်သည်။ လရောင်နှင့် ပန်းရန်များက စက်ရာဆောင်ထဲသို့ စီးဝင်လာကြသည်။ ဇန္တာသည် ညောင်စောင်းအနီးတွင် ထိုင်လိုက်လေသည်။

လရောင်စီးဖြာကျနေသော လောမိက၏မျက်နှာပြင်ကို ဇန္တာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ပြင်းထန်သောဒဏ်ရာများဖြင့် လဲလျောင်းမိန်းစက်နေသူကိုကြည့်ရင်း ဇန္တာသည် တစ်စုံတစ်ရာကို နားလည်မိသလိုလို ခံစားနေရသည်။

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝ အရွယ်ကတည်းက မြေမှုန့်ကစားဖက်ဖြစ်ခဲ့သူ၊ စိတ်နှလုံးနူးညံ့သိမ်မွေ့သူ၊ သို့သော် စွန့်စားလိုစိတ်ရှိသူ၊ မြောင့်မတ်တည်ကြည်၍ ယောက်ျားပီသသူ...။

စက်ရာပေါ်မှ လောမိက၏မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ဇန္တာ၏ရင်တွင်း၌ လိပ်ပြာငယ်ကလေးများ အတောင်ပံဝဲခတ် ပျံသန်းနေသလိုလိုဖြစ်လာသည်။ လောမိကအပေါ်၌ မိမိဘယ်လောက်တွယ်တာနှောင်ဖွဲ့နေမိခဲ့သည်ကို မိမိကိုယ်တိုင်မသိခဲ့။ ယခုမှ တောတွင်းအမဲလိုက်ပွဲကို အကြောင်းပြု၍ တစ်စုံတစ်ခုကိုသိနားလည်ခွင့် ရလာခဲ့ပေပြီ။

ဤကမ္ဘာလောက၌ လောမိက အသက်ရှင်နေရေး၊ ဘေးကင်းရန်ကွာချမ်းမြေ့စွာရှိနေရေးမှလွဲ၍ မည်သည့်အရာမျှ အရေးမကြီးနိုင်ကြောင်း ဇန္တာ သိလာသည်။ စိုးရိမ်သောကသည် တစ်စုံတစ်ရာကို တစ်ပါတည်းသယ်ဆောင်လာသည်။ ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်ရခဲ့သော လောမိကအပေါ် ကြီးစွာသော ကရုဏာပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထိုကရုဏာ၊ ထိုသောကတို့သည် ကာလကြာမြင့်စွာကတည်းက ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိခဲ့လေသော သံယောဇဉ်တို့ကို ရိုက်ပုတ်နှိုးထစေခဲ့ကြပေပြီ။

လောမိကထံမှ လူးလွန် ညည်းညူသံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။

နွေက လောမိက၏လက်ကို ဖြေ့ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ မိမိ၏ လက်ဖဝါး ပြင်ဆီမှ နွေထွေးသောအတွေတို့နှင့်အတူ ခွန်အားများ၊ ထိုနောက် ထူးဆန်းသော ဝေဒနာများသည် လောမိကထံသို့ ကူးပျံ့စီးဝင်သွားလိမ့်မည်ဟု နွေကတွေးမိသည်။

‘လောမိက သတိရပြီလား ဟင်...’

ပါးပြင်နားကို ကပ်၍ တိုးတိမ်စွာမေးလိုက်သည်။

လောမိကသည် မျက်စိအစုံကိုမဖွင့်ဘဲ ညည်းညူနေသည်။

‘သိပ်နာနေသလား လောမိကရယ်...’

နဖူးပြင်ကို အသာအယာသပ်ပေးပြန်သည်။

‘အဆိပ်တွေ မပျံ့နှံ့ရအောင် နွေတို့ ကုသထားတယ်လေ’

လောမိက နှုတ်ခမ်းများလှုပ်လာသည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောရန်အား ယူနေသကဲ့သို့ရှိ၏။

‘ဘာပြောချင်သလဲ လောမိက၊ အနားမှာ နွေရှိတာပဲ၊ သတိရလာပြီမဟုတ် လား’

မိခင်တစ်ဦး၏ကြင်နာစိတ်၊ နှမငယ်တစ်ဦး၏ကရုဏာစိတ်တို့နှင့်အတူ နွေထွေးလျှက်ခွန်သော တွေးစေ့ယုယလှိမ့်စိတ်များဖြင့် နွေကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဒဏ်ရာ တစ်ခုခုရထားသလိုဖြစ်လာသည်။

‘ဘာပြောချင်သလဲ၊ ဟင်...လောမိက’

လောမိက၏နှုတ်ခမ်းများ ဖွင့်လာသည်။ နွေက နားကပ်၍ နားထောင် သည်။ လောမိက၏မျက်လုံးများကမူ မဖွင့်သေး။

‘လောမိက ကောင်းစွာသတိမရသေးကြောင်း နွေ သိလိုက်သည်။ ဒဏ်ရာ သက်သာစေရန် တိုက်ကျွေးထားသော ဆေးရည်များကြောင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျရင်း အမှောင်ထုထဲတွင် နှစ်မျောနေဟန်ရှိသည်။

‘ဘာပြောချင်လဲဟင် နွေရှိတယ်လေ’

လောမိက၏နှုတ်ခမ်း လှုပ်ရှားလာသည်။ မသဲမကွဲရေရွတ်သံတစ်ခု ထွက် ကျလာသည်။ တိုးတိမ် ပါးလျားလွန်းသော်လည်း ထိုအသံကို နွေ ကောင်းစွာ ကြားလိုက်ရလေသည်။ လောမိကသည် သတိကောင်းစွာမရသေးဘဲ ရေရွတ်နေ သည်။

‘သုန္ဒရီ...သုန္ဒရီ ရယ်...’

‘သုန္ဒရီ’

ညောင်စောင်း ကတ္တီပါပုံများကြားတွင် လဲလျောင်းနေသော ဒိဗ္ဗက လှမ်း မြင်လိုက်သည်။ ဒိဗ္ဗမှာ ကျန်းမာလာပြီဖြစ်သော်လည်း ဝံ၏ လက်သည်းစာမိသွား သော ပခုံးမှ ဒဏ်ရာကြောင့် အနားယူနေရဆဲ ဖြစ်လေသည်။

‘သုန္ဒရီ...’

ဒိဗ္ဗ၏ အသံမှာ အားနည်းနေဆဲပင်ရှိသေးသည်။ အနာကောင်းစွာ မကျက် သေးသောကြောင့် နူးညံ့သော ဝိုးစများဖြင့် စည်းနှောင်ထားရလေရာ ကိုယ်ကျပ် သင်တိုင်းကို မဝတ်နိုင်သေးဘဲ ဝတ်ရုံစဖြင့်သာ ပခုံးပြင်ကို ဖုံးလွှမ်းထားရသည်။

သုန္ဒရီသည် ဒိဗ္ဗ၏ ပခုံးသားများနှင့် ရင်အုပ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီးမှ မျက်လွှာ ချလိုက်လေသည်။ ထိုနောက် အိပ်မက်မှ နိုးထလာသည့်ပမာ ဒိဗ္ဗလဲလျောင်းနေ သော ညောင်စောင်းနားသို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

‘သုန္ဒရီ၊ မင်းတို့ စံအိမ်တော်မှာ ငါ နောက်ထပ် ဘယ်နှစ်ရက်ကြာအောင် နေရဦးမှာလဲ၊ အခုဆို ငါ့ဒဏ်ရာတွေ သက်သာလာပြီလေ၊ မင့်ခမည်းတော်အမတ် ချုပ်ကြီးကို ခွင့်တောင်းပြီး ငါ့အဆောင်တော်ကို ပြန်ချင်ပြီ’

ဒိဗ္ဗက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်လိုက်သဖြင့် ပခုံးပေါ်မှ ဝတ်ရုံစသည် ပြေ လော့ကျသွားသည်။ သုန္ဒရီက ဝတ်ရုံစကိုကောက်ယူကာ ဒိဗ္ဗ၏ပခုံးထက်သို့ လွှမ်း ပေးလိုက်သည်။

‘တောကောင်တွေနဲ့သတ်ပုတ်ပြီး ဒဏ်ရာတွေ ရလာပြီးကတည်းက မင့် စံအိမ်တော်မှာ ငါ ဆေးကုသခံခဲ့ရတယ်၊ အခု ငါ သက်သာလာပြီပဲ၊ သုန္ဒရီ ငါ့ကို...’

‘ဟင်အင်း၊ ကောင်းကောင်းကျန်းမာလာတဲ့အထိ ဒီမှာဘဲနေရဦးမယ်၊ ဘယ်မှမသွားရဘူး’

‘အဲဒါ...ဦးရီးတော်အမတ်ချုပ်ကြီးရဲ့အမိန့်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ဒိဗ္ဗရယ်၊ ခမည်းတော်ရဲ့အမိန့်မဟုတ်ပါဘူး’

‘ဒါဆိုရင် နန်းတော်ထဲက ခမည်းတော် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့အမိန့်လား’

‘ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့အမိန့်လဲ မဟုတ်ဘူး ဒိဗ္ဗ၊ ငါ့ခွင့်ပြုချက်မရမချင်း နင် ဘယ်မှမသွားရဘူး၊ နင် ဒီမှာပဲနေရမယ်၊ ကောင်းကောင်းကျန်းမာလာမှ နင်ကို သွားခွင့်ပြုမယ်၊ အဲဒါ...ငါ့အမိန့်ပဲ’

‘ဘာ...နင့်အမိန့်’

‘ဟုတ်တယ်၊ အမတ်ချုပ်ကြီးရဲ့ သမီးတော်သုန္ဒရီရဲ့အမိန့်’

‘အို အို...ရာဇဂြိုဟ်နေပြည်တော်ကြီးမှာ အမတ်ချုပ်ကြီးရဲသမီးတော်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို သူထားရာမှာ နေရမယ်ဆိုတဲ့အထိ အမိန့်အာဏာရှိသတဲ့လား’

ဒီဗွသည် လှောင်ပြောင်သံနှင့်ပြောကာ ညောင်စောင်းမှ လူးလဲထလိုက်သည်။ သို့သော် ဒဏ်ရာရထားသော ပခုံးဘက်ကိုထောက်မိသဖြင့် ညည်းညူကာ ကတ္တီပါမုများကြားသို့ လဲကျသွားလေသည်။

သုန္ဒရီသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စွာဖြင့် ဒီဗွကို ပွေ့ထူပေးလိုက်သည်။

‘တွေ့တယ်မဟုတ်လားဟင် ဒီဗွ၊ နင့်စိတ်ထဲကသာ ထက်သန်ပြီး စိတ်လိုက်မချ်ပါ လုပ်ချင်နေတာ၊ နင့်ဒဏ်ရာက ခွင့်မပြုဘူး’

‘ဒါပေမယ့် ဒီစက်ရာဆောင်ထဲမှာ၊ ဒီညောင်စောင်းပေါ်မှာ ငါ နောက်ထပ် မနေချင်တော့ဘူး၊ ငါ့ကို နင်က အမိန့်တွေတာတွေနဲ့ ချုပ်ချယ်ထားစမ်းပါနဲ့’

သုန္ဒရီ၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်ရွန်းစိုသွားသည်။

‘နင် အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဒီဗွရယ်၊ ငါက အမတ်ချုပ်ကြီးသမီးတော်ဆိုပြီး အမိန့်အာဏာနဲ့ နင့်ကို ချုပ်ချယ်ထားတယ်လို့ နင်တကယ်ပဲထင်နေသလားဟင်၊ ဒါဟာ...အမိန့်အာဏာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါဟာ...’

သုန္ဒရီ၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်သို့ နှင်းဆီရောင်များ ဖြတ်သန်းသွားလေသည်။

‘ဒါဟာ...စေတနာပါ၊ မေတ္တာ ကရုဏာပါ၊ အမိန့်အာဏာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘စေတနာ၊ မေတ္တာ ကရုဏာ’

ဒီဗွ လိုက်ပါရေရွတ်ရင်း တွေဝေသွားသည်။ ပြီးမှ ပြုံး၍ပြောသည်။

‘စေတနာ၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာကလဲ တင်းမာပြတ်သားနေပါလား သုန္ဒရီ’

‘တင်းမာပြတ်သားဖို့ကြံရင် တင်းမာပြတ်သားရမှာပေါ့၊ ဒီဗွ၊ ဒီစေတနာတွေ၊ ကရုဏာတွေ ခံယူမယ့်သူက မိုက်မိုက်ကန်းကန်းလုပ်ချင်သူလေ၊ တဖွတ်ထိုးလုပ်ချင်သူလေ၊ ဒါကြောင့် စေတနာ ကရုဏာရဲ့နောက်မှာ အမိန့်အာဏာသံပါလာရတာပေါ့’

ဒီဗွက ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ ပခုံးမှ ဒဏ်ရာကို အသာအယာပွတ်သပ်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးမိဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည်။ သုန္ဒရီ မိမိကို စူးစူးရဲရဲကြည့်နေကြောင်းကို ဒီဗွ မသိ။

‘ဇလာမိက သက်သာရဲ့လား သုန္ဒရီ’

‘သက်သာလာပြီ၊ နင်က ပန်းဒဏ်ရာနဲ့ ဒီမှာမထနိုင်တဲ့ရက်တွေတုန်းက ဇလာမိကဟာ သတိလစ်ပြီး အပြင်းအထန်ဖျားနေခဲ့တယ်၊ ဝံနဲ့လုံးထွေးသတ်ပုတ်ခဲ့တဲ့ဒဏ်ကြောင့် သူဟာ အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာရခဲ့ပြီး အဖျားသွေးလဲ ဝင်သွားတယ်’

‘အင်း...ငါ့ကို ဝံက ပုတ်ထုတ်လိုက်လို့ ငါလဲ လွင့်စဉ်ကျသွားရော ဇလာမိကဟာ လူစိတ်ပျောက်သလို ဖြစ်သွားပြီး ဝံကို သဲသဲမဲမဲတိုက်တော့တာပဲ၊ အဲဒီအချိန်က ဇလာမိကအတွက် ဝံဟာ တောရိုင်းအမဲကောင်တစ်ကောင် မဟုတ်တော့ဘဲ စစ်မြေပြင်က ရန်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားတယ်’

‘ကျောက်ခွန်တွေပေါ် သူ လဲကျသွားချိန် ကျားသစ်က ခန့်အုပ်လိုက်ချိန်မှာတော့ နင် သူ့အသက်ကို ပြန်ကယ်လိုက်နိုင်တယ်မဟုတ်လား ဒီဗွ’

‘ငါ့လိုတိုက် မထိရောက်ပါဘူး သုန္ဒရီရယ်၊ မုဆိုးကြီးရဲ့ဒူးလေးချက်ကြောင့် ကျားသစ်ဟာ လေထဲမှာပဲ လွင့်သွားတာပါ’

‘ဒါပေမယ့် ဇလာမိကအပေါ်ကို ကျားသစ်ရောက်မသွားအောင်တော့ နင်က ဟန့်တားနိုင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

ဒီဗွက ပြန်မပြောတော့ဘဲ ကတ္တီပါ မိုအုံးတစ်ခုပေါ်သို့ သက်သောင့်သက်သာ လှဲချလိုက်သည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိုက်ပွဲအပြီးမှာ ငါ့ဒဏ်ရာတွေကို နင် ဂရုတစိုက် ကုပေးတဲ့အတွက် နင့်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ သုန္ဒရီ၊ နင့်ကျေးဇူးတွေ ငါ့အပေါ်မှာ အများကြီးရှိနေပါပြီ’

‘ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဒီဗွရယ်၊ အဲဒီတောကတွင်းတိုက်ခိုက်ပွဲကြီးဆီက အသံတွေ တဝုန်းဝုန်းကြားလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ငါလေ ရေတံခွန်စခန်းမှာ ပန်းချီကားချပ်ရေးဆွဲနေရင်းကနေ နင့်အတွက်...ဟို...လေး၊ အဲ...နင်တို့နှစ်ယောက်အတွက်...’

စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ သုန္ဒရီ မျက်လွှာချသွားသည်။ နှင်းစက်ရည်များကို သောက်သုံးပွင့်အာလာသော အရုဏ်ပန်းလေးတစ်ပွင့်အပေါ်သို့ နံနက်ခင်းနေခြည်တစ်စ ကျရောက်သွားလေသည်။

‘ဒီဗွ...ခဏနားနေလိုက်ဦးနော် ငါ နင့်အတွက် အသားပြုတ်ရည်နဲ့ ဆေးသွားယူလိုက်ဦးမယ်’

အို...နေစမ်းပါဦး သုန္ဒရီရယ်၊ စကားပြောပါဦး၊ အဲဒီတုန်းက ငါနဲ့ဇလာမိ

ကတို့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ မေ့မြောသွားကြပြီးနောက်မှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ အသေ
အချာပြောပြစမ်းပါ။

‘ဟင့်အင်း...နောက်မှပြောပြမယ်’

တံခါးဝဆီသို့ သုန္ဒရီထွက်လာခဲ့သည်။ လျင်မြန်စွာလှုပ်ရှားနေသော
ခြေလှမ်းများကြောင့် ခါးစည်းကြီးစသည် သန်းခါလျက်ရှိလေသည်။ သုန္ဒရီ၏ပါးပြင်
မှာ ချက်ချင်း သွေးရောင်များ ယက်သမ်းသွားသည်ကို ဒိဗ္ဗမသိလိုက်။

‘သုန္ဒရီ’

တံခါးဝသို့အရောက်တွင် ဒိဗ္ဗက လှမ်းခေါ်သဖြင့် သုန္ဒရီ၏ခြေလှမ်းများ
တုံ့ရပ်သွားသည်။ သို့သော် ဒိဗ္ဗရှိရာသို့ လှည့်မကြည့်မိ။

‘သုန္ဒရီ...နင့်စံအိမ်မှာ ငါဆက်နေဆိုလဲ နေပါမယ်၊ ငါ့ကျန်းမာရေးအတွက်
နင်ခွင့်ပြုတဲ့အချိန်ကျမှ ငါထွက်ခွာပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအတွင်းမှာတော့ ငါ့ကို
တစ်ခုလိုက်လျောပါ သုန္ဒရီ၊ တစ်ခုတော့ ခွင့်ပြုပါ’

‘ဘာကို လိုက်လျောခွင့်ပြုရမှာလဲ’

နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ သုန္ဒရီက လှမ်းမေးလိုက်သည်။ မိမိ၏အသံ
တုန်ယင်လှုပ်ခတ်စွာ အဆုံးသတ်သွားသည်ကို သုန္ဒရီပြန်ကြားနေသည်။

‘ငါလေ...နွေအနုမတွေ့ရတာ ကြာပါပြီ၊ နွေကို တွေ့ချင်တယ်၊ သူ့ကို
ဒီခေါ်ပေးပါလားသုန္ဒရီ’

အခန်း [၁၈]

ရာဇဂြိုဟ်နေပြည်တော်ကြီးတွင် အတွင်းမြို့ အန္တောနာဂရနှင့် အပြင်မြို့
ဗဟိနာဂရဟူ၍ နှစ်ပိုင်းပိုင်းထားသည်။ အတွင်းမြို့တံတိုင်းနှင့် အပြင်မြို့တံတိုင်းကြား
လမ်းမကြီးသည်လည်း နန်းမြို့တော်ကို လေးဘက်လေးတန်မှ ပတ်လည်ဝန်းရံလျက်
ရှိလေသည်။

ထိုတံတိုင်းနှစ်ထပ်ကြားမှ လမ်းမကြီး၏ မြောက်ဘက်မျက်နှာပြင်ဗဟိုနေ
ရာတွင် ပို၍ကျယ်ပြန့်ရှည်လျားသော လမ်းမကြီး တစ်ခုသည် ဝေးလံသောအရပ်ဆီ
သို့တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ဖြောင့်တန်းတည်ရှိနေသည်။ ထိုလမ်းမကြီးကား ရာဇဂြိုဟ်မှတ
ဆင့် မဇ္ဈိမဒေသတစ်ခွင်သို့ထွက်ရာ ခရီးဝေးလမ်းမကြီးဖြစ်လေသည်။ ထိုလမ်းမကြီး
အတိုင်း လိုက်သွားပါက အနောက်မြောက်အရပ်ဆီတွင် ဂန္ဓရတိုင်းနေပြည်တော်
တက္ကသိုလ်သို့ ပေါက်ရောက်သွားနိုင်သည်။

ရာဇဂြိုဟ်မှစလောသော ထိုလမ်းမကြီးမှာ ဥတ္တရာပထ လမ်းမကြီးဖြစ်သည်။
ဥတ္တရာပထလမ်းမကြီးအတိုင်း ထွက်လျှင် ရှေးဦးစွာ နာလန္ဒသို့ရောက်မည်
ဖြစ်လေသည်။ အတွင်းမြို့တံတိုင်းနှင့် အပြင်မြို့တံတိုင်းအကြား လမ်းမတလျှောက်
တွင် မဂဓနိုင်ငံသားများဖြင့် စည်ကားရှုပ်ထွေးလျက်ရှိသည်။ နာလန္ဒနှင့် ပါဠိလိုတ်
မှလာသော ကုန်သည်မြင်းအုပ်စုများ၊ လှည်းများက ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်ဆီသို့ ဝင်လာ
ကြသည်။ လမ်းမတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ဆေးဆိုင်များတွင် မဇ္ဈိမဒေသတစ်ခုလုံးမှထွက်
သော ကုန်ပစ္စည်းများ၊ အသုံးအဆောင်များ၊ လက်နက်ကိရိယာများကို ရောင်းဝယ်
ဖောက်ကားနေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မဂဓနန်းတွင်း ရဲမက်အစုတို့သည် မြင်းများ
ဖြင့် ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။

မြို့တွင်းသို့ ဦးတည်သွားလာနေကြသော မြင်းစီးသမားများ၊ နွားလှည်းများ၊ စစ်မြင်းရထားများနှင့် ဆန်ကျင်လျက်မြင်းနှစ်စီးသည် စည်ကားရှုပ်ထွေး နေသော လူအုပ်ကြားထဲမှတိုးဝင်ကာ မြို့ပြင်ဆီသို့ထွက်လာကြသည်။

မြင်းများ၏ကျောပေါ်တွင် ရွှေခြည်ဖောက် ကမ္မလာများလွှမ်းမိုးထားပြီး ကကြိုးတန်ဆာများမှာလည်း အခြားမြင်းများနှင့်မတူဘဲ ပြုံးပြက်တောက်ပနေကြသည်။ မြင်းပေါ်တွင်စီးနင်းလိုက်ပါလာသူနှစ်ယောက်မှာ လောမိကနှင့် ဒိဗ္ဗ ဖြစ်လေသည်။

အခြားခရီးသည်များနှင့် ဆန်ကျင်ဘက်အရပ်သို့ စီးနင်းလာကြသည်ဖြစ်၍ လောမိကနှင့်ဒိဗ္ဗတို့သည် လူအုပ်အကြားတွင် ခက်ခက်ခဲခဲ တိုးဝင် ဝင်ရောက်နေကြရသည်။

သို့သော် တောက်ပသော ကကြိုးတန်ဆာများ ဆင်ယင်ထားသည့် မြင်းနှစ်စီးနှင့် ထိုမြင်းများပေါ်မှလှလင့်နှစ်ယောက်သည် နာဂဒါသဘူရင်မင်းမြတ်၏ သားတော်နှစ်ပါးဖြစ်ကြောင်းလူအများ သိရှိသွားကြသောအခါ လမ်းခေါ်တစ်ဘက် တစ်ချက်သို့ ရှောင်၍ လမ်းဖယ်ပေးကြသည်။ အချို့လူများက ဦးရစ်ခေါင်းပေါင်းများကို ချွတ်မြှောက်ကာ သားတော်နှစ်ပါးကို အရှိအသေပြု၍ ကောင်းချီးပေးကြသည်။

လောမိကသည် မိမိ၏ မဂဓနေပြည်တော်သားများအား လက်တွေ့ယမ်း၍ ပြုံးရယ်နှုတ်ဆွတ်ခိုင်း မြင်းဇက်ကို ချထားသည်။ ဒိဗ္ဗကမူ လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်ရှိ လူများကို ဂရုမစိုက်ဘဲ မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့်ပင် ရှေ့တူသို့ ကြည့်လျက်လိုက်ပါလာလေသည်။

ဈေးဆိုင်ခန်းများနှင့် လူပုဂ္ဂိုလ်သတ်တို့ ကျပါသွားသော နေရာအရောက်တွင် ဒိဗ္ဗသည် မြင်းကိုအသားကျနှင့်၍ လမ်းမကြီးအတိုင်း ထွက်လာခဲ့သည်။ လောမိကလည်း နောက်မှလိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ဥတ္တရာပလမ်းမကြီးနှင့်ဆုံသော နေရာအရောက်တွင်မူ ဒိဗ္ဗနှင့် လောမိကတို့ မြင်းခြင်းယှဉ်မိသွားကြသည်။

‘လောမိက၊ ဒီလောက်များတဲ့လူတွေကို မင်းနှုတ်ဆက်နေလိုက်တော့ လူအုပ်ထဲကနေ အပြင်ကိုရောက်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး’

ဒိဗ္ဗက အလိုမကျသောအသံဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

‘လူတစ်ယောက်စီကိုတော့ ဘယ်နှုတ်ဆက်နေနိုင်မလဲ ဒိဗ္ဗရယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ ခမည်းတော်ရဲရာဇဂြိုဟ်က တိုင်သူပြည်သားတွေမဟုတ်ဘူး၊ ခမည်းတော်

ရဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေဟာ ငါတို့ရဲ့မိတ်ဆွေတွေပေါ့’

လောမိက က မြင်း၏လည်ဆံမွေးများကို ပွတ်သပ်ရင်း ပြောသည်။

‘မိတ်ဆွေတွေမဟုတ်ပါဘူး၊ တိုင်းသူပြည်သားတွေဆိုတာ ခတ္တိယန္တယ်ဝင် တွေရဲ့ ကျေးကျွန်တွေပါ၊ အရှင်သခင်ဆိုတာ ကျေးကျွန်တွေကို ဒီလောက်အရောတဝင် နှုတ်ဆက်မနေသင့်ဘူး’

ဒိဗ္ဗက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ပြောလိုက်သော်လည်း လောမိက ကမူ နှစ်နှစ် ချိုက်ချိုက်ရယ်လေသည်။

‘ဒိဗ္ဗ၊ မြို့တံတိုင်းလမ်းမထဲမှာ လူအုပ်ကြီးကြားထဲ မြင်းကိုတိုးဝင်စီးလာရလို့ မင်း စိတ်တိုနေပြီမဟုတ်လား၊ ကဲပါကွာ ဥတ္တရာပလမ်းမကြီးပေါ်ရောက်ပြီ၊ ငါတို့ ဇာက်ဖွင့်ပြီး စီးလို့ရပါပြီ’

လောမိက က မြင်းဝမ်းဗိုက်ကို ဖနောင့်ဖြင့်ဆတ်ကာ ဇာက်ကြိုးကို လှန်ပေးလိုက်သည်။ လောမိက၏ မြင်းသည် လတ်ဆတ်စွာ ဟီလိုက်ပြီးနောက် ခြေကိုဖွင့်၍ ကဆုန်ဆိုင်းသည်။ ထိုအခါ ဒိဗ္ဗလည်း မြင်း၏လည်ပင်းကို ဇာက်ကြိုးတစ်ဖက်စဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်ကာ ဒုန်းဆိုင်းပြေးစေလိုက်သည်။

ဥတ္တရာပလမ်းမကြီး၏ ကွန်ထောက်စခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါမှ မြင်းနှစ်ကောင်စလုံးကို ဇာက်တုံ့လိုက်ကြသည်။ ခရီးသည်များ အပန်းဖြေနားနေရန် ဆောက်လုပ်ထားသော ထို ကွန်းထောက်စခန်းတွင် အေးမြသော သစ်ပင်ရိပ်များနှင့် ရေကန်ငယ်တစ်ခု ရှိလေသည်။

လောမိက က မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ ရေကန်လှေကားခုတစ်ခုဆီသို့လျှောက်သွားသည်။ ဒိဗ္ဗက မြင်းကို သရက်ပင်ရိပ်အောက်တွင် လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

အဝေးဆီတွင် ရာဇဂြိုဟ်နေပြည်တော်ကြီးကို တွေ့နေရသည်။ ပို၍ ဝေးလံခေါင်သီသော နေရာတွင်မူ ညိုနေသော ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထွတ်ဖျားကို တွေ့နိုင်လေသည်။

ဒိဗ္ဗသည် တောင်ထွတ်ဖျားဆီသို့ ငေးကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘အမှန်ကတော့ ငါတို့ဟာ အဲဒီဘက်ကို သွားသင့်တာ’

လောမိက က ပြုံးလျက် ခေါင်းယမ်းသည်။

‘ဂိဇ္ဈကုဋ်နဲ့ ဝေဘာရ တောင်တွေဘက်လား၊ မစဉ်းစားပါနဲ့တော့ ဒိဗ္ဗရယ်၊ ခမည်းတော် ဘုရင်မင်းမြတ်က ငါတို့နှစ်ယောက်ကို အမဲလိုက်မထွက်ရတော့ဘူးလို့ အမိန့်တော်ခန့်ထားဖြစ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား’

‘ငါကတော့နောက်ထပ် ဝံ့တွေ ကျားသစ်တွေနဲ့ တွေ့ချင်သေးတယ်’

‘အင်း... ခမည်းတော် ဘာပြောလဲဆိုတာ မင်းလဲအသိပဲ၊ မဂဓနိုင်ငံတော် ရှိထီးညွန့် နန်းလျှာ ချီးဆက် ပြတ်သွားချင်ရင်တော့ သားတော်တို့ အမဲလိုက်ထွက်ကြ တဲ့လေ’

ဒီဗွက တဟားဟား ရယ်လေတော့သည်။ တစ်ချိန်လုံးလုံးစိတ်အလိုမကျ ဟန်ဖြင့် တင်းမာနေခဲ့သော ဒီဗွ၏ မျက်နှာထားလည်း ပြေလျော့သွားသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ကလဲ အရဲတင်းလွန်းခဲ့တာကိုး။ အမဲလိုက်အတွေ့အ ကြုံရင်ကျက်တဲ့ မုဆိုးတွေက ပြောတယ်၊ တောနက်ထဲမှာ သားရဲတစ်ကောင်နဲ့နှစ်ကောင် အချင်းချင်း တိုက်ခိုက်နေကြရင် မုဆိုးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သူတို့ချင်းရဲတိုက်ပွဲကို အသာပဲစောင့်ကြည့်နေရမယ်တဲ့။ အဲဒီတိုက်ပွဲမှာ သားရဲတစ်ကောင်ရှုံးနှိမ့်လိမ့်မယ်။ ဒီအခါကျမှ နိုင်တဲ့အကောင်ကို နှိမ်နင်းရမယ်တဲ့။ ဒါမှမဟုတ်ရင်နှစ်ကောင်စလုံး ခြေကုန်လက်ပန်းကျချိန်မှ အလွယ်တကူ ဝင်ပြီး တိုက်ရမယ်တဲ့။ အခုတော့ ငါတို့ဟာက...’

‘သူသေကိုယ်သေ တိုက်ကြတဲ့ရန်ပွဲကို တို့က ဇွတ်အတင်းဝင်သလို ဖြစ်သွားတာကိုး’

နှစ်ယောက်သား တဟားဟား ရယ်လိုက်ကြသည်။ အကယ်လည်း ရာဇဂြိုဟ်နေပြည်တော်တွင် ဇလဗိမ္ဗကနှင့်ဒီဗွ သားတော်နှစ်ပါးတို့၏ အမဲလိုက်ပွဲ သည် ပြောစမှတ် ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကြီးကျယ်သော ဒဏ်ရာများ ရခဲ့ပြီး ရက်ပေါင်းများစွာ အကုသန်ပြီးမှ လူကောင်းပကတိဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းပင်။

ဒီဗွသည် ပုခုံးထက်မှ ဝံ့ကုတ်သွားသော ဒဏ်ရာအစာရွတ်ကို စမ်းရင်း တွေးတွေးဆဆပြောသည်။

‘ငါတို့နှစ်ယောက် ဒီလောက် ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်ရခဲ့ပြီးမှ ဒီလောက် ကာလ အပိုင်းအခြား အတွင်းမှာ ခုလိုလူကောင်းပကတိဖြစ်လာကြတာဟာ နွှောတို့ရဲကျေးဇူးပဲ’

ဇလဗိမ္ဗက တွေ့တွေ့ငေးငေး ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ လူမမာကြီးတွေအဖြစ် ရက်ပေါင်းများစွာ စက်ရာထဲ လဲနေရာကနေပြီး အခုလို ပထမဆုံးအကြိမ် အပြင်ကိုထွက်လာကြမယ့်အစား ငါတို့ဟာ သုန္ဒရီတို့ နန်းဆောင်ကိုသွားပြီး ကျေးဇူးစကား ပြောသင့်တယ်’

‘ကျေးဇူးစကား ပြောရုံပဲလား ဇလဗိမ္ဗက၊ တို့များ နွှော တို့ကို လက်

ဆောင်တစ်ခုခုနဲ့ ကျေးဇူးမဆပ်သင့်ဘူးလား’

‘အို... သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ သုန္ဒရီတို့ဟာ ငါတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းသာမက ဘူး အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်တွေလဲ ဖြစ်နေပြီ၊ ကိုင်း... ငါတို့ဘာလက်ဆောင် ပဏ္ဏာပေးကြရင် ကောင်းမလဲ’

ရောဂါနယ်၏ လှေကားခုံပေါ်တွင် နှစ်ယောက်သား ဘေးချင်းယှဉ်၍ထိုင် လိုက်ကြသည်။ ဒီဗွက ကျောက်စရစ်ခဲများကို ရောဂါနယ်သို့ လှမ်းပစ် လိုက်သည်။ လှပသော ဂယက်လှိုင်းများက ပြန့်ကျယ်ရိုက်ခတ်ကာ လှေကားထစ် ဆီသို့ ဟိုးဝှေ့ လာကြလေသည်။

‘ဝတ်လဲပိုးပဝါစ၊ ရတနာဆွဲကြိုး၊ ပုလဲလက်စွပ်’

ဇလဗိမ္ဗက က မိန်းမငယ်တို့အသုံးအဆောင်များကို စိတ်ကူးရသလို ရေရွက်နေသည်။ သို့သော် ရေရွတ်ရင်းဖြင့်ပင် အလိုမကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းကိုယမ်းခါ လျက် ရှိလေသည်။

‘ဘုရင့်သမီးတော်နဲ့ အမတ်ချုပ်ကြီးရဲ့ သမီးတော်မှာ အဲဒါတွေဟာ အလွှဲပယ်ဖြစ်နေမှာပါ ဇလဗိမ္ဗကရယ်၊ သူတို့မှာ ပိုင်ဆိုင်ပြီးသား လက်ဝတ်ရတနာတွေ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေထက်ပိုပြီး အတိုးအနုပျိုတိုက်တဲ့ ရတနာမျိုးကိုပေးရ အောင်လည်း ငါတို့ဟာ ဒဏ္ဍာရီထဲက သူရဲကောင်းတွေမှ မဟုတ်ပဲ’

ဒီဗွ၏စကားကို ဇလဗိမ္ဗက က ပြုံးလျက်ခေါင်းညှိမိသည်။

‘မိန်းမလူလေးတွေအတွက် အကောင်းဆုံး လက်ဆောင်ပဏ္ဏာဟာ ဘာဖြစ် နိုင်မလဲ’

‘အင်း... ဟိမဝန္တာက ပန်းပွင့်လေးတွေ ပေးရင်လဲ သူတို့ကပန်းပွင့်လေး တွေ ထက်ပိုပြီးလှပနေကြတယ်၊ ဂင်္ဂါမြစ်ရဲ့အဆုံး သမုဒ္ဒရာအောက်က ပုလဲတွေကို ယူပေး ရင်တောင်မှ သူတို့ဟာပုလဲတွေထက် ပိုပြီးအဖိုးတန်နေကြပြန်တယ်’

‘ဇလဗိမ္ဗက၊ မင်းဟာ နန်းတွင်းစာဆိုလုပ်ဖို့ ကောင်းနေပြီ’

ဒီဗွက ပြက်ရယ်ပြုလိုက်သော်လည်း ဇလဗိမ္ဗက သည် လေးနက်သော အတွေးဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြီဖြစ်သည်။

‘ဒီဗွ’

‘ဘာလဲ...သူငယ်ချင်း’

‘ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ငါတို့ ရက်ပေါင်းများစွာ အကုသန်နေကြရတဲ့ အချိန်တွေ မှာ မင်း ဘာတွေကို သတိထားမိသလဲ’

‘ဘာကိုပြောတာလဲ၊ ဘာကိုသတိထားမိရမှာလဲ’

‘သုန္ဒရီဟာ မင်းအပါးမှာ ပြုနေခဲ့တယ်၊ ဇနီးက ငါ့အနားမှာ နေရော့တယ်၊ စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်’

ဒီဗွလည်း ငြိမ်သက်သွားသည်။ သုန္ဒရီ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို မြင်ယောင်လာသည်။ အထူးသဖြင့် သုန္ဒရီ၏ လှပသောမျက်ဝန်းနက်များ၏အဝန်းအအိမ်တို့တွင် ဖွဲ့သီနေသည့်အကြည့်များ.....။

‘ရက်ပေါင်းများစွာ ငါ့အိပ်ရာထဲ လဲနေခဲ့စဉ်က ငါဟာသတိ မရတစ်ချက် ရတစ်ချက် ရှိနေခဲ့တယ်၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်ခဲ့တယ်၊ တောတွင်းတိုက်ပွဲကို ပြန်မြင်ပြီး ဝံ့ကျားသစ်တို့ရဲ့ အသံတွေကို ကြားနေခဲ့တယ်၊ အမှောင်ထုကြီးထဲကနေ ငါ တစ်ခါတစ်ခါ လွန်လွှားလာတဲ့အခါမှာ၊ အားယူပြီး မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ မျက်နှာတစ်ခုကို ရေးရေးမြင်ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် ချက်ခြင်းလိုလို ငါ အမှောင်ထုထဲ ကို ပြန်နှစ်မြုပ်သွားတယ်၊ အမှောင်ထုထဲ ရောက်တဲ့အခါမှ အဲဒီမျက်နှာကို ငါ သေသေချာချာပြန်တွေ့တယ်’

‘လောမိကသည် တစ်ဦးတည်းရေရွတ်နေဟန် ရှိလေသည်။
ဒီဗွက လောမိကကို တအံ့တဩ ငေးကြည့်နေသည်။

‘အမှောင်ထုထဲမှာ သူဟာ ကခုန်နေတယ်၊ သူရဲသေးသွယ်တဲ့ခါးထက်က ရတနာခါးစည်းကြိုးဟာ အဆက်မပြတ်လှုပ်ခါလို၊ နက်မှောင်နေတဲ့သူ့ဆံပင်တွေက လဲ သူ့ကိုယ်လုံးကိုလေးကို လှည့်ပတ်ကခုန်လိုက်တိုင်း ဝဲကျနေကြတယ်၊ သူဟာသိပ် လှတာပဲ၊ နုတ်မိမယ်တစ်ပါးလိုပဲ’

‘လောမိက မင်း.....’

‘သူတေးသံနဲ့ သူ့အကတွေကို နားထောင်ရင်း ကြည့်ရင်နဲ့... ငါသတိပြု ပြည်လည်သလိုလိုဖြစ်လာပြန်တယ်၊ အမှောင်ထုကလဲ ပါးသွားတယ်၊ ငါအားယူပြီး မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ် မျက်နှာတစ်ခုကို ငါတွေ့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့်.....’

‘လောမိက၊ အဲဒီမျက်နှာဟာ...’

‘ဒါပေမယ့် အဲဒီမျက်နှာဟာ အမှောင်ထုထဲမှာ ငါတွေ့ခဲ့ရတဲ့သူ မဟုတ်ပြန်ဘူး’

‘လောမိက၊ သူက ဘယ်သူလဲ၊ အမှောင်ထဲမှာ မင်းမြင်ရတဲ့ ကခုန်တေးဆို နေတဲ့ မိန်းမလှလေးက ဘယ်သူလဲ’

‘သုန္ဒရီ.....’

ဒီဗွ၏ မျက်လုံးများထဲတွင်မီးလျှံနှင့် ရေငွေ့များ တစ်လှည့်စီ တစ်ရိပ်ရိပ် ဖြတ်သန်းသွားသည့်နယ်ပယ်။ လောမိက သည်ဒီဗွ၏ ကိုယ်ကျပ်မှ ရွှေခြည် အနားများ ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

‘ဒီဗွ မင်း ဒါကို နားလည်နိုင်ပါ့မလား သူငယ်ချင်း၊ သုန္ဒရီက မင်းကို ခေါ်ထားပြီးပြုစုနေချိန်မှာ ဇနီးဟာ ငါ့အနားမှာ တစ်ချိန်လုံးရှိနေတယ်၊ နေနေသည် ငါ့ကို ဇနီးက ပြုစုနေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါဟာ အနီးက ဇနီးကို ပျောက်ဆုံးပြီး သုန္ဒရီကို ငါ မြင်ယောင်နေတယ်၊ ပြင်းထန်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေနဲ့ နှစ်မျောနေတဲ့ငါ အိပ်မက်တွေ၊ ငါ့အတွေးတွေထဲကို သုန္ဒရီဟာ တစ်ချိန်လုံးဝင်ရောက်နေတယ်၊ သုန္ဒရီရဲ့အမည်ကို ငါနှုတ်ကယောင်ယမ်းခေါ်မိနေသလား ငါမသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် သုန္ဒရီဟာ ငါ့အမှောင်ထုထဲမှာ တစ်ချိန်လုံးရှိနေတယ်၊ မင်း ဒါကိုနားလည်နိုင်ပါ့မလား ဒီဗွ၊ ဟင်...’

ဒီဗွက လောမိက၏ လက်ချောင်းများကို သူ ရင်အုပ်ပေါ်မှ အသာအယာ ဆွဲခွာလိုက်သည်။ ထို့နောက် လောမိက၏ပုခုံးကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ငါနားလည်နိုင်ပါတယ် လောမိက၊ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့..... သုန္ဒရီရဲ့ စံအိမ်တော်ပေါ်မှာ ငါဒဏ်ရာနဲ့ လဲနေတုန်း သုန္ဒရီက ငါ့ကို တစ်ချိန်လုံး ပြုစုကုသနေချိန်တွေမှာ ငါ ဘယ်သူ့ကိုတမ်းတနေလဲ မင်းသိလား’

‘ဘယ်သူ့ကိုလဲ ဒီဗွ’

‘ဇနီး...’

အပြန်အလှန် ထွင်းဖောက်သွားကြသော အကြည့်များဖြင့် နှစ်ဦးစလုံး ငေးငိုင်တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ဒီဗွက အင်အားများကို စုစည်းယူဟန်ဖြင့် အသက် ပြင်းပြင်းရွက်လျက်

‘ငါ စဉ်းစားနေမိတယ် လောမိက၊ ဘာကြောင့် ငါဟာ ဇနီးရဲ့ ရေမှောက် က အိပ်ရာပေါ်မှာ ရောက်မသွားရတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ငါဘေးမှာ သုန္ဒရီ ရှိနေရ တာလဲ၊ ဒါဟာ ကံကြမ္မာရဲ့လှည့်စားမှုလား၊ ခမည်းတော်တို့ရဲ့စီမံမှုလား’

လောမိကသည် ထိုင်ရာမှရပ်ပြီး ရေကန်လှေကားတိုင် အုတ်ခုံကို မှီလိုက် သည်။

‘ကံကြမ္မာလှည့်စားမှု၊ ခမည်းတော်တို့ရဲ့စီမံမှု...၊ ဒါတွေကို ငါတို့ တွေးနေ စရာ မလိုတော့ဘူး ဒီဗွ၊ လှည့်စားချက်တွေ၊ စီမံမှုတွေကို ငါတို့ ဘာကြောင့် မကျော်ဖြတ်နိုင်ရမှာလဲ’

ဒိဗ္ဗသည် မတ်တပ်ရပ်လျက် လောမိကကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ တက်ကြွ ထက်သန်သော အကြည့်များဖြင့် ဒိဗ္ဗ၏မျက်လုံးများ တောက်ပလျက်ရှိသည်။

‘လောမိက မင်းဆိုလိုတာက...’

‘မင်း သိလောက်ပါပြီ ဒိဗ္ဗရယ်’

‘ငါ သိနေပြီ၊ ဒါပေမယ့် မင်းက စကားလုံးတွေကို ထိရောက်ရှင်းလင်း အောင်ပြောတတ်တယ်၊ မင်းပြောတာကို ငါနားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ချင်တယ်၊ ပြောပါဦး လောမိက’

လောမိက လေးနက်စွာ ပြောသည်။ ထို့နောက် တစ်လုံးချင်းပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

ဇန္တုဟာ ခမည်းတော်ရဲ့ မွေးစားသမီးတော်၊ ဒါကြောင့် ငါဟာ ဇန္တုကို နှမလေးတစ်ယောက်အဖြစ်ထက် ပိုပြီး ဘယ်လိုမှ သဘောမထားနိုင်ဘူး၊ ငါက သားတော်အရင်း၊ ဇန္တုက မွေးစားသမီးတော်ဖြစ်ပေမယ့် ငါ စိတ်ထဲမှာ ငါနဲ့ဇန္တုဟာ မောင်နှမအရင်းတွေပဲ ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဇန္တုအတွက် ငါ အခု လုံးဝ စိတ်ချသွားပြီ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့၊ ဇန္တုကိုချစ်မြတ်နိုးတဲ့သူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလို့ပဲ၊ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကလဲ ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းအရင်း၊ သူဟာ ယောက်ျားပီသတယ်၊ ရဲရင့်တယ်၊ ငါ့ခမည်းတော်ရဲ့ မွေးစားသားတော်ဆိုပေမယ့် ခတ္တိယန္တယ်ဝင် အမျိုးဇာတ်မြင့်မြတ်သူလဲ ဖြစ်တယ်၊ သူ့အမည်က ဒိဗ္ဗလို့ခေါ်တယ်’

‘မပြီးသေးဘူးလေ လောမိက၊ ဆက်ပြောဦး’

‘ငါ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ သူကိုလဲ ငါတွေ့ရှိလိုက်တယ်၊ သူကတော့ အမတ်ချုပ်ကြီးရဲသမီးတော် သုန္ဒရီဖြစ်တယ်’

‘လောမိက သူငယ်ချင်း၊ ငါတို့ရဲ့ကျေးဇူးတုံ့အလှည့်ဆပ်ပုံကို သူတို့သိရရင် အံ့ဩသွားမယ် ထင်တယ်နော်’

‘ဟင့်အင်၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာကို ကျေးဇူးဆပ်ခြင်းနဲ့ မရောထွေးရဘူး၊ ကျေးဇူးတရားဆိုတာက အသိဉာဏ်ကနေ ပြန်ပေါ်တာ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာက နှလုံးထဲက ပေါက်ဖွားတာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာမှန်တယ်၊ ငါ ဇန္တုကို တကယ်ချစ်မြတ်နိုးနေတာပဲ’

‘ငါလဲ သုန္ဒရီကို တကယ် ချစ်မြတ်နိုးနေခဲ့တယ်’

လက်ချောင်းချင်း တင်းကျပ်လှိုက်လှဲစွာ ဆုပ်ကိုင်မိကြတယ်။ လက်သီးဆုပ်နှစ်ခုက တစ်ခုတည်းဖြစ်သွားသည်။ အားပါးတရ လှုပ်ယမ်းကြည့်သည်။

‘သူငယ်ချင်း လောမိက၊ ဝံနဲ့ကျားသစ်ဟာ ငါတို့ရဲ့ကိုယ်ပေါ်က အသား နိုင်တွေနဲ့ သွေးတွေကိုသာမက နှလုံးသွေးတွေကိုပါ ဖောက်ထုတ်ဖော်ပြလိုက်သလို ဖြစ်သွားတာပါလား’

‘ဒိဗ္ဗ၊ မင်းလဲ ထိရောက် ရှင်းလင်းတဲ့ စကားလုံးတွေကို ပြောတတ်နေပါလား’

‘အို...ဒါမှလဲ ငါချစ်တဲ့သူရဲ့ အစ်ကိုတော် လောမိကနဲ့ စကားယှဉ်ပြိုင်ပြောတာမှားပေါ့’

နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်မောသံကြောင့်သာ ရေကန်ငယ်တွင် လှိုင်းဂယက် ထစတမ်းဆိုလျှင် စောစောက ဒိဗ္ဗ ပစ်ချခဲ့သော ကျောက်စရစ်ခဲများကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် လှိုင်းဂယက်ထက်ပို၍ ကြီးမားကျယ်ပြန့်ပေလိမ့်မည်။

အခန်း [၁၉]

ရာဇဂြိုဟ်၏အပြင်မြို့ ဗဟိနာဂရတံတိုင်း မြို့တံခါးသည် ယနေ့နံနက် အပို စောစီးစွာ သက်ဝင်လှုပ်ရှားလျက်ရှိလေသည်။ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ရှိရာ အရှေ့မြောက် အရပ်တွင် အာရုဏ်သည် ပျို့ဆဲပင်ရှိသေးသည်။ ဆုတ်ခွာနေသော ညဉ့်၏နိဂုံးနှင့် ချင်းနင်းစပြုဆဲနံနက်ခင်းအရုဏ်ဦးတို့ ညင်သာစွာ ထိတွေ့နေသော ထိုအချိန်၌ ဗဟိနာဂရမြို့တံခါးဝတွင် မြင်းစီးတပ်နှစ်တပ်တို့ ဆုံကြသည်။

တပ်နှစ်တပ်သည် အန္တောနာဂရ အတွင်းမြို့တံခါး၏မုခ်နှစ်ခုစီမှ ထွက် လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အရှေ့ဘက်မြို့တံခါးမှအပ လေးဘက်လေးတန်ကာရံထား သော အပြင်မြို့တံတိုင်း၏ တံခါးများအားလုံး ပိတ်ထားကြဆဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ခုတည်းသော ဖွင့်ထားသည့် အရှေ့မြို့တံခါးတွင် မြင်းစီးတပ်နှစ်တပ် ဆုံကြ ခြင်းဖြစ်သည်။

အရုဏ်ဦးအလင်းရောင်အောက်တွင် မြင်းတပ်နှစ်တပ်၏ အသွင်အပြင် မှာ ကွဲပြားခြားနားနေသည်။ တစ်တပ်မှာ အဖြူရောင်ကိုယ်ကျပ်များနှင့် အပြာရောင် ဝတ်ရုံများကို ဆင်ဖြူထားပြီး အခြားတစ်တပ်မှာမူ ကြက်သွေးရင့်ရောင်ကိုယ်ကျပ် နှင့် အနီခွံရောင်ဝတ်ရုံများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

အဖြူရောင်တပ်ဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်လာသူမှာ ဇလာမိကဖြစ်ပြီး ကြက် သွေးရောင်တပ်ဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်လာသူမှာ ဒိဗ္ဗဖြစ်သည်။ ဇလာမိကသည် တပ်ဖွဲ့ ၏ရှေ့ဆီသို့ မြင်းကို အသားကျနှင့်ထွက်ခွာရာ အလားတူစီးနင်းလာသော ဒိဗ္ဗနှင့် ဆုံသည်။ မြင်းနှစ်စီး ယှဉ်လျက်ရပ်လိုက်ကြသည်။

ဇလာမိက က ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လိုက်သော်လည်း ဒိဗ္ဗကမူ မသိမသာ

ခေါင်းညိတ်ပြလျက် အရှေ့ဘက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေသည်။

‘အမှန်က ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး အတူသွားဖို့ကောင်းတာ ဘာကြောင့် မမည်းတော်တို့က တို့ကို တစ်ယောက်တစ်နေရာစီ ခွဲလွှတ်ကြသလဲမသိဘူး’

ဇလာမိက၏စကားကို ဒိဗ္ဗက အလိုက်သင့်ပြန်ပြောသည်။

‘သင့်တော်ရာအတိုင်း စီမံပေးလိုက်ကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့’

မြင်းနှစ်စီးမှာ နံနက်ခင်းတွင် လန်းဆန်းနေကြသည်။ လံညီဆံမွေးများကို တဖျပ်ဖျပ်ခါယမ်းလျက် ထွက်ရမည့်ခရီးအတွက် အသင့်ရှိနေကြလေသည်။ မြင်းစီး ရဲမက်များမှာမူ ခေါင်းဆောင်မင်းသားနှစ်ပါး၏ အရိပ်အခြေကို အကဲခတ်နေကြသည်။

‘ငါတို့ပြန်ရောက်တော့လဲ တစ်နေ့တည်းဖြစ်မှာပါ။ အဲဒီအခါမှပဲ...’

ဇလာမိက စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ဒိဗ္ဗကို အဓိပ္ပာယ်ပါသောမျက်လုံး များဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ဒိဗ္ဗက ဒုတိယအကြိမ် ခေါင်းညိတ်သည်။ သို့သော် ဇလာမိက၏မျက်နှာကြည်လင်နေသလောက် ဒိဗ္ဗ၏အသွင်မှာမူ သုန်မှုန်ခက်ထန်နေ လေသည်။

ဒိဗ္ဗ၏အမူအရာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်မရှိလှသည်ကို ဇလာမိက သတိပြုမိ သွားသည်။ ဇလာမိကသည် မြင်းပေါ်တွင် ဇက်ကြိုးကိုပုံလျက် ကုန်းနီးပေါ်သို့ လက်ထောက်ကာ ဒိဗ္ဗမြင်းအနီးသို့ နီးကပ်စွာတိုးလာလိုက်ပြီး...

‘ဒိဗ္ဗ...ဘာဖြစ်နေသလဲ’

ဟု မေးသည်။

ပခုံးရှေ့တွင် ငိုက်ကျနေသော ဝတ်ရုံခက် ဒိဗ္ဗက လွဲသိမ်းကာ ကိုယ်ကို ခန့်ခန့်မတ်မတ်ဖြစ်အောင် ပြင်ထိုင်ပြီးမှ ပြောသည်။

‘ခရီးထွက်ကြတာချင်းတူပေမယ့် သွားရမယ့်ခရီးနဲ့ ထမ်းရွက်ရမယ့် တာဝန်ချင်းက မတူကြဘူးလေ ဇလာမိက၊ ဒီအချိန်မှာ ငါသွားရမယ့်ခရီးနဲ့ အမှု တော်ကိုပဲ ငါ့ခေါင်းထဲ ထည့်ထားတယ်၊ ဒါကြောင့်နေမှာပါ။ နေပါဦး...ငါကကော ဘယ်လိုဖြစ်နေလို့လဲ’

‘တစ်ခုခုကို အလိုမကျသလို သုန်မှုန်နေတယ်’

‘ဟုတ်လား၊ အင်း...ဒါဆိုလဲ ငါဟာ ရန်သူတွေအကြောင်းကို တွေးမိနေ လို့ဖြစ်မှာပေါ့’

ဒိဗ္ဗ၏အဖြေမှာ မရေမရာနိုင်လှသည်ဟု ဇလာမိက တွေးမိပြန်သည်။ ထို့ပြင် ဒိဗ္ဗပြောသောအကြောင်းပြချက်မှာလည်း လုံလောက်မှုမရှိဟု ထင်သည်။

တိုက်ပွဲအတွက် စစ်ချီထွက်သောသေနာပတိအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်သည် ဤမျှ သုန်
မွန်ခက်ထန်မနေသင့်ဟု လောမိက စဉ်းစားမိလေသည်။ အထူးသဖြင့် တိုက်ခိုက်မှု
၌ယဉ်ပါးမွေ့လျော်တတ်သော ဒိဗ္ဗအလို အချိန်မျိုးတွင် တက်ကြွပျော်ရွှင်
နေရပေမည်။ လောမိကသည် မိမိ၏အတွေးကို ထုတ်ဖော်ပြောပြလိုက်သည်။

‘မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မင်းမှာ တစ်ခုခုအလိုမကျတာ ရှိနေပါလိမ့်မယ်၊
မင်းဟာ တောကစားထွက်ရာ၊ အမဲလိုက်ရာမှာတောင်မှ အမြဲတက်ကြွပျော်ရွှင်နေ
တတ်သူပဲ၊ အခုလို ရန်သူရှိရာ စစ်ချီထွက်ရှိမယ့်အခါမျိုးမှာဆိုရင် မင်းဟာ စစ်
စိတ်စစ်သွေးတွေနဲ့ တက်ကြွနေရမှာပေါ့၊ နေရောင်ထဲမှာ စားအိမ်ကနေချွတ်လိုက်
တဲ့ ဓားတစ်စင်းလိုဖြစ်နေရမှာပေါ့၊ မင်းအကြောင်း ငါ အသိဆုံးပါ ဒိဗ္ဗရယ်၊
တိုက်ပွဲအကြောင်းကို စဉ်းစားမိနေတယ်သာဆိုရင် မင်း အခုလိုကြီး သုန်မွန်မနေ
ပါဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ ရှိပါလိမ့်မယ်’

‘ငါ ညက တစ်ညလုံးအိပ်ရေးပျက်ခဲ့လို့လဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ချီတက်တိုက်
ခိုက်ဖို့အတွက် တပ်မှူးတွေနဲ့ ငါ တစ်ညလုံး စစ်ရေးစီမံနေခဲ့ရတယ်လေ’

‘ဟုတ်လား...အိပ်ရေးပျက်တာကတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ’

‘အဲဒါကြောင့်ပဲဖြစ်မှာပါ’

လောမိက က တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိသဖြင့် ပြုံးသည်။ ပြီးမှ...

‘ငါ့အင်တာတော့ စစ်ချီထွက်ခါနီးမှာ မင်း သူနဲ့မတွေ့ခဲ့ရဖူးထင်တယ်၊
ဟုတ်လား’

လောမိက က ပြုံးရယ်လျက်ပြောသော်လည်း ဒိဗ္ဗမှာ ဆက်ကနဲဖြစ်သွား
သည်။ သို့သော် အမူအရာပျက်သွားသည်ကို လောမိကမရိပ်မိအောင် ဣန္ဒြေဆည်
လိုက်ပြီးမှ ဒိဗ္ဗ ဟက်ခနဲရယ်သည်။

‘စစ်ချီထွက်ခါနီးမှာ တွေ့ကြုံနှုတ်ဆက်ကြပြီးတော့ ပဝါဖြစ်ဖြစ်၊ ယန်းဖွင့်
ဖြစ်ဖြစ် လက်ဆောင်ပေးကြ ယူကြဆိုတာတွေက ချစ်သူတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် အဲ...
ဇနီးမောင်နှံတွေရဲ့ထုံးစံပါကွာ၊ ငါနဲ့ဇနီးက ချစ်သူတွေမှ မဖြစ်ကြသေးပဲ၊ ငါ
ဇနီးကို ဘာတစ်ခုမှ မပြောရသေးပါဘူး၊ မင်းအသိသားပဲ’

ဒိဗ္ဗ ရယ်ရယ်မောမောဖြစ်လာသည့်အတွက် လောမိက စိတ်သက်သာရာ
ရသွားလေသည်။

‘အခုမဟုတ်သေးပေမယ့် မကြာခင်မှာ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတော့မှာ’ မဟုတ်
လား၊ ဒိဗ္ဗ မင့်စိတ်ထဲက ဇနီးကို ချစ်သူအဖြစ် ရည်ရွယ်ထားပြီးသားမဟုတ်လား’

‘မင်းလိုပဲပေါ့၊ လောမိကရယ်’

မျက်နှာကိုမော့လျက် လောမိက နှစ်ခြိုက်စွာရယ်လိုက်သည်။

အသီးသီးအသက ရည်စူးထားကြသည့်မှန်သော်လည်း မိမိက သုန္ဒရီကို
ဖွင့်ဟပြောကြားခြင်းမရှိသေးသလို ဒိဗ္ဗကလည်း ဇနီးကို ဖွင့်ဟပြောကြားခြင်း
မရှိသေး။

ချစ်စွာသော သူငယ်ချင်းများအဖြစ် ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြပြီးနောက် မိမိတို့၏
နှလုံးသားတွင် ချစ်ခြင်းမေတ္တာများ ပေါက်ဖွားလာခဲ့ကြသောအခါ နှစ်ယောက်စလုံး
မှာ ဖွင့်ဟပြောကြားရန် အခက်တွေ့သွားကြသည်။ ဒိဗ္ဗအနေဖြင့် မည်သို့ရှိမည်မသိ
သော်လည်း မိမိအတွက်မှာမူ သုန္ဒရီ၏မျက်နှာကို ယခင်လို စေ့စေ့မကြည့်ရဲအောင်
ဖြစ်လာသည်။ ထိုကြောင့်ပင်...

‘မိန်းမလှလေးတစ်ဦးရှေ့မှောက်မှာ မိမိရဲ့အချစ်ကို ထုတ်ဖော်ပြဖို့ဆိုတာ
ဟာ ငါတို့ယောက်ျားတွေအတွက် ကြီးမားတဲ့တိုက်ပွဲတစ်ပွဲလို ငါထင်တယ်’

ဟု ဒိဗ္ဗကို ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

လောမိကသည် ဒိဗ္ဗ၏လက်ကိုဖမ်းဆုပ်လျက် ပြောလိုက်လေသည်။

‘ငါလဲ သုန္ဒရီကို ဘာမှမပြောရသေးဘူး၊ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဘဝတူ
ဆိုတာကို သူတို့မသိကြသေးဘူး၊ ဒီတော့ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ဘဝတူ
အခြေအနေတူတွေပဲ၊ ငါကတော့ ခမည်းတော်အမိန့်နဲ့ ခရီးထွက်ရမယ့်အခုအချိန်
မှာ သုန္ဒရီနဲ့ပတ်သက်ပြီး ချစ်သူကို ခေတ္တခွဲခွာရသလို ခံစားနေရတယ်၊ ငါပြော
တာ မင်းနားလည်ရဲလား၊ ဒိဗ္ဗ၊ ငါဆိုလိုတာက သုန္ဒရီနဲ့ငါဟာ ချစ်သူတွေဖြစ်နေ
ကြပြီ၊ အဲဒီလိုချစ်သူမျိုးကို ခွဲခွာထားခဲ့ရမယ့်အဖြစ်မျိုး’

‘အင်း...ငါနားလည်ပါတယ်၊ မင်း သုန္ဒရီကို တကယ်ချစ်တာပဲ’

‘အေးလေ၊ မင်းလဲ ဇနီးပတ်သက်ပြီး ငါလိုပဲ ခံစားမနေရဘူးလား၊
မင်းနဲ့ဇနီး ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီး ချစ်ခင်မြတ်နိုးစရာပဲ ချစ်သူကိုထားခဲ့ပြီး ခရီး
ထွက်ရမှာ၊ ဒီလို မဟုတ်လား’

‘အင်း...ဒီလိုပဲနဲ့ တူပါတယ်’

‘အဲဒီအတိုင်းပါ ဒိဗ္ဗရယ်၊ မင်း ဇနီးကို လွမ်းနေတာပါ၊ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ ငါလဲ သုန္ဒရီကို လွမ်းနေလို့ပဲ’

‘အေးပါလေ၊ အဲဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါတော့’

လောမိက ရယ်မောလျက် ဆက်ပြောသည်။

မင်းနဲ့ငါဟာ အတူတူပါပဲ ဒီဗွရယ်၊ ဒီမှာ ငါတို့ အခုခရီးထွက်ပြီးသို့ ရာဇဂြိုဟ်ပြန်ရောက်ရင် ဖွင့်ပြောကြစို့လား။

အေးပေါ့၊ ဖွင့်ပြောကြရမှာပေါ့။

ငါထင်တယ်၊ မင်းရဲ့ချစ်ရေးဆိုခန်းက ပိုပြီး လှပလိမ့်မယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။

ဒီခရီးကပြန်လာရင် မင်းဟာ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲကို အောင်မြင်လာတဲ့ ဆေးနာပတ်တပ်ဖွဲ့ဝင် ဖြစ်သွားပြီလေ၊ စစ်ပွဲအောင်မြင်လာတဲ့ယောက်ျားတန်းယောက်ျားချစ်ရေးဆိုမှုဟာ သူ့ချစ်သူအတွက် ပိုပြီးမလှပနိုင်ဘူးလား။

မင်းလဲ အောင်မြင်မှုနဲ့ပြန်လာမှာပါ။

မတူဘူးလေ ဒီဗွရဲ့၊ မင်းက မလွန်နယ်စပ်က ရန်သူတွေကို နှိမ်နင်းတိုက်ခိုက်မှာ၊ ငါက ခမည်းတော်အမိန့်အရ ဂန္ဓာရတိုင်းကို သံခင်းတမန်ခင်းသွားရမှာ၊ အောင်မြင်ခဲ့တာချင်းတူရင်တောင်မှ အောင်မြင်မှုချင်း မတူဘူး။ မင်းအပြန်ခရီးက ပိုပြီး ကြွယ်ဝလှပတယ်၊ သူရဲကောင်း ပိုဆန်တယ်။

ငါတော့ အဲဒီလောက်အထိ မတွေးမိပါဘူး။

မင်း အပြန်ခရီးအတွက် ငါ ကြိုတင်ပြီး ဂုဏ်ယူနေမယ်သူငယ်ချင်း၊ ရန်သူတွေကို တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းပြီး ပြန်လာမယ့် မင်းဟာ သူရဲကောင်းပဲ၊ ငါ့အန္တရာယ်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ပြောမယ်၊ ကမ္ဘာလောကမှာ ရဲရဲစွာသတ္တိအရှိဆုံးယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အချစ်ကို ရရှိတဲ့အတွက် မင်း ဂုဏ်ယူစမ်းပါ ဇန္တရယ်လို့။

ကဲပါလေ၊ သွားကြပါစို့။

လောမိက၏စကားကို ဖြတ်စေလိုက်ပြီး ဒီဗွသည် မြင်းဇက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

ရုနစ်ရက်မြောက် နံနက်မှာ ဒီမြို့တံခါးဝမှာပဲ ငါတို့ပြန်ဆုံကြမယ် သူငယ်ချင်း။

လောမိက လှည့်ထွက်သွားသော ဒီဗွ၏မြင်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း အော်ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏ အဖြူရောင်တပ်ဖွဲ့ဆီသို့ မြင်းကို အသာနှင့်လာခဲ့သည်။ ဂန္ဓာရတိုင်းသို့သွားမည့် သံတမန်အဖွဲ့ကို ဘုရင့်သားတော်ဥပရာဇာအနေနှင့် ဤတပ်ဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်သွားရတော့မည်။

လောမိကသည် နံနက်ခင်း အရုဏ်ဦးတွင် အိပ်ရာမှလှူလွန်နိုးထလာသည့် ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် နှစ်မြိုက်သောအပြုံး

တစ်ခု သူမျက်နှာပေါ်တွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဂန္ဓာရတိုင်းသွား သံတမန်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အဖြစ် မိမိကိုလည်းကောင်း၊ မလ္လာတိုင်းနယ်စပ်တွင် ပေါ်ပေါက်နေသည့် ရန်သူများအား တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းရန် ဒီဗွကိုလည်းကောင်း ခွဲခြား၍ တာဝန်အပ်နှင်းလိုက်သော ခမည်းတော်ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အစီအမံကိုတွေးရင်း သဘောတူနေမိသည်။

ဒီဗွအဖို့ ကခုလိုတိုက်ပွဲ ပေါ်ပေါက်လာလျှင် ဆေးနာပတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအဖြစ် အမှုတော် ဖွမ်းရွက်ရပေလိမ့်မည်။ ဤတာဝန်မှာ သမားရိုးကျ တာဝန်ပင်ဖြစ်သော်လည်း လောမိက သည် ဒီဗွအတွက် ဝမ်းသာနေသည်။

ဇန္တရာရဲ့ ချစ်ရေးဆိုတော့မည်ဆိုရုံတွင် ဤသို့ အမှုတော်ထမ်းရန် အခြေအနေဖြစ်ပေါ်ခြင်းမှာ ဒီဗွအတွက် ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းသည်ဟု ယူဆသည်။ တိုက်ပွဲကို အောင်မြင်ပြီး ပြန်လာမည့် ပြန်တော်ပြန် သူရဲကောင်းလူလင်တစ်ဦး၏ချစ်ရေးဆိုခန်းသည် အလှပဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဇန္တရာအနေဖြင့် မိမိကပင် တိုက်တွန်းစရာမလိုဘဲ ဒီဗွကို ကြိုဆိုလက်ခံပေလိမ့်မည်။ လှပသော ရာဇဂြိုဟ် နန်းတော်သူများအနေဖြင့် ဒီဗွလို မင်းယောက်ျားဖျိုတစ်ယောက်သည် ငြင်းစရာမလိုသောသူဖြစ်သည်။

မိမိ၏နာလန္တ သံတမန်ခရီး၊ ဒီဗွ၏ မလ္လာနယ်စပ် သူပုန်သူကန်နှိမ်နင်းရေးခရီးသည် အလှပဆုံး အနာဂတ်ကာလများအတွက် ဖွင့်လှစ်လိုက်သော ရှေးဦးတံခါးများပင် ဖြစ်သည်ဟု လောမိက ယုံကြည်လိုက်သည်။

ဒီဗွ၏ တပ်ဖွဲ့များ ထွက်ခွာသွားကြပေပြီ။

ငွေရောင်တောက်သော တံခွန်ကို ကိုင်ဆောင်လာသည့် တပ်မှူးအား လောမိက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဥတ္တရာပထလမ်းမကြီးအတိုင်း ဂန္ဓာရတိုင်းသို့ ရှေးရှုလျက် ထွက်ခွာခဲ့ကြလေသည်။

အခန်း [၂၀]

မလ္လာတိုင်နယ်စပ်ရှိ အနုဝိယ သရက်ဥယျာဉ်ကို ဒိဗ္ဗ ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် တွင်ကား ရာဇဂြိုဟ်နှင့် ယူနောသုံးဆယ်ဆေးကွာခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။ အနုဝိယသရက် ဥယျာဉ်ဟုဆိုသော်လည်း စင်စစ်မူ သရက်ပင်များ ထူထပ်စွာပေါက်နေသည့်ကြား တွင် ကြီးစွာသော ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများရှိသည့် သရက်ပင်တောကြီး ဖြစ်နေပေပြီ။

သရက်ပင်တောကြီးကိုဖြတ်ရင်း ဒိဗ္ဗသည် သူ မမွေးဖွားမီ လွန်ခဲ့သော အနှစ်တစ်ရာငါးဆယ်ခန့်က တည်ရှိခဲ့မည့် အနုဝိယသရက်တောကြီးကို စိတ်ကူး ဖြင့် မှန်းဆနေခဲ့သည်။ အနုဝိယသရက်ဥယျာဉ်ကား သကျသောကီနွယ်မင်းသား သိဒ္ဓတ္ထ လူရပ်မြို့ရွာကို စွန့်ခွာခဲ့ပြီးနောက် ခုနစ်ရက်တိုင်နေ့တိုင်၍တရားဘာဝနာ အားထုတ်ခဲ့ရာ အထင်ကရဒေသပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤဒေသမှာပင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ် မိဒ္ဓိသာရမင်းကြီးနှင့် သိဒ္ဓတ္ထတို့ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ပေသည်။ ယခုမူကား အနုဝိယသရက်ဥယျာဉ်သည် ဥယျာဉ်မဟုတ်တော့။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား နားခိုခွေလျှော်ကာ တရားဘာဝနာ အားထုတ် ခဲ့စဉ်က အနုဝိယ သရက်ဥယျာဉ်သည် သာယာငြိမ်းချမ်းသော တောဒေသဖြစ်ခဲ့ ပေမည်။

ဒိဗ္ဗသည် မြင်းကို အသားကျနှင့်ရင်း တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိလေသည်။ ကဝိလဝတ်မှ ထွက်ခွာကာ အနောက်မြစ်ကို ဖြတ်ကူးလျက် ဤအနုဝိယဥယျာဉ် ရောက်ရှိန်တွင် သကျမင်းသားသိဒ္ဓတ္ထသည် လောကမှ လွတ်မြောက်ငြိမ်းချမ်းရာ ကို ရှာဖွေခဲ့ချေသည်။ မိမိမူကား တောနက်အတိဖြစ်နေသည့် ဤအနုဝိယတွင် တောပုန်းများကို တိုက်ခိုက်နှိမ်နှင်းရန် ရောက်လာခဲ့သည်။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် သူ၏ကြင်ယာ ဘဒ္ဒကမ္ဘာနှင့်သားတော်ရာဟုလာ တို့ကို စွန့်လွှတ်ကာ လွတ်မြောက်ငြိမ်းအေးမှုကို ရှာဖွေထွက်ခဲ့သည်။ မိမိမူကား ဤတောတစ်ဝိုက်တွင် ပုန်းအောင်းစခန်းချနေသော တောပုန်းဓားပြများကို တိုက် ခိုက်ပြီးနောက် ရာဇဂြိုဟ်သို့ပြန်ကာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် ဖွဲ့ချည်သော လောကထဲသို့ ဝင်ရောက်ဦးမည်သူ ဖြစ်နေသည်။

တောအုပ်သည် နက်ရှိုင်းတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိလေသည်။

‘ဒီမှာစခန်းချမယ်၊ မီးမဖိုနဲ့၊ မြင်းတွေ လုံလုံခြုံခြုံသိမ်းကြ’

ဒိဗ္ဗက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ လူနှစ်ရာစခန်းရှိသော ချုံကြီးများဝန်းရံ နေသည့်ကွက်လပ်တစ်ခုကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ရန်သူတို့သည်လည်း ဤသရက် တောကြီး၏ တစ်နေရာရာတွင် စခန်းချတပ်စွဲနေကြလိမ့်မည်ဟု ဒိဗ္ဗကတွက်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိတို့ကလည်း တိတ်ဆိတ်စွာခြေရာဖျောက်လျက် တစ်နေရာတည်းတွင် တပ်စွဲနေလိုက်ခြင်းက ပို၍လုံခြုံမည်ဖြစ်လေသည်။ ဒိဗ္ဗသည် ရဲမက်များကို စနစ် တကျနေရာချ တပ်စွဲခိုင်းလိုက်သည်။

မကြာမီမှာပင် ညဉ့်အမှောင်သည် အနုဝိယတောအုပ်ပေါ်သို့ လေးလံသိပ် သည်းစွာ ကျရောက်လာသည်။ ဂမာန်ရာသီဦးဝယ် တောအုပ်တစ်ခုလုံးမှာ သရက်ဖူး နံ့များဖြင့် မွှေးကြိုင်၍နေလေသည်။

ဒိဗ္ဗသည် ကြီးမားသောသရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ မြစ်ဆုံရင်းတွင် နေရာ ယူလိုက်သည်။ ရန်သူများရှိနေနိုင်သည့်ဒေသဖြစ်သောကြောင့် ဓားကို ပေါင်ပေါ်တွင် ကန့်လန့်တင်ထားကာ လက်တစ်ကမ်းမှာလည်း လှံရှည်နှင့်ပုဆိန်တို့ကို အသင့်ချ ထားလိုက်သည်။

တပ်မှူးတစ်ယောက်က ကင်းစောင့်အလှည့်ကို စီစဉ်နေသည်။ နီးကြား သောအာရုံများဖြင့် တောအုပ်၏ညဉ့်ကို ဖြတ်သန်းရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ တော၏ အငွေ့အသက်၊ တိုက်ပွဲ၏အငွေ့အသက်များကိုရနေသောကြောင့် ဒိဗ္ဗ၏တစ်ကိုယ်လုံး တွင် လှည့်ပတ်နေသောသွေးများသည် တက်ကြွနေကြသည်။ ရန်သူများရှိရာ မလ္လာ တိုင်းနယ်စပ်တောအုပ်ထဲတွင် ရောက်နေရသည့်အဖြစ်ကို ဒိဗ္ဗ နှစ်သက်နေသည်။

သရက်ပင်တောမှ အရွက်ဖားဖားများကို ဖောက်ထွင်းလျက် ကောင်းကင် ကို ပြီးပြောက်စွာမြင်နေရသည်။ စူးရှနိုးကြားနေသောအကြားအာရုံသည် ဝေးလံလှ စွာသောအရပ်မှ ရန်သူ၏လှုပ်ရှားမှု၊ သို့မဟုတ် တိတ်တခိုးချဉ်းကပ်လာကောင်း လာနိုင်မည့် ညဉ့်သောလှုပ်ရှားမှုတို့ကို အမိအရမမ်းယူရန် အသင့်ရှိနေသည်။

ဒီဗွ၏အတွေးတို့သည် တိုက်ပွဲကို ကြိုတင်တွက်ဆနေရင်းဖြင့်ပင် မသိသာ ဝေဝိုက်လွင့်ပျံ့သွားကြလေသည်။ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တံခါးဝတွင် လောမိက၏သံတမန်အဖွဲ့နှင့် တွေ့ဆုံစဉ်က လောမိကပြောသောစကားများကို သတိရနေသည်။ ထို့နောက်...ဇန္ဒာ...

ထက်မြက်စူးရှသောအလှသည် အာရုံထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ကြေးနီရောင်တောက်နေသော မျက်လုံးများ၊ နက်မှောင်ရှည်လျားသော ဆံပင်များ၊ သွက်လက်တက်ကြွသော လှုပ်ရှားမှုများ။ ယိုးဒယားကို ဤတိုက်ပွဲခရီးထွက်မလာခင်ငါးရက်က နန်းတော်ဥယျာဉ်ထဲတွင် ဇန္ဒာနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ပုံ၊ ဇန္ဒာ၏အသွင်၊ ထို့နောက် ဇန္ဒာပြောခဲ့သောစကားများ...

‘ငါတို့...ခရီးတစ်ခုသွားကြရလိမ့်မယ် ဇန္ဒာ’
ဟု မိမိက စတင်ပြောကြားလိုက်သည်တွင် ဇန္ဒာက...
‘ဟုတ်လား...လောမိကကော ပါသလား’
ဟု မေးခဲ့လေသည်။

‘လောမိကလဲ ခရီးထွက်ရလိမ့်မယ်၊ ငါတို့ အတူတူမဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေရာစီ’

နာဂဒါသဘုရင်မင်းမြတ်၏အမိန့်တော်ဖြင့် မိမိက မလ္လတိုင်းနယ်စပ် တောပုန်းများကို နှိမ်နှင်းရန်၊ လောမိက က သံတမန်အဖွဲ့ဖြင့် ဂန္ဓရတိုင်းသို့သွားကြရန် ဖြစ်ကြောင်းရှင်းပြခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဇန္ဒာက...

‘နင်တို့နှစ်ယောက် အတူတူ အမဲလိုက်ထွက်ကြမှာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

ဟု ပြောရင်း ရယ်သည်။ လွတ်လပ်ရဲတင်းစွာ ရယ်မောနေသော ဇန္ဒာကို ကြည့်ရင်း မိမိ၏အချစ်ကို ထုတ်ဖော်ပြောပြတော့မည်ဟု ဒီဗွ စိတ်ကူးခဲ့သည်။ သို့သော် ဇန္ဒာ၏မေးခွန်းက ပြောအံ့စကားများကို တုံ့ဆိုင်းသွားစေခဲ့လေသည်။

‘ဂန္ဓရတိုင်းလိုနေရာမျိုး ခရီးဝေးကြီးကို သွားလို့ရအောင် သူ ကျန်းမာရဲ့လားမသိဘူး၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကလဲ ဘာကြောင့် အမှူးအမတ်တွေကို မလွှတ်ဘဲ သူ့ကို တာဝန်ပေးရတာပါလိမ့်၊ အင်းလေ...သားတော်ကို ယုံကြည်စိတ်ချလို့နေမှာပေါ့နော်’

ရှုပ်ထွေးသွားခဲ့သောဝေဒနာများသည် ယခုတိုင် ဒီဗွ လတ်ဆတ်စွာခံစား

ရဆဲရှိလေသည်။ ထိုခဏမှာပင် မိမိပြောအံ့သောစကားများသည် နှုတ်ဖျားတွင် မျောက်ဆုံးသွားခဲ့ချေသည်။

မိမိက ငေးငိုင့်ကြည့်နေမိဆဲမှာပင် ဇန္ဒာက ဆက်ပြောခဲ့သည်။

‘သံအဖွဲ့နဲ့သွားရမှာဆိုတော့ အဲဒီခရီးဟာ သူ့အတွက် သက်သောင့်သက်သာဖြစ်မှာပါ၊ ဒါပေမယ့် ခရီးက ဝေးလွန်းတယ်၊ လမ်းမှာ သူဟာ နာလနဲ့တို့၊ ပါဠိလိုပုတ်တို့၊ ဗာရာဏသီတို့ကို ဖြတ်ရဦးမယ်၊ ဂင်္ဂါမြစ်ကိုလဲ ကူးဖြတ်ရဦးမယ်၊ ဆို...ဒီလောက်ခရီးကြမ်းကြီးကို သွားဖို့ ဘာကြောင့်များ သူ့ကိုရွေးလိုက်ကြသလဲ မသိပါဘူး၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူ့အတွက် ဆေးဝါးနဲ့အစားအစာတွေ စီစဉ်ပေးလိုက်ဦးမှ ဖြစ်မှာပါ’

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဇန္ဒာသည် မိမိရှေ့မှောက်မှ ငှက်ကလေးတစ်ကောင် နယ် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ဥယျာဉ်တော်တွင် မိမိတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဇန္ဒာသည် မိမိထံပါးမှ စေးလံလှစွာသော အရပ်ဒေသတစ်ခုဆီသို့ ထွက်သွားပြီဟု ခံစားခဲ့ရလေသည်။

ထို့နောက် ဆောက်တည်မှုကင်းသောအဖြစ်ဖြင့် ဥယျာဉ်တော်မှ ထွက်လာခဲ့မိသည်။ အံ့ဩခြင်းနှင့်ရှုပ်ထွေးခြင်းများက ရင်နှင့်အပြည့် ပါလာခဲ့သည်။ ရေကန်နံရံတံတားတစ်ခုကိုဖြတ်ကျော်အပြီးတွင် ကျောက်ပြားများ ခင်းထားသော ပန်းရံမှခံဝလမ်းဆီသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ထိုနေရာတွင် လှပသောမိန်းမပျိုနှင့် ဆုံရပြန်သည်။

သို့သော် ဇန္ဒာမဟုတ်။ နူးညံ့သော တိမ်တိုက်လေးတစ်ခု လွင့်မျောလာသည့်နှယ် အနီးသို့ရောက်လာသော သုန္ဒရီ။

သုန္ဒရီက မိမိရှေ့မှ ဆီးကာလိုက်သောကြောင့် ခြေလှမ်းများတုံ့ရပ်သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က သုန္ဒရီကို မိမိ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသလို ငေးငိုင့်ကြည့်နေမိခဲ့မည်ထင်သည်။ ထို့နောက် လွင့်မျောနေသော မိမိ၏အဖြစ်သည် သုန္ဒရီ၏စကားသံကြောင့် သတိပြန်ဝင်လာသည့်နှယ် ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။

‘ဒီဗွ...နောက်ငါးရက်ကြာရင် မလ္လတိုင်းနယ်စပ်က ရန်တွေကို နှိမ်နှင်းဖို့ တပ်ဖွဲ့ကိုခေါင်းဆောင်ပြီး ချီတက်ရမယ်ဆို ဟုတ်လား၊ သုန္ဒရီ အခုပဲ ခမည်းတော်ဆီက ကြားလာခဲ့တယ်’

မိမိ ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့သောအခါ သုန္ဒရီက ဆက်ပြောသည်။

‘ဟောဒီ နန်းတော်မှာ သေနတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ အများကြီးရှိတော့ကို မမည်းတော်တို့ မေ့နေကြသလား မသိပါဘူး။ မလ္လာတိုင်းနယ်စပ်က တောပုန်းတွေ ဟာ...’

သုန္ဒရီ စကားမဆက်ဘဲ ရပ်သွားခဲ့သည်။ မိမိ၏ ငေးငိုင်ငြိမ်သက်နေသော အသွင်ကြောင့် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့နောက် ရှေ့မှရပ်နေသော သုန္ဒရီ၏ဘေးမှဖြတ်ကျော်လျက် မိမိထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ‘ဒီဗွရယ်...’ ဟုခေါ်လိုက်သော သုန္ဒရီ၏အသံသာ သိသိသာသာ တုန်ယင်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်းကို မိမိကြားခဲ့သည်။

သုန္ဒရီနှင့်အတူ အရာအားလုံးသည် ရွပ်ထွေးစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

+ + +

ငင်ထားသော လေးညှို့ကဲ့သို့ နီးကြားထက်မြက်နေသည့် အာရုံက တောနက်တစ်နေရာဆီမှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို အရအမီဖမ်းယူလိုက်နိုင်သည်။ တိုးတိတ်ညင်သာသောအသံတစ်သံက နားထဲသို့ ဝင်လာသည်။

ပျံလွင့်သော အတွေးစများအားလုံး လေပြင်းအောက်မှ ဖြူဖုန်များနယ် ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။

အလိုအလျောက်ပင် ဓားရိုးပေါ်သို့ လက်ချောင်းများရောက်သွားသည်။ ကျန်လက်တစ်ဖက်က လှံရှည်ကို စွဲကိုင်လိုက်သည်။ သားကောင်အနံ့ရသော ကျားရဲတစ်ကောင်လို သွေးများဆူလာသည်။ တောပုန်းတို့သည် ညဉ့်ကို အကာအကွယ်ပြုကာ လျှို့ဝှက်စွာခိုင်းရံချဉ်းကပ်လာကြပြီဖြစ်ကြောင်း ဒီဗွ သိလိုက်ပေပြီ။

အမှောင်တွင် ယဉ်ပါးပြီးဖြစ်သော မျက်လုံးများက ဝန်းကျင်မှ သစ်ရွက်တို့ မသိမသာလှုပ်ရှားနေကြသည်ကို မြင်သည်။ လှံရှည်ကို လက်မောင်းကြားတွင် ကပ်ထားရင်း လည်မှာဆွဲထားသော တံပိုးကို နှုတ်ခမ်းများဆီသို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။

တောနက်၏ငြိမ်သက်ခြင်းသည် တံပိုးမှတ်သံနှင့်အတူ ပြိုကွဲသွားကာ ရုတ်ခြည်းပင် အနုပိယတောအုပ်သည်လည်း စစ်မြေပြင် ဖြစ်သွားလေသည်။ တစ်ခဲနက်အမှောင်ထုသည်လည်း ဓားသွား၊ လှံများချင်း ပြင်းစွာထိခတ်ရာမှ ထွက်ပေါ်သောအရောင်များဖြင့် ပိုးစုန်းကြူးငယ်များ ဖြိုင်ဖြိုင်ပျံသန်းကြသလို လင်းလက်သွားသည်။

တိုက်ပွဲသည် ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းသည်နှင့်အမျှ ဘာမှမကြာဘဲ ပြီးစီးသွားသည်။ တိုက်ပွဲ၏အဆုံးသတ်မှာ ဒီဗွ၏တံပိုးသံပင်ဖြစ်သည်။ သံရှည်ဆွဲ၍

သုံးခါဆင့်မှတ်လိုက်သော တံပိုးသံမှာ အောင်ပွဲ၏ကြွေးကြော်သံပင် ဖြစ်လေသည်။

‘မီးတိုင်တွေ ထွန်းလိုက်ကြ’

ဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ လောင်ကျွမ်းကြသော ဝက်ဝံဆီမီးတိုင်း၏ မီးတောက်မီးညွှန်းများဖြင့် တောအုပ်ရံပတ်တစ်ဝိုက်တွင် လင်းသွားသည်။ တောပုန်းများအားလုံး လိုလိုပင် အထူးအရူးသေဆုံးနေကြသည်။ တောကျွမ်းသော တောပုန်းများသည် ရာဇဂြိုဟ်မှ တပ်ဖွဲ့ကို အထင်သေးကာ အတင့်ရဲစွာဖြင့် ဝင်ရောက်စီးနင်းခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုမူ ဒီဗွ၏ စာစပ်သောတပ်ဖွဲ့အခင်းအကျင်း၊ စနစ်ကျသော နန်းတော်ရဲမက်တပ်ဖွဲ့၏ တိုက်ခိုက်ရည်များအောက်တွင် ရန်သူတို့သည် မိမိတို့၏ဇီဝိန်ကို တောနက်ထဲမှာပင် ပေးအပ်မြှုပ်နှံလိုက်ကြရပြီဖြစ်လေသည်။

ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်ရထားသော တောပုန်းတစ်ယောက်၏ရှေ့တွင် ဒီဗွ ရပ်လိုက်သည်။ တောပုန်းကား ပြင်းထန်သောဒဏ်ရာဖြင့် သေခါနီးဆဲဆဲဖြစ်နေလေသည်။

ထိုသူ၏ အသွင်အပြင်ကိုကြည့်ပြီး ဒီဗွ သိလိုက်သည်။

‘မင်း ခေါင်းဆောင်မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ရဲ့ဗိုလ် ဘယ်မှာလဲ ပြော...’

ပုဆိန်သွားကို လွှဲယမ်းလိုက်ပြန်သည်။

တောပုန်း၏ ပြူးကျယ်နေသော မျက်လုံးများက ဒီဗွကို ကျော်လွန်လျက် အပေါ်ဘက် တစ်နေရာဆီရောက်သွားသည်။ အမြစ်အပျက်အားလုံးမှာ တစ်ပြိုင်တည်း လိုလိုပင် ဖြစ်လေသည်။ တောပုန်း၏မျက်လုံးများ အထက်သို့ လှန်ကြည့်ခိုက်မှာပင် ဒီဗွ၏နောက်ဘက်ရှိ သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်မှ သဏ္ဌာန်တစ်ခုသည် အရှိန်ပြင်းစွာ ခုန်ချလာသည်။

‘ခေါင်းဆောင်ဗိုလ်ဟာ ငါပဲဟေ့’

အသံနက်ကြီးဖြင့် ကြွေးကြော်ရင်း လေထဲမှာ ဝဲပျံလာသော ထိုသဏ္ဌာန်သည် ကြီးမားလှစွာသော ပုဆိန်ကြီးကို ဝှေ့ယမ်းရင်း ဒီဗွအပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလာသည်။ ဒီဗွက ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ကာ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း ခုန်ဆင်းလာသော ထိုသဏ္ဌာန်ရှိရာသို့ ပုဆိန်ကို လွှတ်လိုက်သည်။ ပုဆိန်သွားချင်း ပြင်းထန်စွာ ထိခတ်မိသောအသံသည် တောအုပ်ထဲတွင် မြည်ဟည်းသွားသည်။

ထို့နောက် ထွားကျိုင်းသော ကိုယ်ခန္ဓာကြီးတစ်ခု ဒီဗွပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျလာသည်။ တောပုန်းဗိုလ်နှင့် ဒီဗွတို့ မြေပေါ်တွင် လုံးထွေးသွားကြသည်။

ရဲမက်များက တောပုန်းဗိုလ်ကို ခုတ်ရန် ဝိုင်းအုံလာကြသော်လည်း တထွေးတည်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ခုတ်ခွင့်မသာကြ။ သို့သော် ထိုတိုက်ပွဲသည်လည်း အချိန်တိုတို ဖြင့်ပင် ပြီးဆုံးသွားသည်။

တောပုန်းဗိုလ်သည် မြေပေါ်တွင် လဲကျကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ဒဗ္ဗက ဗိုလ်၏လည် မျိုကို ခြေဖြင့်ကင်းဖိထားခြင်းဖြင့် တောကောင်နှစ်ကောင်၏သတ်ပုတ်မှုမျိုးဖြင့်တူသော ထိုတိုက်ပွဲသည် အဆုံးသတ်သွားလေသည်။

‘မီးတိုင် ဒီနားကို ယူခဲ့စမ်း’

ဒဗ္ဗက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

‘သတ်ပစ်လိုက်ကြစမ်း...ငါ့ကို အရှင်မဖမ်းနဲ့၊ အခု သတ်ပစ်လိုက်ကြစမ်း’

တောပုန်းဗိုလ်သည် သူ့လည်မျိုပေါ်မှ ဒဗ္ဗ၏ခြေထောက်ကို ဆွဲကိုင်လိမ် ချိုးရန် ကြိုးစားရင်း စူးစူးဝါးဝါး အော်နေသည်။ ဒဗ္ဗက ခြေထောက်ကို အနည်းငယ် လျှော့ပေးလိုက်သည်။ သို့သော် တောပုန်းဗိုလ်သည် ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်နိုင်သည့် အင်အား မရှိတော့။

ဒဗ္ဗအပေါ်သို့ ခုန်အုပ်ခဲ့စဉ်က လေထဲတွင် ဝဲပျံ့ခန့်ချလာစဉ်က ဒဗ္ဗပစ်လွှတ် လိုက်သော ပုဆိန်သည် သူ့ကိုင်ခွဲလာသောပုဆိန်ကို လွင့်စဉ်သွားစေရုံမျှမက သူ့ လက်တစ်ဖက်ကိုလည်း သွင်သွင်ကျိုးသွားစေခဲ့လေသည်။

သွေးစကြာပေါက်နေသောမျက်နှာကို တောပုန်းဗိုလ်က အကောင်းပကတိ ကျန်သည့်လက်ဖြင့် သုတ်သင်လျက် ဒဏ်ရာရသော ကျားနှာတစ်ကောင်လို အော် ဟစ်နေလေသည်။

‘မင်းတို့ မဂဓသားတွေရဲ့လက်မှာ ငါ သုံးပန်းမဖြစ်ချင်ဘူး၊ ငါ့ကို ဒီမှာပဲ အသေသတ်လိုက်’

ဒဗ္ဗ၏ ခက်ထန်သောအမူအရာသည် တွေ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။

‘အဇာတသတ်မျိုးနွယ်တွေလက်ထဲမှာ ငါ အကျဉ်းသားမလုပ်ဘူးဟေ့၊

ငါ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ကြ...အခု သတ်ပစ်လိုက်ကြ’

‘တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို ချုပ်ကိုင်ထားလိုက်စမ်း၊ ပြီးတော့ မီး တုတ်ကို ဒီနားယူခဲ့စမ်း’

ဒဗ္ဗ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ထွားကျိုင်းသော ရဲမက်ကြီးတစ်ဦးက တော ပုန်းဗိုလ်အား နောက်မှ ချုပ်ကိုင်တူမပေးလိုက်သည်။ အခြားရဲမက်နှစ်ဦးက မီးတုတ် ကို အနီးသို့ယူလာကြသည်။

မီးတုတ်၏အလင်းရောင်တွင် တောပုန်းဗိုလ်ကို ကောင်းစွာမြင်လိုက်ရ သည့်အခါ ဒဗ္ဗ အံ့အားသင့်သွားသည်။

တောပုန်းဗိုလ်မှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိပေပြီ။ မေးရိုးနှစ်ဘက်ဆီသို့ ကော့ပျံနေသည့် နှုတ်ခမ်းမွေးများပင် ဖြူစပြုနေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် ထွားကျိုင်း သောခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ကြွက်သားခိုင်တို့မှာမူ သူ့အရွယ်နှင့်စာလျှင် လျော့ရိလျော့ရဲ မရှိဘဲ တင်းမာပြည့်ဖြိုးနေကြဆဲဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ရှည်လျားထူထပ်သော ဆံပင်များဆောက်မှ တင်းမာခက်ထန်သည့် မျက်နှာနှင့် မျက်လုံးများက အသက် အရွယ်ကြီးရင့်ခြင်းကို ဖုံးကွယ်ထားကြသည်။

‘ဟေ့...မဂဓတိုင်းသားခေါင်းဆောင်၊ ငါ့ကို သတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ၊ မင်း တို့ ဒီလို ငါ့ကို တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ဝိုင်းကြည့်နေရုံ ငါ အသင်ရှင်နေရမှာလား၊ ငါ့ကိုသတ်လိုက်ပါတော့လား၊ အဇာတသတ်မျိုးဆက်တွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ပြီးတဲ့နောက် ရွုံးနိမ့်တဲ့ငါဟာ သေမင်းကိုပဲရွေးချယ်တယ်၊ နားလည်လား’

မဂဓတိုင်းသား၊ အဇာတသတ်မျိုးဆက်...ဟူသော စကားအသံများ၊ ထို့နောက် သုံးပန်းအဖြစ်မခံလိုဘဲ အဆုံးစီရင်ပစ်လိုက်ရန် တောင်းဆိုနေခြင်းများ...

တစ်စုံတစ်ရာသည် ထူးခြားနေပြီဟု ဒဗ္ဗသိလိုက်သည်။ ဤစကားများ သည် သာမန်တောပုန်းများ၏ စကားများမဟုတ်။ နယ်စပ်ရွာနီးများ၊ တောအုပ် များတွင် လူသက် တိုက်ခိုက်အသက်မွေးကြသော သာမန်တောပုန်းများ၏ စကား မဟုတ်။

သတ်ပစ်လိုက်ရန် တောင်းဆိုနေခြင်းမှာလည်း သွေးရူးသွေးတမ်း အော် ဟစ်နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ သေခြင်းကို လိုလားစွာ တောင်းဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုပြင် တောပုန်းဗိုလ်၏အသက်အရွယ်မှာ အိုမင်းရင့်ရော်သော အဘိုးအိုတစ်ယောက်၏ အရွယ်ဖြစ်နေသည်။

ဒဗ္ဗသည် ရဲမက်ထဲမှ မီးတုတ်ကို လှမ်းယူလိုက်ကာ တောပုန်းဗိုလ်ထံ သို့ ပို၍နီးကပ်စွာ ရပ်လိုက်သည်။

မီးတုတ်၏အလင်းရောင်တွင် ဒဗ္ဗနှင့်တောပုန်းဗိုလ်တို့၏ မျက်နှာနှစ်ခု သည် အလွန်နီးကပ်စွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိကြသည်။

‘ဘာလဲ...မီးရှို့သတ်မလိုလား၊ သတ်စမ်းပါကွ၊ မင်းကြိုက်သလို သတ် လိုက်စမ်းပါ၊ မဂဓသား လူသတ်သမားတွေရဲ့လက်ထဲမှာ ငါဟာ ဘယ်လိုနေခဲ့ ဖြစ်ဖြစ် အသေခံရတာလဲ...’

တောပုန်းငိုလ်၏ အော်ဟစ်သံသည် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် မြတ်တောက်လိုက်သလို တိခန့်ရပ်သွားသည်။ ထိုမျှသာမက တောပုန်းငိုလ်သည် ဒိဗ္ဗကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးများပြူးကျယ်လာသည်။ အသံမထွက်တော့သော နှုတ်ခမ်းများ ဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ နီရဲသောမျက်လုံးကြီးများက ဒိဗ္ဗကိုကြည့်နေရင်းမှာပင် ဒိဗ္ဗကိုမမြင်ဘဲ တစ်ခုခုကို ဟောကံထွင်းတွေ့မြင်လိုက်သလို မျက်ဆန်များ လည်ပတ်နေသည်ဟု ထင်သည်။

ထို့နောက် တောပုန်းငိုလ်၏ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသော နှုတ်ခမ်းများ အကြားမှ အက်ကွဲသောအသံတစ်ခု ပြိုကျလာသည်။ ထိုအသံသည် စောစောက အော်ဟစ်ခဲ့သော အသံနှင့်ဆန့်ကျင်စွာပင် ထူးဆန်းစွာ တိုးတိမ်နေသည်။

ထိုအသံသည် ဒိဗ္ဗတစ်ခါမျှ မကြားဖူးသော အမည်မသိတစ်ခုကို ချောက်ချားစွာ ရေရွတ်မြည်တမ်းလိုက်သောအသံဖြစ်လေသည်။

‘ရော...၏၊ မင်း...၊ ရော...၏...’

အခန်း [၂၁]

‘ဟောဒါက ကောသလတိုင်းပဲ၊ ကောသလတိုင်းရဲ့အရှေ့ဘက်မှာ နယ်နိမိတ်ချင်းထိစပ်နေတာက မလ္လတိုင်း၊ ဟောဒီ ကာသီတိုင်း အရှေ့ဘက်ကဟာ လူကလေးတို့ရဲ့ မဂတိုင်း’

‘ကျုပ်ရဲ့ မဂတိုင်း မဟုတ်ပါဘူး’

ရွံစေးများ၊ သစ်ရွက်များ၊ ကျောက်တုံးငယ်များဖြင့် ပြုလုပ်ခင်းကျင်းထားသော မဇ္ဈိမဒေသမြေပုံပေါ်မှ လုံဖျားတစ်နေရာကို ကြည့်ရင်း ဒိဗ္ဗက ခက်ထန်စွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

လုံဖျားနှင့် မြေပုံကို ထောက်ပြရှင်းလင်းနေသူက တစ်ချက်ပြုံးရင်း လုံဖျားကို မဂတိုင်းရဲ့ ရွှေလိုက်လေသည်။

‘မဂတိုင်းရဲ့အနောက်မြောက်ဘက်မှာ ဝဇ္ဇီတိုင်းရှိတယ်၊ အနောက်မြောက်ဘက်ဆိုရင် မြစ်အထိ၊ အောက်ကို ပင်လယ်အထိ၊ အထက်ကို ဟိမဝန္တာအထိ၊ ဒီအဝန်းအဝိုင်း နယ်နိမိတ်ဟာ ဝဇ္ဇီတိုင်းဒေသပဲ၊ ဝဇ္ဇီတိုင်းရဲ့ အနောက်မြောက်ဘက်ဟောဒီဘက်ကို ဆက်ရွှေလိုက်တော့ မြစ်ငါးစင်းရှိတဲ့နေရာ၊ အဲဒီမြစ်ငါးသွယ်ကို အကြောင်းပြုပြီး ပဉ္စာဝလလို့ခေါ်တဲ့ ပဉ္စာဝလတိုင်းရှိတယ်’

လုံဖျားရွှေသွားသည့်နေရာများကို ဆက်ကြည့်နေသော်လည်း ဒိဗ္ဗသည် မဇ္ဈိမဒေသမြေပုံကို မမြင်တော့ပေ။ ဒိဗ္ဗ၏နားထဲတွင် ဝဇ္ဇီတိုင်း...ဝဇ္ဇီတိုင်း...ဟူသော အမည်မသိသည့်သော ထပ်တလဲလဲ ပဲ့တင်မြည်နေလေသည်။

‘ကျုပ်တို့ အခုရောက်နေကြတာ မလ္လတိုင်းနဲ့ ကောသလတိုင်းနယ်စပ်၊ ဟောဒီဘက်က ဝဇ္ဇီတိုင်း၊ မလ္လတိုင်းကတော့ မဇ္ဈိမဒေသရဲ့အရှေ့ဘက်အလျှောက်’

သီဟရတနာစာပေ

အရပ်ပဲ

‘ဝဇ္ဇီတိုင်းကို ကျုပ်သွားချင်တယ်’

ဒိဗ္ဗက လှဲကိုင်ထားသူကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောသည်။ မည်းနက်သော နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးများ ပါးပြင်ထက်သို ဝိုခိုကော့ပျံ့သွားသည်အထိ လှဲကိုင်ထားသူ လူကြီးက ကျယ်ပြန့်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ထို့နောက် မြေပုံပေါ်မှ လှဲကို သိမ်းယူကာ လှဲဖျားကို အပေါ်ဘက်တွင် ထောင်ရင်း ပြောသည်။

‘ဝဇ္ဇီတိုင်းကို မသွားပါနဲ့၊ သွားစရာလဲမလိုပါဘူး၊ လူကလေးဟာ မလ္လ တိုင်းမှပဲ ချက်မြုပ်မွေးဖွားခဲ့တာ၊ မလ္လတိုင်းသာလျှင် လူလေးရဲ့အောင်မြင်ဖြစ်သင့် တယ်’

‘ကျုပ်ဟာ မလ္လတိုင်းမှာ ချက်မြုပ်မွေးဖွားခဲ့ပေမယ့် မလ္လတိုင်းသားမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကျုပ်ရဲ့ပကတိသွေးသားက...’

‘မဟုတ်ဘူး၊ လူကလေးရဲ့မိခင်ဟာ မလ္လတိုင်းသူ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် လူကလေးရဲ့သွေးထဲမှာ မလ္လသွေး တစ်ဝက်ပါတယ်...’

‘ဒါပေမယ့် ကျန်တဲ့သွေးတစ်ဝက်က ဖခင်ဘက်ကလေ’

လှဲကိုင်ထားသောလူကြီးသည် ရွံစေး ကျောက်တုံးမြေပုံဘေးရှိ သစ် သားလုံးခုံတန်းပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် လေးနက်သောအသံဖြင့် ဆိုဆိုနှင့်နှင့်ပြောသည်။

‘လူကလေးရယ်...မင်းခမည်းတော်ဟာ ကျုပ်ရင်ခွင်ထဲမှာ သေဆုံးသွားခဲ့ တာပါ၊ သူဟာ ယောကျ်ားကောင်းပီသစွာ သေဆုံးသွားခဲ့တာပါ၊ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံး နေ့တွေမှာ သူသေရတော့မယ်ဆိုတာကို သိတော့ သူက ကျုပ်ကို စကားတွေအများ ကြီးပြောသွားပါတယ်၊ သူ့ရင်ထဲမှာရှိသမျှ၊ မျိုသိပ်ခံစားထားရသမျှတွေကို သူ ဖွင့်အံ့သွားခဲ့တာပါ၊ မင်းရဲ့ခမည်းတော် ရောဇကြီးအကြောင်းကို ဒီလောကမှာ ကျုပ်ဟာအသိဆုံးပါ’

ထိုခိုက်ဆိုနှင့်စွာ ပြောနေသောလူကြီးသည် အနုပိယတောအုပ်ထဲဝယ် ငါ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ကြစမ်းဟေ့...ဟု ခက်ထန်စွာကြုံးဝါးအော်ဟစ်ခဲ့သည့် တော ပုန်းဗိုလ်ကြီးဟုပင် မထင်ရလောက်အောင် နူးညံ့သိမ်မွေ့နေသည်။

‘လူကလေး ဒိဗ္ဗ၊ ငါဟာ မိတ်ဆွေကြီး ရောဇရယ် ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ဇနီး မင်းရဲ့မိခင်...မင်းမမြင်ဖူးလိုက်တဲ့ မင်္ဂမိခင်မလ္လတိုင်းသူ ဒီဝါရယ်၊ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ နှစ်ယောက်ပေးသွားတဲ့ တာဝန်နဲ့ဝေဒနာတွေကို အခု အသက်ခြောက်ဆယ်နှစ်နှစ်

အထိ သိုမှီးထိန်းသိမ်းရင်း အသက်ရှင်ခဲ့တာပါ၊ တောပုန်းကြီးဘဝဟာလဲ ငါ့ရဲ့ နာကြည်းချက်တွေကို အကြောင်းပြုပြီး ခံယူခဲ့တဲ့ဘဝပါ၊ ငါဟာ သွေးဆာနေတဲ့ လူယုတ်မာ တောပုန်းဗိုလ်ကြီးမဟုတ်ပါဘူး’

ဒိဗ္ဗ၏နုလုံးသားများ တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲလာသည်။

‘ရောဇကြီးဟာ သူ့ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ခါးသီးလှတဲ့ဘဝကြောင့် ရက်စက်ခက် ထန်တဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ တောဝက်တစ်ကောင်လို ခိုက်ခိုက်မဲမဲ ရှေ့မှာတွေ့ကရာကို တိုက်ခိုက်ပစ်သူမဟုတ်ဘူး၊ သူဟာ အလွန်စနစ်ကျနတဲ့ သေနတ် မျိုးကို ခေါင်းအေးအေးနဲ့ တွက်ချက်တက်တဲ့ သူရဲကောင်းပါ၊ စစ်ပွဲတစ်ပွဲကို ဘယ်လိုဆင်နွှဲရမယ်ဆိုတာ စစ်သည်ကောင်းတို့ရဲ့ ဘက်ပေါင်းစုံအမြင်ထောင့်ကနေ သုံးသပ်တတ်သူပါ၊ ဒါကြောင့်သူ့ရဲ့သားဖြစ်တဲ့ မင်းဟာ ဘာကိုမှ စိတ်လိုက်မာန်ပါမ လုပ်ပါနဲ့၊ သူပေးခဲ့တဲ့သွေးကြွေးဟာ မင်းရဲ့ကိုယ်ထဲမှာ မီးတောင်လို ဆွဲယှက်ပေါက်ကွဲ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စနစ်တကျနဲ့ ဖြိုဖျက်ပစ်ရမယ့် သေနတ်မျိုးကို မင်းရွေးချယ်ရမှာပါ မင်း စိတ်လိုက်မာန်ပါမလုပ်ပါနဲ့... လူကလေး’

‘ကျုပ်...ကျုပ်... ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

အာခေါင်တွင် တံကျင့်ဆူးတချောင်း စူးဝင်နေသည့် ခြင်္သေ့တစ်ကောင်ပမာ ဒိဗ္ဗမြည်တမ်းသည်။

‘မင်း...ဝဇ္ဇီတိုင်းကိုသွားစရာမလိုဘူး၊ မင်းဟာ မလ္လတိုင်းနယ်စပ်တော တောင်ဒေသထဲမှာပဲ လှည့်လည်နေရမယ်၊ ဒါဟာမင်းဖခင်ရောဇရဲ့ ဝိညာဉ်က တောင်း ဆိုတဲ့ ပထမဆုံးအလုပ်ပဲ’

‘ရာဇပြုလုပ်မှာရှိနေတဲ့ အမတ်ချုပ်ကြီး သုဉ္ဇနာဂကိုကော ဘယ်လိုဆက် သွယ်ရမှာလဲ’

အမတ်ချုပ်ကြီးအကြောင်းကိုမေးရင်း ဒိဗ္ဗသည် ဇန္တုကိုသတိရလိုက်သည်။ ရင်ထဲခွံနာကျင်သွားသည်။ သို့သော် အမတ်ချုပ်ကြီး၏ သမီးတော်ဖြစ်သော သုန္ဒရီကို မြင်ယောင်လိုက်သောအခါ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသလို ခံစားရပြန်လေသည်။

‘သုဉ္ဇနာဂလား၊ သူ့အခန်းကဏ္ဍ ပါလာပါလိမ့်မယ် လူကလေး၊ အခုအ ချိန်မှာတော့ မင်းဖခင်ရောဇနဲ့ မင်္ဂမိခင်ဒီဝါတို့ရဲ့ဝိညာဉ်တွေကို ဦးထိပ်ရွက်ပြီး ငါပြော တာတွေကို လက်ခံနားထောင်ပြီး မင်း ခေါင်းအေးအေးနဲ့စဉ်းစားပါ၊ သွေးမဆူပါနဲ့၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါမဖြစ်ပါစေနဲ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ်ရှစ်ဆယ်လောက်က တစ်စုံတစ်ယောက် ရဲ့ စနစ်တကျဖြိုဖျက်မှုကြောင့် ဖျက်စီးချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့တဲ့အရာကို မင်း စနစ်တကျ

www.burmeseclassic.com

ပြန်လည်တည်ဆောက်ရလိမ့်မယ်

တောပုန်းကြီးသည် မတ်တပ်ရပ်ပြီး ဒိဗ္ဗ၏ပုခုံးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘အစီအစဉ်တွေကို စနစ်တကျ အသေးစိတ်ချမှတ်ပါ လူကလေး၊ လိစ္ဆဝီ တစ်ယောက်ဟာ ဘာကိုမဆို စနစ်တကျရှိရပါတယ်’

လိစ္ဆဝီ...။ ထိုအမည်သည် ဒိဗ္ဗ၏တစ်ကိုယ်လုံးသို့ အင်အားကြီးမားစွာ စီးဖြာဖြန့်ကြက်သွားသည်။ မိမိ၏အကြောအခြင် အသွေးအသားများအားလုံးရုတ်ခြည်းချပ်ငြိမ်းသွားပြီးနောက် ရုတ်ခြည်းပင် အသစ်တဖန် မွေးဖွားဖြစ်ပေါ်လာသည်ဟု ဒိဗ္ဗခံစားသိရှိရသည်။

လိစ္ဆဝီ။ ကမ္ဘာလောကတွင် အရဲရင့်ဆုံး၊ ငြိမ်သက်နက်ရှိုင်းစွာ တွေးခေါ်သုံးသပ်တက်သော လူမျိုး၊ စနစ်ကျစွာ ဆင်ခြင်သုံးသပ်တတ်သောလူမျိုး၊ လိစ္ဆဝီ။

တောပုန်းငိုလ်ကြီးသည် ဒိဗ္ဗ၏မျက်လုံးများအတွင်းသို့ စူးနစ်စွာကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သစ်လုံးတံအပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။ သစ်လုံးတံထဲ၌ ဒိဗ္ဗတစ်ယောက် တည်းကျန်ရစ်သည်။ တဲထောင့်ရှိမီးဖိုမှ မီးသေခါစ ထင်းချောင်းများသည် အငွေ့တလှလှဖြင့် ဦးယှက်နေသော မီးခိုးများအောက်တွင် နီရဲလောင်ကျွမ်းလျက်။

ဒိဗ္ဗသည် ရွံစေး၊ ကျောက်တုံးငယ်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မဇ္ဈိမဒေသသောဌဿတိုင်နှင့် မြေပုံဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဝဋ္ဋတိုင်း၊ မဂဓတိုင်း၊ ထို့နောက် ဝဇ္ဇီတိုင်း။

‘ဝလောလီမြို့တော်။ လိစ္ဆဝီနိုင်ငံသားများ။ ဂဏလွတ်တော်အဆောက်အအုံ။ မဂရလွင်ပြင်။ ထို့နောက် မမြင်ဖူးလိုက်သော မိခင် မလ္လတိုင်းသူ ဒီဝါ။ ထို့နောက် မိမိ၏ရုပ်သွင်အတိုင်း တူညီလှသည်ဟု တောပုန်းငိုလ်ကြီး ပြောပြသွားသော ဖခင် ရောဇ။ လိစ္ဆဝီသူရဲကောင်း ရောဇ။ ပြီးတော့ ဘိုးဘိုး ဘဒ္ဒိယဆိုသူ လိစ္ဆဝီအဘိုးကြီး။ ပြီးတော့ ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်၏ဘုရင့်အမတ်ချုပ်ကြီးဖြစ်နေသူ သုဥဒ္ဓါနဂါ၊ သုန္ဒရီ၏ ခမည်းတော် သုဥဒ္ဓါနဂါ။

မီးဖိုမှ တငွေငွေတက်ပျံ့လွှားနေသော မီးခိုးများအကြားဝယ် ဒိဗ္ဗသည် မသိမမြင်လိုက်သော အကြောင်းအရာများကို ပုံဖော်ကြည့်နေမိလေသည်။

+ + +

ဒိဗ္ဗ၏အာရုံစိုက်မှုတွင် မြင်းနှစ်စီးနှင့် လူသုံးယောက်ပေါ်လာသည်။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်၊ သန်မာထွားကျိုင်းသော ယောက်ျားကြီးတစ်

ယောက်နှင့် လူမမည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်။ မြင့်မားသော ကျောက်တောင်ကြီးတစ်ခုအပေါ်သို့ သူတို့တက်သွားကြသည်။ ကျောက်တောင်ကြီး၏ တစ်ဘက်တွင် မလ္လတိုင်းနယ်စပ်ရှိသည်။

အသက်ရှင်လျက် ကျန်ရစ်သူ လိစ္ဆဝီသုံးယောက်၏ အသက်အရွယ်ချင်းမှာ ကွာခြားလှသည်။ ဘိုးဘိုး ဘဒ္ဒိယကား ဒီခင်းမစွမ်းဖြစ်နေပြီ။ သုဥဒ္ဓါနဂါကလေးမှာ လူမမည်အရွယ်သာရှိသေးသည်။ သေနာပတိ ရောဇတစ်ယောက်သာ သန်စွမ်းမာကျောသူဖြစ်သည်။

သူတို့ မလ္လတိုင်းထဲသို့ ရောက်လာကြသည်။ ကျောက်တောင်စွယ်နှင့် ရေစီးသန်သောမြစ်များကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြတ်ကူးခဲ့ကြရသည်။ မြင်းနှစ်ကောင် အနက်မှ တစ်ကောင်သည် ရေစီးသန်သော မြစ်တစ်မြစ်ကို ဖြတ်ကူးရာတွင် မျောပါသွားခဲ့သည်။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင် သူတို့သည် မလ္လရွာကလေးတစ်ရွာသို့ရောက်သွားခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘိုးဘိုးဘဒ္ဒိယမှာ ကြီးမားလွန်းသော စိတ်သောကနှင့်ခရီးလမ်းကြမ်းတမ်းမှဒဏ်များကြောင့် သေခြင်းတရား၏တခါးဝအနီးသို့ ရောက်နေပေပြီ။

ဘိုးဘိုးဘဒ္ဒိယသည် တူဖြစ်သူကလေး သုဥဒ္ဓါနဂါကို ပွေ့ဖက်လျက် သေနာပတိရောဇ၏မျက်နှာကို စမ်းသပ်လျက် သူ၏နောက်ဆုံးထွက်သက်ဝင်သက်အရှိန်တွင် တစ်ခွန်းတည်းသောစကားကို လေးနက်စွာရေရွတ်သွားသည်။ ထိုစကားမှာ မလ္လရွာသို့ရောက်ကတည်းက ရောဇကို သူတတ်တွတ် မှာကြားနေသည့် စကားပင်ဖြစ်သည်။

ပြင်းထန်သော ဒဏ်ချက်များကို ခံစားနေရစေကာမူ လိစ္ဆဝီသလွန်းသော ဘိုးဘိုးဘဒ္ဒိယသည် သတိလစ်ဟင်း မောက်ပြန်ခြင်းမရှိချေ။ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ တည်ကြည်လေးနက်စွာမှာကြားသွားခဲ့သည်။

‘သုဥဒ္ဓါနဂါကို ရာဇဂြိုဟ်ရောက်အောင်ပို့၊ ရန်သူမဂဓတိုင်းသားတွေကြားထဲအရောက်ပို့၊ လိစ္ဆဝီဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့၊ မဂဓနိုင်ငံထဲကို နန်းတော်ထဲကို ရောက်အောင်ပို့ပြီး သုဥဒ္ဓါနဂါ အသက်ရှင်အောင်မွေး၊ အကောင်းဆုံးနိဂ္ဂဟာ၊ ဘေးအကင်းဆုံးနိဂ္ဂဟာ ရန်သူမသိစေတဲ့ ရန်သူနယ်မြေအတွင်းပဲ ဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကလေးကို ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်ထဲမှာ ထူးချွန်ပေါက်ရောက်တဲ့ရာထူးတစ်နေရာ ရအောင်လုပ်၊ သင်းတို့အတွင်းထဲကနေပြီး သင်းတို့ကို ပြုခွင့်နိုင်အောင် သုဥဒ္ဓါနဂါ

ကိုမွေး

ဘိုးဘိုးဘဒ္ဒိယ ကွယ်လွန်သွားသည်။ မျက်လုံးများက မပိတ်။ ပွင့်နေသော မျက်လုံးများက ဝေသာလီ၏ သွေးကြွေးဆပ်ရေး၊ အနာဂတ်ကာလကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသလိုပင်။

သေနာပတိ ရောဇသည် ဘိုးဘိုးဘဒ္ဒိယ၏မျက်စုံများကို အသာအယာ ပိတ်ပေးလိုက်ပြီး ကွယ်လွန်သူ၏ခြေဖဝါးကို လက်ချောင်းများဖြင့်တိုကာ သူ့နှုတ်ပြင်ဆီသို့ ထိကပ်လိုက်သည်။

ကျုပ် သစ္စာဆိုပါတယ် နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယရယ်၊ ဝေသာလီလိမ္မော်တွေကို ဖြိုခွင်းဖျက်ဆီးသွားတဲ့ မာဂဇိုင်ဒ် မပျက်စီးသေးသမျှ အစာတသတ်မင်းဆက် မပျက်စီးသမျှ ကျုပ် မသေဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာ သေဆုံးသွားခဲ့ရင်တောင်မှ ကျုပ်ပိညာဉ်ဟာ ကျုပ်သား မြေးတွေဆီမှာ ခိုအောင်းပြီး ဝေသာလီအတွက် သွေးကြွေးဆပ်မယ့်အရေးတော်ပုံကို ကျုပ်ဆက်လုပ်မယ်

သေနာပတိရောဇ၏ အကြော်ဖြိုင်းဖြိုင်းထသော လက်ဖျံကို နူးညံ့သော လက်တစ်ခုက လာရောက်ဖက်တွယ်သည်။ ထိုနူးညံ့လှပသော လက်ပိုင်ရှင်မှာ မလ္လရွာသူ ဒီဝါ။

ရွာအကြီးအကဲ မလ္လသားကြီးသည် ရောဇနှင့် ဒီဝါတို့ကိုလည်းကောင်း အသက်ပိညာဉ်ကင်းမဲ့သွားပြီဖြစ်သော ဘဒ္ဒိယကို လည်းကောင်း တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း အကြိမ်ကြိမ်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ရွာအကြီးအကဲ မလ္လသားကြီးသည် ဘဒ္ဒိယ မကွယ်လွန်မီ ဘဒ္ဒိယထံမှ ထိုနောက် သေနာပတိ ရောဇထံမှ အကြောင်းစုံကို ကြားခဲ့ရပြီးပေပြီ။ အစာတသတ် ဘုရင်၏ စေလွှတ်မှုဖြင့် ဝဿကာရ ဗြဟ္မာဏ ဝေသာလီသို့ရောက်လာပုံ၊ ထိုနောက် လိမ္မော်တို့အချင်းချင်း သွေးကွဲပြိုပျက်အောင် ဝဿကာရ ဖြိုဖျက်ပုံ၊ မဂဇာရင် အစာတသတ်၏တပ်ကြီး ချီတက်လာပုံ၊ ဝေသာလီတစ်ပြည်လုံး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်ခဲ့ပုံ။

ဤအရေးသည် မဂဇနှင့် ဝေသာလီအရေးဖြစ်စေကာမူ၊ မလ္လတိုင်းသား တစ်ယောက်ဖြစ်သော မိမိ၏အရေး မဟုတ်စေကာမူ ဤဝေသာလီအတွက် လက်စားချေရေးဆွေးနွေးကြီးတွင် မိမိပါဝင်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ဤဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မလ္လရွာသူ ဒီဝါနှင့် သေနာပတိရောဇတို့၏ သံယောဇဉ်အနောင်အဖွဲ့ကြောင့်လည်း ဖြစ်သည်။ ထို့ထက်မူ လူမမည်ကလေး သုသုနာဂအပေါ် ကြီးစွာ သနားကရုဏာ

သက်မိခြင်းကြောင့်လည်းဖြစ်သည်။ ထို့ထက်မူကား မိမိကိုယ်တိုင်၏ မခံမရပ်နိုင်သော စာနာစိတ်ကြောင့်လည်း ဖြစ်ချေသည်။

သေနာပတိရောဇနှင့် ဒီဝါတို့ကို မိမိကိုယ်တိုင်ပင် လက်ထပ်ပေးလိုက်လေသည်။

+ + +

မီးခိုးများ ငြိမ်းသေသွားကြပြီဖြစ်သည်။ မီးပိုထဲမှ မီးကျိုးခဲများပေါ်မှာ လည်း ပြာစများ ဖုံးအုပ်နေသည်။ သို့သော် ဒိဗ္ဗ၏အတွေးစများမှာမူ တောက်လောက်ဆဲ၊ တောပုန်းဗိုလ်၏ စကားများကို ကြားယောင်ဆဲ။

ကျုပ်ဟာ အဲဒီတုန်းက ရွာအကြီးအကဲရဲ့ ညီ အငယ်ဆုံးပဲ၊ မင့်ဖခင် ရောဇနဲ့ ဒီဝါတို့ရဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပွဲတုန်းက ငါဟာ မင့်ဖခင်နဲ့ရွယ်တူလောက် ခဲ ရှိဦးမယ်၊ ရောဇနဲ့ဒီဝါတို့ရဲ့လက်ထပ်ပွဲမှာ ငါဟာ ခေါင်ရည်ကိုအဝသောက်ပြီး သူတို့ရဲ့ဘဝခရီးနဲ့ မွေးဖွားလာမယ့် သူရဲကောင်းလေးအတွက် ဆုတောင်းပေးခဲ့တယ်၊ ရောဇနဲ့ငါဟာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်လာကြတယ်၊ မလ္လတိုင်းနယ်စပ်ရဲ့ တောင်တန်းတွေ၊ တောတွေထဲမှာ အတူတူအစဲလိုက်ကြတယ်၊ ငါတို့ဟာ မုဆိုးတွေ အဖြစ်နဲ့ မဂဇတိုင်းနယ်စပ်အထိ သွားခဲ့ကြတယ်

မမြင်ဖူးလိုက်သော ဖခင်၏ရုပ်သွင်ကို ဒိဗ္ဗ မြင်ယောင်ကြည့်သည်။ အာရုံရိပ်ထဲတွင် လိမ္မော်သေနာပတိရောဇသည် နတ်လုလင်တစ်ပါးနယ် ဝံ့စားတောက်ပနေလေသည်။

ရောဇဟာ သူ့ဘဝဟောင်းကို သူ့နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယရဲ့ပိညာဉ်နဲ့အတူ မြှုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်လိုက်တယ်၊ သူဟာ မလ္လတိုင်းသားတစ်ယောက်အဖြစ် လုံးလုံးလျားလျား ခံယူလိုက်တယ်။ အသစ်တစ်ဖန်မွေးဖွားလာတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ ရှင်သန်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့်...လူလေး ဒိဗ္ဗ...

တောပုန်းဗိုလ်ကြီးသည် ဒိဗ္ဗကို အနီးအလှံ့များ ခြောင်းခြောင်းထွက်ဆွဲသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လျက်။

ဝေသာလီအတွက် ဝဇ္ဇီအတွက် လက်စားချေရေးဆိုတဲ့စိတ်ဟာ အချိန်နဲ့အမျှ သူ့နှလုံးထဲမှာ တောက်လောင်နေတယ်၊ နောင်ကြီး ဘဒ္ဒိယ သေဆုံးခါနီးမှာ သူပေးခဲ့တဲ့ကတိ၊ သူ ဆိုခဲ့တဲ့ သစ္စာကို သူ ဘယ်တော့မှမမေ့ဘူး၊ သူက ငါတို့ ပြောလေ့ရှိတယ်၊ လက်စားချေရေး၊ သွေးကြွေးဆပ်ရေးဆိုတဲ့ မီးလျှံဟာ သူ့နှလုံးထဲမှာ အမြဲတောက်လောင်နေတယ်တဲ့၊ အဲဒါဟာ သူရဲအသက်ရှင်သန်မှုဖိစောက်

www.burmeseclassic.com

ပဲတဲ့၊ ရောဇေဆိုတဲ့ အမည်မှာမဟာ လိစ္ဆဝီအတွက် မဂဏေ လက်စားချေဖြုတ်သူ ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကလွဲပြီး တခြားဘာမှမဟုတ်ဘူး...တဲ့”

ထိုဝိညာဉ်သည် မိမိထံသို့ စီးနင်း ပူးကပ်နေပြီဟု ဒီဗွ အကြွင်းမဲ့စား လိုက်ရလေသည်။

‘ဆက်ကြီးဘဒ္ဒိယဟာ ဂဏလွတ်တော်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့မှာ အထက်မြက် သုံး ရာဇာတစ်ဦးလိုဆိုတယ်၊ သူ့ရဲ့အစီအစဉ်တွေအတိုင်း အတိအကျလိုက်မှာရမယ် လို့ ရောဇေကပြောတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ...ငါတို့ဟာ လက်စားချေရေးအစီအစဉ်တွေကို သိမ်မွေ့စွာ စတင်ခဲ့ကြတော့တယ်’

ဘိုးဘိုးဘဒ္ဒိယ၏တူကလေး သုသုနာကို မဂဏေတိုင်း၏ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော် ထဲကို ပို့ဆောင်ရန်ဟူသော နည်းလမ်းမှာ စားသွားနှင့်လုံ့များပေါ်တွင်လျှောက်သွား ရမည့်နည်းလမ်းပင်။ ဘိုးဘိုးဘဒ္ဒိယ ချမှတ်ပေးခဲ့သော လက်စားချေရေး အစီအစဉ် မှာ ကြောက်စရာကောင်းသလောက် နူးညံ့သိမ်မွေ့လှချေသည်။

ရန်သူများ၏ အလယ်သို့ ညင်သာစွာထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ကာ ရန်သူမသိ စေဘဲ အခိုင်အမာ ကုပ်တွယ်နေရာယူရေးသေနင်္ဂ။

‘ရောဇေဟာ နေ့ညဉ့်မထားတော့ဘူး၊ သုသုနာဂလေးကို ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော် ထဲရောက်အောင် ဘယ်လိုပို့မလဲဆိုတာကိုပဲ အချိန်နဲ့အမျှ လုံးပမ်းနေတယ်၊ သူ့ကို ငါတို့အားလုံးက အကူအညီလိုအပ်တာမှန်သမျှကို ပေးကြရတော့တာပေါ့၊ ဒီအထဲ မှာ ရောဇေကို အင်မတန်ချစ်တဲ့ ဒီဝါ၊ သူ့ဇနီး ဒီဝါ၊ မင်မိခင် ဒီဝါဟာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် ဖဝါးခြေထပ် လိုက်ပါကြိုးစားပြီး ကူညီခဲ့တယ်လေ’

ရောဇေနှင့်ဒီဝါတို့သည် မဇ္ဈိမဒေသတစ်ခွင်လုံးသို့ ခရီးထွက်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် လူသူအရောက်အပေါက်နည်းသော နယ်စပ်ဒေသများတွင် လှည့်လည် ကြသည်။ နယ်စပ်ဒေသများ၌ တောနက်ကြီးများတွင် အဖိုးတန်သစ်ပင်ကြီးများ ပေါက်ရောက်နေကြသည်။ ဆေးဝါးနှင့်အခြားအသုံးအဆောင်များအတွက် ရှားပါး ပြီး အဖိုးတန်လှသော သစ်မြစ်များ၊ သစ်ခေါက်များနှင့် ပန်းဝတ်ဆံများရှိသည်။ ထို့နောက် မည်သည့်လူသားမျှ မရောက်ဖူးသော ကျောက်တောင်လျှိုမြောင်ကြီးများ အတွင်းမှ ရွှေနှင့် အခြားကျောက်မျက်ရတနာများ။

‘သူတို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ ဆိုးရွားတဲ့ ရာသီဥတု၊ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တွေနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ပြီး ရက်ပေါင်းလပေါင်းများစွာ တော နက် တောင်တန်းကြီးတွေကြားမှာ လှည့်လည်ခဲ့ကြတယ်၊ ရောဇေဒီဝါတို့ အသက်

နဲ့ရင်းပြီး ရှာဖွေလာခဲ့တဲ့ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာတွေ၊ သစ်မြစ်သစ်ဖုတွေ၊ ပန်းပွင့် ဝတ်ဆံတွေ၊ ပြီးတော့ တိရစ္ဆာန်အရေခွံတွေ၊ အစွယ်တွေကို မလ္လာတိုင်းကတစ်ဆင့် မဇ္ဈိမဒေသရဲ့ တိုင်းပြည်တွေဆီ တင်ပို့တယ်၊ ပြည်ရှင်မင်းတွေနဲ့ ဇာတ်မြင့်ခတ္တိယ တွေဟာ ဒီရှားပါးတဲ့အဖိုးထိုက်ပစ္စည်းတွေကို အမြတ်တနိုးဆင်မြန်းကြတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ပဲ ရောဇေဒီဝါတို့ဟာ ရှာဖွေရသမျှအဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကို ထုခဲ့ရောင်းချပြီး ရွှေတုံးတွေကို စုဆောင်းခဲ့ကြတယ်’

ရောဇေနှင့်ဒီဝါတို့သည် မလ္လာနယ်စပ်ရွာငယ်များရှိ ဒေသခံများ၏အကူအညီ ကိုလည်း ကောင်းစွာရရှိခဲ့ကြသည်ဟုဆိုသည်။ ဤသို့ဖြင့်ပင် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော ဘဝတွင် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာနေထိုင်ရင်း အချမ်းသာအကြွယ်ဝဆုံးအဖြစ်ကို ရရှိလာ ခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြင့် ရွှေငွေနှင့် အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများအသုံးပြု၍ အခွင့် သာမည့်အချိန်တစ်ချိန်သည် ရောက်ရှိလာသည်။

ဘိုးဘိုးဘဒ္ဒိယ၏တူကလေး သုသုနာဂလည်း အရွယ်ရောက်လာသည်။

‘လက်စားချေရေးသေနင်္ဂကြီးတစ်ခုလုံး၏ ဗဟိုချက်မ ဖြစ်သော သုသုနာ၊ လိစ္ဆဝီအားလုံးအတွက် သွေးကြွေးဆပ်ရန်အစီအမံတစ်ခုလုံးတွင် အဓိကဖြစ်သော သုသုနာ။

ဖခင်ရောဇေနှင့် မိခင်ဒီဝါ၊ ပြီးတော့ ကွယ်လွန်သွားသော ဘိုးဘိုးကြီးဘဒ္ဒိယ တို့သည် ရူးသွပ်နေကြပြီလောဟု ဒီဗွတွေ့မိရင်း အံ့ဩရသည်။ တောပုန်းခိုလ်ကြီး က သူလည်း ထိုအတိုင်းပင် တွေးမိခဲ့ကြောင်း ပြောပြခဲ့လေသည်။

‘နာကြည်းစိတ်နဲ့ လက်စားချေလိုစိတ်တွေကြောင့် သူတို့ဟာ ရူးသွပ်နေ ကြပြီလို့ ငါထင်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုတန်ခိုးအင်အားတွေ ရရှိနေကြသလဲ မသိဘူး၊ ရူးသွပ်မှုလို့ ငါထင်ခဲ့တဲ့ အဲဒီအရာကပဲ သူတို့ရဲ့အစီအမံတွေကို ရုပ်လုံး ပေါ်စေခဲ့တာကလား’

ရွှေငွေနှင့် အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများကို အသုံးပြုပြီး သုသုနာဂအား ရာဇဂြိုဟ်သို့ ပို့ဆောင်လိုက်ကြသည်။ ရာဇဂြိုဟ်သို့ရောက်သွားသော သုသုနာသည် ဟိမဝန္တာ၏တစ်ဘက်ဒေသတိုင်းပြည်ငယ်တစ်ခုမှ ထီးညွန့်နန်းလျှာ အမွှေခံစော်ဘွား ကလေးတစ်ယောက်။ ခမည်းတော်စော်ဘွားကြီးနှင့်တကွ ဆွေမျိုးစုအားလုံး လူရိုင်း တို့၏သတ်ဖြတ်မှုကိုခံလိုက်ရကာ လက်လွတ်ထွက်ပြေးလာသူ။ မိမိနယ်မှ အဖိုးတန် ရတနာများကို သယ်ယူ၍ထွက်ပြေးလွတ်မြောက် ချမ်းသာလာသူ။ အမျိုးဇာတ် မထင်ရှားသော်လည်း မဂဏေတိုင်းအတွင်းရှိ သူဌေးသူကြွယ်များအားလုံးထက် ချမ်း

သာကြွယ်ဝသူ။

‘သုသုနာဂရဲဘဝကို အဲဒီလို သူတို့က ဖန်ဆင်းလိုက်ကြတယ်။ လူအားလုံးကလဲ သုသုနာဂရဲ အဲဒီဇာတ်လမ်းကို ယုံကြည်ကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သုသုနာဂရဲချမ်းသာကြွယ်ဝမှုတွေဟာ လူတိုင်းကို ခေါင်းညိတ်စေတယ်။ လူတိုင်းရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ယုံကြည်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်လေ’

နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် နေရာယူမှုပင် ဖြစ်လေသည်။ လက်စားချေးရေးအစီအမံကို လက်ရုံးရည်ဖြင့်၊ နှလုံးရည်ဖြင့် မဟုတ်မူပဲ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ကြွယ်ဝမှုဖြင့် စတင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

‘မဂဓဘုရင်ကလဲ ရွှေငွေရတနာ အမြောက်အမြားနဲ့ ဝင်ရောက်လာတဲ့ ခိုကိုးရာမဲ့ စော်ဘွားလေးတစ်ယောက်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံကြိုဆိုခဲ့တာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ပဲ သုသုနာဂဟာ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို အကြောင်းပြုပြီး ရာဇဂြိုဟ်နေပြည်တော်မှာ ထင်ရှား ကျော်ကြားခဲ့တယ်’

ထိုနောက်တွင်ကား ကမ္ဘာလောကကြီးအတွင်း၌ အလွန်ရှုံးစင်း၍ အလွန်လွယ်ကူသောဖြစ်စဉ်များက တစ်ဆက်တည်းပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု၏ အရှိန်အဝါဖြင့် သုသုနာဂသည် ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်တွင် ပေါက်ရောက်လာသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ချီးမြှင့်သော သူဌေးဘွဲ့ကို ရရှိလာသည်။ ထို့နောက် နန်းတော်တွင်းရှိမျိုးမတ်စစ်သည်များ၊ မဂဓနိုင်ငံ၏ အရေးပါသောပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ယုံကြည်လေးမြတ်မှုကို ရရှိခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဘုရင်မင်းမြတ်၏အထူးယုံကြည်မှုရှိသော အမတ်ကြီးရာထူးကို ရရှိခဲ့သည်။ ထိုအချိန်ကား မဂဓဘုရင် မုဒ္ဒလက်ထက်ဖြစ်သည်။ မုဒ္ဒဘုရင်ကို ဆက်ခံသော နာဂဒါသဘုရင်လက်ထက်တွင်မူ သုသုနာဂသည် အမတ်ချုပ်ကြီးရာထူးအထိ ရရှိခဲ့ပေပြီ။

‘သုသုနာဂကိုယ်တိုင်ကလဲ သူ့ဘိုးဘိုးဘဒ္ဒိယနဲ့ သူ့ကျေးဇူးရှင် ရောဇဒါဝါတို့ပုံသွင်းတဲ့အတိုင်း အတိအကျလှုပ်ရှားကပြခဲ့တယ်။ အခုဆိုရင် ရာဇဂြိုဟ်မှာ အမတ်ချုပ်ကြီးသုသုနာဂရဲ့ တန်ခိုးအာဏာ ဘယ်လောက်ထက်မြက်နေပြီဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပဲ မဟုတ်လား လူကလေး’

‘ကျုပ်ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကကော...’

ဒီဗွက မေးသောအခါ တောပုန်းဗိုလ်ကြီး၏အသွင်မှာ ဒုန်းစိုင်းပြေးနေသော မြင်းတစ်ကောင်အား ဇာတ်ကြီးတုံ့ဆိုလိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

‘ပြောပါ့မယ် လူကလေး၊ အခုဆက်ပြောမယ့် အဖြစ်သနစ်တွေကို ကျုပ်မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့အခန်းကဏ္ဍကို မင်းအတိအကျသိဖို့အတွက် ကျုပ်ပြောပြမှ ဖြစ်မယ်’

‘ရာဇဂြိုဟ်တွင် မုဒ္ဒဘုရင် အနိစ္စရောက်ပြီး နာဂဒါသဘုရင်တက်သည့် အချိန်။ သုသုနာဂ အမတ်ချုပ်ကြီးဖြစ်လာသည့်အချိန်၌ ဝေးလံသောမလ္လတိုင်းနယ်စပ်ရွာကလေးမှာလည်း ကြီးစွာသော အပြောင်းအလဲဖြစ်ခဲ့လေသည်။’

‘မူလအစီအစဉ်ကတော့ အားလုံးကို စက်ယန္တရားကြီးတစ်ခုလို စီမံခဲ့တာပါပဲ လူကလေးဒီဗွ၊ သုသုနာဂအမတ်ချုပ်ကြီးဖြစ်ချိန်မှာ ရောဇရယ်၊ ဒီဝါရယ်၊ ဦးတော့...အဲဒီအချိန်မှာ လူမမည်လေးအရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ မင်းရယ်၊ သားအမိသားအမသုံးယောက်ဟာ မဂဓနိုင်ငံထဲ ဝင်ကြဖို့ပဲ၊ အမတ်ချုပ်ကြီး သုသုနာဂထံ ဝင်ရောက်ကြဖို့ပဲ’

‘...အမတ်ချုပ်ကြီးက မင်းတို့မိသားစုကို သူ့ရဲ့ကြွင်းကျန်ပျောက်ဆုံးနေသော ဆွေတော်မျိုးတော်တွေအဖြစ် လက်ခံမယ်ပေါ့၊ ဒီတော့မှ ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်ထဲမှာ မင်းတို့ဟာ လိစ္ဆဝီမိသားစုလေးတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်တည်ထောင်ပြီး ရာဇဂြိုဟ်နေပြည်တော်ကို တန်ခိုးအာဏာနဲ့ ချုပ်ကိုင်သွားမယ်၊ အာဏာစက်ကို တဖြည်းဖြည်းကျယ်ပြန့်သွားအောင် လုပ်မယ်’

‘...တစ်ချိန်ချိန်မှာ မဂဓတစ်တိုင်းလုံးကို ဝါးမျိုမယ်၊ နောက်ဆုံးမှာတော့ ဝေသာလီနဲ့ဝိန္ဒတိုင်းကို အဓာတသတ်ဘုရင်လက်ထက်က ဝဿကာရဗြဟ္မဏ ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးခဲ့သလို မဂဓသားတွေအားလုံးကို သုတ်သင်မယ်၊ ကမ္ဘာလောကမှာ မဂဓဆိုတာကို ပျောက်ကွယ်သွားအောင်လုပ်ပြီး လိစ္ဆဝီမီးနွယ်သစ်ကြီးတစ်ခု တည်ထောင်မယ်...ဒီလို စီစဉ်ခဲ့ကြတာ’

ဒီဗွ၏သွေးများ ဆူပွက်လာသည်။ အဲကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ လက်သီးဆုပ်လျက် နားထောင်ခဲ့သည်။

‘ဒါပေမယ့်...အဲဒီအစီအစဉ်တွေအားလုံးဟာ ပျက်ပြားသွားတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့...’

တောပုန်းဗိုလ်ကြီး၏အမူအရာရော အသံပါ ပြိုကွဲသွားလေသည်။

‘မင့်ဖခင်နဲ့ မိခင် ရောဇနဲ့ဒီဝါတို့ဟာ အင်တိုင်းနယ်စပ်မှာ သေဆုံးသွားကြတယ်’

‘သူတို့ ဘာကြောင့်...’

ဒီဗွသည် အမေးစကားကို ပြည့်စုံအောင် မပြောနိုင်ခဲ့။

‘အင်္ဂတိုင်းနယ်စပ် ကျောက်တောင်ကြီးတွေကြားမှာ စိန်တွေသွားတူးဖော်ရင်းနဲ့ တောင်ပြိုကျပြီး...’

တောပုန်းဗိုလ်ကြီးလည်း အဖြေစကားကို ကုန်စင်အောင်မပြောနိုင်ခဲ့။ အတန်ကြာမှပင် စကားကို ဆက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

‘မင့်မိခင် ဒီဝါဟာ ကျောက်တုံးတွေရဲ့အောက် ချောက်ကမ်းပါးထဲမှာ မိန့်တွေနဲ့အတူ ရောက်ရှိသွားခဲ့တယ်။ ရော့ကိုတော့... ကျောက်တုံးတွေဖယ်ရှားပြီး ငါတို့ဟာ အရရှာနိုင်ခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ အသက်ငွေငွေလေးပဲ ရှိတော့တယ်။ သူ...သူ...ငါ့လက်ပေါ်မှာပဲ...’

တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သော်လည်း ဒီဗွသည် အံ့ကိုကြိတ်လျက် ဆက်နားထောင်သည်။

‘နောက်ဆုံး စကားကို သူ မရအရပြောသွားတယ် လူ့စုလေး၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့... သားကို ဆက်လုပ်ပါစေ...တဲ့’

အိပ်မက်ဆိုးကြီးတစ်ခုပြီးဆုံးသွားသကဲ့သို့ ဒီဗွ ခံစားလိုက်ရလေသည်။ မိဘနှစ်ပါးတို့၏နောက်ဆုံးအချိန်နှင့်အတူ အရာခပ်သိမ်းကို နှီးလည်သဘောပေါက်သွားပြီး ဖြစ်သွားသည်။

ပေါက်ကွဲမတတ် တင်းကျပ်နေသော တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောအခြင်များကို ဖြေလျှော့ကာ ဒီဗွ နောက်ဆုံးတစ်ခွန်းမေးလိုက်သည်။

‘ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရာဇဂြိုဟ်ကို ရောက်သွားသလဲ’

‘အမတ်ချုပ်ကြီး သုသုနာကုန်တိုင် ဆက်သွယ်ပြီး မင်းကိုခေါ်ယူလိုက်တာပဲ။ လက်စားချေးအစီအစဉ်ကြီးဟာ တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ပျက်ပြားသွားတဲ့အတွက် အမတ်ချုပ်ကြီးသုသုနာဟာ ကျန်တဲ့အစိတ်အပိုင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ စီမံတော့မယ်လို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်တူပါတယ်။ မင်းကို သူ ခေါ်ယူခဲ့တယ်။ မင်း ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်ထဲ ရောက်သွားတယ်’

‘...အဲဒီနောက်တော့ မင်းရဲဇာတ်ကြောင်းကို ငါတို့ ဘာမှမသိရတော့ဘူး။ ဒီနောက် ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ မင်း အသိဆုံးနေမှာပဲ’

ကျန်သော အစိတ်အပိုင်းများကို ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်သည်။

မိမိသည် နဂါးသဘင်ရင်၏ ဇွေးစားသားတော် ဖြစ်လာသည်။ ဤသည်မှာ အမတ်ချုပ်ကြီး သုသုနာကုန်ကျမ်းကျင်လိမ္မာသော အစီအမံဖြစ်ပေမည်။ မိမိ၏

မျိုးဇာတ်ကို လုံးဝမျှောက်မျက်ထားကာ ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်တွင် အရေးပါသော နေရာတစ်ခုကို ရစေခဲ့သည်။

ဘုရင့်မွေးစားသားတော်။ ပြီးတော့ သေနာပတိတပ်ဖွဲ့ဝင်။

အမတ်ချုပ်သုသုနာကုန်သည် ဘိုးဘိုးဘွားအဖ၏ သိမ်မွေ့သောလက်စားချေးရုံး ဒီအမံကို မမေ့။ သို့သော် ဒီဗွ နားမလည်သော အချက်တစ်ချက် ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ဘာကြောင့် မိမိအား ယခုတိုင် အဖြစ်သန့်အစအဆုံးကို အမတ်ချုပ်ကြီး ပြုမပြုခဲ့သနည်း။ ချောက်ချားတုန်လှုပ်ဖွယ်အဖြစ်များကို မိမိ ဘာမှမသိခဲ့။ မိမိသည် ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်တွင် မိမိကိုယ်မိမိ မဂ်သားတစ်ဦးအဖြစ်ပင် ယုံကြည်ကာ ကြီးပြင်းရှင်သန်ခဲ့သည်။ ဤမျှသောနှစ်ကာလများအတွင်း ဘာကြောင့် အမတ်ချုပ်ကြီးသည် မိမိကို အဖြစ်မှန်များ အကြောင်းစုံဖွင့်မပြောခဲ့သနည်း။

ဤအချက်နှင့်ပတ်သက်၍ တောပုန်းဗိုလ်ကြီးလည်း သိမည်မဟုတ်။ ဤကား မိမိနှင့်အမတ်ချုပ်ကြီး နှစ်ဦးတည်းသာဖြေရှင်းရမည့်ပြဿနာဖြစ်သည်ဟု ဒီဗွ နားလည်လိုက်သည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးတစ်ခုကိုမူ ဒီဗွ မေးလိုက်လေသည်။

‘ဦးရီး...ကျုပ်ဟာ တကယ်ပဲ ကျုပ်ဖခင်နဲ့တူသလား’

တောပုန်းဗိုလ်ကြီးသည် ရင်ထဲမှဟိန်းထွက်လာသောအသံဖြင့် ဖြေလေသည်။

‘အနုပညာတောစခန်းမှာ ငါ့လူတွေအားလုံး သေဆုံးကုန်ပြီးနောက် မင်းက မီးတုတ်ကိုင်ပြီး ငါ့မျက်နှာကိုအကြည့်။ မီးတုတ်အရောင်မှာ မင်းမျက်နှာကိုလဲ ငါ မြင်လိုက်ရရော...ငါ့ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ။ လူကလေး မင်းကိုကြည့်ပြီး ငါ့သူငယ်ချင်းရောဂေါ့ကိုယ်တိုင် အသက်ဖြန်ရှင်လာတယ်လို့ ငါထင်သွားတယ်လေ’

ဒီဗွ ပြုံးသည်။ နက်ရှိုင်းသည်ထန်သောအပြုံးဖြစ်သည်။ ထိုနောက် တည်ငြိမ်စွာပြောသည်။

ဒီဗွ၏အသံမှာ ဟိမဝန္တာ၏ဆီးနှင်းများကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော လေကဲ့သို့ စူးရှအေးစက်နေသည်။

‘လိစ္ဆဝီသေနာပတိရောဂဲသားဟာ သူ့ဖခင်နဲ့ အရာခပ်သိမ်း တူညီစေရမယ်’

အခန်း [၂၂]

သူရဲကောင်းတပ်ဖွဲ့ရှေ့တွင် ဇလဗိကသည် မြင်းပေါ်သို့ခုန်တက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အမတ်ချုပ်ကြီးသုဿနာဂရှိရာသို့ မြင်းကို အဆားကျစီးလာခဲ့သည်။ ရာဇပြိဟ်၏အမတ်ချုပ်ကြီးသည် ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများခြံရံလျက် အတွင်းမြို့တံခါးဝ၏အပြင်ဘက် မြေကွက်လပ်တွင် ထိုင်ခုံဖြင့်ထိုင်နေရာမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။

ဇလဗိကသည် မြင်းဇက်ကြိုးကို ကုန်းနှီးပေါ်သို့ ပဲ့ချလိုက်သည်။

‘ခမည်းတော်ဆီက အမိန့်ရခဲ့ပြီလား ဦးရီးတော်’

အမတ်ချုပ်ကြီး သုဿနာဂက လေးနက်စွာပြုံးသည်။

‘ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့အမိန့်တော်ကို စောင့်စရာမလိုဘူး ဥပရာဇာ၊ ဒီအရေးမှာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ အမိန့်တော်အကုန်အစင်ကို ကိုယ်စားပြုတယ်’

‘ဒါဖြင့် မလ္လတိုင်းနယ်စပ်ကို အခုသွားလို့ရပြီပေါ့’

အမတ်ချုပ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထို့နောက် အနီးသို့တိုးသွားကာ မြင်းပေါ်မှ ဇလဗိက၏လက်ကို ဖျစ်ညှစ်နှုတ်ဆက်သည်။ ဇလဗိက က အမတ်ချုပ်ကြီး၏လက်ဖမ်းပေါ်သို့ လက်ဖြင့် အသာအယာအုပ်လျက် တရုတ်သေနတ်ဆက်သည်။

‘အောင်မြင်ပါစေ သားရယ်၊ ပြီးတော့ လူကလေးဒီဗွကိုလဲ ကယ်တင်နိုင်ပါစေ’

အမတ်ချုပ်ကြီး၏အသံမှာ တိုးညှင်းသော်လည်း ခွန်အားရှိနေသည်။ ဤအခိုက်တွင် ဘုရင်သားတော်ဥပရာဇာအလောင်းအလျှာနှင့် ရာဇပြိဟ်နန်းတွင်းအမတ်

ချုပ်ကြီးဟူသော ဘဝနှစ်ခုပျောက်ဆုံးကာ နူးညံ့သိမ်မွေ့နေသော အဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့် ရိုသေကိုင်းရှိုင်းတတ်သော လူလင်တစ်ယောက်၏ဘဝသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

ဇလဗိကသည် အမတ်ချုပ်ကြီးသုဿနာဂကို ခမည်းတော်နာဂဒါသဘုရင်မင်းမြတ်ထက်ပင် ပို၍လေးစားမြတ်နိုးမိသည်။ ဥပရာဇာအလောင်းအလျှာအနေဖြင့် ဇလဗိကသည် အမတ်ချုပ်ကြီးသွန်သင်မှုကို နီးကပ်စွာခံယူခဲ့ရသည်။ ထို့ထက်မူ အမတ်ချုပ်ကြီး၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့သောစိတ်နှလုံးကို မြတ်နိုးရင်းစွဲရှိခြင်းကြောင့်ဟု ဆိုကာ ပို၍မှန်မည်ဖြစ်လေသည်။

အမတ်ချုပ်ကြီးကလည်း ဇလဗိကကို မိမိ၏သားတော်အရင်းနယ်သံယောဇဉ်ကြီးသူဖြစ်သည်။ ဘုရင်သားတော်တစ်ပါးဟူ၍ ဇလဗိကသည် ထောင်လွှားခြင်းမရှိဘဲ ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်သူယောက်ျားကောင်းဖြစ်သည်ဟု အမတ်ချုပ်ကြီးက ယုံကြည်သည်။

‘ယခုအချိန်တွင် နတ်ဦးစလုံး၏သံယောဇဉ်သည် ပို၍နွေးထွေးလှုပ်ရှားနေကြသည်။ အကြောင်းမူကား နတ်ဦးစလုံး၏ရင်ထဲတွင် ဒိဗ္ဗနှင့်ပတ်သက်သော သောကများကို ကိုယ်စီခံစားနေကြရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။’

ဗဟိနာဂရ အပြင်မြို့တံခါးဝတွင် ပြန်လည်တွေ့ဆုံကြရန် ချိန်းဆိုခဲ့ကြသောရက်ကို ကျော်လွန်ခဲ့သည်မှာ ငါးရက်ပင်ရှိပေပြီ။ ရန်သူများကိုနှိမ်နင်းရန် ထွက်ခွာသွားသော ဒိဗ္ဗနှင့်တပ်ဖွဲ့၏သတင်းသည် လုံးဝပျောက်ကွယ်လျက်ရှိသည်။ နယ်စပ်ကိုကျော်လွန်လျက် မလ္လတိုင်းထဲအထိ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ဖြိုခွင်းနေလိမ့်မည်ဟုယူဆကာ ဆက်လက်စောင့်စားခဲ့ကြသည်မှာ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လွန်ကာ ငါးရက်တိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဇလဗိကသည် ချစ်သူငယ်ချင်း ဒိဗ္ဗအတွက် အလွန်အမင်း စိုးရိမ်လာကာ မလ္လတိုင်းနယ်စပ်သို့ ထပ်တူလိုက်ပါခွင့်ပြုရန် ခမည်းတော်ထံ ခွင့်တောင်းခဲ့သည်။ နာဂဒါသဘုရင်က ဤအရေးကို အမတ်ချုပ်ကြီးသုဿနာဂထံတွင် လွှဲအပ်ခဲ့လေသည်။

‘ဥတ္တရာပထလမ်းမကြီးမှာ ရာဇပြိဟ်အစောင့်တပ်တွေရဲစခန်းတွေရှိတယ်လူလေး၊ အဲဒီတပ်စခန်းတွေကို အသုံးပြုပြီး သတင်းတွေကို မပြတ်ပို့ပါ၊ အထောက်အကူတော်တွေကိုလဲ အဆက်မပြတ်လွှတ်ပါ၊ ဒိဗ္ဗရဲသတင်းကို ဘာမျှမကြားရတဲ့အပြင် ထပ်တူလိုက်သွားတဲ့ လူကလေးရဲသတင်းပါ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားမှဆိုတယ်’

အမတ်ချုပ်ကြီးက စိုးရိမ်တကြီးမှာလေသည်။

‘စိတ်ချပါ ဦးရီးတော်’

‘အစစအရာရာ သတိရှိပါစေ သားရယ်၊ အမှန်တော့ ထပ်တူလိုက်ဖို့ အရေးဆိုတာဟာ သေနာပတိအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဦးကို အမှုတော်ဆင့်ရမယ့်အရေးပါ၊ အခုဟာက လူလေးကိုယ်တိုင်ကပဲ တောင်းဆိုနေတာဖြစ်လို့’

‘ဒီဗွန်ဇောမိကဟာ ညီရင်းအစ်ကိုလိုချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ ဦးရီးတော်’

‘ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်လဲ လွှတ်လိုက်ရတာပါ’

ဇောမိက က မြင်းစက်လှည့်၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အသင့်ရှိနေသော တပ်ဖွဲ့ဆီသို့ ထွက်ခွာရန်ပြင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် နန်းမြို့တံခါးအတွင်းမှ မြင်းနှစ်စီးကဆုန်စိုင်း၍ထွက်လာသည်။ အမတ်ချုပ်ကြီး၏ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့ရှေ့မှပင် ထိုမြင်းနှစ်စီးသည် ရဲဝံ့စွာ ဖြတ်လာကြသည်။ ထို့နောက် ဇောမိက၏မြင်းတစ်ဘက်တစ်ချက်စီတွင် ဝင်ရပ်လိုက်ကြသည်။

‘သမီးတော်နဲ့ ဇန္တာ’

အမတ်ချုပ်ကြီးသည် စိုးရိမ်သောအသံဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

မျက်နှာအောက်ပိုင်းကို ရစ်ပတ်ထားသည့်ပဝါများကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ကြသည်တွင် သုန္ဒရီနှင့်ဇန္တာတို့၏လှပသောမျက်နှာလေးများ ပေါ်လာကြလေသည်။

‘ဒါက...ဘာလုပ်ကြတာလဲ’

ဇောမိက က တပ်ချီခါနီးတွင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသောကြောင့် အနည်းငယ်တင်းမာသောလေသံဖြင့် လှမ်းမေးသည်။

‘ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နောက်ကိုလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဘာကြောင့် သုန္ဒရီတို့ကို ချန်ထားခဲ့ရတာလဲ’

သုန္ဒရီက မြင်းပေါ်တွင် စွင့်စွင့်မတ်မတ်ထိုင်ရင်းပြောသည်။

‘တို့နှစ်ယောက်စလုံး လိုက်ပါကြမယ်’

ဇန္တာက ဇောမိကကို စေ့စေ့ကြည့်၍ပြောပြန်သည်။

‘ဒါဟာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နောက်ကို လိုက်ရှာရုံသက်သက်မဟုတ်ဘူး၊ နယ်စပ်က တောပုန်းတွေကို သွားတိုက်တဲ့တပ်ဖွဲ့နောက်ကို တပ်ကူလိုက်တာ၊ ဘာသတင်းဘာအထောက်အထားမှမရလို့ တပ်ကူလိုက်တာ။

ဒါ...လှပနယ်တဲ့မိန်းမပျိုလေးတွေရဲ့အရာမဟုတ်ဘူး’

ဇောမိက၏အသံမှာ ပို၍ တင်းမာလာသည်။

‘ဒါဆိုရင်လဲ အကူလိုက်တဲ့ တပ်ဖွဲ့ထဲမှာ သုန္ဒရီနဲ့ဇန္တာဆိုတဲ့ရဲမက်နှစ်ယောက်ကို ဖြည့်လိုက်လေ’

‘နင့်ရဲ့ခေါင်းဆောင်မှုအောက်မှာ သုန္ဒရီနဲ့ငါ လိုက်ပါချီတက်မယ်လေ’

ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြောကြသည့် သုန္ဒရီနှင့်ဇန္တာတို့နှစ်ယောက်စလုံး၏ မျက်နှာမှာ အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ထားကြပြီးဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေလေသည်။ ဇောမိက က စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျောဖြင့် အမတ်ချုပ်ကြီးကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ အမတ်ချုပ်ကြီးလည်း သုန္ဒရီတို့မြင်းများအနီးသို့လျှောက်လာလေသည်။

‘ဘာမှ မတားမြစ်ပါနဲ့ခမည်းတော်၊ ဒီနေရာမှာ အမတ်ချုပ်ကြီးရဲ့အမိန့်အာဏာကိုလဲ မသုံးပါနဲ့၊ သမီးတော်တို့ အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ၊ အနည်းဆုံးတော့ နယ်စပ်မှာ တောပုန်းတွေနဲ့တိုက်ခိုက်ရင်း ဒဏ်ရာရကောင်းရနေမယ့် ဒီဗွန်ကို သမီးတော်တို့ ပြုစုကုသနိုင်မှာပါ’

သုန္ဒရီက ပြတ်သားစွာ ဆိုသည်။ ထပ်တူထပ်မျှလေသံဖြင့် ဇန္တာက ပြောပြန်သည်။

‘လိုအပ်ရင်လဲ ဇန္တာတို့ လက်နက်စွဲပြီး တိုက်ခိုက်နိုင်ပါတယ်’

‘မလိုက်ရဘူး၊ နင်တို့ကို ငါမခေါ်နိုင်ဘူး၊ ဒီခရီးမှာ ဘယ်လိုအန္တရာယ်တွေကြုံလာနိုင်မလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောနိုင်ဘူး၊ တပ်မှူးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါအမိန့်ပေးနေတယ်’

ဇောမိက ခေါ်သတကြီး ပြောသည်။ အမတ်ချုပ်ကြီးကား ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ယမ်းနေသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်မှာပင် မြို့တံခါးဝတစ်ဘက်မှ အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

‘တပ်မှူးကိုယ်တော်လေး ဒီဗွန် ပြန်လာပြီ၊ ကိုယ်တော်လေး ဒီဗွန် ပြန်လာပြီ’

+++

မြင်းနှစ်စီးဝင်လာသည်။ ရှေ့မှ မြင်းပေါ်တွင် ဒီဗွန် စီးနင်းလာသည်။ သို့သော် သူ့လက်ထဲတွင် နောက်မှမြင်း၏ဇက်ကြိုးကိုပါ ကိုင်ထားသည်။ နောက်မှ မြင်းပေါ်တွင် ထွားကျိုင်းသော လူကြီးတစ်ယောက်ပါလာသည်။ ထိုလူကြီး၏

တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြိုးအထပ်ထပ်တုပ်ချည်ထားသည်။

မမျှော်လင့်သောအချိန်တွင် ရောက်လာသောကြောင့် အားလုံး အံ့အားသင့်ကာ ကြည့်နေကြစဉ် ဒိဗ္ဗသည် မြို့တံခါးဆီသို့ မြင်းကို နှေးကွေးစွာ စီးနှင်လာသည်။ အားလုံးအံ့အားသင့်လျက် မလှုပ်မရှားဖြစ်နေကြစဉ် ဒိဗ္ဗထံသို့ မြင်းတစ်စီး ပြေးထွက်သွားသည်။ မြင်းကို နှင်သွားသူမှာ သုန္ဒရီဖြစ်သည်။

‘သူ...ပြန်လာပြီ၊ သူ...သူ...’

သုန္ဒရီ ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောလိုက်သံကို အားလုံးကြားကြရသည်။ သုန္ဒရီ၏မြင်းနှင့်ယှဉ်လျက် ဒိဗ္ဗသည် သူမြင်းကိုရော နောက်မှ မြင်းကိုပါ ဇက်ကြီးကို လျော့ရဲစွာကိုင်ရင်း မြို့တံခါးဝသို့စီးနှင်းလာလေသည်။

အမတ်ချုပ်ကြီးသည် ဝတ်ရုံစုံအတွင်းမှ လက်ကို ဆန့်တန်းကာ ဒိဗ္ဗဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ ‘လောမိကနှင့် ဇန္တာတို့က မြင်းပေါ်မှဆင်းကာ ပြေးသွားကြသည်။’

ဒိဗ္ဗ မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ အလွန်အမင်း နှမ်းနယ်နေသည်မှာ သိသာလှသည်။ ကိုယ်ကျပ်နှင့်ဝတ်ရုံမှာလည်း အပိုင်းပိုင်းစုတ်လျက်ရှိ၏။ နေလောင်ထားသောမျက်နှာမှာလည်း ချုံးကျနေသည်။ မှတ်ဆိတ်ကျင့်စွယ်တို့ ရှည်လျားနေကာ နဖူးတွင် စည်းနှောင်ထားသောကြိုးမှာလည်း သွေးစများဖြင့် ပေကျဲလျက်ရှိနေလေသည်။

သို့သော် ဒိဗ္ဗ၏မျက်လုံးများမှာမူ အရောင်တောက်လျက်။

ဘေးမှယှဉ်လျက်လိုက်ပါလာသော သုန္ဒရီ၊ ဝမ်းသာအားရပွေဖက်နှုတ်ဆက်ရန်ပြင်နေသည့် လောမိကနှင့် စိုးရိမ်တကြီးကြည့်နေသည့် ဇန္တာတို့ကို ဒိဗ္ဗမသိကျိုးကျွန်ပြုကာ အမတ်ချုပ်ကြီးထံသို့သာ တည့်တည့်မတ်မတ်လျှောက်လာသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်မိသောအခါ ဒိဗ္ဗသည် အမတ်ချုပ်ကြီးကို ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

‘ကျုပ်ရဲ့ရဲမက်တွေအားလုံး ကျဆုံးသွားကြပြီ ဦးရီးတော်၊ ရန်သူတွေ လဲတစ်ယောက်မှ အသက်မရှင်တော့ဘူး၊ တိုက်ပွဲပြင်းပြင်းထန်ထန်ဖြစ်တယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ ရန်သူဗိုလ်နဲ့ကျုပ် အပြင်းထန်ဆုံးတိုက်ခိုက်ကြပြီ၊ သူ့ကိုဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်နဲ့ ကျုပ် လိုက်ရဖမ်းခဲ့တယ်၊ ဟောဟိုမြင်းပေါ်ကဟာ တောပုန်းဗိုလ်ပါပဲ’

မြင်းပေါ်တွင် ကြိုးတုပ်လျက်ပါလာသော လူကြီးကို ဒိဗ္ဗက ညွှန်ပြလိုက်

သည်။ ထွားကျိုင်းသောလူကြီးမှာ ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက်ရှိလေသည်။

‘ဒိဗ္ဗ မင်းလဲ ဒဏ်ရာရ...’

လောမိက စကားပြောရန် စလိုက်သော်လည်း ဒိဗ္ဗက လက်ကိုငှေ့ယမ်းပြီး ခေါင်းခါပြလိုက်သောကြောင့် လောမိက၏စကား တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့်ရပ်သွားသည်။

‘အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို နောက်မှ ပြောပြမယ်၊ အခုလောလောဆယ် ဦးရီးတော်က ကျပ်မင်းလာတဲ့ တောပုန်းဗိုလ်ကို အလျင်ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ကျုပ်အသက်နဲ့ရင်းပြီး ခက်ခက်ခဲခဲတိုက်ခိုက်ပြီးမှ မင်းခဲ့တာပါ’

အမတ်ချုပ်ကြီး၏လက်ကိုဆွဲယူကာ ဒိဗ္ဗက ခေါ်လာခဲ့သည်။မြင်းနှစ်စီးအားတွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။

‘တောပုန်းဗိုလ်ဟာ ဦးရီးတော်ထက် အသက်ကြီးတယ်၊ အံ့ဩစရာမကောင်းဘူးလား၊ သူ့ကိုကြည့်စမ်းပါအုံး ဦးရီးတော်...’

‘မြင်းပေါ်တွင် ကြိုးအထပ်ထပ်နှင့် တုပ်နှောင်ထားခြင်း ခံရသော ထွားကျိုင်းသည့်လူကြီးသည် မျက်နှာကို အောက်ငဲ့လျက်ကပင် အမတ်ကြီးကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

‘သက်ကြီးရွယ်အို တစ်ယောက်ပဲ ဦးရီးတော် ကြည့်ပါဦး၊ အံ့ဩစရာမကောင်းဘူးလား’

တောပုန်းဗိုလ်နှင့် အမတ်ချုပ်ကြီးတို့ အပြန်အလှန် ခိုက်ကြည့်နေကြသည်။ အမတ်ချုပ်ကြီး၏ မျက်နှာပြင်တွင် သွေးများဆုတ်သွားသလို ဖြူရောင်သွားသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်းပင်နီရဲလာသည်။ မျက်အိမ်များ လည်ပတ်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ထိုအရာအားလုံးကို သတိထားကြည့်နေသော ဒိဗ္ဗမှလွဲ၍ မည်သူမျှမမြင်လိုက်ကြ။

‘ဒါပါပဲ ဦးရီးတော်၊ ကိုင်း...ကျုပ်လဲ အနားယူပါရစေတော့၊ ဪ...တစ်ခုတော့ ခွင့်ပန်ပါရစေ၊ ကျုပ် ခက်ခက်ခဲခဲတိုက်ခိုက်ပြီး အရှင်မင်းလာတဲ့ ဒီတောပုန်းဗိုလ်ကို ကွပ်မျက်တာတွေ ဘာတွေ မလုပ်ပါနဲ့ဦး၊ ကျုပ်အတွက် အောင်ဆုအနေနဲ့ ကျုပ်လက်ထဲမှာ ခဏပေးထားပါဦး၊ ဘယ်နှယ်လဲ ဦးရီးတော်၊ ကျုပ်တောင်းဆိုတာလေးကို ခွင့်ပြုမယ် မဟုတ်လား’

‘ငါ...ငါ...ခွင့်ပြု...ပါတယ်...ဒိဗ္ဗရယ်’

ဒိဗ္ဗက အမတ်ချုပ်ကြီးလက်ကိုတွဲ၍ မြေကွက်လပ်အလယ်ဆိုင်ခုံအထိ

လိုက်ပို့သည်။ အမတ်ချုပ်ကြီးသည် ရုတ်တရက် အားအင်ကုန်ခန်းသွားသည့်နှယ် ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ချဉ်နဲ့စွာ ထိုင်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါမှပင် ဒိဗ္ဗသည် အမတ်ချုပ်ကြီးကို ကျောခိုင်းလျက် လောမိကတို့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

‘သူငယ်ချင်းတို့ ငါ့မှာ ဘာဒဏ်ရာမှ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ရမထားပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ သိပ်ခရီးပန်းနေတယ်၊ ငါ့ကို နားခွင့်ပြုကြပါ၊ ညနေကျမှ အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို ငါပြောပြပါ့မယ်’

‘အို...မင်း အနားယူရမှာပေါ့ ဒိဗ္ဗရယ်၊ မင်း အနားယူလိုက်ပါ’

ဒိဗ္ဗသည် သုန္ဒရီနှင့် ဇန္တာကို ကျော်လွန်လျက် သုန္ဒရီနှင့်နီးကပ်စွာမျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်သည်။

‘သုန္ဒရီ ဒီတစ်ခါတော့ သုန္ဒရီ ကုပေးစရာဒဏ်ရာ ကျပ်မှာမရခဲ့ပါဘူး’

သုန္ဒရီ၏ ဝိုင်းစက်တောက်ပသွားသော မျက်လုံးများတွင် အံ့သြခြင်း၊ မယုံနိုင်ခြင်းနှင့် ဝမ်းသာခြင်းများက ရှုပ်ထွေးစွာရိုက်ခတ်နေကြသည်။ ထို့နောက် အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြစ်သွားသည့်ပမာ ပြန်ပြောသည်။

‘အို...ဒီမှာလေ၊ ဇန္တာကို နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး’

ဒိဗ္ဗက ဇန္တာကို ပြုံးပြပြန်သည်။ သို့သော် အက်ကွဲပျက်သုဉ်းနေသော အပြုံးမျိုး။

‘ဇန္တာ နှုတ်စိတ်ဝင်စားမှာပါ၊ နောက်တော့မှ ပြောပြမယ်’

ဒိဗ္ဗက ချက်ချင်းပင် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လောမိကသည် ဒိဗ္ဗကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသလိုကြည့်နေသည်။

ကိုင်း...ညဉ့်ဦးညီလာခံမှာ ဒီတော့ပုန်းတွေနဲ့တိုက်ခိုက်ခဲ့ရတာတွေအားလုံးကို ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ သံတော်ဦးတင်မယ်၊ အခုတော့ နားပါရစေဦး၊ ဟို...တော့ပုန်းဖိုလ်ကို ငါ့အဆောင်တော်ထဲပို့ပြီး ချုပ်ထား၊ ရဲမက်နှစ်ယောက် အစောင့်ချထားလိုက်’

မည်သူ့ကိုမျှ မကြည့်တော့ဘဲ ဒိဗ္ဗ နန်းမြို့တွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။

ရဲမက်တစ်ယောက်က တောပုန်းဖိုလ်ထိုင်နေသော မြင်းဇက်ကို ဆွဲယူသွားသည်။ နောင်ကြီးအထပ်ထပ်တုပ်နှောင်ခြင်းခံထားရသော တောပုန်းဖိုလ်သည် မြင်းပေါ်မှ လိုက်ပါရင်း အမတ်ချုပ်ကြီးထိုင်နေရာရှေ့ ဖြတ်ကျော်ချိန်တွင် အမတ်ချုပ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်သည်။

သို့သော် အမတ်ချုပ်ကြီး သူ့သူနာသည် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက်သားရှိလေသည်။

အခန်း [၂၃]

မလ္လာတိုင်း နယ်စပ်တစ်လျှောက်ရှိ ကျောက်သားအတိပြီးသော တောင်တန်းကြီးတွေ၊ ပူပြင်းလောင်ကျွမ်းသော ကန္တာရခရီးပြင်၊ ပြီးတော့ တောနက်ကြီးတွေ၊ ပြီးတော့ ဂင်္ဂါမြစ်သို့ စီးဝင်သော မြစ်ငယ် ချောင်းငယ်တွေ၊ ရေစီးသန်သော မြစ်ကြမ်းတွေ၊ ရေတံခွန်တွေ။

နှစ်ပေါင်းများစွာ မေ့ဖျောက်ထားခဲ့သော မြင်ကွင်းများသည် ခဏချင်းအတွင်း နာပင် အင်အားကြီးစွာ ရုန်းကြွထွက်ပေါ်ကာ ခြောက်လှန့်နေကြသည်။ အာရုံ၊ နတ်ဉာဏ်မှ မေ့ဖျောက်ပစ်ဖို့အတွက် ကြိုးစား ကြိုးပမ်းခဲ့ရသော်လည်း ပြန်လည်ခြောက်လှန့်ရန် ပေါ်ပေါက်လာသောအခါတွင်ကား အတိတ်သည် တစ်မဟုတ်ချင်း ရောက်ရှိလာလေသည်။

မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်လို ဖမ်းစားနေသော အတိတ်သည် အစဉ်တစိုက် ညှိယူခေါ်ဆောင်သွားပြန်သည်။

ဂဏလွှတ်တော်အဆောက်အအုံမှ အဖြူရောင်တောက်ပနေသော လှေကားထစ်ကြီးများ၊ ဖွေးဖွေးလွလွ ကျောက်တိုင်လုံးကြီးများ၊ ထို့နောက် မရရလွင်ပြင်...။

သူရဲကောင်းတို့လေကျင့်ရာ မရရလွင်ပြင်တွင် လိစ္ဆဝီလုလင်ငယ်များ၏ စစ်ရထားဘီးသံများဖြင့် ချွင်ချွင်ဆူညံလျက်။ ကွင်းပြင်ထဲ၌ ဓားရေး၊ လှံရေး၊ မြင်းစီးလေ့ကျင့်နေသည့် လိစ္ဆဝီယောက်ျားပျိုများ။

ကိုယ်တိုင်ကမူ ဘိုးဘိုးဘဒ္ဒိယ၏စစ်ရထားပေါ်တွင် လိုက်ပါနေသည်။ မြင်းနှစ်ကောင်တပ်စစ်ရထားကို ဘိုးဘိုးဘဒ္ဒိယသည် ကျွမ်းကျင်စွာမောင်းနှင်နေသည်။ ဘိုးဘိုးဘဒ္ဒိယ၏ဝတ်ရုံစကို ဆွဲကိုင်လျက် ဝေသာလီမြို့တော်တစ်ခွင်လုံး

လိုက်ပါခဲ့သည်။ ရုတ်တရက်သံသယ စည်ကားလာသည့် မျှော်ရုံတော်။ ပြီးတော့...တောင် ကုန်းငယ်များနှင့် လှဝဲစိမ်းစိုသည့် မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ကြီးတွေ။

ဖြူဖွေးသော ဝတ်ရုံရှည်ကြီးများ တဖားဖားကျလျက် ဂဏလွှတ်တော် ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည့် လိစ္ဆဝီရာဇာများအကြားတွင် ဘိုးဘိုးဘဒ္ဒိယသည် အခန့်ညားဆုံးဖြစ်နေသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာမှ ရုပ်ပုံများသည် လတ်ဆတ်စွာပြန်လည်ရှင်သန်နေကြ သည်။ သူရဲကောင်းတို့လေ့ကျင့်ရာ မဓုရလွင်ပြင်ကို စိတ်မဝင်စားလှ။ တကယ် တမ်းသွားချင်သည်က ဂဏလွှတ်တော်၊ လိစ္ဆဝီရာဇာတို့၏ လေ့နေကုန်သိုက်မြိုက်သော အသွင်အပြင်များကိုကြည့်ပြီး အားကျခဲ့မိလေသည်။ သို့သော် ဘိုးဘိုးဘဒ္ဒိယက မဓုရလွင်ပြင်သို့ မကြာခဏ ခေါ်သွားတတ်သည်။

မဓုရလွင်ပြင်တွင် မကြာခဏဆုံရတတ်သော လူကြီးမှာ ကျောက်ဆစ်ရုပ် ကြီးတစ်ရုပ်လို ကြီးမားထွားကျိုင်းလှသည်။ ထိုလူကြီးကို ဘိုးဘိုးက ရောဟေ ခေါ်ပြီး ထိုလူကြီးက ဘိုးဘိုးကို နောင်ကြီးဘဒ္ဒိယ ဟုခေါ်သည်။ မိမိကိုတော့ 'လူကလေး သုဿနာ' တဲ့။

ဘိုးဘိုးနှင့်ထိုလူကြီးတို့သည် မဓုရလွင်ပြင်မှာ၊ ဂဏလွှတ်တော်၏ ကျောက် လှေကားထစ်တွေမှာ၊ စံအိမ်တော်မှာ မကြာခဏတွေ့ဆုံကြသည်။ ပြီးတော့ စကား တွေအများကြီးပြောကြသည်။ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တုလိုထွားကျိုင်းသောလူကြီးက မိမိကို မြှောက်ယူစေချင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ပြောကြသော စကားများထဲတွင် မိမိ၏အမည် မကြာခဏပါလာတတ်သည်။

မြင့်မားသီခေါင်ကောင်းကင်ပြင်တွင် အဆုပ်လိုက် လွင့်နေသော တိမ်ခိုင်ခဲ ကြီးများလိုပင် အာရုံထဲမှ မြင်ကွင်းများသည် တရိပ်ရိပ်ရွှေလျား ပြောင်းလဲသွားကြ ပြန်သည်။

ဘိုးဘိုးဘဒ္ဒိယ၏ ဝတ်ရုံစကိုဆွဲကိုင်လျက် မြင်းနှစ်ကောင်တပ် စစ်ရ ထားပေါ်မှာ လိုက်ပါခဲ့ရသော ပျော်စရာကောင်းသည့် နေ့ရက်များသည် တိုတောင်း လွန်းလေစွ။ ဝေသာလီမြို့တော်၏ ချစ်ခင်ဖွယ်မြင်ကွင်းများသည် ပျောက်ဆုံး သွားသည်။

မီးတောက်မီးလျှံကြီးတွေ၊ အော်ဟစ်သံတွေ၊ တိုက်ဆင်ကြီးများ၏ မည်း နက်သောဦးခေါင်းကြီးတွေ...။ လောကတစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားသည်။ ချောက် ချားထိတ်လန့်ခြင်းအားကြီးလွန်းလှသောကြောင့် ဘာကိုမှ သံသယကွဲမမှတ်မိတော့။

နေရာတိုင်းတွင် မီးတောက်မီးလျှံတွေကို တွေ့နေရသည်။ ဝရန်းသုန်းကား လွင့်စဉ် ထွက်ပြေးနေကြသောလူများကို မြင်ရသည်။ မြင်းဟိသံ၊ ဆင်အော်သံ၊ တစ်ခဲနက် ဟစ်ကြွေးသံ။

ဘိုးဘိုးဘဒ္ဒိယ၏ပန်းထက်တွင် မိမိပါသွားသည်။ မီးတောက်တွေကြားမှာ တရိပ်ရိပ်ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရသည်။ ကြက်သွေးရောင်ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စစ်သည်တွေက တွေ့ရာမြင်ရာကို ထိုးခုတ်သတ်ဖြတ်နေကြသည်။ သွေးရောင်တွေက စွေးစွေးနီမြန်း လျက်...။

အမတ်ချုပ်ကြီး သုဿနာသည် မျက်စိအစုံကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဝိတ်လိုက်လေသည်။ အမှောင်ထုထဲတွင်ပေါ်လာသော မြင်ကွင်းများကို အာရုံမှ ကြိုးစား၍နှင်ထုတ်ကြည့်သည်။ ငရဲ၏ရုပ်ပုံများနေရာတွင် အခြားအရာများကို မြင်နိုင်အောင် အာရုံရိပ်ဖြင့် ဖန်တီးကြည့်သည်။

ဘိုးဘိုးဘဒ္ဒိယ၊ ထွားကျိုင်းသောလူကြီးနှင့် သူငယ်လေးတစ်ယောက်။

ဝံလုပ်တွေတငွေငွေ တက်ပျံနေသော ကျောက်တောင်ကြီးများပေါ်မှ တစ်တောင်ဆင်းတစ်တောင်တက် ခရီးထွက်ကြသည်။ တောနက်တွေ၊ ရေစီး သန်သောမြစ်တွေကိုဖြတ်ကူးကြသည်။ ထို့နောက် ကြေးနီရောင်နီမြန်းနေသော အသားရောင်ရှိသည့် လူတွေနှင့်တွေ့သည်။ မလ္လာဟူသော အမည်ကိုကြားရသည်။

ဘိုးဘိုးဘဒ္ဒိယ၏ရုပ်သွင်သည် မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် မယုံနိုင်စရာကောင်း လောက်အောင် အိုမင်းရင့်ရော်နေသည်။ မှတ်ဆိတ်မွေးများက မွေးမွေးဖြူနေသည်။ မျက်ရည်တွေဝေနေကာ အစဉ်အမြဲခွဲသီနေသော မျက်လုံးများကို တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် ထွားကျိုင်းသောလူကြီးနှင့်အတူ ယဉ်တွဲလျက် လှပသော မိန်းမတစ်ဦးကို မြင်လာရသည်။ ဘိုးဘိုးတို့က သူ့ကို ဒီဝါဟုခေါ်ကြသည်။

အမတ်ချုပ်ကြီး သုဿနာ သည် မျက်စိအစုံကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေ သည်။

ခြောက်လှန့်တတ်သော အတိတ်၏ဖမ်းစားမှုများမှ လွတ်မြောက်အောင် မရုန်းသာတော့။ မေ့ဖျောက်ထားခဲ့သော အတိတ်က နှယ်ရှင်များနှယ်ပင် ရေမျက်နှာ ပြင်အောက်သို့ ဆွဲခေါ်နေကြလေသည်။ ရုန်းကန်ကြိုးစားလေလေ ရပ်ပတ်နှစ်မြုပ်လေ လေ...

ထူထပ်ရှည်လျား၍ အများများ အပေါ်သို့ကော့ပျံတက်နေသော နှုတ်အိမ် မွေးများရှိသည့် လူကြီးတစ်ယောက်...။

အမတ်ချုပ်ကြီး၏ နဖူးပြင်တွင် ချေးစေးတွေပြန်လာသည်။ အဆမတန်ရေ
ငတ်လာသည်။ ခရီးယူနေရာပေါင်းများစွာကို မရပ်မနားပြေးလာရသူလို မောပိုက်လာ
သည်။ နှလုံးသည် ရင်တွင်းရင်တွင်းမှခုန်ထွက်လွင့်စဉ်သွားတော့မတတ်။

တန်ယင်သောလက်များဖြင့် ရေတကောင်းကို လှမ်းယူကာရှေ့ကထဲသို့
ရေလောင်းခဲ့သည်။ ပြီး သောက်ချလိုက်သည်။ လည်ချောင်းတစ်လျှောက် အေးမြသွား
သလို ထင်ရသော်လည်း ပူလောင်နေသောရင်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ ရဲရဲနီသော
သံသေခဲအပေါ်သို့ ရေစက်ရေမွှန်လေးတစ်ခု ကျရောက်သွားသည့်နှယ် ချက်ချင်းပင်
ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

‘ဘုရား...ဘုရား... ဒီဗွ အားလုံးကို သိသွားပြီ၊ အစကနေ အဆုံးအထိ
သူ တူးဖော်တွေ့ရှိသွားပြီ...’

+ + +

‘သုန္ဒရီ...’

အဆောင်တံခါးဝမှ ပေါ်လာသောအသံကြောင့် လေသာဆောင်တွင်ရပ်
လျက် ရာဇဂြိုဟ်၏ ညနေချမ်းမြင့်ကွင်းကို ကြည့်နေသော သုန္ဒရီသည် အတွင်းသို့
ပြန်လည်ကြည့်လိုက်သည်။

‘အို...ဒီဗွ...’

‘ဟုတ်တယ် ကိုယ်ပါ၊ မင်းရဲတံခါးမှူးကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ၊ တားမြစ်
တဲ့ကြားထဲမှာ ကိုယ် အတင်းတွန်းတိုက်ဝင်လာတာပဲ’

ဒီဗွသည် အဆောင်တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး လေသာဆောင်ဆီသို့
ခြေလှမ်းကျကြိုးများဖြင့် လျှောက်လာသည်။ ထို့နောက် သုန္ဒရီ၏ ဘေးတွင်နီးကပ်စွာ
ရပ်ကာ လေသာဆောင်၏ ပွတ်လုံးတိုင်ကို မှီလိုက်သည်။

ဒီဗွ၏မျက်လုံးများမှာ ညဉ့်အမှောင်ထဲမှ ကျားရဲတစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများ
လို တောက်ပလွန်းသဖြင့် သုန္ဒရီ ပြန်မကြည့်ဝံ့တော့ဘဲ မျက်လွှာချလိုက်ရလေသည်။

‘သုန္ဒရီ...မင်းကို ကိုယ်လက်ထပ်ပါရစေ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်နိုး ဦးရီးတော်
အမတ်ချုပ်ကြီးတို့ကို ကိုယ်သွားပြီး ခွင့်တောင်းပါရစေ’

အဆောင်တော်ကြီးတစ်ခုလုံး မိမိအပေါ် ပြုလဲကျလာပြီဟု သုန္ဒရီ
ခံစားလိုက်ရသည်။ အိပ်မက်တစ်ခု၊ စိတ်ကူးလောကထဲမှ အသံတစ်ခုမဟုတ်။
ဒဏ္ဍာရီထဲတွင် မျောပါနေခြင်းမဟုတ်။

ဒီဗွသည် အမှန်တကယ်ပင် မိမိရှေ့ ရောက်ရှိနေသည်။ ခရီးရောင်ဝတ်ရုံ

ကို ဆင်မြန်းထားလျက် ရှည်လျား မည်းနက်သော ဆံပင်တွေက ပခုံးများပေါ်တွင်
ဝဲကျနေသည်။ ကျင်စွယ်နှုတ်ခမ်းမွေးအောက်မှ ပါးလျားသော နှုတ်ခမ်းများက
ပြုံးနေကြသည်။ ထို့ထက် အရောင်တဖျပ်ဖျပ်ထွက်နေသော မျက်လုံးများ။

‘သုန္ဒရီ အံ့ဩသွားသလား၊ မင်းကို ဒီစကားမျိုး ပြောလာလိမ့်မယ်လို့
မင်း ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တကယ်ပြောနေတာ၊ ကိုယ့်
အတွက် လိုအပ်နေသူဟာ မင်းပဲဆိုတာ ကိုယ်သိလိုက်ပြီလေ၊ အထူးသဖြင့် မလွှဲ
နယ်စပ်က တောပုန်းတွေကို နှိမ်နင်းပြီးပြန်လာတဲ့ အခုအချိန်မှာ...’

ဒီဗွ၏ အသံမှာ နီးကပ်စွာ မြည်ဟည်းလာလိုက်၊ ဝေးလံစွာ တိုးတိမ်သွား
လိုက် ဖြစ်နေသည့်နှယ်ပင်။

‘အသက် ရှင်သန်မှု တစ်ခုအတွက် အချိန်နှုတ်အမျှ စွန့်စားတိုက်ခိုက်ရတော့
မယ့်ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ နားခိုစရာ ရင်ခွင်တစ်ခု လိုအပ်လာပြီ သုန္ဒရီ၊ အဲ
ဒီရင်ခွင်က သူ့အတွက်ခွန်အားသစ်တွေကိုလဲ ပေးစွမ်းနိုင်ရမယ်၊ ကြင်နာမှုတွေကို
လဲ ပေးစွမ်းနိုင်ရမယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ကိုယ်လက်ထပ်ပါရစေ သုန္ဒရီ’

...ဒါဟာ အမတ်ချုပ်ကြီးရဲ့ သမီးတော်ကို သေနာသတိတပ်ဖွဲ့ဝင် တပ်မှူး
တစ်ယောက်ကပြောနေခြင်းလဲ ဖြစ်တယ်၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူကစားဖော်က
စားဖက်ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့သူကို သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ပြောနေခြင်းလဲဖြစ်တယ်၊
ပြီးတော့...ရာဇဂြိုဟ်မှာ အလှဆုံးမိန်းမကို ရာဇဂြိုဟ်က အရဲရင့်ဆုံးယောက်ျား
တစ်ယောက်က ပြောနေခြင်းလဲဖြစ်တယ်၊ နားလည်လား သုန္ဒရီ’

ဒီဗွသည်တရွေရွေ တိုးလာသည်။ သူ့ထဲမှ ထူးခြားသော ကိုယ်နံ့ကို
ရှူရှိုက်မိသည်အထိ သူနီးကပ်စွာ ချည်းကပ်လာသည်။ သုန္ဒရီကား နေရာမှ ရွေ့မရ
သလို အစွဲအမြဲ ရပ်လျက်။

အဆုံးစွန်သော လဲပြီခြင်းများဖြင့် ငိုကြွေးလိုက်ချင်သည်။

ဒီဗွထဲမှ လုံးဝမမျှော်လင့်ခဲ့သော စကား။ဒီဗွသည် တစ်နေ့သောအခါ
ဤသို့သောစကားများကို ပြောကောင်း ပြောလာလိမ့်မည် ဖြစ်သော်လည်း ထိုသို့အပြော
ခံရသူမှာ မိမိဘယ်တော့မှ မဖြစ်နိုင်။ ထိုသူသည်...

‘တစ်ခုခု ပြန်ပြောစမ်းပါ သုန္ဒရီ’

တစ်ခုခု။ ပြောစရာစကားကိုသာမက အားလုံးကို ပျောက်ဆုံးနေသည်။
မျှော်လင့်ချက် ပကတိမဲ့သော အမှောင်တိုက်ကြီးထဲ၌ ဒီဗွ၏ စကားများသည်
တစ်ခဲနက် ပြီးပြန် လင်းဖြာသွားသော လျှပ်စီးတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အလုံးအိမ်နံရံ

အကြည်သို့ ထိုအလင်းရောင်ကြီးက အကြားမလပ် ရိုက်ခတ် ပျံ့နှံ့သွားသော အခါ အလင်းတိုက်ကြီးထဲဝယ် အရာအားလုံး ပျောက်ဆုံးနေကြသည်။

‘သုန္ဒရီ’

သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားခဲ့သည့် အခြေအနေသည် ဒိဗ္ဗ၏ ခေါ်သံ၊ ထို့နောက် ကြမ်းရှသော လက်ဖဝါးကြီးများနှင့် မိမိ၏လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည့် အတွေ့ကြောင့် အလန်တကြားနီးထရပြန်လေသည်။

‘မင်း အံ့သြသွားမယ်ဆိုတာ ကိုယ်တွေးမိပါတယ်၊ ဒီမှာ သုန္ဒရီ၊ မင်း ထုတ်ဖော်မပြောပေမယ့် ထုတ်ဖော်မပြောနိုင်တဲ့ အဓိကားလုံးတွေကို ကိုယ်မြင်နေ ကြားနေရပါတယ်၊ ဒီမှာ...’

ဒိဗ္ဗ၏ ထွက်သက်အငွေ့က ပါးပြင်ပေါ်သို့ ပူနွေးစွာ ကျရောက်လာသည်။

‘ဇန္ဒာကို ကိုယ်က စိတ်ဝင်စားနေလိမ့်မယ်လို့ မင်း ထင်နေတာမဟုတ် လား၊ ကိုယ်လဲ ဒီလိုပဲထင်ခဲ့မိတယ်၊ ဇန္ဒာဟာ ကိုယ့်စိတ်ကိုလှုပ်ရှားစေနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးပဲလို့၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်နားခိုရမယ့် ရင်ခွင်၊ ကိုယ်တကယ်တမ်း ရှာဖွေ လိုက်တော့ ဇန္ဒာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိလာရတယ်၊ ဇန္ဒာဟာ ကိုယ့်စိတ်ကို လှုပ် ရှားစေနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ကို မလှုပ်ရှားစေနိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ ဇန္ဒာဟာ ခင်မင်စရာကောင်း တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပဲဖြစ်တယ်၊ မင်းကတော့ ကိုယ့်ဘဝအတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်တဲ့ ဇနီးသည်တစ်ယောက်ဖြစ်ရလိမ့်မယ် သုန္ဒရီ’

ညှို့နေသော ကောင်းကင်ပြင်မှ တိမ်နိုင်ခဲ့များ ပြိုကျသွားပြီဖြစ်သည်။ လေကြမ်းတို့ တုန်ခန်ထိုက်ခတ်လာသည်။ မုန်တိုင်းသည် စိတ်ရှိတိုင်း ဝင်ရောက် သွားသည်။ လှိုင်းလုံးတို့ ဖူးဖူးထသွားသည်။

‘မငိုပါနဲ့ သုန္ဒရီရယ် ဒါဟာ ငိုစရာမဟုတ်ပါဘူး’

သူရဲကောင်း ယောက်ျားဟစ်ယောက်အနေဖြင့် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး နားခိုလိုပါသည်ဟု ပြောသော်လည်း ယခုအချိန်တွင်ကား ထိုသူ၏ရင်ခွင်ကိုသာ မျက်နှာအပ်၍ သည်းထန်စွာငိုကြွေးဖြစ်လေသည်။

‘တိတ်စမ်းပါကွာ၊ ဒါ ငိုစရာမဟုတ်ပါ’

‘ဒိဗ္ဗရယ်...သုန္ဒရီလေ ရှင့်ကို...အမောင့်ကို ချစ်ခဲ့ရတာ...’

‘ကိုယ်သိပါတယ်၊ ဒါတွေ နောက်မှပြောပါ’

ရင်ခွင်ထဲမှ တွန်းခွာသည်။ မျက်ရည်စတွေကို သူ သန့်စင်၍မပေး။ ဒိဗ္ဗ၏လက်များမှာ သံကိုယ်ကျပ်ဝတ်ထားသလို တောင့်တင်းအေးစက်နေကြသည်။

‘ကိုယ် ဦးရီးတော် အမတ်ချုပ်ကြီးဆီ အခုပဲသွားပြောမယ်၊ မင်းဒီမှာ နေရစ်ခဲ့၊ မျက်ရည်တွေကိုသုတ်ပစ်ပြီး အမွှေးကြိုင်ဆုံးပန်းပေါင်းဆီရန်တွေ ပြန်လိမ်း လိုက်၊ ညဉ့်ဦးညီလာခံအပြီးမှာ ကိုယ်လာခဲ့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား’

မုန်တိုင်းတစ်ခု ထွက်ခွာသွားသလို ဒိဗ္ဗ ထွက်ခွာသွားသည်။ မုန်တိုင်း တစ်ခု...တဲလား။ အို...မဟုတ်ပါဘူး။ သူ...သူ...ငါ့ကို ချစ်လို့ လက်ထပ်ပါရစေ လို့ ပြောသွားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မုန်တိုင်းဆိုတာဟာ သူဝင်ရောက်မွေ့ယမ်းသွားတဲ့ ပန်းပင်လေးတွေကို စောင်းငဲ့မကြည့်တော့ဘဲ ထွက်ခွာသွားတတ်တာမျိုးမဟုတ်လား၊ အို...မဟုတ်ပါဘူးလေ။ သူ့ကို ငါက တစ်ချိန်လုံးချစ်ခဲ့ရတာပဲ၊ သူ့အချစ်ကို ငါ အမြဲတမ်း မျှော်လင့်ခဲ့တာပဲ၊ သူ...သူ...အို...နေပါဦး၊ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို သူ ပြောမှသွားရဲလား။ လက်ထပ်ပါရစေတဲ့၊ နားခိုဖို့ရင်ခွင် လိုအပ်တယ်တဲ့။ ဟင်...ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကား သူပြောသွားရဲလား။ အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ် ဘဲသူ့ကို ချစ်တဲ့ရင်ခွင်တစ်ခု၊ နားခိုရာတစ်ခုပေးနိုင်တော့မယ်လေ။

အဲဒီမှာတော့ သူ့ကို ငါက ချစ်ခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား။

မုန်တိုင်းဖြတ်သန်းပြီးသွားသော်လည်း လှိုင်းတို့ကား လှုပ်ခတ်ဆဲပင်ရှိ လေသည်။

အဆောင်တော် တံခါးဝဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တံခါးမှ ထွက်ခါနီးတွင် ချစ်သူသည် ပြန်လှည့်ကြည့်ကာ အချစ်တို့ ဝန်းဖွဲ့သောအကြည့်များဖြင့် နှုတ်ဆက်လေဦးမည်လား...ဟု။

သို့သော် ဒိဗ္ဗသည် လေသာဆောင်ရှိရာသို့ တစ်ချက်ကလေးမှ ကြည့်မ သွားခဲ့တော့။ အဆောင်တံခါးချပ်သည် စေ့စေ့တင်းတင်းပိတ်သွားလေသည်။

အခန်း [၂၄]

အမတ်ချုပ်ကြီး သုသုနာဂ၏ စံအိမ်တော်အတွင်းခန်းထဲ၌ မီးရောင်သည် ပျော့တော့စွာဖြန့်ကြက်နေသည်။ တစ်ခုတည်းသောမီးတိုင်မှ အဝင်းကြောင့် အခန်းထဲမှာ အမှောင်ရိပ်များသာ လွှမ်းမိုးနေသည်။

အမတ်ချုပ်ကြီးသုသုနာဂသည် အတွင်းဆောင်၏ပြတင်းဝတွင် မတ်တပ် ရပ်လျက် အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ စံအိမ်တော်အတွင်းဘက်သို့ မျက်နှာမမူရဲ လောက်အောင် ဖြစ်နေ၏။ တစ်ခုတည်းသောမီးတိုင်မှ ချည်နဲ့စွာဖြာကျနေသည့် အလင်းရောင်ကိုပင် မကြည့်ရဲ။ အကြောင်းမူ ထိုအလင်းရောင်တွင် ဒိဗ္ဗရှိနေသော ကြောင့်ပင်။

ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်ကြီးတစ်ခုလုံး နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်မောကျနေသည့် ညအမှောင်ထဲတွင် တိတ်ဆိတ်နေသော မြို့တော်ကြီးကိုသာ အမတ်ချုပ်ကြီးသုသုနာဂ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သို့သော် မိမိ၏ရင်ထဲမှအမှောင်ထုက ပို၍ကြီးမားနက်ရှိုင်းသည်ဟု စံစားနေရလေသည်။

‘ဘယ့်နယ်လဲ ဦးရီးတော်၊ ကျုပ်ကို ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘူးလား၊ အဲဒီလို တိတ်ဆိတ်နေတာဟာ ကျုပ်ပြောတာတွေအားလုံး ဟုတ်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံနေတာပဲလား’

နောက်ကျောဆီမှ နီးကပ်စွာ ထွက်ပေါ်နေသောအသံနှင့်အတူ ဒိဗ္ဗထံမှ စပျစ်ရည်နံ့များကို အမတ်ချုပ်ကြီး ရှာရှိက်နေရသည်။ ဒိဗ္ဗသည် သေရည်ကိုနှိပ်လျက် မိမိရှေ့သို့အရောက်လာကာ စကားပြောရန်ချော့ပြီဟု အမတ်ချုပ်ကြီးတွေးမိသည်။

ကျောပေးရပ်နေသည်ကို ကွေ့ပတ်လျက် ဒိဗ္ဗသည် မျက်နှာချင်းတွင်

ရပ်လိုက်သည်။ ‘မီးတိုင်မှအလင်းရောင်အောက်တွင် ဒိဗ္ဗမျက်လုံးမှာ ကြေကွဲခြင်းနှင့် ခက်ထန်ခြင်းနှစ်ခုစလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်း ဖော်ပြနေသည်။’

‘ဦးရီးတော်၊ မလ္လရွာသား တောပုန်းကြီးက ကျုပ်ကိုအားလုံးအကုန်အစင် ပြောပြပြီးတဲ့နောက်မှာ အဲဒါတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ပါစေနဲ့လို့ ကျုပ်ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒါတွေဟာ အမှန်တရားတွေမဟုတ်ပါဘူးလို့ ကျုပ်ယုံလိုက်ချင်ပါတယ်၊ ဒီမှာဦးရီးတော် ကျုပ်ကြာသိခဲ့ရတာတွေဟာ တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူးလို့ ဦးရီးတော်ပြောလိုက်စမ်းပါ၊ တောပုန်းကြီးဟာ ရူးသွပ်နေပြီး အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေကို လုပ်ကြံလီဆယ်ပြောနေတာပါလို့ ဦးရီးတော်ပြောလိုက်စမ်းပါ’

ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခု ပြိုအက်လာသည်နယ် ဒိဗ္ဗ၏အသွင်မှာ ယိမ်းယိုင်မတတ်ရှိနေသည်။ စေ့စေ့တင်းတင်းကြည့်နေသော မျက်လုံးများသည် လည်း နီစွတ်တောက်ပနေကြသည်။

‘ပြောစမ်းပါဦးရီးတော်၊ ပြောလိုက်စမ်းပါ...၊ လူကလေးဒိဗ္ဗ၊ မင်းကြားသိခဲ့ရတာတွေဟာ လုပ်ကြံလီဆယ်ထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေပဲ၊ မင်းဟာမဂဓတိုင်းသား တစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းဟာ နာကဒါသဘူရင်ကြီးရဲ့ မွေးစားသားတော်ပဲ၊ လိစ္ဆဝီဇ်၊ သေနာပတိရောဇတို့၊ ဘိုးဘိုးဘဒ္ဒိယတို့၊ ဒီဝါတို့ဆိုတာတွေဟာ တကယ်မရှိကြဘူး၊ မင်းဟာလဲ လိစ္ဆဝီတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး...လို့ ဦးရီးတော် တစ်ခွန်းတည်း ပြာလိုက်စမ်းပါ၊ ကျုပ်အားလုံးကိုမေ့ပစ် လိုက်ပါမယ်၊ ဦးရီးတော်ကသာငြင်းလိုက်စမ်းပါ’

အမတ်ချုပ်ကြီး သုသုနာဂသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရှိုက်လိုက်သည်။ မြင့်မတ်သောတောင် တစ်ထောင်ကို အရပ်အနားမရှိ ပြေးတက်လာရသူတစ်ယောက်အဖို့ ရပ်နားလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် နောက်ပြန်၍ လန်ကျာဥားတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း အမတ်ချုပ်ကြီးသိနေသည်။

ခြောက်သွေ့အက်ကွဲတုန်ယင်သော စကားလုံးများ အမတ်ချုပ်ကြီးထံမှ တစ်စစီထွက်ကျလာကြလေသည်။

‘အမှန်တရားတွေကို...ငါ...ငြင်းလို့ရမလား လူကလေးရယ်’
ဒိဗ္ဗ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ ချက်ချင်းပင် မျက်နှာကိုပြန်မော့သည်။ မျက်လုံးများ ရဲရဲနီလျက်။

‘ဒါဖြင့်...ဦးရီးတော်ဟာ...’
မိမိကိုယ်မိမိ လွင့်စဉ်ပေါက်ကွဲမသွားအောင် ထိန်းချုပ်နေရသဖြင့် ဒိဗ္ဗ

စကားမဆက်နိုင်သေးဘဲ လက်သီးတင်းတင်းဆုပ်လျက် ဆောက်တည်လိုက်ရသည်။ အတန်ကြာမှ စကားဆက်နိုင်သည်။

‘ဒါဖြင့်... ဦးရီးတော်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်နစ်နာလဲလို့လား၊ ဖုံးကွယ်ထားရတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကိုပြောမပြတာလဲ၊ ကျုပ်ဘာသာ ကျုပ် ဒီအကြောင်းတွေကို သိမလာရရင် ဦးရီးတော်ကလဲ တစ်သက်လုံး ဖုံးကွယ်မြှုပ်နှံ ပစ်လိုက်တာမှာလား၊ လိစ္ဆာတွေရဲ့ဝိညာဉ်တွေကို ဦးရီးတော်မျက်ကွယ်ပြုလိုက်တာလား၊ ဘယ်တော့မှမခြောက်နိုင်တဲ့သွေးကြေးကို ဦးရီးတော်က မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်တာလား၊ ဦးရီးတော်က လိစ္ဆာတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား’

‘နာကြည်းဒေါသတွေနဲ့ လောင်မြိုက်မနေပါနဲ့တော့ လူကလေး၊ မင်းဘာပြောချင်တာလဲ၊ ဦးရီးတော်ကို ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ မင်းပြောချင်တာသာပြောပါ၊ လုပ်ချင်တာသာလုပ်ပါတော့’

‘ကျုပ်ပြောချင်တာ ကျုပ်လုပ်ချင်တာ... ဟုတ်လား...’
ဒီဗွ ခြောက်သွေ့စွာရယ်လိုက်သည်။ တစ္ဆေတစ်ကောင်ပူးကပ်နေသလို ချောက်ချားနေသည်။

‘ကျုပ်သိချင်တာက ဘာကြောင့် ဦးရီးတော်ဟာ ဒီအဖြစ်သန့်တွေကို ဇာတ်မြှုပ်ခဲ့ရတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို ပြောမပြခဲ့တာလဲ၊ ဒါကို အရင်ဖြေပါ၊ ဦးရီးတော်’

‘မမေးပါနဲ့တော့ ဒီဗွရယ်၊ ငါ ဘာဖြေမယ်၊ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာတွေဟာ အရေးမပါတော့ပါဘူး၊ မင်း ဘာပြောမယ်၊ ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာပဲ အဓိကကျနေပါပြီ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် လက်ခံနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်မေးတာကို ဦးရီးတော်ဖြေ၊ ဒါကိုသိရမှ လုပ်စရာရှိတာတွေ ဆက်လုပ်နိုင်မယ်’

ဒီဗွကို ရှောင်လွှဲငြင်းပယ်၍ မရနိုင်တော့ကြောင်း အမတ်ချုပ်ကြီး သိသွားသည်။ မိမိ၏ရှေ့မှောက်၊ ချည်နဲ့သော အလင်းရောင်အောက်မှ ဒီဗွသည် မိမိဆီသို့ သိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့သော လူမမည်ကလေး မဟုတ်တော့။ နီတိကျမ်းများ၊ ဝေဒကျမ်းများကို မိမိကိုယ်တိုင် သင်ကြားပေးထားခဲ့သူမဟုတ်တော့။ ဒီဗွသည် မိမိနှင့်ဝေးကွာသွားပြီ။ မိမိအား ကျိုးနွံခန့်ညားခဲ့သော ဤလူလင်ပျိုသည် သွေးဆားသားတောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ဖြစ်သွားပေပြီ။

‘ကောင်းပြီ... ဦးရီးတော် ပြောပြမယ် လူကလေး၊ ဘာကြောင့် ဒီအဖြစ်

သန့်တွေကို မြှုပ်နှံထားခဲ့သလဲဆိုတော့... သူ့အသက် ကိုယ့်အသက်တွေကို အပြန်အလှန်သတ်ဖြတ်ကြတဲ့ လူသတ်ပွဲကြီးတွေ ဒီကမ္ဘာလောကမှာ နောက်ထပ်မပေါ်ပေါက်စေချင်တော့လို့ပဲ’

‘ဘာ...’

မိုးကြိုးလျှပ်စီး ပစ်ခွင်းလိုက်သည့်နယ်ပင်။

အမတ်ချုပ်ကြီး သုသုဇာသည့် ဒီဗွကို နေစေမကြည့်ရဲတော့ဘဲ၊ မျက်နှာလွှဲလျက် အားယူပြောသည်။

‘လူကလေး ဒီဗွ၊ မင်း မေးတဲ့အတွက် ငါဖြေနေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒါကို မင်း ဘယ်လိုမှ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာလဲ ငါ သိနေပါတယ်၊ မဂဇာရင် အဓာတသတ်ရဲ့ စေလွှတ်မှုနဲ့ ဝဿကာရဗြဟ္မဏဟာ ဝဇ္ဇီနိုင်ငံ ဝေသာလီကို ထောင်းထောင်းပျက်ကြွေအောင် လုပ်ခဲ့တယ်၊ လိစ္ဆာတွေ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းခဲ့တယ်၊ ကြွင်းကျန်တဲ့ လိစ္ဆာသုံးဦးအနက် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ သေနာပတိတစ်ယောက်က လူမမည်ကလေးကို ဒီသွေးကြေးဆပ်ဖို့စီမံခဲ့တယ်၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့သလောက် ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကြံအစီပဲ’

‘... ငါဟာ အဲဒီအစီအစဉ်အရ ရာဇဂြိုဟ်ကိုရောက်ခဲ့တယ်၊ မုန့်ဘုရင် လက်ထက်မှာ အမတ်ကြီးဖြစ်ခဲ့တယ်၊ အခု နာဂဒါသဘုရင်လက်ထက်မှာ အမတ်ချုပ်ကြီး ဖြစ်လာတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ငါဟာ လောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ဖြစ်နေတာတွေကို ဆင်ခြင်မိလာတယ်၊ ဓားကို ဓားချင်း၊ လှံကို လှံချင်း၊ သွေးကို သွေးချင်းအတုံ့အလှည့်ဆပ်ကြတယ်ဆိုတာဟာ လောကရဲ့နိယာမကြီးဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ်တော့မှ အဆုံးသတ်မှာမဟုတ်တဲ့ နိယာမ၊ သတ်တဲ့သူက သတ်၊ သေတဲ့သူက သေ၊ သွေးကြေးဆပ်သူက ဆပ်၊ အတုံ့အပြန်ယူသူကယူ...’

‘... ဘယ်သောအခါမှ ဆုံးနိုင်တော့မှာမဟုတ်တဲ့ ကြောက်စရာကလဲစားချေမှုတွေ၊ လူသားတွေရဲ့ အသက်တွေ၊ သွေးတွေ၊ ဘဝတွေ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ၊ လုံခြုံမှုတွေ... အားလုံးပျက်သုဉ်းကြရမယ့် လည်ပတ်မှုကြီး၊ ဒါကို ငါတွေလိုက်တယ်၊ နေ... နေပါဦး လူကလေး၊ ငါပြောတာဆုံးအောင် နားထောင်လိုက်ပါ’

ထူးကြီးမှရုန်းထွက်သော ဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်လို ဒီဗွ ရှူးရှူးရဲရဲ ဖြစ်သွားသည့်အတွက် အမတ်ချုပ်ကြီးက ဒီဗွ၏ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွကိုင်လိုက်သည်။

‘မင်း နောက်ထပ်မမေးရအောင် ငါပြောမယ် လူကလေး၊ မင်းအနေနဲ့ပဲ မေးစရာရှိတယ်... ဦးရီးတော်ဟာ လိစ္ဆာဆိုတဲ့သွေးကို မေ့ပြီလား၊ လိစ္ဆာတစ်ယောက်

မဟုတ်တော့ဘူးလား၊ ဘိုးဘိုးဘဒ္ဒိယနဲ့ သေနာပတိရောတို့ရဲ့ ကျေးဇူးသစ္စာတွေ အင်း...ပြီးတော့ ကျိန်စာတွေကိုကော မေ့လိုက်ပြီလားလို့ မင်းမေးလိမ့်မယ်၊ ဒီမယ် လူကလေး...

အမတ်ချုပ်ကြီးသည် ခဲခဲယဉ်းယဉ်းပင် အသက်ကို ရှူရှိုက်လျက်

‘ငါဟာ လိစ္ဆဝီတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ငါ ဘယ်မှမမလဲ၊ ဘိုးဘိုး ဘဒ္ဒိယနဲ့သေနာပတိရောတို့ရဲ့ ကျေးဇူးသစ္စာတွေကိုလဲ ဘယ်မှာမှမလိမ့်မလဲ၊ ဝေသာလီပျက်စီးခဲ့ရသလို မဂဇတိုင်းအားလုံး မှန်မှန်ညက်ညက်ဖြစ်စေရမယ်ဆိုတဲ့ ကလဲ့စားချေမှုအစီအစဉ်ကိုလဲ ငါဘယ်မှမလိမ့်မလဲ၊ ဒါပေမယ့် လူကလေး...

အမတ်ချုပ်ကြီး၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များစီးကျလာသည်။

‘လိစ္ဆဝီသွေးတွေလှည့်ပတ်စီးဆင်းနေတဲ့ အဲဒီအသွေးအသားထဲကပဲ ငါ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ ကမ္ဘာလောကမှာ သစ္စာအမဲ့ဆုံး၊ အယုတ်ညံ့ဆုံး၊ ကျေးဇူး တရားမသိဆုံး၊ သွေးအကြောင်ဆုံးလိစ္ဆဝီဆိုတဲ့ အမည်နာမကို ငါ ခံယူလိုက်တော့ မယ်၊ ငါ့ပန်းထက်မှာ ရှိနေတဲ့ လက်စားချေရေးအစီအစဉ်ကြီးတစ်ခုလုံးကိုသေသည် အထိ ငါ့ပန်းထက်မှာသာ ထားလိုက်တော့မယ်၊ ဒီမြေပြင်ကို လူသားတွေရဲ့သွေး နှံ့ပက်ဖြန်းမယ့်စစ်ပွဲကြီးတွေ ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး’

‘ရာဇဂြိုဟ်ပုံဖြစ်ဖြစ်၊ မဂဓပုံဖြစ်ဖြစ်၊ မလ္လာ အင်္ဂ၊ ကောသလ မဇ္ဈိမဒေသ တစ်ခွင်လုံး ပောဒီကမ္ဘာလောကတစ်ခုလုံးဟာ စစ်ပွဲတွေကင်းမဲ့တဲ့လောကကြီးပဲ ဖြစ်စေရမယ်၊ ဒီအတွက် ငါဟာ ကျေးဇူးမဲ့တဲ့ သစ္စာဖောက်တစ်ယောက်၊ အယုတ် ညံ့ဆုံးလိစ္ဆဝီတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ဘွဲ့ကို လိုလိုလားလားပဲ ခံယူလိုက်ပါမယ်၊ ဘိုးဘိုး ဘဒ္ဒိယ၊ သေနာပတိရောနဲ့ ဝေသာလီတစ်ပြည်လုံးက လိစ္ဆဝီတွေအားလုံးရဲ့ရဲဝံ့ညံ့ ငွေအားလုံးက ငါ့ကိုကျိန်ဆဲကြပါစေတော့၊ ကျိန်စာတွေ သင့်ချင် သင့်စေတော့ စစ်ပွဲတွေကို တားဆီးနိုင်တဲ့ဘဝနဲ့ ဒီကျိန်စာတွေကို ဖြန့်ယှက်စွာ ငါ စားသုံးလိုက် ပါမယ်၊ အဲဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ငါဟာ အရာခပ်သိမ်းကို ဖြုပ်နှံဖျောက်ဖျက်ခဲ့တာပဲ လူကလေး’

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အမတ်ချုပ်ကြီး သုဉ်းပျက်သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အိုမင်းသွားလေသည်။

‘သေနာပတိရောဟာ ငါ့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်ကြီးပဲ၊ သူရော သူ့နီး ဒီဝါရော ပေါ့၊ မှင့်ဖခင်နှစ်ခင်တို့လေ၊ ဒီကျေးဇူးတရားကြောင့် သူတို့ရဲ့သားဖြစ်တဲ့ မင်းကို ငါ ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်ဆီခေါ်ယူခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူတို့စီစဉ်ခဲ့ကြသလို လက်စား

ချေရေးအတွက် မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဟာ ဝေသာလီ ရာဇဂြိုဟ်ရန်ငြိုးကို ဘာမှမသိ တဲ့ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပဲ၊ ပြီးတော့ ငါ့ကျေးဇူးရှင်ရဲ့သားပဲ’

‘ဒါကြောင့် မင်းကို ငါ့မျက်စိအောက်မှာထားပြီး ငြိမ်းချမ်းလုံခြုံတဲ့ဘဝ တစ်ခုအဖြစ် ကြီးပြင်းရှင်သန်စေဖို့ ငါ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ဒါတင်မကဘူး၊ မင်းရဲ့ ဇာတိအမှန်ပြန်ပေါ်နိုင်ဖို့ အစအနတွေအားလုံးကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်တဲ့အနေနဲ့ မင်းကို ငါ့ရဲ့မွေးစားသားအဖြစ်တောင်မထားဘဲ နာဂဒါသဘုရင်ရဲ့ မွေးစားသားတော်အဖြစ် ထားလိုက်တယ်’

‘ကျုပ်ဘဝမှန်တွေအားလုံးကို အမှောင်ထုအတိ ဖြစ်သွားအောင် လုပ်လိုက် ဘာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီအမှောင်ထုဟာ အခု ပြိုကွဲသွားပြီ၊ လိစ္ဆဝီအတွက် လက်စားချေရေးဆိုတဲ့အလင်းရောင်ပေါ်လာပြီမဟုတ်လား ဦးရီးတော်’

အရိုးတို့ ဖျစ်ဖျစ်ကြေအောင် ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းခံလိုက်ရသော မြွေတစ် ကောင်လိုပင် အမတ်ချုပ်ကြီးသည် ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ပုံကျသွားလေသည်။ ထို့နောက် မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့်အုပ်သွားပြီးနောက် ရှိုက်ငင်လျက်ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ် လူကလေး၊ ငါဟာ ရေတံခွန်တစ်ခုကို အထက်ပြန်ဆန့် တက်အောင်လုပ်သလို ဖြစ်သွားပြီလေ၊ ငါ ဘယ်လောက်ပဲ ဖျောက်ဖျက်မြှုပ်နှံစေ မယ့် မင်းက အားလုံးကို တူးဖော်တွေ့ရှိလာပြီကော လူကလေး’

‘ကျုပ်က တူးဖော်တာမဟုတ်ဘူး၊ လိစ္ဆဝီတွေအားလုံးရဲ့ဝံ့ညံ့တွေက တူးဖော်လိုက်ကြတာ’

‘ဘုရား...ဘုရား...ငါ ရှုံးပြီ၊ နောက်ဆုံးတော့ ငါ ရှုံးနိမ့်ပြီ’

‘ရှုံးနိမ့်ပြီတဲ့လား၊ ဟုတ်ကောင်းဟုတ်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးရီးတော် ရဲ့ရှုံးနိမ့်ခြင်းဟာ ကျုပ်အတွက် အောင်မြင်ခြင်းလမ်းစပဲ’

‘လူကလေး ဒီဗွ၊ မင်း ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့တော့ သားရယ်၊ ဒီမြေပြင်ကို သွေးတွေနဲ့မဖြန်းပါနဲ့တော့၊ မင်းသိချင်တာတွေ သိရပြီမဟုတ်လား၊ ဒါတွေဟာ မင်း လူမဖြစ်ခင်ကဖြစ်ခဲ့တာတွေပါ၊ မင်း မေ့ဖျောက်ပစ်လို့ ရပါတယ်၊ ရတယ်မဟုတ်လားဟင်’

‘ကျုပ်ဟာ ဦးရီးတော်မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့...ဘယ်လိစ္ဆဝီမှလဲ ဦးရီး တော်လိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကို ပြောမနေပါနဲ့တော့’

‘ဟုတ်ပါတယ် သားရယ်၊ ငါဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့၊ မိုက်မဲရူးသွပ်တဲ့ သစ္စာမဲ့တဲ့၊ ကျေးဇူးကန်းတဲ့အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိုစောင့်

ရှောက်ခဲ့တဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို သနားသောအားဖြင့် မင်း ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာကို ပြောပြပါဦးသားရယ်

ကျုပ်လား...

အံ့သွားများအကြားမှ ထွက်လာသောလေသံနှင့် ဒိဗ္ဗကပြောသည်။

ကျုပ်အခု လုပ်ချင်တာကတော့ အဲဒီရူးသွပ်ပြီး သစ္စာမဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကန်းတဲ့ လိစ္ဆဝီအဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို သူ့ရဲ့ဘိုးဘေးလိစ္ဆဝီတွေရဲ့ဝိညာဉ်ရှိရာ ပို့ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးရီးတော်ကို ကျုပ်မသတ်ပါဘူး။ အဲဒါက ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့... ကျုပ်အပေါ် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ကျေးဇူးတရားတွေကို ငဲ့ညှာလို့တော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ဦးရီးတော်

မင်း ငါ့ကို သတ်နိုင်ပါတယ် သားရယ်...

ဟင်အင်း၊ ကျုပ်က ဘာလို့သတ်ရမှာလဲ၊ ဦးရီးတော် သေဆုံးသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ဦးရီးတော်က အသက်ရှင်နေရမှာပေါ့။ တစ်သက်လုံး ကျေးဇူးသစ္စာကိုမေ့ပျောက်ပြီး လိစ္ဆဝီရဲ့သွေးကြေးကို မဆပ်ဘဲနေခဲ့တဲ့ ဦးရီးတော်ဟာ သေသွားလို့ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ဦးရီးတော်ကို သေဆုံးသွားခြင်းနဲ့အတူ လွတ်မြောက်ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။ အသက်ရှင်လျက်နဲ့ပဲ ဦးရီးတော်ဟာ မဆပ်ခဲ့တဲ့ သွေးကြေးကလွဲစားကို ဆပ်ရလိမ့်မယ်

မိမိအနေဖြင့် ဒိဗ္ဗ၏လက်အောက်သို့ လုံးလုံးလျားလျား ကျရောက်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း အမတ်ချုပ်ကြီး သဘောပေါက်လိုက်သည်။ မိမိသည် အရှိန်အဟုန်ဖြင့် စီးဆင်းနေသော ရေအလျဉ်းမဟုတ်တော့၊ ထားသိုရာခွက်ဖလားတွင်သာ တည်ရတော့မည့် ရေသေဖြစ်သွားပေပြီ။ ခွန်အားမှန်သမျှသည် ဆုတ်ယုတ်ချုပ်ငြိမ်းသွားပြီ။ ဒိဗ္ဗ၏လက်တွင်း၌ မိမိ၏အလုံးစုံသောကံကြမ္မာကို အပ်နှင်းလိုက်ရပေပြီ။

မင်း လူသတ်ပွဲကြီးတွေကို ဖန်တီးတော့မှာလားဟင်

အမတ်ချုပ်ကြီး၏လေသံမှာ ကြားနိုင်ရုံမျှသာရှိတော့သည်။

ဒိဗ္ဗပြုံးသည်။ လုံသွားပေါ်၌ နေပြောက်ထိုးသွားသည့်နှယ်ပင်ဖြစ်သည်။ လက်ခနဲဖြစ်သွားသောအပြုံးသည် အေးစက်တင်းမာမှုများဖြင့် ခက်ထန်နေလေသည်။

ကျုပ်လား၊ ကျုပ်က လူသတ်ပွဲကြီးတွေကို ဖန်တီးရောမလို့ပါဘူး။မဂဓဘုရင်ကို မဂဓသားတွေကိုယ်တိုင်ကပဲ ရှင်းလိုက်ကြမှာပါ

ဟင်...ဘာပြောလိုက်တာလဲ လူကလေး

ဦးရီးတော်ဟာ မဂဓဘုရင်သစ် ဖြစ်ရမယ်

ဟင်...

နာဂဒါသဘုရင် နတ်ရွာစံရမယ်

အမတ်ချုပ်ကြီးသည် ဒဿိးသယိုင်ဖြင့် ထလာကာ ဒိဗ္ဗ၏လက်မောင်းများကို ကိုင်သည်။ ဒိဗ္ဗက အမတ်ချုပ်ကြီး၏လက်များကို ဖယ်ချလိုက်ပြီး အေးစက်စွာ ဘသည်။

မဂဓနန်းဆက်ကို ဦးရီးတော် မေ့နေပြီလား၊ အစာတသတ်ဘုရင်ဟာ ဂ္ဗမည်းတော် ဗိဒ္ဓိသာရကို လုပ်ကြံပြီး နန်းတက်ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲသားတော် ဥဒယဘဒ္ဒသူကိုလုပ်ကြံပြီး ထီးနန်းကို သိမ်းလိုက်တယ်။ ဥဒယဘဒ္ဒကိုလဲ သူသားတော် နရဒွါက လုပ်ကြံလိုက်တယ်။ အနရဒွါကို သူသားတော် မုန္တက လုပ်ကြံလိုက်တယ်။ အခု နာဂဒါသဘုရင်ကကော ဂ္ဗမည်းတော် မုန္တကိုလုပ်ကြံပြီး နန်းတက်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား

မဂဓဘုရင်တွေဟာ မင်းခြောက်ဆက်တိုင်တိုင် သားကအဖကိုသတ်ပြီး ထီးနန်းသိမ်းပိုက်သူတွေပဲ။ အဖသတ်သားမျိုးနွယ်တွေပဲ။ ရာဇအာဏာကိုကြောက်လို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ထီးမွေနန်းမွေဆက်ခံမှုအစဉ်အလာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါကို မဂဓနိုင်ငံသားတွေက သိလျက်နဲ့ မေ့ပျောက်နေကြတယ်။ ဒါကို အခု ကျုပ်က အစအဆုံးပြန်ဖော်မယ်

လူကလေး...ဒိဗ္ဗ

အဖကို သားကသတ်ပြီး မင်းခြောက်ဆက်တိုင်တိုင် နန်းတက်ခဲ့ကြတဲ့ အဖသတ်သားမျိုးတွေကို မဂဓနိုင်ငံသားတွေအားလုံးက ရွံရှာစက်ဆုတ်သွားအောင် ကျုပ်လုပ်မယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ကိုယ်သူတို့လဲ အဖသတ်သား ဘုရင်တွေရဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေပါလားဆိုပြီး ကမ္ဘာလောကမှာ ထာဝရသိမ်ငယ်ညံ့ဖျင်းသွားအောင် ကျုပ်လုပ်မယ်

ဒိဗ္ဗ...

အစာတသတ်ကစခဲ့တဲ့ အဖသတ်သား မင်းဆက်ဟာ အခုနာဂဒါသဘုရင်လက်ထက်မှာ အဆုံးသတ်ရမယ်

သူ့ကိုကော...ဒိဗ္ဗ

နာဂဒါသဘုရင်လား၊ နံနက်ပွဲတော်စာတစ်ခုမှာ သူဟာ အဆိပ်နဲ့ရောထားတဲ့ပွဲတော်စာကို စားရလိမ့်မယ်။ အဆိပ်က သူ့အသက်ဇီဝိန်ကို ထုတ်ယူမသွားခင်မှာ လိစ္ဆဝီသားဖြစ်တဲ့ ဒိဗ္ဗက အားလုံးအတွက် လက်စားချေပြီဆိုတာ သူ့သိသွားစေရမယ်။ ဝေသာဏီဟာ မဂဓကို အဲဒီနည်းနဲ့သွေးကြေးပြန်ဆပ်ကြောင်း ဝေသာဏက

www.burmeseclassic.com

လုံး သိစေရမယ်

‘သားရယ်၊ ဒါတွေကို မင်း တကယ်လုပ်တော့မလိုလား’

ခံတွင်းမှ၊ မျက်ဝန်းမှ မီးလျှံခြောင်းခြောင်းထွက်မတတ်အသွင်ဖြင့် ဒီဇူ
ပြောသည်။

‘ရောဇနံဒီဝါ၊ ပြီးတော့ ဘိုးဘိုးဘဒ္ဒိယ၊ ပြီးတော့ ဂဏလွတ်တော်၊ မခု
ရလွင်ပြင်နဲ့ ဝေသာလီက လိစ္ဆဝီဝိညာဉ်တွေအားလုံးကို ကျပ်ခေါင်းပေါ်မှာရွက်ပြီး
ကျုပ် ကျိန်ဆိုတယ်’

အမတ်ချုပ်ကြီးကို တွန်းဖယ်ကာ ဒီဇူ အဆောင်တွင်းမှ ထွက်သည်။

ထိုနောက် နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်း ဆက်လျှောက်ပြီးမှ ပြန်လှည့်ကာ ပြောသည်။

‘ကျေးဇူးတရားနဲ့သစ္စာတရားတွေကို ပြန်ဆပ်ဖို့အတွက် ဦးရီးတော် အ
သက်ရှင်နေရမယ်၊ မဂဇထီးနန်းမှာ လိစ္ဆဝီဘုရင်တစ်ပါးက အုပ်ချုပ်ရမယ်၊ မဂဇ
ရာဇဝင်သစ်ကိုလဲ လိစ္ဆဝီတွေကသာ ရေးထိုးရမယ်’

လက်အစုံကို ဆန့်တန်းလျက် အမတ်ချုပ်ကြီး တစ်စုံတစ်ရာရေရွတ်နေ
သော်လည်း အသံကား သံသဲကွဲကွဲထွက်မလာတော့။

ဒီဇူသည် နောက်ဆုံးတစ်ခွန်းကိုပြောကာ အဆောင်တော်ထဲမှထွက်သွား
လေသည်။ ဒီဇူထွက်သွားသော်လည်း သူ့အသံမှာ အမတ်ချုပ်ကြီးအားထဲတွင် ပဲ့တင်
မြည်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

‘ဘုရင်သစ်ရသမီးတော်ဖြစ်လာမယ့် သုန္ဒရီဟာလဲ ကျုပ်ရဲကြင်ယာတော်
ဖြစ်ရလိမ့်မယ်’

အခန်း [၂၅]

မလ္လတိုင်းနယ်စပ် တောတွင်းသားများ အမဲလိုက်ရာတွင် အသုံးပြုသော
အဆိပ်ကို သုံးမျိုးခွဲခြားထားသည်။ ထိုသုံးမျိုးအနက် တစ်စွေခုန်အဆိပ်မှာ အပြင်း
ဆုံးဖြစ်သည်။ အဆိပ်လူးထားသော မြားတံဖိုက်ဝင်ခြင်းခံရသည့်တောကောင်သည်
တစ်စွေမျှသာ ခုန်လိုက်နိုင်ပြီးနောက် ဗိုင်းခနဲ လဲကျဆာဆုံးသွားရလေသည်။

နာဂဒါသဘုရင်၏ပွဲတော်စာတွင် ခတ်ထားသောအဆိပ်မှာ သုံးစွေခုန်
အမျိုးအစားဖြစ်သည်။

နံနက်ခင်းပွဲတော်စာမှ ပျားရည်ဖြင့်ပြုလုပ်သောမုန့်ကို သုံးဆောင်ပြီးသည်
နှင့် နာဂဒါသဘုရင်သည် မိမိအား အဆိပ်ခတ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိသွားသည်။
သို့သော် ဆော်ဟစ်ရုန်းကန်နိုင်ခြင်းကား မရှိတော့။ မီးတောက်မီးလျှံများက တစ်
ကိုယ်လုံးရှိ အကြောအမျှင်များသို့ နေရာမလပ်ထိုးဖောက်ပျံ့နှံ့သွားကြသလို ခံစား
ရကာ နာဂဒါသဘုရင်သည် ပွဲတော်အုပ်အပေါ်သို့ မျက်နှာအပ်လျက် လဲကျသွား
သည်။

သို့သော် ဆွှောင်ဆီမှ ဆွဲတိုင်ပင့်လုန်ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် နာဂဒါသဘုရင်
၏လည်ပင်းသည် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်လန်လာကာ ပြူးကျယ်နေသောမျက်လုံးများ
ဖြင့် မိမိ၏ဆွှောင်အား ဆွဲလုန်လိုက်သူကို မော့ကြည့်သည်။

ဒီဇူက ပြုံးပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် နာဂဒါသဘုရင်၏မျက်နှာအားသို့
နီးကပ်စွာတိုးကပ်လျက် ပြောသည်။

‘အဖေသတ်သားမျိုးဆက်ကို ကျုပ် အဆုံးသတ်ပေးလိုက်ပြီ၊ သင်တို့မဂဇ
နန်းဆက်မှာ နောက်ထပ် ဘယ်သားကမှ ဘယ်အဖေကိုသတ်ပြီး ထီးနန်းမသိမ်းနိုင်

တောဘူး၊ နားလည်လား

ပေါက်ကွဲထွက်မတတ်ပြူးကျယ်လာသော နာဂဒါသဘုရင်၏မျက်လုံးများတွင် အကြောအမျှင်များ ရဲရဲနီလာနေသည်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှစီးကျလာသော အမြှုပ်များက မေးစေ့ကိုဖြတ်လျက် အရုပ်ဆိုးလှစွာလန်နေသော လည်ပင်းပေါ်သို့ စီးကျသွားသည်။

‘နာဂဒါသ၊ သင်ဟာ ကျပ်ရဲမွေးစားအဖမဟုတ်ဘူး၊ ကျပ်ဟာ သင့်ရဲ့ မွေးစားသားမဟုတ်ဘူး၊ လိစ္ဆဝီတစ်ယောက်ဟာ မဂဓတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်နိုင်ဘူး၊ ကျပ်ပြောနေတာ ကြားတယ်မဟုတ်ဘူး၊ ကျပ်ကိုလဲ မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ သင့်မှာ အကြားအာရုံနဲ့အမြင်အာရုံ မပျက်စီးသေးပါဘူး’

နာဂဒါသဘုရင်၏မျက်နှာပြင်မှာ ချက်ချင်းပင် မည်းပြာလာသည်။ သုံးစွေ ခုန်အဆိပ်သည် လျင်မြန်စွာပျံ့နှံ့နေပေပြီ။

‘နာဂဒါသ...သင့်ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ကျပ်ပြောတာကိုနားထောင်သွားစမ်း၊ သင်သတ်ခဲ့တဲ့ သင့်အဖမုန့်ဘုရင်၊ ပြီးတော့ မင်းခြောက်ဆက်တိုင်တိုင်အဆင့်ဆင့်သတ်ခဲ့ကြတဲ့ သင့်ရဲ့ အဖသတ်ဘိုးဘေးတွေရှိရာ ငရဲပြည်ကို သင်လိုက်သွား၊ နောက်ဆုံးအဖသတ်မင်းဆက်ကိုစတင်ခဲ့တဲ့ သင်တို့အဖတသတ်ဘုရင်ရဲ့ဝိညာဉ်နဲ့တွေ့ပြီး ပြောလိုက်၊ ဒီဗ္ဗလို့ခေါ်တဲ့ လိစ္ဆဝီတစ်ယောက်ဟာ ဝေသာလီအတွက် တင်ရှိနေတဲ့သွေးကြွေးကို ဆပ်လိုက်ပြီလို့၊ မဂဓဟာ သူ့ရဲ့သွေးကြွေးကို ပြန်လည်ပေးဆပ်ခဲ့ရပြီလို့ပြောလိုက်’

နာဂဒါသဘုရင်၏ မျက်ဆန်များသည် အထက်သို့လန်သွားကာ မျက်ဖြူ ဆိုက်လာသည်။ ခြေလက်များ ကွေးကောက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။

‘အဆိပ်ဟာ သူ့ရဲ့အမြဲဆုံးအရသာကို ပေးနေပြီ’

ဒီဗ္ဗက ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနှင့် အားပါးတရရေရွတ်ကာ နာဂဒါသဘုရင်၏ ဆံပင်များကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ နာဂဒါသဘုရင်၏မျက်နှာသည် ပွဲတော်အုပ်ပေါ်သို့ ကစဉ်ကလျားမှောက်ကျသွားသည်။ နာခေါင်းပေါက်ထဲမှ သွေးစအချို့ စိမ့်ထွက်လာသည်။

ဒီဗ္ဗ ပြောလိုက်သော နောက်ဆုံးစကားကို သဲ့သဲ့ကြားသွားဟန်ဖြင့် မျက်လုံးများသည် ပြူးကျယ်သွားကြသည်။

‘သူသေသွားပြီ...၊ သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပဲ’

အဖသတ်သားမျိုးဆက်ကို လက်စတုံးလိုက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ သွေးစွန်းခဲ့သောရာဇပလ္လင်ကို အပြီးအပိုင် ဆေးကြောသန့်စင်ကာ မဂဓနိုင်ငံတော်၏ မြင့်မြတ်သောသခိုင်းသစ်ကို စတင်မော်ကွန်းစိုက်ထူလိုက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်က ကျေညာလိုက်သည်။

နာဂဒါသ၊ ထိုနောက် မုန့်၊ ထိုနောက် အနုရုဒ္ဓါ၊ ဥဒယဘဒ္ဒ၊ အဇာတသတ်၊ ဗိမ္ဗိသာရ၊ အထက်သို့ခြောက်ဆက်တိုင်ခဲ့သော မဂဓထီးညွန့်နန်းလျှာတို့၏ အဖကို သတ်၍ သား က နန်းတက်ခဲ့ပုံများအကြောင်းကို မဂဓတစ်တိုင်းလုံးသိအောင် လှည့်လည်ကျေညာစေသည်။

ဘုရင့်အာဏာတော်ကို ကြောက်ရွံ့သောကြောင့်သာခေါင်းငုံ့နေခဲ့ရကြောင်း၊ ခမည်းတော်များသွေးဖြင့် လိမ်းကျံခဲ့သော မဂဓဘုရင်တို့၏ရာဇပလ္လင်ကို နန်းတော်အမှုထမ်းအားလုံးနှင့် ပြည်သူလူထုတို့သည် နှစ်ပေါင်းများစွာ မုန်းတီးစက်ဆုပ်ခဲ့ကြကြောင်းဖြင့်လည်း မြို့၊ ရွာ၊ ဇနပုဒ်မကျန် ကြားသိစေလိုက်သည်။

‘နာဂဒါသဘုရင်အား ကွပ်မျက်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော မဂဓထီးညွန့်နန်းလျှာဆက်ဆံမှုအစဉ်အလာဆိုးကြီးသည် ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ မဇ္ဈိမဒေသတွင် မဂဓသည် အခြားတိုင်းနိုင်ငံကြီးများအလယ်၌ ဂုဏ်သရေကင်းမဲ့နေခဲ့ရာမှ ယခုအခါ မြင့်မြတ်သောမင်းဆက်ကို စတင်ထူထောင်လိုက်နိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း တစ်တိုင်းပြည်လုံး တစ်ပြိုင်တည်းသိအောင် ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။

သံတော်ဆင့်များ၊ မြင်းစေကျော်များသည် မဂဓ၏နေရာများစွာတို့တွင် ထိုအကြောင်းများကို ပြည်သူပြည်သားတို့အား သိစေပြီးနောက် တစ်ဆက်တည်းပင် အမိန့်တော်သစ်တစ်ခုကို ထုတ်ဆင့်လိုက်ကြသည်။

‘မြင့်မြတ်သော မဂဓမင်းဆက်သစ်ကို ထူထောင်ရန် တရားနှင့်အညီ စောင့်ရှောက်တတ်သော သုသုနာဂ ဘုရင်မှင်းမြတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်အတွင်းရှိရာဇပလ္လင်မှနေ၍ ပြည်သားပြည်သူတို့အား ရင်ဝယ်သားပမာ အုပ်ချုပ်စိုးစံတော်မူပြီ’

နာဂဒါသဘုရင်အား အဆိပ်ခတ်၍ မလုပ်ကြံမီ အချိန်ပိုင်းကလေးအထိ အထူးလျှို့ဝှက်ထားသော အစီအမံများသည် နာဂဒါသဘုရင် အဆိပ်သင့်ကာ သေဆုံးသွားပြီးလျှင်ပြီးချင်း တစ်တိုင်းတစ်ပြည်လုံးသို့ ကျယ်ပြန့်စွာကြေညာလိုက်သည့် အစီအမံများ ဖြစ်သွားသည်။

နာဂဒါသဘုရင်ကို လုပ်ကြံပြီးသည့်သတွင် ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့လုံး တစ်ပြိုင်တည်း မီးတိုင်းများ ထွန်းညှိလိုက်ကြသည်။ နန်းတော်တစ်ခုလုံးတွင်လည်း ဆီမီးတိုင်းများ၊ ပျားဖယောင်းတိုင်းများ၊ ဝက်ဝံဆီမီးတိုင်းများကို အနံ့အပြားထွန်းညှိလိုက်ကြသည်။

အဆိပ်သင့်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးမည်းနက်သွားသော နာဂဒါသဘုရင်၏ အလောင်းကို ပျောက်ပျက်နေချိန်မှာပင် ရာဇပလ္လင်ပေါ်သို့ ဘုရင်သစ် သုဿနာတက်ကာ အဘိသေက ကျင်းပသည်။ မင်းနှစ်ဆက်တိုင် အမတ်ချုပ်ဖြစ်ခဲ့သော ဘုရင်သစ်ကို ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့လုံးက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြိုဆိုကြသည်။ နန်းဆောင်တွင် အမျိုးအမတ်များ၊ စစ်သည်ဗိုလ်ပါအဖွဲ့များ၊ မြို့စား၊ နယ်စားပဒေသရာဇ်လက်အောက်ခံများသည် တစ်ဖွဲ့ပြီးတစ်ဖွဲ့ အစုလိုက်အပြုံလိုက် သစ္စာတော်ခံကြသည်။

နန်းရင်ပြင်၌ သော်လည်းကောင်း၊ နန်းတွင်းမြို့တွင်း၌သော်လည်းကောင်း၊ မြို့တံတိုင်း၏ လေးပြင်လေးရပ်ဒေသများတွင် သော်လည်းကောင်း၊ မည့်သည့်နေရာမှာမှ ဆူပူလှူငှားမှုမရှိ၊ တိုက်ပွဲမရှိ၊ ဘုရင်တစ်ပါးနေရာတွင် အခြားဘုရင်သစ်တစ်ပါး တက်ရောက်လာသည့်ပြောင်းလဲမှုကို ရာဇဂြိုဟ်သည် အလိုက်သင့်ပင်ဖြတ်သန်သွားသည်။

သို့သော် တိုက်ခိုက်စရာနေရာမရှိဘဲနှင့်ပင် ရဲခက်တိုင်းသည် လက်နက်ကိုင်ဆောင်မြှောက်ချိန္တားကြွေးကြော်နေကြသည်။ ထိုကြွေးကြော်အော်ဟစ်သံမှာ ရဲခက်တစ်ဖွဲ့မှ အခြားတစ်ဖွဲ့သို့ ကူးစက်သွားကာ နောက်ဆုံး ရာဇဂြိုဟ်မြို့သူမြို့သားများဆီသို့ ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ရာဇဂြိုဟ်၏ ညကောင်းကင်သည် မီးတိုင်းအလင်းရောင်များနှင့် ဝင်းထိန်နေကာ အော်ဟစ်ကြွေးကြော်သံများနှင့်လည်း သိမ့်သိမ့်တုန်နေသည်။

- ‘သုဿနာမင်းကြီး သက်တော်ရာကျော် ရှည်ပါစေ’
- ‘အဖသတ်မင်းမျိုးတွေ ကျဆုံးပါစေ’
- ‘မဂဓနိုင်ငံတော်ကြီး အခွန်ရှည်ပါစေ’

အပြင်မြို့တံခါးနှင့် အတွင်းမြို့တံခါးဝများတွင်လည်း ထိုကြွေးကြော်သံများပင်ဖြစ်သည်။ ညဉ့်အချိန်၌ ပိတ်ထားလေ့ရှိသော ထိုမြို့တံခါးများကို ယခုဖွင့်ပေးလိုက်သဖြင့် အထဝင်သူ အပြင်ထွက်သူ ရဲခက်အစုများ၊ မြို့သူမြို့သားများဖြင့် တိုးရေ့လျက်ရှိသည်။ တံတိုင်းပတ်လည်၌ရှိသော တံခါးကြီးသုံးဆယ့်နှစ်ခုနှင့် တံခါးငယ်ခြောက်ဆယ့်လေးခုတို့မှာလည်း ထိုအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကွယ်လွန်သွားသော နာဂဒါသဘုရင်အား သစ္စာတော်ခံလျက် မဂဓတိုင်းမင်းဆက်ဟောင်းဘက်မှ ခုခံရပ်တည်သူဟူ၍ တစ်ယောက်တလေမှ မရှိ အားလုံးသည် အလွယ်တကူပင် အဟောင်းမှ အသစ်သို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။

‘အဖသတ် မင်းမျိုးတွေကျဆုံးပါစေ’ ဟူသော ကြွေးကြော်သံကို တိုင်တည် ဟစ်ကြွေးကြရင်းဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်မြို့သူမြို့သား တို့သည် နာဂဒါသမင်းဆက်အား အကယ်ပင် ရွံရှာနုန်းတီးလာကြသည်။ အဖသတ်သားမျိုးနွယ်ဆက်၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှင်သန်လာခဲ့ရသော မိမိတို့တိုင်းသူပြည်သားဘဝကို အော်ဟစ်ကြွေးကြော်ရင်းဖြင့်ပင် နားလည်စက်ဆုပ်လာကြသည်။

ထိုအခါ နာဂဒါသဘုရင်အား လုပ်ကြံလိုက်ခြင်းနှင့် သုဿနာမင်းကြီး နန်းတက်လာခြင်းကို အကြွင်းမဲ့ လက်ခံလာကြသည်။ ဘုရင်ဟောင်းကို ဖယ်ရှားလိုက်ခြင်းသည်ပင်လျှင် မဂဓနိုင်ငံတော်အား ကယ်တင်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု လက်ခံလာကြသည်။ မြင့်မြတ်သော မင်းဆက်ကို စစ်မတိုက်ဘဲ ထူထောင်လိုက်သည့် သုဿနာ မင်းကြီးအား အတိုင်းထက်အလွန် နှစ်လိုလာကြသည်။ သွေးမြေမကျဘဲ ရာဇအာဏာကို လွှဲပြောင်းယူလိုက်နိုင်သည့်အတွက် သောင်းသောင်းမြဲမြဲ ကြိုဆိုကြသည်။

ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့လုံး ထိုသို့ မီးရောင်များဖြင့် လင်းထိန်ကာ၊ ကြွေးကြော်အော်ဟစ်သံများဖြင့် တစ်ခဲနက် ဆူညံနေချိန်တွင် နန်းတော်တွင်းရှိ အဘိသေက ခန်းမဆောင် စင်္ကြံ အခန်းငယ် တစ်ခုအတွင်း၌ ဒိဗ္ဗသည် သေနာပတိတပ်ဖွဲ့ဝင်တပ်မှူးတပ်မင်းများနှင့် အတူ အောင်သေအောင်ပွဲသဘင် ကျင်းပနေလေသည်။

သေနာပတိတပ်ဖွဲ့တွင် တပ်ဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သော ဒိဗ္ဗသည် နတ်ရွာစံဘုရင်ဟောင်း၏ မွေးစားသားတော်အဖြစ် ယခင်ကတည်းကပင် ဘုန်းအာဏာ ကြီးမားသက်ရောက်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ဒိဗ္ဗသည် မွေးစားသားတော်ဟူသောဘွဲ့ကို အပြီးအပိုင် ဖြုတ်ချလိုက်ပြီးဖြစ်သည်။ နာဂဒါသ ဘုရင်နှင့်မည်သို့မျှ မသက်ဆိုင်ကြောင်းကိုသာ မက နာဂဒါသဘုရင်၏အဖသတ်မျိုးဆက်ကို ဖယ်ရှားသုတ်သင်ရေးတွင် ခေါင်းဆောင်သူအဖြစ် နန်းတော်တစ်ခုလုံးက ဒိဗ္ဗကို အသိအမှတ်ပြုထားလိုက်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဘုရင်ကို လုပ်ကြံ ဖယ်ရှားလိုက်သော်လည်း လစ်လပ်သွားသော ရာဇပလ္လင်ထက်သို့ အမတ်ချုပ်ကြီးသုဿနာကို တင်ပေးလိုက်ခြင်းအားဖြင့် ဒိဗ္ဗသည် ရှိခိုးအာဏာကိုမက်မောသူ မဟုတ်ကြောင်းလည်း အားလုံးက နားလည်သွားကြသည်။

ထိုအတွက်ကြောင့်ပင် ဒီဗွသည် မဂဓသမိုင်းသစ်၏သူရဲကောင်းဖြစ်သွားသည်။
 သေနာပတိတပ်ဖွဲ့ တပ်မင်းများ အားလုံးက ဒီဗွအား တစ်ညီတစ်ညွတ်
 တည်းပင် သေနာပတိချုပ် တပ်မင်းကြီးအဖြစ် တင်မြှောက်သည်။ ဒီဗွသည် တပ်မင်း
 ကြီးရာထူးကို လက်ခံလိုက်လေသည်။

တပ်ဖွဲ့ဝင်တပ်မင်းများသည် တပ်မင်းကြီး ဒီဗွကို ဂုဏ်ပြုလျက် စပျစ်
 သေရည်ခွက်များကို မြှောက်ကိုင်လိုက်ကြသည်။

‘သုဉ္ဇနာဘုရင်မင်းမြတ်နုတပ်မင်းကြီး ဒီဗွတို့ သက်တော်ရာကျော်
 ရှည်ပါစေ’

‘မြင့်မြတ်တဲ့ မဂဓနိုင်ငံတော်သစ်ကြီး အခွန်ရှည်ပါစေ’

သေရည်ရွှေခွက်များကို တစ်ပြိုင်တည်းမော့သောက်လိုက်ကြသည်။ ထို
 နောက် အဇာတသတ်ဘုရင်လက်ထက်မှစ၍ နတ်ရွာနာဂဒါသဘုရင်လက်ထက်
 အထိ မင်းမြှောက်ဆက်တိုင် တည်တံ့ခဲ့သော ဂုဏ်ကျက်သရေကင်းမဲ့သည့် အဖ
 သတ်သားမျိုးဆက်အကြောင်းကို ပြောဆိုဝေဖန်သံများဖြင့် အောင်သေအောင်ပွဲသဘင်
 သည် ဆူညံနေသည်။

‘တပ်မင်းတို့...’

ဒီဗွက လက်မြှောက်ပြီးပြောလိုက်သဖြင့် အသံများအားလုံးတိတ်သွားသည်။

‘အခုလို ဂုဏ်ကျက်သရေအပေါင်အနှံ့ညံ့စုံတဲ့အောင်ပွဲအခါသမယမှာ ကျုပ်
 နောက်ထပ်သတင်းတစ်ခုကို ထုတ်ဖော်ပြောစရာရှိပါသေးတယ်’

ဒီဗွသည် တပ်မင်းကြီးဝတ်စုံသစ်မှ ကိုယ်ကျပ်ကို ပွတ်သပ်လျက် ဆက်
 ပြောသည်။

‘အိဒီသတင်းကတော့ မြင့်မြတ်သော သုဉ္ဇနာဘုရင်မင်းမြတ်နုသမီးတော်
 သုန္ဒရီနုကျပ်ရဲ့လက်ထပ်ပွဲကို မကြာမီကျင်းပတော့မယ်ဆိုတဲ့သတင်းပါပဲ’

ကောင်းချီးပေး ကြွေးကြော်သံများ ဆူညံသွားပြန်သည်။ စပျစ်သေရည်များ
 ကို ထပ်ငဲ့လျက် မြှောက်ချီ ဆုတောင်းကြပြန်သည်။

ဒီဗွသည် ရွှေခွက်ကို မကိုင်တော့ဘဲ သေတကောင်းကို လက်ကိုင်မှ
 ကောက်ယူကာ အပေါ်သို့မြှောက်လျက် ခံတွင်းပေါက်ထဲသို့ လောင်းချလိုက်သည်။
 စီးကျသွားသော သေရည်များကို လက်နံ့ဖြင့်သုတ်ကာ သေတကောင်းကိုင်ထားသော
 လက်ကိုငှေ့ယမ်းလိုက်ပြန်သည်။

‘နောက်တစ်ခုရှိပါသေးတယ် တပ်မင်းတို့’

‘နောက်ထပ် မင်္ဂလာရှိတဲ့ သတင်းပဲလား တပ်မင်းကြီး’
 မူးယစ်နေသော တပ်မင်းတစ်ယောက်က အော်မေးသည်။
 ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဂုဏ်ကျက်သရေနေ့ပြည့်စုံတဲ့သတင်းပါပဲ’
 အားလုံးက စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်မျှော်နေကြစဉ် ဒီဗွက တစ်လုံးချင်းပြတ်
 သားစွာ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

‘အဖသတ်သား မျိုးဆက်ရဲ့ နောက်ဆုံးမင်းအဖြစ် နာဂဒါသဘုရင်ကို
 ကျပ်တို့အောင်မြင်စွာယှယ်ရှားလိုက်နိုင်ကြပြီ၊ သို့သော် နာဂဒါသဘုရင်ရဲ့မျိုးဆက်က
 ကျန်နေသေးတယ်’

‘လောမိက’

‘ဥပရာဇာ လောမိက’

တပ်မင်းများ တစ်ပြိုင်တည်းပြောကြသည်။ ဒီဗွကပြုံးလျက်...

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ လောမိက မင်းသားပါပဲ၊ နာဂဒါသဘုရင်ရဲ့သားတော်
 ဥပရာဇာ လောမိကပါပဲ’

‘သူ့ကိုပါ သုတ်သင်ရှင်းလင်းကြဖို့လား’

ဒီဗွ၏အဖြိုးသည် ပို၍နက်ရှိုင်းသွားသည်။

‘လောမိကဟာ ကျုပ်နဲ့ညီအစ်ကိုပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘာသွေးသားမှမတော်
 စပ်ဘူးဆိုတာ အားလုံးအသိပါ၊ လောမိကမင်းသားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုစီရင်
 ဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုတာကတော့ အခု ကျုပ်တို့ရဲ့မဂဓဘုရင်သစ် သုဉ္ဇနာမင်းကြီး
 ကိုယ်တော်တိုင် အမိန့်ထုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမိန့်ကို
 ဦးထိပ်ရွက်ကြရမှာမဟုတ်လား’

တပ်မင်းများအားလုံး ဒီဗွကို ဂုဏ်ပြုကြွေးကြော်ကြပြန်သည်။

ဒီဗွ၏အဖြိုးသည် ခန့်မှန်းမရနိုင်သော နက်ရှိုင်းမှုများဖြင့် ပို၍အေးစက်သိမ်
 မွေသွားလေသည်။

အခန်း [၂၆]

အရာအားလုံးသည် အိပ်မက်ဆိုးကြီးတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါစေတော့ဟု သူနုရီ ဆုတောင်းသည်။ မည်မျှလောက်ဆိုးရွားပြင်းထန်သောအိပ်မက်ဆိုးပင်ဖြစ်ပါစေ အိပ်ရာမှနိုးထလာချိန်တွင် အိပ်မက်ဆိုးကြီးသည် ပျောက်ကွယ်သွားပေလိမ့်မည်။ သို့သော် အိပ်မက်တစ်ခုမဟုတ်၊ ကြုံနေရသည်မှာ တကယ်ပင်ဖြစ်သည်။ ခမည်းတော်သည် မဂဓဘုရင်ဖြစ်နေပြီး 'သုသုဗ္ဗာကဘုရင်မင်းမြတ် သက်တော်ရာ ကျော်ရှည်ပါစေ' ဟူသော ဟစ်ကြွေးသံများက ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့လုံးမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။ ထိုဟစ်ကြွေးသံများနှင့်အတူ မိမိသည်လည်း ဘုရင့်သမီးတော်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲရောက်ရှိခဲ့ရပြီ။

ဘုရင့်သမီးတော်...သူနုရီ

အဖြစ်အပျက်တို့သည် မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားစရာ အခြေခံအကြောင်းတရားများကို ဘာတစ်ခုမှ မသိလိုက်ရဘဲ ကြီးကျယ်သောအကျိုးတရားကိုသာ မျက်ဝါးထင်ထင်ကြုံလိုက်ရချေသည်။

သူနုရီ နားမလည်နိုင်တော့

နားမလည်ခြင်း၏အစမှာ မလ္လတိုင်နယ်စပ်မှ ဒိဋ္ဌပြန်ရောက်လာချိန်တွင် အစပြုခဲ့လေသည်။ နယ်စပ်ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရန် ဒိဋ္ဌထွက်ခွာသွားသည်။ ပြန်ရောက်ရမည့်ရက်ထက် ငါးရက်နောက်ကျပြီးမှ ပြန်ရောက်လာသည်။ ကြီးစွာသောသောကကို ပွေ့ပိုက်လျက် ဒိဋ္ဌကို စောင့်မျှော်ခဲ့ရသည်။ သူပြန်လာသည်။ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်အိုမင်းသော တောပုန်းဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ကို သူ လက်ရ

ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်ကတည်းက ဒိဋ္ဌ တစ်ခုခုထူးခြားနေသည်ဟု သံသယဖြစ်မိသော်လည်း ဘာကိုမှ အတိအကျမပြောနိုင်ခဲ့။

သို့သော် ဒိဋ္ဌပြန်ရောက်သည့်ညနေခင်းမှာပင် မယုံကြည်နိုင်လောက်စရာ အဖြစ်ကို ကြုံခဲ့ရသည်။ စင်စစ်မူ အိပ်မက်မဟုတ်လေသော ထူးဆန်းမှုများသည် ထိုညဦးယံမှ စတင်ခဲ့ခြင်းပင်။

အဆောင်တော်ထဲသို့ သူရောက်လာသည်။ တံခါးမှူးကို တွန်းထိုးဖယ်ရှားလျက် ဒိဋ္ဌသည် ဇွတ်အတင်းဝင်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် လေသာဆောင်ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် သူရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့သောစကားကို သူ နိဒါန်းမသွယ်ဘဲ ပြောသည်။

'သူနုရီ...မင်းကို ကိုယ်လက်ထပ်ပါရစေ'

ချောက်ချားတုန်ယင်စွာဖြင့် သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိခဲ့သည်။ ဒိဋ္ဌက စကားတွေအများကြီးဆက်ပြောသည်။ မိမိ၏နားကိုပင် မယုံကြည်နိုင်သောအခြေအနေတွင် မိမိနှုတ်ခံတွင်းတို့သည်လည်း ဆွဲအနေခဲ့လေသည်။

'တစ်ခုခုပြောစမ်းပါ' ဟု သူကဆိုသည်။ မိမိ ဘာမှမပြောနိုင်ခဲ့။ အတိုင်း မသိသောအံ့သြခြင်းများနှင့်အတူ စကားလုံးတို့အစား မျက်ရည်များသာ ကျဆင်းသွားခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်ငိုကြွေးမိခဲ့သလဲမသိ။ တစ်ကျိုးပေါက်သောမြစ်နယ်ပင် မိမိ သိမ့်သိမ့်ခါခါမျှ ငိုကြွေးမိခဲ့ချေသည်။

အံ့သြခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းတို့အပြင် တစ်စုံတစ်ခု ရှိနေဦးမည်ထင်သည်။ သို့သော် ဘာမှန်းမသိ။ ရင်ထဲမှဝေဒနာတို့သည် အမည်မဖော် ပြနိုင်ခင်မှာပင် မျက်ရည်များအဖြစ်သို့ ကြေမွပြိုဆင်းသွားခဲ့ကြလေသည်။

'ဇန္တုဟာ ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ပဲဖြစ်တယ်။ မင်းကတော့ ကိုယ့်ဘဝအတွက် မရှိမဖြစ်လိုအပ်တဲ့ ဇနီးသည်တစ်ယောက်ဖြစ်ရလိမ့်မယ် သူနုရီ...'

သူ့ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပြောနေသည်မို့သာ ကြားလိုက် ယုံလိုက်ရသည်။

သူ ဇန္တုကိုချစ်နေသည်ဟု မိမိတစ်လျှောက်လုံး ယုံကြည်ခဲ့သည်။ မဆေးကွာလှသေးသော အချိန်တစ်ချိန်ကဖြစ်ရပ်ကို သတိရပြန်သည်။

သူနှင့်လောမိကတို့ တောနက်ထဲတွင် ဝံ၊ ကျားသစ်တို့နှင့် တိုက်ခိုက်ပြီး ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်ရလာခဲ့ကြစဉ်ကအဖြစ်...

သူ့ကို မိမိ ဘယ်လောက်တွယ်တာနေခဲ့ကြောင်း ထိုစဉ်ကမှ သိလာရသည်။ ဒဏ်ရာဖြင့် မိန်းမောနေသောသူအနီးမှာ နေနေသည်ဖြစ်ရသည်။ ကြီးစွာသော စိုးရိမ်မှုဖြင့် သူ့အနားမှာ မစွာနိုင်ရုံနဲ့ရသည်။ သို့သော် ဒဏ်ရာတွေသက်သာလာသော တစ်နေ့ဝယ်၊ သူသည် မိမိကို မျက်မှောက်၌ထားလျက် တမ်းတမ်းတတစကားကို ဆိုခဲ့သည်။

ဇန္တာကို တွေ့ချင်တယ်၊ ဇန္တာ ဘယ်မှာလဲ... ဟူသောစကား။

သူ့အသက်ချမ်းသာရာရရေးအတွက်၊ စိုးရိမ်သောကကို ရင်မှာထပ်ပြည့်စွာ ပိုက်ထားရင်းဖြင့် မိမိသည် သူ့အပေါ်မှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟူသောအရာကို အလိုလို ပေးအပ်လျက်သားဖြစ်နေချိန်...။ ထိုအချိန်တွင် ချစ်သူက အခြားသောမိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကိုတမ်းတနေသည်။

ရှက်ကြောက်တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ယူကျုံးမရခြင်းများဖြင့် မိမိ၏နှလုံးသားများသည် ကွဲပြားခဲ့ရချေသည်။ မဖွင့်ဟသောသောအကြောင်း မိမိသည် အချစ်ကို မျက်ရည်များနှင့်အတူ သိမ်းဆည်းသိုဝှက်လိုက်တော့သည်။ သူ...သူ...ချစ်သည်က ဇန္တာပေပဲ။ သုန္ဒရီမဟုတ်တာပဲ။

သို့သော် 'လက်ထပ်ပါရစေ'ဟု သူပြန်စားကြီးပြောသည်။

တစ်စစကြေမနေခဲ့သော ဝေဒနာတို့သည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာအဖြစ် ပြန်လည်ရှုဝေးကာ အစဉ်အဆက်ပွဲတည်သွားကြပြန်သည်။ ထို့နောက် သူရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်ကာ သည်းတန်စွာငိုခဲ့မိပြန်သည်။

အံ့ဩစရာ အဖြစ်သနစ်များက ထိုအချိန်မှ အစပြုခဲ့သည်။

ထို့နောက်...တစ်ဆက်တည်း တရစပ် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အခြေအနေတွေ...။

လက်ထပ်ခွင့်ကို တောင်းဆိုသွားသော ချစ်သူသည် မိမိအနီးတွင် မနေ၊ မိမိအပါးတွင်မရှိ၊ နွေးထွေးသော ချစ်စကားတွေကိုမဆို၊ ချစ်သူတို့၏ လှပသော အိမ်မက်ကလေးများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့။

သူ့ကို တမ်းတနေခဲ့ရချိန်တွင် သူကမူ နန်းတော်တွင်း၌ အချိန်ပြည့် လှုပ်ရှားနေခဲ့ချေသည်။ အချစ်၊ ပြီးတော့ အံ့ဩမှုများဖြင့် မိန်းမူးနေသော မိမိသည် ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းမသိလိုက်ခင်မှာပင် ကြီးကျယ်လှစွာသော အပြောင်းအလဲများက ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပေါ်ပေါက်လာကြသည်။

နာဂဒါသဘုရင် အဆိပ်ခတ်လုပ်ကြံခဲ့ရသည်။

ခမည်းတော် အမတ်ချုပ်ကြီးသည် မဂဓဘုရင်သစ်ဖြစ်လာသည်။ မိမိက ဘုရင်သမီးတော် ဖြစ်လာသည်။ နန်းတော်တစ်ခုလုံး၊ ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့လုံးတွင် ရေပွက်သလို သိမ်သိမ် ဆူညံနေသည်။ လူတိုင်း လူတိုင်းသည် မီးတုတ် မီးတိုင်များကို ကိုင်မြှောက်ကာ မြို့တော်လမ်းမ လမ်းသွယ်များပေါ်သို့ ထွက်လာကြသည်။ ဟစ်ကြွေးသံများဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်သည် တန်ခါလျက်ရှိသည်။ ရန်သူမရှိပါဘဲလျက် လက်နက်ကိုယ်စီ ဆောင်ထားကြသည်။ ခမည်းတော်ဘုရင်သစ်ကို ကောင်းချီးပေးကြသည်။

သူက သေနာပတိတပ်ဖွဲ့၏ အကြီးအကဲ၊ မဂဓနိုင်ငံတော်၏အမြင့်ဆုံး တပ်မင်းကြီးဖြစ်လာသည်။

ခမည်းတော်၏ ရာဇဘိသေကသဘင်မှာလည်း မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ သစ္စာတော်ခံအဖွဲ့များက တဖွဲ့ဖွဲ့ ရောက်လာကြသည်။ မိမိသည်လည်း ဘုရင်သမီးတော်အဖြစ်နှင့် ရာဇဘိသေကသဘင်သို့ တက်ရောက်ခဲ့ရသည်။ မဂဓထီးနန်း၏ ပြောင်းလဲမှုကား မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

ရာဇဘိသေကသဘင်တွင် ချစ်သူသည် တပ်မင်းကြီး ဒိဗ္ဗအဖြစ်တက်ရောက်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဆောင်မြင်မှုအပြုံးတို့က ဖူးပွင့်နေသည်။ အရာရာကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နိုင်သောအသွင်ဖြင့် သူသည် ခမ်းနားသိုက်မြိုက်နေသည်။

ရာဇဘိသေကသဘင်...ထို့နောက်...

တပ်မင်းကြီးဒိဗ္ဗနှင့်ဘုရင်သမီးတော်သုန္ဒရီတို့၏ လက်ထပ်ပွဲ။

မဂဓနိုင်ငံတော်သစ်၏ သမိုင်းဥဒါန်းသစ်ကို စတင်ဖွင့်လှစ်ချိန်တွင် မင်းခမ်းမင်းနားသဘင်ပွဲတွေကို အချိန်ကုန်ခဲ့ပြီး ကျင်းပမနေနိုင်ဟုဆိုကာ လက်ထပ်ပွဲသဘင်ကို သူသဘောအတိုင်းစီမံခဲ့သည်။

ရာဇဘိသေကသဘင်၏ နောက်တစ်နေ့မှာပင် တပ်မင်းကြီးနှင့် ဘုရင်သမီးတော်တို့၏ လက်ထပ်သဘင်ကို ကျင်းပခဲ့သည်။ သေနာပတိတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ နန်းတွင်းဖျူးမတ်အကြီးအကဲများ၊ ရာဇဂြိုဟ်မှ သူဌေးသူကြွယ်များသာ တက်ရောက်ခွင့်ရသော လက်ထပ်ပွဲသဘင်။

မိမိချစ်ခဲ့ရသူသည် မိမိ၏အရှင်သခင်၊ ခင်ပွန်းဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ချစ်သူကို မိမိပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပြီ။ သို့သော်...

တန်ခိုးတော်ရှင်တစ်ပါးလို ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းသော သူ့အသွင်ကို ကြည့်ရင်း တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေပြီဟူ၍ သံသယရှိလာသည်။ မြန်ဆန်လွန်း

သော အပြောင်းအလဲများ၊ ကြီးကျယ်လွန်းသောအဖြစ်သနစ်များ။ အရာရာကို စိမ့်
ကိုင်းတွယ်နေသော သူလုပ်ရှားမှုများ...။

ထို့ထက်မူ သေနာပတိချုပ်တပ်မင်းကြီးဖြစ်သူက မဂဓနိုင်ငံတော်နှင့်
ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော် အရေးအရာများ အားလုံးကို စိစဉ်ကိုင်တယ်နေချိန်၌ ဘုရင်မင်း
မြတ်ဖြစ်လာသော မိမိ၏ခမည်းတော်ကမူ တစ်ချိန်လုံး ညှိုးချုံးသိမ်ငယ်လျက်...။

သည်အဖြစ်တွေ အားလုံးကို အတူတူ ခံစားဖြတ်သန်းကြဖို့ ချစ်သော
သူငယ်ချင်း ဇန္ဒကလည်း ရာဇဂြိုဟ်မှာ မရှိ။ ဇန္ဒသည် အင်္ဂတိုင်းသို့ ခရီးထွက်
သွားခဲ့သည်။ မလ္လတိုင်းနယ်စပ် ရန်သူခေါင်းဆောင်ကို ဒိဗ္ဗ ဖမ်းဆီးလာခဲ့ပြီးနောက်
သုံးရက်မှာပင် ဇန္ဒ ခရီးထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဇန္ဒမရှိသောကြောင့်...။

အချစ်၊ ချစ်သူကို ရရှိနိုင်ဆိုင်သောဘဝ၊ ဘုရင့်သမီးတော်၊ အစခပ်သိမ်း
ပြည့်စုံရန်သာရှိတော့သောဘဝတွင် တစ်စုံတစ်ခုသည် ကြီးစွာလစ်ဟာလျက်ရှိပြီ
ဟု သုန္ဒရီခံစားနေရသည်။

အခန်း [၂၇]

ကြေးတိုက်နှင့်တစ်ဆက်တည်းဖောက်လုပ်ထားသော စကြိုလမ်းအဆုံး
တွင် သီးသန့်ခန်းမတစ်ဆောင်ရှိသည်။ ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်တွင် ထိုသီးသန့်ခန်းမ
ကို အဆုံးမပြုဘဲထားခဲ့သည်မှာ မိမိသာရမင်းကြီး နတ်ရွာစံပြီးနောက် အဇာတသတ်
မင်းနန်းတက်စကတည်းကဖြစ်သည်။

အဇာတသတ်သည် မဂဓထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်လိုက်ပြီးနောက်တွင် ထို
ခန်းမကို အပြီးအတိုင် ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ခန်းမနှင့်ဆက်စပ်လျက်ရှိသော စကြို
လမ်း။ ထိုစကြိုလမ်းနှင့်ဆက်လျက်ရှိသော ကြေးတိုက်တို့ကိုလဲ အသုံးမပြုဘဲ
စွန့်ပစ်ထားခဲ့သည်။

မိမိသာရမင်းကြီးအား အကျဉ်းချထားခဲ့ရာ၊ ထို့နောက် ပြင်းထန်သော
ဝေဒနာကိုခံစားလျက် နတ်ရွာစံခဲ့ရာကြေးတိုက်။ အဇာတသတ်ဘုရင်၏ အာဏာ
ပါးကွက်မှုတို့ ခြေချင်းလိမ်ခဲ့ရာခန်းမ။ နှစ်ပေါင်းကိုးဆယ်ကျော်ခဲ့ပေပြီ။

ခိုင်ခံ့ထူထဲလှသော ထိုကြေးတိုက်နှင့် ခန်းမဆောင်သည် ယခုအချိန်၌
အသက်ပြန်ဝင်နေသည်။ ကျောက်သားနံရံမီးတိုင်းများ၌ မီးတောက်များက ဖျစ်ဖျစ်
မြည်ဆောင် လောင်ကျွမ်းလျက်ရှိသည်။ ဝက်ဝံဆီမီးတိုင်းမှထွက်သော မီးခိုးလုံးများ
က နံရံနှင့်မျက်နှာကြက်များဆီတွင် ရိုက်ခတ်လူးလွန်နေကြသည်။ အေးစက်မည်း
မှောင်သော စကြိုလမ်းနံရံများသည် စွတ်စိုထိုင်းဖိုင်းနေကြသည်။

ဤနေရာသည် ကမ္ဘာလောကတွင် သီးခြားလောကတစ်ခုနယ်ဖြစ်သည်။
ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်သရဝဏ်အတွင်းမှာ ရှိသော်လည်း အခြားနန်းတော်အဆောက်အအုံ
များနှင့် မည်သို့မျှမသက်ဆိုင်သလိုဖြစ်နေသည်။ မည်းမှောင်တိတ်ဆိတ်ခြင်း၊ အေး

စက်ထိုင်းမိုင်းခြင်း...။

ခန်းမနံရံကျောက်တုံးများသည် အရပ်ဆိုးစွာဖြင့် လေးဘက်လေးတန် ဝိုင်းရံနေကြသည်။ တစ်ဘက်နံရံတွင် လှေကားထစ်များရှိပြီး လှေကားထစ်များ အဆုံးတွင် စင်မြင့်တစ်ခုရှိသည်။ စင်မြင့်အထက်တွင် ကတ္တီပါအိမ်များ ပုံးလွှမ်း ထားသော ကျောက်စားပွဲရှည်တစ်လုံးရှိသည်။ ကျောက်စားပွဲရှည်၏နောက်တွင် ထိုင်ခုံများ ချထားသည်။ ထိုထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသူများမှာ မဂဓဘုရင်သစ် သုသု နာမင်းကြီး၊ သုသုနာမင်းကြီး၏လက်ယာဘက်တွင် သေနာပတိချုပ်တပ်မင်းကြီး ဒိဗ္ဗနှင့် ရာဇဝတ်သားတို့ကို စီရင်သည့် အာဏာပါးကွက်မျိုးတို့၏ ဗိုလ်မင်းများဖြစ် သည်။ သုသုနာမင်းကြီး၏ လက်ဝဲဘက်တွင် သေနာပတိတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ထိုင်ကြသည်။

နံရံကပ်မီးတိုင်မှ အလင်းရောင်သည် သုသုနာမင်းကြီး၏မျက်နှာပေါ် တွင် အရိပ်အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ထိုးကျနေသည်။

‘ရာဇဝတ်သားတွေကို ခေါ်ခဲ့တော့’

တပ်မင်းကြီး ဒိဗ္ဗက အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ဒိဗ္ဗ၏အသံသည် ဥမင်လိုက် သဖြင့်ဖြစ်နေသော ခန်းမအတွင်းဝယ် ပဲ့တင်မြည်သွားလေသည်။

ခန်းမနှင့်ဆက်နေသော စကြိုလမ်းတွင် သံကြိုးသံများပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ရာဇဝတ်သားများသည် လှေကားထစ်များရှေ့ရှိ ခန်းမအလယ်ကွက်သို့ ရောက်လာကြလေသည်။

ရာဇဝတ်သားများ၏ရှေ့ဆုံးတွင် ဇလာမိက။ လက်ကောက်ဝတ်နှင့်ခြေ ချင်းများတွင် တုတ်ခိုင်သောသံကြိုးများ ချည်နှောင်လျက် ခြေတစ်လှမ်းရွေလွှား တိုင်း သံကြိုးများသည် ဒယဉ်တိုက်ပါလာကြကာ ခန်းမအတွင်း တချွင်းချွင်းအော် မြည်နေကြသည်။

ဇလာမိက၏နောက်တွင် သုံးယောက်တစ်တွဲနှစ်ကြိုးတည်းထားသော ရာဇဝတ်သားများ ပါလာသည်။ သူတို့အားလုံးမှာ အလုပ်ကြံခံလိုက်ရသော နာဒါသ ဘုရင်၏ဆွေတော်မျိုးတော်များ ဖြစ်လေသည်။

‘ရာဇဝတ်သားအားလုံး လေးဆယ့်နှစ်ယောက်ပါ ဘုရင်မင်းမြတ်’

ပါးကွက်မျိုး ဗိုလ်မင်းက ပြောလိုက်သည်။

သုသုနာမင်းကြီးသည် ရှေ့ဆုံးမှ ဇလာမိကကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့် ပြီးနောက် မျက်နှာလွှဲလိုက်လေသည်။

အကျဉ်းသားများအားလုံးကို ဒူးထောက်ရန် ပါးကွက်မျိုးက အမိန့်ပေး

လိုက်သည်။ အလဲလဲအပြုပြုဖြင့် သံကြိုးသံများ ပေါ်လာသည်။ အော်ဟစ်ညည်း တွားသံများလည်း ပေါ်လာသည်။

ဒိဗ္ဗသည် ထိုင်နေရမှ မတ်တပ်ရပ်လိုက်လေသည်။

‘အမသတ်သားမျိုးဆက်ရဲနောက်ဆုံး ရာဇဝတ်သားတွေကို စီရင်ဖို့ ဘုရင် မင်းမြတ် အမိန့်ချတော်မူမယ်...အားလုံး ဒူးထောက်လိုက်ကြစမ်း’

အကျဉ်းသားအားလုံး ခဲယဉ်းစွာဖြင့် ဒူးထောက်လိုက်ကြသော်လည်း ဇလာမိကသည် ရပ်မြဲရပ်လျက်ရှိသည်။ ဇလာမိက၏မျက်နှာပေါ်၌ မည်သည့်ခံစား ချက်မျှမရှိသလို ဖြစ်နေသည်။ ဖြူရှေ့ဖျော့တော့နေသော မျက်နှာပြင်ထက်မှ မျက် လုံးအနံ့သည် ဒိဗ္ဗကို စူးစူးရဲရဲခိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ဟေ့...ဒူးထောက်လိုက်စမ်းလို့ အမိန့်ပေးနေတယ်’

ဒိဗ္ဗ၏အသံက ဟိန်းထွက်လာသည်။

ဇလာမိက က ရပ်မြဲရပ်လျက်၊ စူးစူးရဲရဲကြည့်မြဲကြည့်လျက်။

‘ဒိဗ္ဗသည် ထိုင်ခုံရှေ့မှထွက်ကာ လှေကားထစ်များကိုကျော်လွှား၍ ခုန် ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဇလာမိကရှိရာသို့ သွားပြီး လည်တွင်ချည်ထားသော သံကြိုးများကို ဆွဲခါလိုက်သည်။ သံကြိုးသံတချွင်းချွင်းနှင့်အတူ ဇလာမိကသည် ယိမ်းယိုင်လဲပြိုသွားသည်။’

‘မင်းဟာ...ရာဇဝတ်သား၊ အမသတ်သားမျိုးဆက်ရဲနောက်ဆုံးမျိုးဆက် တွေထဲမှာ အပြစ်အကြီးဆုံးရာဇဝတ်သား၊ မင်း ဒူးထောက်လိုက်စမ်း’

ဇလာမိက လဲကျသွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ယိမ်းယိုင်လျက် ထလာပြန်သည်။ ဒိဗ္ဗက သံကြိုးကိုဆွဲကိုင်ကာ ဇလာမိကကို တွန်းထိုးပစ်ရန် ကြိုးစားသည်။ တချွင်းချွင်းမြည်သောသံကြိုးသံများဖြင့် ခန်းမအတွင်း၌ ဆူညံသွားလေ သည်။

‘နေပါစေ သားတော်၊ သူ သက်သာသလိုပဲ နေပါစေ’

သုသုနာမင်းကြီးထံမှ အမိန့်သံ ပေါ်လာသည်။ ဒိဗ္ဗသည် အံ့ကြိတ်လျက် ဇလာမိက၏လည်ပင်းတွင်ချည်ထားသော သံကြိုးကွင်းကို လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။ သို့သော် ထိုင်ခုံရှိရာသို့ ပြန်မသွားဘဲ လှေကားထစ်ပေါ်တွင် ခြေတစ်ဖက်တင်လျက် ပြောသည်။

‘ရာဇဝတ်သားတွေအတွက် အမိန့်တော်ချဖို့ မဂပြည်သူပြည်သားများ အားလုံးနဲ့ ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်ရဲသေနာပတိတပ်ဖွဲ့ကိုယ်စား တောင်းခံပါဦးမယ် ဘုရင်

မင်းမြတ်

သုသုနာမင်းကြီးက သံတော်ဆင့်အမှုထမ်းကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သံတော်ဆင့်သည် လှေကားထစ်များအောက်ဆုံးသို့ ဆင်းသွားကာ အမိန့်စာချုပ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

‘သာသနာဒါယကာ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးကို ရက်စက်စွာလုပ်ကြံ၍ မဂဇထီးနန်းကို အဓမ္မသိမ်းပိုက်ခဲ့သော အဓာတသတ်ဘုရင်လက်ထက်မှစ၍ နန်းစံလေး ဆယ့်ရှစ်နှစ်တာကာလပတ်လုံး တစ်ဆက်ပြီးတစ်ဆက် အဖကို သားကသတ်လျက် ထီးနန်းစိုးစံခဲ့ကြကုန်သော အမတ်သားမျိုးသည် နာဂဒါသဘုရင်လက်ထက်တွင် လုံးဝဆိတ်သုဉ်းပြတ်တောက်သွားခဲ့ပြီ’

‘မြင့်မြတ်သောရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်ကို ယခုအခါ လိစ္ဆဝီသူရဲကောင်းမျိုး အစစ်ဖြစ်တော်မူသော သုသုနာဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဘုန်းလက်ရုံးဖြင့် သိမ်းပိုက်စိုးစံတော်မူခဲ့ပြီ’

‘မဇ္ဈိမဒေသတစ်ခွင်တွင် လက်ကျက်သရောင်းမဲ့ယုတ်ညံ့ခဲ့လေသော မဂဇလက်နက်နိုင်ငံတော်ကြီးကိုလည်း သုသုနာဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကယ်တင်ခဲ့လေပြီ’

‘...သို့သော်၊ နာဂဒါသဘုရင်၏မျိုးနွယ်များသည် ဤရာဇဂြိုဟ်၌ ကျန်ရှိနေသေးသည်ဖြစ်၍ မဂဇသမိုင်း ဥဒါန်းသစ်ရေးထိုးရာ၌ အမည်းစက်များအဖြစ် ကြွင်းကျန်ယုတ်ညံ့လျက်ရှိနေသေးသည်ဖြစ်သောကြောင့်...’

သံတော်ဆင့်၏အမိန့်ပြန်သံသည် ခေတ္တမျှ ဆိုင်းငံ့သွားပြီး နောက်မှ ဆက်လက်ပေါ်ထွက်လာသည်။

‘အမတ်မျိုး၏နောက်ဆုံးအဆက်အနွယ် ရာဇဝတ်သားများအားလုံးသည် ယနေ့ည သန်းခေါင်မတိုင်မီ ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်မှ ထွက်ခွာသွားရမည်။ ရာဇဝတ်သားတို့သည် မဂဇမြေကို ခြေမတင်ရ၊ မဂဇလေကို မရှူရှိုက်ရ၊ မဂဇရေကို မသောက်သုံးရ၊ မိမိတို့၏ ခပ်သိမ်းသောနေထိုင်ရှင်သန်မှု၊ သေဆုံးမှုအစစတို့သည် မဂဇနိုင်ငံတော်နှင့် မည်သို့မျှပတ်သက်ဆက်စပ်ခြင်းမရှိစေရ။ သုသုနာဘုရင်မင်းမြတ်၏ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်တော်’

သံတော်ဆင့်၏ အမိန့်တော်ပြန်သည်အသံကို ကျောက်တုံးနံရံများက စုပ်ယူလိုက်သကဲ့သို့ ပကတိတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဦးစွာလှုပ်ရှားသူမှာ ဒိဗ္ဗသု

ဒိဗ္ဗသည် လှေကားထစ်များကိုပြေးတက်သွားကာ သုသုနာဘုရင်၏ရှေ့တွင်ရပ်လျက် ဘုရင်ကြီးကို စူးစူးဝါးဝါး စိုက်ကြည့်သည်။

‘ဒါက...ဘယ်လိုအမိန့်တော်...’

ဒိဗ္ဗ၏စကားမဆုံးခင်မှာပင် သုသုနာဘုရင်က ဝတ်ရုံစအတွင်းမှလက်ကို ဆန့်တန်းထုတ်လိုက်သည်။

‘နန်းဆောင်ကိုသာ လိုက်ခဲ့တော့ သားတော်’

ဘုရင်ကြီးသည် ထိုင်ခုံမှ ချိန်စွာထလျက် စင်မြင့်ပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်။ သေနာပတိတပ်ဖွဲ့ဝင်များလည်း လိုက်ပါသွားသည်။ ခန်းမတစ်ဘက်စကြိုဥမင်လမ်းအတိုင်း အပြင်သို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်ခွာသွားသည်။

ဒိဗ္ဗတစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဒိဗ္ဗသည် ဆောက်တည်ရာမဲ့စွာဖြင့် လှေကားထစ်များကို ခုန်ကျော်ကာ ဆင်းလာပြီး ဇလာမိကအရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြန်လေသည်။

အပြန်အလှန်ထိုးဖောက်သော အကြည့်များဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေကြသည်။ ဇလာမိက၏မျက်နှာကား ခံစားမှုကင်းမဲ့စွာဖြင့်ပင်။ ဓားသွားချင်း ပွတ်သပ်ကြိတ်ခြေသော အသံမျိုးဖြင့် ဒိဗ္ဗပြောသည်။

‘ဘုရင့်ရဲ့တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်တော်ကို မင်း ကြားလိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ အေး...ဒီအမိန့်တော်ဟာ ငါ မမျှော်လင့်တဲ့အမိန့်တော်ပဲ။ အမှန်တော့ သေနာပတိချုပ်တပ်မင်းကြီးအနေနဲ့ အမိန့်တော်ကို ငါကိုယ်တိုင်ထုတ်ပြန်သင့်ခဲ့တာ၊ မင်းတို့အားလုံးကို အသက်ရှင်လျက်နဲ့ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးလိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်ဘူး။ ငါသာဆိုရင် မင်းတို့အားလုံးကို ရာဇဂြိုဟ်လမ်းမဆုံမှာ ကားစင်တင်ပြီး မဂဇနိုင်ငံသားတွေရှေ့မှာ ရင်ကိုခွဲပြီး အဆုံးစီရင်ပစ်မှာပဲ။ အခုတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်တော်တဲ့၊ မင်းတို့အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ပြည်နှင့်ဒဏ်သင့်ရတာဟာ သိပ်ကံကောင်းသွားတယ်မှတ်ပါ။ ဒီမယ် ဇလာမိက...’

ဒိဗ္ဗသည် ဒေါသ၏ ပေါက်ကွဲတောက်လောင်မှုဖြင့် ရူးသွပ်ခန်းရှိနေလေသည်။ ဇလာမိကမူကား အာရုံများအားလုံး သေဆုံးသွားသကဲ့သို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

‘ထီးရေနန်းရေး ကလဲ့စားချေတဲ့အဖူ၊ သွေးကြွေးဆပ်တဲ့အဖူမှာ သူငယ်ချင်း ရောင်းရင်းဆိုတာ မရှိဘူး၊ ဒါဟာ...ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ကျော်တုန်းက ဥယျာဉ်ထဲမှာ ကလေးငယ်သုံးယောက်ဆော့ကစားနေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါဟာ လိစ္ဆဝီ

စစ်စစ်ဖြစ်တဲ့ငါက ဝေသာလီအတွက် သွေးကြွေးကို ပြန်တောင်းနေတာ၊ ငယ်စဉ်က သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာဟာ မင်းအတွက်ရော၊ ငါ့အတွက်ပါ ကံကြမ္မာ ရဲ့လှည့်စားမှုပဲ ဖြစ်တယ်၊ အခုဖြစ်နေတာတွေသာလျှင် အစစ်အမှန်ဖြစ်တယ်၊ ဒီမယ် လောမိက...

လောမိက၏ ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် သိုင်းချည်ထားသော သံကြိုးကွင်းကို ဒိဗ္ဗက ဆွဲယူပင့်ချီလိုက်ပြန်သည်။

ဒီမယ် နာဒါသဘူရင်သား၊ အဖသတ်မျိုး၊ ငါ့သဘောအတိုင်းသာဆိုရင် သကျသာကီဝင်ဆိုတဲ့ မင်းတို့အားလုံးကို တစ်ယောက်မှ အရှင်မထားဘူး၊ သဘော ထားကြီးလွန်းတဲ့ သုသူနာဂမင်းကြီးကြောင့် မင်းတို့အသက်ချမ်းသာရာရတယ် မှတ်ပါ၊ အမိန့်တော်ကို မင်းကြားတယ်မဟုတ်လား၊ မဂဓရဲ့မြေတစ်မှိုနဲ့ကိုမှ မင်း မနင်းပါနဲ့'

သံကြိုးကွင်းကို ဒိဗ္ဗက လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ လောမိကသည် လဲပြီ မတတ်ဖြစ်သွားပြီးမှ မတ်မတ်ပြန်ရပ်သည်။

မင်း ဘာပြောချင်သေးသလဲ အဖသတ်မျိုး'

လောမိကသည် ဒိဗ္ဗထံမှအကြည့်ကို ရုပ်သိမ်းကာ ခန်းမမျက်နှာကြက်ဆီ သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မီးတိုင်မှ မီးခိုးများ ရိုက်ခတ်သောကြောင့် မျက်နှာကြက် တွင် ကျပ်ခိုးများသည် မည်းမှောင်စွာစွဲထင်နေကြသည်။

မခိုးတို့ အဖသတ်မျိုးတွေရဲ့အထက် ခြောက်ဆက်တန်းကလဲ ဒီနေရာ မှာပဲပေါ့၊ အစာတသတ်ဆိုတဲ့ စစ်ဘုရင်ဟာ ဒီနေရာ၊ ဒီခန်းမ၊ ဒီကြေးတိုက်ကနေ ပြီး သူ့ဖခင်ကို သတ်မိန့်ပေးခဲ့တာလေ၊ ပြီးတော့ ယုတ်မာတဲ့ ဝဿကာရကိုလွှတ် ပြီး ငါတို့ရဲ့ဝေသာလီကို ဖျက်ဆီးခဲ့တာလေ၊ အခု ဒီနေရာတွေဟာ မင်းတို့အလှည့်၊ မင်းအလှည့်၊ သွေးကြွေးကို ပြန်ဆပ်တဲ့နေရာဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား၊ မင်း...မင်းကို... ငါ...

ဒေါသဖြင့် ဆိုနှင့်သွားသည့်အတွက် ဒိဗ္ဗသည် စကားကိုပင် ဆက်မပြော နိုင်ဘဲ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေသည်။

အသက်ရှင်လျက်နဲ့ထွက်ခွာခွင့်ရလိုက်တာကိုပဲ မင်း ကျေးဇူးတင်လိုက် ပါ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်တော်ဖြစ်နေလို့ ငါ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊ လိစ္ဆဝီတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါဟာ ဘုရင့်အမိန့်ကို နာခံရမှာမို့ မင်းကို ငါ့လက်နဲ့ သတ်ခွင့်မရတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် အမိန့်တော်ကို မင်းကြားလိုက်ရုံမဟုတ်လား၊

မဂဓမြေ၊ မဂဓလေ၊ မဂဓရေနဲ့ မင်းတို့ နည်းနည်းလေးမှ မပတ်သက်ပါနဲ့၊ တစ်စွန်း ဘစ်စကြားရတယ်ဆိုရင် မင်းလည်ချောင်းကိုဖြတ်ပြီး မင်းအသက်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင် ထုတ်ပစ်မယ် နားလည်လား'

လောမိက၏နှုတ်ခမ်းသားများသည် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လျက်ရှိကြ သည်။ သို့သော် စေ့စေ့တင်းတင်းပိတ်ထားသောနှုတ်ခမ်းများမှာမူ မည်သည့်စကား မှ ထွက်ပေါ်မလာချေ။

သန်းခေါင်မတိုင်မီ မင်းတို့ထွက်သွားရမယ်၊ အလှုပ်အရှား အခုအခံတစ် ခုခုလုပ်ဖို့တော့မကြိုးစားလေနဲ့၊ ရာဇဂြိုဟ်တစ်မြို့လုံးဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ ငါ့လက် အောက်ကို ရောက်နေပြီ၊ လှုပ်ရှားခုခံဖို့ ကြိုးစားတာနဲ့ ငါ့ကိုယ်တိုင် မင်းကိုသတ် မယ် နားလည်လား'

လောမိက၏နှုတ်ခမ်းထက်တွင် သွေးစများ စိုလာသည်။

အဖသတ်မျိုး၊ နားထောင်သွားစမ်း၊ မဂဓကနေထွက်ခွာပြီးတဲ့နောက်မှာ ဘယ်ငရဲပြည်ကိုပဲသွားသွား၊ ဘယ်ကိုပဲ ရောက်ရောက်၊ ရောက်တဲ့နေရာမှာ မင်းရဲ့ ဝင်သက်ထွက်သက်နဲ့အမျှ ငါပြောတာတွေကို မင်း သတိရနေစမ်းပါ၊ ငါတို့ရဲ့ လိစ္ဆဝီအားလုံး အသက်ပေးခဲ့ရတယ်၊ အစာတသတ်ဟာ လိစ္ဆဝီတွေရဲ့ သေဆုံးခြင်း ကို ရခဲ့တယ်၊ အခု အဲဒီသွေးကြွေးတွေအားလုံးကိုပြန်ဆပ်လိုက်တဲ့ ငါ့လက်ထက်၊ သုသူနာဂဘုရင်လက်ထက်မှာတော့ အဲဒါထက်ပိုပြီး ပြင်းထန်တဲ့နည်းနဲ့ မင်းတို့ရဲ့ မဂဓကို လက်စားပြန်ချေမယ်'

အထောတသတ်ဟာ လိစ္ဆဝီတွေရဲ့သေဆုံးခြင်းနဲ့ ဝေသာလီရဲ့ပျက်စီးခြင်း ကို အရယူခဲ့တယ်၊ ငါကတော့ မဂဓနဲ့ရာဇဂြိုဟ်ရဲ့ရှင်သန်မှုကိုပဲ အရယူမယ်၊ ဘယ်လိုရှင်သန်မှုလဲ သိလား၊ မဇ္ဈိမတစ်ခွင်လုံးသာမက ကမ္ဘာလောကတစ်ခွင်လုံး မှာပါ မင်းတို့ရဲ့အမျိုးအနွယ်ဟာ ဂုဏ်ကျက်သရေအယုတ်ညံ့ဆုံးမင်းဆက်အဖြစ် ကျဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ မင်းတို့ရဲ့နိုင်ငံသားတွေဟာလဲ အယုတ်ညံ့ဆုံးနိုင်ငံသား တွေဖြစ်ကြောင်း၊ ဒါကြောင့် မြင့်မြတ်တဲ့ လိစ္ဆဝီခေါင်းဆောင်တွေရဲ့ ခြေဖဝါးအောက် မှာ တိရစ္ဆာန်တွေလို ယုတ်ညံ့စွာ ရှင်သန်ရမှာဖြစ်ကြောင်း ငါကြေညာလိုက်မယ်၊ လိစ္ဆဝီတွေဟာ ရဲရဲစွာ ကျဆုံးခဲ့ရပေမယ့် မဂဓသားတွေကတော့ ယုတ်ညံ့နိမ့်ကျစွာ ရှင်သန်သွားရမယ်၊ မင်းဘယ်နေရာရောက်ရောက် မင်းရဲ့တိုင်းသူပြည်သားတွေဟာ အဲဒီလို နိမ့်ကျတဲ့ဘဝနဲ့ ရှင်သန်နေမယ်ဆိုတာ မင်း အချိန်နဲ့အမျှ သတိရနေစမ်း'

ဒိဗ္ဗသည် သံကြိုးကွင်းကိုဆွဲကိုင်၍ ဆောင့်တွန်းပစ်ကာ ခန်းမထဲမှထွက် သွားလေသည်။

ဒီကိုက်ထားသော နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ သွေးတစ်စက်သည် လောမိက၏ လည်ပင်းမှ သံကြိုးကွင်းပေါ်သို့ ပေါက်ခဲ နှော့သွားသည်။

အခန်း [၂၈]

‘နန်းကရည်’ချောင်းသည် သီရိပုဗ္ဗတတောင်ပေါ်မှ စီးဆင်းလာကာ မြေညီ အရပ်ရောက်သည်တွင် တောင်ဘက်သို့ လက်ရှိရစ်လှည့်သွားသည်။ နန်းကရည် ၏အရှေ့ဘက်တွင် လှပစွာ ပြေလျှောနေသော တောင်ကမူလေးတစ်ခုရှိသည်။ တောင် ကမူအလယ်တည့်တည့်တွင် အင်ကြင်းပင်ကြီးတစ်ပင်တည်း ထီးထီးမားမားပေါက် နေသည်။

ဤအကြီးခေါင်ခေါင်တွင် အစွမ်းရှိတိုင်း ကြီးထွားခွင့်ရနေသော အင်ကြင်း ပင်ကြီးကို ငယ်ကျွန် နောက်လိုက်များက တိုင်းထွာခဲ့ကြသည်။ လုံးပတ်သံတောင် ဆယ့်ငါးတောင်ရှိသည်ဟု ပြောကြသည်။ အဆုပ်လိုက်ပွင့်နေသော အင်ကြင်းပွင့် များသည် ကောင်းကင်သို့ စွင့်မတ် တက်ပျံ့မတတ် ရှိနေကြသည်။ အင်ကြင်းဝတ်ဆံ များက တောင်ကမူကို ဖြတ်သန်းသော လေအဟုန်ဝယ် ဖွဲ့ဖွဲ့လွင့်ဝဲနေကြသည်။

အင်ကြင်းပင်ကြီးကို လက်ရှိရစ်ပတ်ကာ တက်နေသော ‘အာသာဝတီ’ နွယ်ပင်ကြီးကမူ ပင်စည်ထက်၌ နဂါးကြီးတစ်ကောင် ရစ်ခွေနေပုံနှင့်တူသည်။

ဇလဗိမာသည် ကျောက်တုံးကြီးတစ်လုံးပေါ်သို့တက်ကာ ဝန်းကျင်လေး မျက်နှာဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ကောင်းကင်တိမ်ဆုပ်များကို ထိန်းနေသည့် မြင့်မားစွာသော တောင် ထွတ်ကြီးများသည် အဆင့်ဆင့် အထပ်ထပ်။ အဝေးဆုံးမှီးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီမှပင် တောင်ထွတ်များသည် ပျောက်ကွယ်မသွားတတ်သေး။

ထိုတောင်ထွတ်တောင်တန်းတို့၏ အဝေးဆုံးမြင်ကွင်းဆီမှသည် အနီးသို့ တရွေရွေ အမြင်အာရုံကို ချဲ့လိုက်သည်။ တောင်လက်ရုံး၊ တောင်နားမောင်းကြီး များသည် အလိုက်သင့်ပြေလျှောဝပ်စင်းလာကာ မြေပြန့်သို့ နစ်မြုပ်သက်ဆင်းသွား ကြသည်။ ထိုအခါ တစ်မျှော်တစ်ခေါ် ပြန့်ပြူးကျယ်ပြောလာသည့်လွင်ပြင်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ကောင်းကင်လွင်ပြင်ကျယ်တွင် နီလာကမ္မလာကို ဖြန့်ခြံထားစဉ် ဤ လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးက မြကမ္မလာကို လွှမ်းခြံထားသည်။ မိမိညှိနှိုင်းပျံလွင်ပြင်ကျယ်။ ထို့နောက် တေးဆိုနေသော နန်းကရည်ချောင်း။ ထို့နောက် နွယ်ပင်တို့ရစ်ခွေလျက် ရှိသော အင်ကြင်းတော။

ရာဇဂြိုဟ်မှ ထွက်ခွာခဲ့သည်မှာ သုံးလကျော်ခဲ့ပြီ။

သွဿာနာဘုရင်အိမ်တော်ဖြင့် လွန်ခဲ့သော သုံးလကျော်၏ လစိုက်ရက် တစ်ည၌၊ သန်းကောင်မတိုင်မီတွင် ရာဇဂြိုဟ်မြေကို နောက်ဆုံးခြေလှမ်းများဖြင့် နင်းထိနှုတ်ဆက်ခဲ့ရသည်။ နှုတ်ဆက်ခြင်း။ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ခြင်း။ ဘယ်သော အခါမှ ပြန်လည်ခြေချခွင့်မရှိတော့သည့် ထာဝရခွဲခွာခြင်း။

‘မဂဓမြေကို မနင်းရ၊ မဂဓလောကို မရှုရှိုက်ရ၊ မဂဓရေကို မသောက်သုံး ရ...’

ခါးသီးခြင်း၏ အဆုံးစွန် ဟိုမှာဘက်တွင်ရှိသော စီရင်ချက်ဖြစ်သည်။ သည်းပွတ်နှလုံးကို အရှင်လတ်လတ် ဆွဲထုတ်ယူသွားခြင်းဖြစ်သည်။ လှည့်ပတ် စီးဆင်းနေသော သွေးများအားလုံးကို ဖောက်ထုတ်ပစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအိမ်တော်သံ၏အဆုံးဝယ် မိမိ ဘာကြောင့် သေဆုံးမသွားခဲ့သနည်း ဟု တွေးမိသည်။ သို့တည်းမဟုတ်၊ ဘာကြောင့် မိမိကို ခမည်းတော်နှင့်အတူလုပ် ကြ သတ်ဖြတ်ခြင်းမပြုကြသနည်းဟု တွေးမိသည်။

ကြေးတိုက်ခန်းမထဲမှ အသံများကို ငရဲအိပ်မက်တစ်ခုနယ် မပြတ်ကြား ယောင်ဆဲ။ ကင်းကွာလူနီးပါး သတိများဖြင့် မိမိသည် မိမိ၏ခြေအနံ့ပေါ်တွင်ရပ် ခဲ့သည်။ လည်ပင်း၊ လက်ကောက်ဝတ်နှင့် ခြေချင်းများတွင် နှောင့်ဖွဲ့ထားခဲ့သော သံကြိုးများ၏ အထိအတွေ့က အေးစက်မာကျောစွာဖြင့် မိမိကို စားသောက်ဝါးမျှ နေကြသည်။

‘အဖသတ်သားမျိုး...’

မြွေဟောက်တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများကို နီးကပ်စွာတွေ့လိုက်ရခြင်း

ပင် ဖြစ်သည်။ မြွေဟောက်တစ်ကောင်...။ ဟုတ်သည်။ ဒိဗ္ဗမဟုတ်။ ချစ်သူငယ်ချင်း ဒိဗ္ဗ မဟုတ်။ သူသည် အငွေတခြောင်းခြောင်းလွှတ်နေသော ပါးပျဉ်းခွက်နှင့် မြွေဟောက်တစ်ကောင်။

‘ရဲပြည်ရောက်ရောက် ဘယ်ရောက်ရောက်၊ မင်းရောက်နေရာမှာ ငါ့ကားတွေကို ကြားနေစမ်း၊ နားထောင်သွားစမ်း... အမေသတ်မျိုး’

ဒိဗ္ဗ ဘာကြောင့် မိမိကို ထိုစဉ်က မသတ်ခဲ့လေသနည်း။ ကြေးတိုက်ခန်းမထဲတွင် ဒိဗ္ဗ၏လက်ချက်ဖြင့် မိမိသေဆုံးရန် တောင့်တခဲ့သည်။ ရှင်သန်နေရခြင်းသည် စက်ဆုပ်ဖွယ်အတိုင်း။ ရှင်သန်နေရခြင်းသည်ပင်လျှင် ထပ်ခါ ထပ်ခါသေဆုံးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့် တစ်ခါတည်း မသေဆုံးခဲ့သနည်း။ မရဏသည် အကြိမ်ပေါင်းထောင်သောင်းမက ကန်ကျောက်ထိုးနှက်နေသည်။

သေမင်းသည် မိမိအား အပြီးတိုင် မဝါးမျိုးလိုက်ဘဲ ခံတွင်းထဲသို့ သွင်းလိုက်၊ ပြန်၍ထုတ်ယူလိုက်၊ ထပ်မံဝါးမျိုးလိုက်ဖြင့် အဆုံးစွန်နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းသည်။

စက်ဆုပ်ဖွယ် အသက်ရှင်သန်မှု။

အမှောင်တိုက်၊ အခိုက်ထူကြီးအတွင်းသို့ ကစဉ်ကလွှားလွင့်ပါခဲ့ရခြင်း။

ဘာကိုမှ ရွေးချယ်ခွင့်မရှိတော့သည့်ဘဝဖြစ်တည်မှု။

အဆိပ်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး မည်းနက်သွားသော ခမည်းတော်။ သံနှောင်ကြိုးကြေးတိုက်၍ ကြေးကြောသံများ။ အမေသတ်မင်းမျိုး ကျဆုံးပါစေ။ လိစ္ဆဝိဘူရင်မင်းမြတ် သက်တော်ရာကျော်ရည်ပါစေ။

အပြောင်းအလဲသည် မယုံကြည်နိုင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။ ပြီးတော့ ပြင်းထန်လွန်းလှသည်။ အရာခပ်သိမ်းကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် မိမိကိုယ်တိုင်က ဘာကိုမှ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်ခွင့်မရတော့ဘဲ ပေါက်ခွဲပစ်ချလိုက်သော အိုးတစ်လုံးနယ် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကြေသွားရသည်။

အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ။

ဥပရာဇာဟူသောဘဝ။ မဂဓထီးညွန့်နန်းလျှာ ဟူသောဘဝ။ ချစ်သောသူငယ်ချင်း ဒိဗ္ဗ။ မှန်တိုင်းထဲတွင် လွင့်စဉ်ပျောက်ပျက်သွားသည်။ ဖြောင့်ဖြူးလှပနေသော အနာဂတ်သည်လည်း အခိုက်မှောင်ထဲမှာ တစ်စီဖြစ်သွားသည်။

အံ့သွားတို့ ကျိုးကြေမတတ်။ ဆုပ်ထားသောလက်ချောင်းများက လက်ဖဝါးပြင်ထဲသို့ နစ်မြုပ်စိုက်ဝင်သွားကြမတတ်။ ရှိရှိသမျှအင်အားကို အသုံးပြုလျက် တောင့်ခံခဲ့ရသည်။ နှလုံးအနံ့ပေါက်ကွဲမသွားခြင်းကပင် အံ့သြစရာဖြစ်တော့သည်။

ဆုံးရှုံးလက်လွှတ်ရမှုများက ပို၍လေးနက်လာသည်။

ထီးညွန့်နန်းလျှာ ဥပရာဇာအဖြစ်ကို ဆုံးရှုံးရခြင်းသည် သာမန်ကိစ္စဖြစ်သွားသည်။ မင်းခြောက်ဆက်တိုင်တိုင် အဖကိုသတ်၍ နန်းဇာက်ခဲ့ကြသည်ဟူသော ကမ္ဘာလုံးကို သွေးဖြင့်မိမိ၏ နဖူးပြင်ထက်၌ ရေးထိုးလိုက်ကြသည်။ သွေးပျက်ခမန်းတုန်လှုပ်ဖွယ် ဤအဖြစ်ဆိုးကြီးထဲတွင် မိမိ၏အပြစ်မှာ တစ်ခုတည်းရှိသည်။ ယင်းမှာ မိမိသည် နာဂဒါသဘုရင်၏သားတော်ဖြစ်နေခြင်း။

သွေးစက်များက သူ့အလိုအလျောက်ပင် မိမိဦးခေါင်းပေါ်သို့ တသွင်သွင် စီးသွန်းကျရောက်လာကြသည်။ မိမိမပြုလုပ်ရပါဘဲလျက် မိမိဘာကိုမှမသိရပါဘဲလျက် အပြစ်အရှိဆုံးတရားခံ၊ ရာဇဝတ်သား အမေသတ်မျိုးဆက်၏ နောက်ဆုံးသွေး။

ဆုံးရှုံးမှုများက ပို၍ကြီးမားလာသည်။

သွေးသားရင်းမက ချစ်ခင်သော သူငယ်ချင်းကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည်။ လုံခြုံနေ့ထွေးသောဘဝကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည်။ ချစ်သော ရာဇဂြိုဟ်၊ ချစ်သော မဂဓ၊ ဣန္ဒြာဓိပတိမှ ချစ်သော သုန္ဒရီ။

သုန္ဒရီသည် တပ်မင်းကြီးဒိဗ္ဗ၏ ကြင်ယာတော်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး၊ မာကဘေရင်သစ် သုဉ္ဇနာမင်းကြီး၏သမီးတော်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး၊ ချစ်သောအရာမှန်သမျှကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရခြင်းပင်။

ရာဇဂြိုဟ်၏ ဗဟိနာဂရတ်ခါးကို ဖြတ်ခွဲစဉ်က တစ်ကြိမ်၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ထွတ်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်မိစဉ်က တစ်ကြိမ်၊ အနုပိယသရက်တောအနီးမှ ဖြတ်သန်းခဲ့စဉ်က တစ်ကြိမ်။ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ကြိုးစားမိခဲ့သေးသည်။ ရှိရှိသမျှလှပသော အင်အားကို စုရုံးလျက် ရာဇဂြိုဟ်ကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရန်။ မဂဓလက်နက်နိုင်ငံတော်သစ်ကို ထူထောင်ရန်။ အမေသတ်သားမျိုးမဟုတ်မူဘဲ သာသနာပြုဘုရင်လောကီ၏မင်းမျိုးဆက်သစ်ကို တည်ဆောက်ရန်။

သို့သော် အစခပ်သိမ်း ဆုံးရှုံးနေသူ၏ ရူးသွပ်မိုက်မဲသောအကြံအစည်သာဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိကိုယ်မိမိ နှိပ်ကွပ်ဆုံးမခဲ့ရလေသည်။ သေမင်း၏ဖြူဟထားသော ခံတွင်းအတွင်းသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု နားလည်လိုက်သည်။

မိမိတစ်ကိုယ်လုံး၏ သေဆုံးမှုကား ဘာမျှအရေးမပါတော့။ ရှင်သန်လျက်ပင် သေဆုံးနေခြင်းအဖြစ်။ သို့သော် မိမိနှင့်အတူအချင်းနှီး သေဆုံးကြရတော့သည့် အပြစ်ကင်းစင်သူများ၏ မျက်နှာကို မြင်လာသည်။ လူမမည် အရွယ်မျှသာ ရှိသေးသော ဥဒီကရာဇာနှင့်ကိစ္စရာဇာ ညီငယ်နှစ်ယောက်။ ပြီးတော့အိုကြီးအိုမဲ အထွေး

တော်၊ ဦးရီးတော်၊ ဘွားတော်၊ ဒွေးလေးတော်၊ ဆွေတော်မျိုးတော်များ။

လူဆိုလူမင်းနှင့် လူမမည်များသာ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့အားလုံး နားခိုတည်မှီရာ ကင်းမဲ့နေကြသည်။

သူတို့အပြစ်မှာလည်း နာဒါသ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ဆွေတော်မျိုးတော်များ ဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးသည် ဘာမှမသိလိုက်ရတဲနှင့် ကြံမ္မာဆို ဝဲကတော့အတွင်းမှာ နစ်မြုပ်သွားရသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့အတွက် အဓိကနှင့် တစ်ခုတည်းသော လိုအပ်မှုမှာ အသက်ရှင်သန်ရေးဖြစ်သည်။

လူဆိုများနှင့် လူမမည်များ၏ အသက်ရှင် နေနိုင်ရေးအတွက်မိမိသည် ဝေဒနာစီးလှုံများကို ကြိတ်ခြေဝါးမျှခံရသည်။ မဂဓမင်းမျိုးဟူသော ဘဝကို သူတို့ထံမှ အပြီးတိုင် ခွာချကာ အသက်ရှင်လျက်ပင် ဘဝသစ်သို့ ကူးပြောင်းပေးနိုင်ရန် ကြိုးစားရတော့မည်။

ရာဇဂြိုဟ်နှင့် မဂဓကို အပြီးတိုင် စွန့်ခွာခဲ့ရပြီး နောက်တွင် မဇ္ဈိမဒေသတစ်ခုလုံးကိုပါ တျော့ခိုင်းပစ်လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့တော့သည်။ ဂန္ဓာရတိုင်း တက္ကသီလာသည် လည်းကောင်း၊ ကောသလတိုင်း သာဝတ္ထိသည် လည်းကောင်း၊ ဘုရင်သားတော်နှင့် ဆွေတော် မျိုးတော်များကို လက်ခံကြိုဆိုနိုင်ကြသည့် ဒေသများဖြစ်သည်။

သို့သော်ဘဝဟောင်းကို သုတ်သင်ဖျက်ဆီးပစ်ရမည့်အရေးတွင် မဇ္ဈိမဒေသ၏ အခြားနေရာကို ခိုလှုံကာ အခြေစိုက်လိုက်မည်ဆိုလျှင် ထိုနေရာသို့ ဒိဗ္ဗဦးဆောင်သော မဂဓစစ်တပ်ကြီးက လာရောက်တိုက်ခိုက်ကောင်း တိုက်ခိုက်နိုင်သည်။ မိမိတို့ရောက်လေရာ ဒေသသည် အချိန်မရွေး စစ်တလင်းဖြစ်သွားနိုင်သည်။

နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

မဇ္ဈိမဒေသတစ်ခုလုံးကိုပါစွန့်ခွာတော့မည်။

ဆွေတော်မျိုးတော်အားလုံးနှင့် မိမိအပေါ် ယုံကြည်လေးမြတ်စွာ အတူလိုက်ပါလာကြသည့်နောက်လိုက်များအား မိမိ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

အကိုင်းအခက်နဲ့ပင်စည်တွေကို ခုတ်လှဲဖြတ်ပိုင်းခံရရုံတင်မက အမြစ်ကိုပါ တူးဆွဖြေဖျက်ခြင်းခံလိုက်ရတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်ကို နောက်ထပ်အညွန့်အညောင်ထွက်ပေါ်လာစေဖို့ မစဉ်းစားကြပါနဲ့တော့၊ သူဟာ သစ်ပင်တစ်ပင်မဟုတ်တော့ဘူး၊ သူဟာမြေဆွေးတုံးအဖြစ်နဲ့ မြေကြီးထဲကိုပဲ တိုးဝင်ရတော့မယ်၊ မြေကြီးအောက်မှာပဲ သူဘဝသစ်ကိုရှာကြံကြစို့။

ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုမေးကြသည်။

ဇလာမိကသည် အကြေကွဲဆုံးအပြုံးဖြင့် ဖြေခဲ့သည်။

‘အရှေ့ဘက်ဒေသကို သွားကြမယ်၊ ဘယ်လောက်အထိဝေးမယ်ဆိုတာတော့မသိဘူး၊ မဇ္ဈိမဒေသကနေ အပြီးအပိုင် လွတ်ရာကိုသွားကြစို့။’

+++

ဖြတ်သန်းလာခဲ့သောဒေသများမှ မိုးနှယ်စုများသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးအရ အတူ လိုက်ပါလာကြသည်။ သို့ဖြင့်ပြည်နှင့်ဒဏ်သင့်အဖွဲ့သည် တစ်စတစ်စအင်အားတိုးပွားလာခဲ့သည်။ မဂဓနိုင်ငံတော်နှင့် ရာဇဂြိုဟ်ကိုလေးစားကြည့်ညှိရင်းစွဲရှိသော အချို့မြို့စားရွာစားအကြီးအကဲများက မဂဓဥပရာဇာ၏ အဖြစ်သို့လိုက်သိရသောအခါ ကြီးစွာသော ကြင်နာမှုဖြင့် လက်အောက်ခံလိုလာကြသည်။

ခရီးစဉ်သည် အတယ်မျှဝေးကွာပြီး ခရီးအားလုံးသည်လည်း ဘယ်လောက်ကြာမည်မသိရသော ဤခရီးကြမ်းဝယ် နောက်လိုက်နောက်ပါအင်အားများက တဖြည်းဖြည်းစုဝန်းများပြားလာသည်။

တောင်တန်းများအထပ်ထပ်၊ မြစ်ချောင်းအသွယ်သွယ်တို့ကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။ မြို့ရွာတိုင်းပြည်များနှင့် ဝေးနိုင်သမျှဝေးကွာအောင် ရှောင်ကွင်းကာ ခရီးကြမ်းကို နှင်ခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင်မူ တောင်တန်းအထပ်ထပ်ကြား၊ တပြန့်တပြောလွင်ဖြင့် ကြီးရှိရာအရပ်သို့ ရောက်လာသည်။ မဇ္ဈိမဒေသကားတောင်တန်းများ၏ဟိုမှာဘက်တွင် ဝေးကွာလွန်းစွာကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ ဘဝဟောင်းနှင့် အတိတ်၏လက်မည်းကြီးများက မမ်းယူဆန်တန်း၍ မမှီနိုင်တော့သောနေရာ၊ ကမ္ဘာလောကအသစ်မြေပြင်၊ ရေပြင်လေထု၊ ကောင်းကင် အလုံးစုံသည် အသစ်တည်ဖွဲ့လာသည်။

နန်းကရည်ချောင်းရေစီးသံကို နားထောင်ရင်း အင်ကြင်းဝတ်ဆံများ ဖွဲ့လွှဲနေကြလှာသည့် လတ်ဆတ်သောတောတောင်လေသံကိုရှုရှိုက်လျက် ဇလာမိကသည် ကိုင်ဆောင်လာသော ခရမ်းရောင်တံခွန်လှံသွားကို မြေပြင်ပေါ်သို့ စိုက်ချလိုက်လေသည်။

‘တို့အားလုံးရဲဘဝသစ်ကို ဒီနေရာမှာစတင်ကြစို့၊ ဒီလွင်ပြင်မှာ အခြေစိုက်ကြစို့။’

တောင်တန်းအထပ်ထပ်ကာရံနေသော ဝန်းကျင်မျက်နှာသစ်ဆီသို့ ငေးကြည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် အနီးဆုံးတောင်နာမောင်ကြီးများရှိရာ အရပ်အလယ်မှာ နာသို ညွန့်ပြလိုက်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

‘ဟောဟိုမှာ တွေ့ကြတယ်မဟုတ်လား’

အားလုံးပင် ဇလာမိကညွှန်ပြရာသို့ လိုက်ကြည့်ကြသည်။ ကောင်းကင်
ပြာထဲတွင် ညိုမှိုင်းစွာထိုးတက်နေသော တောင်ထွတ်ကြီးငါးလုံးကို တွေ့ကြရသည်။

‘တောင်ထွတ်ကြီးငါးခုဟာ ဒီလွင်ပြင်ကြီးနဲ့ ဒီတောင်ကြားမြေပြန့်ကျယ်
ကြီးကို ဝိုင်းရံထားတယ်’

ဇလာမိက၏စကားကို အားလုံးပင် သဘောပေါက်သွားကြသည်။ တောင်
ထွတ်ကြီး ငါးခု ဝိုင်းရံဆီးကာနေသော သည်နေရာ။ တောင်ကြားလွင်ပြင် မြေပြန့်
ကျယ်။

မြင်ကွင်းသည် စေးလံစွာကျန်ခဲ့သောနေရာသတိအားကို သတိတရရှိစေ
ရန် နှိုးဆော်လျက်ရှိသည်။ ထိုဒေသကား ရာဇဂြိုဟ်ပဏ္ဏဝါ၊ ဝေပုလ္လ၊ ဝေဘာရ၊
ဂိဇ္ဈကုဋ်၊ ဣသိဂီရိတည်းဟူသော တောင်ကြီးငါးလုံးဝိုင်းရံသည့် ဤနေရာ။

ဇလာမိကသည် မြေပြင်သို့ ဒူးထောက်ချကာ မြေမှုန့်များကို ဆုပ်ကိုင်
ပြီးနောက် နှုတ်ခမ်းဆီသို့ မြှောက်ယူသည်။ ထို့နောက် အင်ကြင်းနံ့များသင်းနေ
သော လေအလျဉ်ထဲသို့ မြေမှုန့်များကို ကြံချရင်း နက်ရှိုင်းစွာ ပြောသည်။

‘ကမ္ဘာလောကရဲ့ ငြိမ်းအေးချမ်းမြေ့မှု၊ ပျော်ရွှင်သာယာမှုများအတွက်
မိမိရဲ့အသက်ဝိညာဉ်နှင့်လဲပြီး ကာကွယ်တည်ဆောက်စောင့်ရှောက်သွားမယ်လို့ ကျွန်ုပ်
အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်ပါတယ်...’

ဇလာမိက ကြံလွှင့်လိုက်သော မြေမှုန့်များကို နန်းကရည်ချောင်းရေသည်
ညင်သာစွာ ဆီးကြိုပွေ့ပိုက်လိုက်လေသည်။

အခန်း [၂၉]

ခရီးတစ်ခု၏ အသွားနှင့်အပြန် ကာလအတွင်းတွင် ကြီးစွာသော ပြောင်း
လဲခြင်းနှင့် ပြောင်းလဲသွားသော ရာဇဂြိုဟ်ကို ကြည့် ရင်း ဇန္ဒာသည် ယုံကြည်လက်
ခံရန် လွန်လေးနေသည်။ သို့သော် မယုံကြည်၍မရတော့။ လက်မခံ၍ မရတော့။

အင်္ဂတိုင်းသို့ ခရီးထွက်ခဲ့စဉ်က ရာဇဂြိုဟ်သည် ယခုပြန်ရောက်ချိန်တွင်
ပျောက်ကွယ်ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့ပြီ။ ရာဇဂြိုဟ်သည် အသစ်ဖြစ်နေသည်။ စမ္မနဂီရိမြို့
တော်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့သည်မှာ တစ်လပင် မပြည့်တတ်သေး။ အင်္ဂတိုင်း၏ ပင်လယ်
ပြင်မြင်ကွင်းကို တမေ့တမောကြည့်ရင်း လွင့်ပျံ့သွားသော အတွေးများထဲ၌ မသုံးမ
သန့် ဖြစ်လာသည်။

စင်စစ်မူ၊ အင်္ဂတိုင်းမှတစ်ဆင့် စေတီတိုင်းနှင့် ကလိင်္ဂတိုင်းများအထိ
ခရီးဆန်ရန်ဖြစ်သည်။ ခမည်းတော် နာဂဒါသဘုရင်မင်းမြတ်၏ခွင့်ပြုချက်ကို ယူကာ
ခရီးထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အင်္ဂတိုင်းသည် ပင်လယ်နှင့် ထိစပ်နေသည်။ ပင်လယ်ပြင်ကို ဇန္ဒာ
စူးစမ်းချင်သည်။ စမ္မနဂီရိမြို့တော်၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပုံကို မျက်ဝါးထင်ထင်
မြင်ချင်သည်။ ထို့ကြောင့် မိန်းမသားတန်မဲ့ ခြေဆန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ချစ်သော
သုငယ်ချင်း သုန္ဒရီက ရာဇဂြိုဟ်မှပင် ဆေးအေးလူမှုစံနေရန် ဖျောင်းဖျောင်းသွားသည်။

သို့သော် စိတ်နှလုံးများ မွန်းကျပ်နေသည့်အတွက် သုန္ဒရီတားမြစ်နေသည့်
ကြားမှပင် ခရီးထွက်လာခဲ့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်၊ မြင်ကွင်းအသစ်ကို ရှုကြည့်ခံစားရင်း စိတ်အသွေးတို့
က လွင့်ပျံ့ခဲ့သည်။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် ရပ်ရင်း အနောက်ဘက်၌ ငုံ့လျှိုးသွား

သော နေလုံးကြီးကို ကြည့်ကာ ချစ်သူကို သတိရမိသည်။ ချစ်သူ...။ လောမိက ဥပရာဇာ။

ရာဇဂြိုဟ်တွင် ကျန်ရစ်သော ဥပရာဇာသည် ဘုရင့်သားတော်အဖြစ် ထီးရန်းနန်းရေးများဖြင့် မအားမလပ်နိုင်ရှိခဲ့ချေမည်။ မိမိက ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် ရပ်ရင်း သူ့ကို အချိန်နှင့်အမျှ သတိရနေချိန်တွင် ချစ်သူကမူ မိမိကို အောက်မေ့ တသရိုနေလိမ့်မည်ဟု ဇန္ဒာ မယုံကြည်ရဲ။

သူ...ချစ်သည်က သုန္ဒရီဖြစ်ကြောင်း မိမိသိခဲ့ရပြီးပြီ။

မိမိကိုမူ သူသည် နမဝယ်တစ်ဦးအဖြစ်သာ သဘောထားခဲ့ချေသည်။ သုန္ဒရီအပေါ် သူ တွယ်တာမြတ်နိုးခဲ့ခြင်းကို စာနာခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့သည်။ လောမိက နှင့် သုန္ဒရီ။ ကမ္ဘာလောကတွင် အလိုက်ဖက်ဆုံးချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြမည်။ နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း မိမိ၏ ချစ်သော သူငယ်ချင်းတွေ။ မြေမှုန့်ကစားမော် တွေ။

အသိဉာဏ်က ကောင်းချီးပေးနေချိန်တွင်၊ ရင်ထဲမှ နှလုံးသားများကမူ ကွဲကြွေသွားခဲ့လေသည်။ မိမိ၏ချစ်သူသည် အခြားတစ်ပါးသော မိန်းမပျိုအား ချစ်ခင်စွဲလမ်းနေပြီး၊ ထိုမိန်းမပျိုကလည်း မိမိ၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဖြစ်နေသော အခါ နှလုံးသည် ဆောက်တည်ရာမဲ့သွားသည်။

ဆွဲနှင်ကြကွဲသော ဝေဒနာကို သိမ်းဆည်းဖုံးကွယ်လျက် ချစ်သူနှင့် သူငယ်ချင်းတို့အား ပြုံးပြနိုင်ရန်ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့သော် မိမိ ကြာရှည်ဟန်မဆောင် နိုင်ကြောင့်ကို မိမိသာအသိဆုံးဖြစ်သည်။ သူငယ်ချင်း ဒိဗ္ဗအား မိမိ၏ဝေဒနာကို ဖွင့်ပြောလှနီးနီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဒိဗ္ဗကလည်း မလ္လတိုင်း နယ်စပ်တောပုန်း များကို နှိမ်နှင်းပြီးနောက်ပိုင်းတွင် မရပ်မနား အလုပ်များနေခဲ့သည်။ ဒိဗ္ဗ ဘာကြောင့် နေနေသည် အမှုတော်တွေထမ်းရွက်နေသည်ကိုမူ မသိရ။

ထို့ကြောင့် အင်္ဂတိုင်းသို့ စိတ်လက်ပန်းဖြေ ခရီးထွက်ခဲ့ခြင်းပင်။

ရေမြေခြား အရပ်တစ်ပါးတွင် ခရီးလှည့်လည်ခြင်းဖြင့် မိမိ၏ရပ်မှ ၁၀၀၀ ကျော် တို့ကို ကုစား၍ သက်သာရာရပြီဆိုမှ ရာဇဂြိုဟ်သို့ ပြန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိမိ အင်္ဂ တိုင်းသို့ ရောက်နေချိန်တွင် လောမိကနှင့် သုန္ဒရီတို့သည် စုလျားရစ်ပတ်လက်ထပ် ပြီးကောင်းပြီးနေလောက်ပြီဟုလည်း ထင်ခဲ့သည်။ မိမိ ရာဇဂြိုဟ်၌ ရှိမနေချိန်တွင် ဘုရင့်သားတော်နှင့် အမတ်ချုပ်ကြီး၏သမီးတော်တို့ လက်ထပ်သဘင် ဆင်နွှဲဖြစ် ကြပါစေဟုလည်း ဆုတောင်းမိသည်။

သို့သော် စေတီတိုင်းနှင့် ကလိင်္ဂတိုင်းများသို့ ခရီးဆက်ရန် ပြင်ဆင်ဆဲ မှပင် မဂတွေင် ထီးနန်းရေးရာအပြောင်းအလဲများ ဖြစ်ပေါ်သည်ဆိုသောသတင်း များကို ကြားရသည်။ ဝဇ္ဇီတိုင်းမှ လိစ္ဆဝီတပ်ကြီးများချီလာကာ ရာဇဂြိုဟ်ကို တိုက်ခိုက်သည်ဟုလည်း ပြောကြသည်။ သို့ဖြင့်ပင် ရှေ့ဆက်မည့်ခရီးစဉ်ကိုမျှက် လျက် ဇန္ဒာ မဂတိုင်းသို့ အမြန်ဆုံးပြန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြောင်းလဲသွားသောရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သို့သော် ကြားခဲ့ရသော သတင်းများအတိုင်းမဟုတ်။

မယုံကြည်နိုင်စရာ၊ လက်မခံဝံ့စရာ ပြင်းထန်သောဖြစ်ရပ်များ၊ မဂဘုရင် သစ် သုသုဇာနမင်းကြီး၊ လုပ်ကြံခံလိုက်ရသော ခမည်းတော်နာဂဒါသဘုရင်၊ ပြည် နှင့်ဒဏ်သင့်ကာ လွင့်ပါးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သော လောမိက၊ ထို့နောက် တပ်မင်းကြီး ဒိဗ္ဗနှင့်ကြင်ယာတော်သူနှစ်ဦး၊ အဖသတ်သားမျိုးဟူသော ဟစ်ကြွေးသံများ...

သုန္ဒရီ၏ခမည်းတော် သုသုဇာနမင်းကြီးက ဇန္ဒာကို ကြီးကျယ်စွာ ကြို ဆိုသည်။ ထိုအခမ်းအနားတွင် ဒိဗ္ဗနှင့်သုန္ဒရီတို့လည်း ပါဝင်သည်။

သုသုဇာနမင်းကြီးက နန်းရင်ပြင်မျိုးမတ်တိုလှေပင် အမိန့်တော် ချသည်။

‘ဇန္ဒာဒေဝီဟာ နာဂဒါသဘုရင်ရဲ့ မွေးစားသမီးတော်သာဖြစ်တယ်၊ သူ့မှာ နာဂဒါသမ္ဘေးမပါဘူး၊ သူဟာ အဓာတသတ်မင်းကနေ ဆင်းသက်လာသူမဟုတ်ဘူး၊ အဖသတ်သားမျိုးဆက်နဲ့သူနဲ့မဆိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဇန္ဒာဒေဝီဟာ မိန်းမသားဖြစ်တယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့သမီးတော် သုန္ဒရီနဲ့ ညီအစ်မရင်းချာမက ချစ်ခင်သူလဲဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဇန္ဒာဒေဝီကို ကျွန်ုပ်ရဲ့သမီးတော်အဖြစ် ဆက်လက်သတ်မှတ်လိုက်တယ်၊ ပင်တိုင် နန်းဆောင်မှာ ဘုရင့်သမီးတော်အဆောင်အယောင်နဲ့ နေမြဲနေစေ’

ညီလာခံအပြီးတွင် ဒိဗ္ဗနှင့်သုန္ဒရီတို့က မိမိထံရောက်လာကြသည်။ ထူးဆန်း သောခံစားမှုများက ဇန္ဒာ၏ရင်ထဲသို့ အစိုးအငွေ့များလိုပင် တအိအိ ဖုံးလွှမ်းလာကြ သည်။

ဒိဗ္ဗသည် မိမိကို စေ့စေ့မကြည်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ ဒိဗ္ဗ၏အကြည့်များက လျှို့ဝှက်သည်။ ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်သော သူ့မျက်လုံးများတွင် ဘာကြောင့်မှန်း မသိ ကြေကွဲမှုတွေဖုံးလွှမ်းနေသည်ဟုထင်သည်။ တစ်ခုခုကို ပြောချင်သော်လည်း ဘယ်သောအခါမှ မပြောတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ထားဟန်တူသောအမိန့်ဟန်ရှိသည်။

သုန္ဒရီကမူ...

သုန္ဒရီ...။ ငုံ့အာရာမှ ပွင့်လာစပွင့်ချင်ကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် သီးခိုနေသော
နှင်းရည်ပေါက်ကလေးတစ်ခုလို နုနယ်ရုံပလွန်းသည့် သုန္ဒရီသည် ဇန္တုကိုဖက်ထား
ရင်းဖြင့် မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ လိမ့်ဆင်းလာသည်။

‘ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲ သုန္ဒရီရယ်’

မိမိနှင့်သုန္ဒရီ၊ မျက်နှာချင်းရောနှောသွားကြလေသည်။

အခန်း [၃၀]

ခင်ပွန်းသည်ဖြစ်သူကို သုန္ဒရီသည် တစ်ခါမှမမြင်မှီသည့်အလား ကြည့်နေ
မိလေသည်။ မဂလက်နက်နိုင်ငံတော်၏အရှိန်အဝါအကြီးဆုံး၊ ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်
၏ တန်ခိုးအာဏာထက်မြက်ဆုံးဖြစ်သော သေနာပတိချုပ်တပ်မင်းကြီးသည် မိမိ
နှင့် တဖြည်းဖြည်းဝေးကွာသွားပြီဟုလည်း ခံစားနေရသည်။

ဒီဗွသည် ပို၍ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းလာသည်။ ပခုံးနှစ်ဘက်ပေါ်တွင်ဝံကျနေ
သောဆံပင်များက တွန့်လိမ်ကောက်ကျွေးစွာဖြင့် လေးထောင့်စပ်စပ်မျက်နှာကို ဆောင်
ခတ်ပေးထားသလိုရှိသည်။ အမြဲလိုလို တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းပါးများ
သည် အရယ်အပြုံးမရှိသလောက်ဖြစ်သည်။ ထိုနှုတ်ခမ်းတို့သည် ပြင်းထန်သောအိမ်
များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်ဖော်ရာ ကိရိယာသာဖြစ်နေသည်။ ချစ်သူ၏ အကြင်နာ
အယုအယစကားလုံးများသည် ထိုနှုတ်ခမ်းများမှ ထွက်ပေါ်မလာကြ။

ဒီဗွကိုကြည့်ရသည်မှာ အမြဲလိုလိုပင် ခုတ်ပိုင်းထိုးဖြတ်စရာကို ရှာဖွေနေ
သော ဓားတစ်လက်ပမာ၊ စူးဝင်ထိုးစိုက်စရာကိုရှာဖွေနေသော မြားတစ်စင်းပမာရှိ
သည်။

နေ့နေ့ညညပင် သူ့အနီး၌ မဂလနိုင်ငံတော်အတွင်းရှိ တပ်မင်းဗိုလ်များက
ဝင်ချည်ထွက်ချည်ခစားနေကြသည်။ ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်၏သေနာပတိတပ်ဖွဲ့ဝင်
တပ်မင်းများသည် သူ၏အမိန့်များကို အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

ဒီဗွ၏ ဘုန်းအာဏာစက်မှာ မပြတ်သွေးနေသောလုံသွားလို အချိန်နှင့်အမျှ
ချွန်မြစူးရှနေသည်။ ထိုလုံသွား၏ထိပ်ထက်ဝယ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် မည်သို့မျှ
တည်စရာနေရာမရှိ။

ကညင်ဆီမီးခွက်ထဲမှ မီးရောင်ဟပ်နေသော ဒိဗ္ဗ၏မျက်နှာသည် ကြွေးနီရောင်တောက်နေသည်။ မဂလေကနက်နိုင်ငံတော်သားရေချပ်မြေပုံကို ဓားမြှောင်သွားဖြင့် ထောက်ကာ ဒိဗ္ဗသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းထဲ၌ နစ်မြုပ်နေသည်။ စက်ခန်းဆောင်၏ မွေးပုံသောရန်နှင့် ဥယျာဉ်တော်ဆီမှ သုတ်ဖြူးလာတတ်သော လေပြည်သည် ဒိဗ္ဗအတွက် အချည်းနှီးဖြစ်နေသည်။

ဘုရင့်သမီးတော်၊ ထိုနောက် သေနာပတိချုပ် တပ်မင်းကြီး၏ကြင်ယာတော်ဟူသောဘဝတွင် အရာရာသည် ခြောက်ခန်းသွားပြီဟု သုန္ဒရီ နားလည်လာသည်။

အိပ်ဖန်စောင့်တံခါးမှူး ဝင်လာသည်။ ဒိဗ္ဗနှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ ချီးထားကန် ခစားကာ တစ်ခုခုလျှောက်တင်သည်။ ဒိဗ္ဗက လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။ တံခါးမှူး ပြန်ထွက်သွားပြီးနောက် စက်ခန်းဆောင်အတွင်းသို့ ရဲမက်တစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။

ရဲမက်က ဒိဗ္ဗကို စာချွန်တစ်ခုဆက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်ကို သုန္ဒရီ တွေ့လိုက်ရသည်။

စာချွန်ကိုဖတ်ရင်းဖြင့် ဒိဗ္ဗမျက်နှာသည် မီးတိုင်မှ မီးညွှန့်များနယ်ပင် ဖြစ်လာသည်။ ပါးယျဉ်းထောင်နေသော မြွေဟောက်တစ်ကောင်လို ယိမ်းယိုင်နေသည်။ ထိုနောက် ဒိဗ္ဗသည် စာချွန်ကို စုခြေလွှက် အညစ်အကြေးတစ်ခုပမာပင် ခေါ်သတကြီး လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုင်ရာမှ ဝှန်းခနဲထသည်။ လက်ချောင်းများက ခါးစည်းကြားမှ ဓားမြှောင်ရိုးပေါ်သို့ အလိုလို ရောက်သွားသည်။

ထိုအခါမှပင် စက်ရာဆောင်အတွင်းခန်းဆီးဝ အကွယ်တွင် ရပ်နေသော သုန္ဒရီကို သူမြင်သွားသည်။ ခန်းဆီးစနောက်မှ သုန္ဒရီထွက်လိုက်သည်။ သို့သော် ဒိဗ္ဗက ချက်ချင်းပင် ကျောခိုင်းကာ မဂခနိုင်ငံတော်မြေပုံချိတ်ထားရန် ရဲဆီသို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်နာကျင်သွားသော်လည်း သုန္ဒရီသည် ဒိဗ္ဗဆီသို့လျှောက်သွားသည်။ သူ၏ပေါက်ကွဲခက်ထန်ခြင်းကို ကြောက်မိသော်လည်း သူ့အားမျှောင်းဖျူနှစ်သိမ့်ပေးချင်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူသည် မိမိချစ်ရသောသူ။

‘အမောင် သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ အနားယူလိုက်ပါလား။’

ဒိဗ္ဗက ‘ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ သုန္ဒရီ၏ခြေလှမ်းများတုံ့သွားသည်။

‘ယုတ်ညံ့လှတဲ့ ဆဲဒီသဝဏ်လွှာကိုဖတ်ပြီး ငါက အနားယူရမှာလား။’

ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင်၏ ဟိန်းဟောကန်သံ မျိုးဖြစ်သည်။ စက်ခန်းဆောင် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စောစောက သုလုံးခြေပစ်ပေါက်ခဲ့သော သဝဏ်လွှာကို အဆီရှိသော သတ္တဝါတစ်ကောင်ပမာ သုလှမ်းကြည့်သည်။

‘ဘယ်လို သဝဏ်လွှာမျိုးလဲဟင်...’

‘မင်း ဖတ်ကြည့်’

တွန့်ကြေနေသော သဝဏ်ကို မီးရောင်တွင် ဖြန့်လိုက်သည်။

‘တပ်မင်းကြီးထံသို့...’

မြေပုံကားချပ်နှင့်တကွ ရေးဆွဲ ဆက်သပါသည်။ ယခုအခါ လောမိကသည် ဝေးလံသော အနောက်ဒေသတစ်နေရာတွင် အခိုင်အခံ ဖြိုးပြည် တည်ထားပါပြီ။ မြေပုံတွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း မြောက်အရပ်၌ သောင်သွပ်အပြင်မှစ၍ သလ္လာဝတီမြစ်ဆုံ ရောဝတီ အနောက်ဘက်။ တောင်အရပ်၌ မန္တတောင်ထိပ်၊ အနောက်တောင်ထောင့်အရပ်၌ ပိုးခေါင်တောင်။ အနောက်အရပ်၌ ဂိုးမတောင်အလွန် ယမုံနာမြစ်နဖူး။ အနောက်မြောက်ထောင့်အရပ်၌ ကသည်းပြည်။ အက္ကပတ်ပြည်။ မိုင်းလွန်နှင့်ကျော့ကိုင်း။ ဤသို့လျှင် နယ်နိမိတ်ရှိပါသည်။

မျိုးနွယ်စု လက်အောက်ခံတို့ကိုလည်း သိမ်းသွင်းအုပ်ချုပ်ထားရာ ကချူး၊ ကခက်၊ သက်၊ ကွမ်းရည်၊ အင်ကြယ်မျိုးနွယ်တို့ဖြင့် ယာကွင်း၊ ယာကွက်၊ တောင်ကြားလွင်ပြင် မြေဆီခြံအချိုးလျက် ကြွယ်ဝစွာ စိုက်ပျိုးကြပါသည်။

လောမိက၏ညီတော်လတ် ဥသိက ရာဇာကား မိုးညှင်းမြို့၊ ညီတော်ငယ်ကိစ္စရာဇာကား မဟာဝုန်မြို့၊ အသီးသီး အုပ်ချုပ်စိုးစံကြပါသည်။

လောမိကကိုယ်တိုင်မူ ယောဇနတိုင်း၊ အရိမညမြို့တော်ဟူ၍ သမုတ်ကာ ထီးနန်းအုပ်ချုပ်မင်းလုပ်ပါသည်။ အရိမညမြို့တော်နှင့်ယောဇနတိုင်းတည်နေရာ အခင်းအကျဉ်းနှင့်တကွသော မြစ်ချောင်းတောတောင်အလုံးစုံကို မြေပုံနှင့်တကွ ဆက်သပါသည်။

သုန္ဒရီလက်ထဲမှစာကို ဒိဗ္ဗက ဆွဲယူလိုက်သည်။

‘တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ငါစတည်းက ပြောခဲ့တယ်၊ ရန်သူရန်ငှာဆိုတာဟာ မီးအကြွင်းအကျန်နဲ့တူတယ်၊ နာဂဒါသကို အဆီခတ်လိုက်တဲ့

အချိန်မှာပဲ အားလုံးကို သုတ်သင်ပစ်ဖို့ ငါပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်က မင်းမည်းတော် သုဉ်းမင်းကြီးရဲ့ ဘုရင့်အမိန့်တော်ကြောင့် ငါတောင်းဆိုချက်ကို ပြန်ရပ်သိမ်းလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ လိစ္ဆဝီမျိုးဆက်ဘုရင်သစ်ရဲ့ အမိန့်အတိုင်း ဂဏလွှတ်တော်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်လဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သင်းတို့ကို မသတ်ဘဲ ပြည်နှင်ဒဏ်ပေးရုံနဲ့တင် ငါကျေနပ်ခဲ့ရတာ'

ဒေါသသံဖြင့် ဒိဗ္ဗသည် တုန်ယင်နေသည်။

'ကြည့်စမ်း... သင်းတို့က တိုင်းပြည်မြို့ရွာ ထူထောင်မိနေကြပြီ။ သင်းတို့ ကြီးထွားလာနေကြပြီ။ ဒီအဖေသတ်မျိုးတွေဟာ မဇ္ဈိမကနေ ထွက်သွားကြရပြီးတဲ့ နောက်မှာ အလိုအလျောက်ပဲ အမျိုးပြုတ်ပြီး ပျက်စီးပျောက်ကွယ်သွားကြလိမ့်မယ် လို့ အားလုံးက တွက်ထားကြတယ်။ ငါက ဒီလိုမထင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သင်းတို့ အုပ်စုထဲကို ငါလျှို့ဝှက်အထောက်အကူတော်တွေ ထည့်ပေးလိုက်တာ။ ရာဇဂြိုဟ်က ထွက်သွားကတည်းက ငါ့လူယုတွေကို ငါ ထည့်ပေးခဲ့တာ။ ဒါကြောင့်သာ အခုလို အခြေအနေမှန်တွေကို သိလာတာ။ ကြည့်စမ်း... ယောဇနတိုင်း။ အဲဒီမည်မြို့တော် တဲ့။ မိုးညှင်းမြို့။ မဟာဝန်မြို့တို့...'

ဇောမိကအပေါ်၌ ဘာကြောင့် ဤမျှ အပြီးအတေးကြီးမားပြင်းထန် နေသည်ကို သုန္ဒရီ နားမလည်နိုင်တော့။ အဓာတာသတ်မင်းဆက်လည်း ပြတ်တောက် ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့ပြီ။ နာဂဒါသဘုရင်ကိုလည်း ရှင်းလင်းခဲ့ပြီ။ ရာဇဂြိုဟ်သည် လိစ္ဆဝီ သားတို့လက်တွင်းသို့ရောက်ရှိခဲ့ပြီ။

ဒိဗ္ဗကို သုန္ဒရီသည် ပို၍ထိန်လန့်လာသည်။

'သုန္ဒရီ'

ခက်ထန်သောခေါ်သံကြောင့် သုန္ဒရီ၏အတွေးသည် ဖရိုဖရဲဖျက်စီးသွား သည်။

'မြှောက်စမ်း... မင်းဘယ်လိုထင်သလဲ၊ သင်းတို့အခုလို မြို့ရွာထီးနန်း အသစ် တည်ထောင်နေကြတာကို မင်းဘယ်လိုထင်သလဲ'

ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့်ပင် ဖြေမိဖြေရာ ပြောလိုက်ရသည်။

'သုန္ဒရီ... သုန္ဒရီ ဘယ်လိုမှမထင်တတ်ပါဘူး အမောင်'

'ဘာ...'

စက်ခန်းဆောင်အတွင်း လျှပ်စီးမှန်တိုင်းတစ်ချက် တိုးခွင်းလာသည်နှယ်

'မင်းသိရမှာပေါ့၊ မင်းဟာ ဘုရင့်သမီးတော်ပဲ။ မင်းဟာ လိစ္ဆဝီသား သုဉ်းမင်းကြီးရဲ့ သမီးတော် လိစ္ဆဝီတစ်ယောက်ပဲ။ ပြီးတော့ မင်းဟာ... သေမှာ မတီချုပ်တစ်ယောက်ရဲ့ ကြင်ယာတော်ပဲ။ မင်းသိရမှာပေါ့'

ထိတ်လန့်ခြင်းများ ဖုံးလွှမ်းနေသည့်ကြားမှပင် ချစ်ကြင်နာမှုကို မခံစား ရလေသော မိန်းမသား၏ဝေဒနာများက ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

'ဘုရင့်သမီးတော်၊ သေမှာမတီချုပ်ရဲ့ ကြင်ယာတော်... တဲ့။ အမှန်တော့... သုန္ဒရီဟာ ဒီကမ္ဘာလောကမှာရှိတဲ့ မိန်းမသားတွေထဲက မိန်းမသားတစ်ယောက် ပါအမောင်'

'မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတစ်ခုခုပြောရမယ် ပြောစမ်း...'

ဒိဗ္ဗသည် ဆါသ၏လောင်မြိုက်ခြင်းဖြင့် ရူးသွပ်နေပြီဟု သုန္ဒရီထင်လိုက် သည်။ ထိုအခါ ချစ်သူ၏ ဆောက်တည်မှုအဖြစ်ကို ကြင်နာမိပြန်လေသည်။

'သုန္ဒရီ ဘာပြောရမလဲ အမောင်၊ သုန္ဒရီ ဟောဟိုသေဇာတ်ကို ဖတ်ရတယ်၊ မြေပုံကို ကြည့်ရတယ်။ ဇောမိကတို့က မဇ္ဈိမဒေသနဲ့ဘာမှမဆိုင်တော့တဲ့ ရေခြား မြေခြား ဒေသတစ်ခုဆီ ရောက်သွားကြပြီ။ သူတို့ဟာ ရာဇဂြိုဟ်နဲ့လဲ ဘာမှ မဆိုင်တော့ဘူး။ မဂဇိုင်ငံတော်နဲ့လဲ ဘာမှ မပတ်သက်တော့ဘူး။ ဂင်္ဂါမြစ်ရေတိုက် စားသွားတဲ့ သဲသောင်ပြင်တစ်ခုလိုပဲ။ သူတို့ဟာ ချုပ်ငြိမ်းသွားကြပြီပဲ အမောင်'

'မဟုတ်ဘူး၊ ဒါဟာ မြစ်ရေတိုက်စားသွားတဲ့ သဲသောင်ပြင်မဟုတ်ဘူး၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာအောက်မှာရှိနေတဲ့ ကျောက်ဆောင်တစ်ခု'

ဒိဗ္ဗ၏လက်မောင်းကို အသာအယာဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ဒိဗ္ဗတစ်ကိုယ် လုံး ပူလောင်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

'အားလုံး ချုပ်ငြိမ်းသွားပါပြီ အမောင်ရယ်၊ မေ့လိုက်ပါတော့၊ အမောင် ဖြစ်ချင်တဲ့ လိစ္ဆဝီနိုင်ငံတော်ကြီး တည်ထောင်ရေးကိုသာ အာရုံပြုပါတော့'

'မေ့လိုက်ပါတော့... တဲ့လား၊ ဒီမှာ သုန္ဒရီ...'

လက်ကို ပုတ်ချခြင်းခံလိုက်ရသည်။

'မင်းတို့အားလုံးမေ့လိုက်ကြ၊ ငါမမေ့ဘူး၊ ဝဿကာရကို မမေ့ဘူး၊ အဓာတာသတ်ကို မမေ့ဘူး၊ ဂဏအုပ်ချုပ်ရေးသမ္ဘာဂါရ၊ မရဂလွင်ပြင်၊ ပြီးတော့... ဘိုးဘိုးကြီးဘဒ္ဒိယ၊ သူရဲကောင်း ရော... ဘာကိုမှ ငါ မမေ့နိုင်ဘူး'

'အို... အမောင်ရယ်၊ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ သုန္ဒရီတို့ အမောင်တို့ မမေ့ ခင်က အဖြစ်တွေလေ၊ နှစ်ပေါင်း ရှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီလေ'

ဒီဗွဲ ထူးဆန်းစွာ ရယ်သည်။ သို့သော် သူ့ရယ်သံမှာ မီးပုံကြီးထဲမှ မီးလျှံများ တဟဲဟဲအော်မြည်သံမျိုးဖြစ်နေသည်။

‘သန္ဓေရီ၊ မင်းဟာ တပ်မင်းကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ကြင်ယာတော်ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး၊ မင်းဟာ ကချေသည်တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်မည်တယ်၊ ထီးရေနန်းရေး မျိုးနွယ်ရေးတွေကို မင်း ဘာမှ နားမလည်ဘူးဆိုတာ ငါယုံသွားပြီ၊ မင်းဟာ ရာဂျီဇ်နန်းကော်ထံမှာပဲ မွေးဖွားကြီးပြင်းခဲ့ရလို့ လိစ္ဆဝီသွေးဆိုတာလဲ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုယ်ထဲက လိစ္ဆဝီသွေးကတော့ နီရဲနေဆဲပဲ၊ ငါဟာ ငါ့မမြင်ဖူးလိုက်တဲ့ ငါ့ဖခင် လိစ္ဆဝီသူရဲကောင်းရောနဲ့ မိခင် မလ္လနိုင်ငံသူတို့ရဲ့သွေးကို ဆက်လက်ခံယူနေသူပဲ၊ မင်းတို့အားလုံး ဘာမှနားမလည်ကြပေမယ့် ငါ နားလည်တယ်၊ ငါ ခံစားတယ်၊ ဝေသာလီကိုဖျက်ဆီးခဲ့သူတွေရဲ့ မျိုးနွယ်တွေ ဒီကမ္ဘာမြေအပြင်ရဲ့ ဘယ်နေရာမှာမှ မရှိရဘူး’

တစ်စုံတစ်ခုကို ကြိတ်ခြေသကဲ့သို့ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ချည် ဖြန့်ချည်ပြုသည်။

‘သင်းတို့ဟာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ အင်အားစုပြီး ငါ့ရဲ့ လိစ္ဆဝီနိုင်ငံတော်သစ်ကို အန္တရာယ်ပေးကြဦးမှာပဲ၊ လောမိကဟာလဲ သူ့လည်ပင်းကို သံကြိုးကွင်းနဲ့ ဆွဲခဲ့တဲ့ငါ့ကို လက်တားချေဦးမှာပဲ...’

သူ၏ပြောနေသောစကားများကို သန္ဓေရီမကြားတော့။ ဆိုနှင့်စွာ စုဝေးနေခဲ့သော ဝေဒနာသည် ပြိုအက် ပျက်ဆီးသွားခဲ့ပေပြီ။ နာကျင်မှုအလျဉ်တွင် နှစ်မြှုပ်မျောပါသွားရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို နားလည်လာသည်။

‘...မင်းဟာ တပ်မင်းကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ကြင်ယာတော် ဖြစ်မလာမည်ဘူး’

အခါမလပ် မြည်ဟီးနေသော အသံက နှလုံးအိမ်နံရံတွင် ပဲ့တင်ရိုက်သွားသည်။ မိမိသည် ဒီဗွဲကို လက်လှက်ဆုံးရှုံးရပြီဟု ထင်ခဲ့ခြင်းမှာ လုံးဝမမှားယွင်းကြောင်းသိလာသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အစကတည်းကပင် ချစ်သူထံမှ မည်သည့် တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ မိမိ မရရှိခဲ့သောကြောင့်ပင်။

သူသည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို မပေးအပ်ခဲ့သလို ရယူခြင်းလည်း မရှိခဲ့။ သူ့ရယူခဲ့သည်မှာ ဘုရင်သစ်ဖြစ်လာသည့် သုဉ္ဇနာမင်းကြီး၏ သမီးတော် လိစ္ဆဝီသွေးစစ်စစ်ဖြစ်သော မိန်းမသားတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။

ကြေကွဲခဲ့ပြီဖြစ်သောနှလုံးသည် အရာခပ်သိမ်းကို နောက်ကျစွာပင်

နားလည်ခွင့်ရခဲ့ပေပြီ။

‘အမောင်...’

မြည်တမ်းသံပင် ဖြစ်ပေမည်။

သို့သော် ဒီဗွဲကား စက်ရာဆောင်တွင်းမှာ မရှိတော့။ သူ့ထွက်ခွာသွားသည်ကို မသိလိုက်။ မီးလျှံတို့အနီးတွင် ရေစက်ရေပေါက်ငယ်အတွက် နေရာမရှိ။

အခန်း [၃၁]

မဂဓနှင့် ရာဇဂြိုဟ်ကို လွှမ်းသော အလွမ်းတို့သည်ပင်လျှင် ခွန်အားများ အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းလာကြသည်။

အထပ်ထပ်ပိုင်းရဲနေသော တောင်တန်းအသွယ်သို့ စစ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ သီရိပုဗ္ဗတတောင်မှ အများခံခဲ့ပြီး၊ အရိမညမြို့တော်ကို လက်ယာရစ် ခွေပတ် စီးဆင်းလာသည့် နန်းကရည်ချောင်းကြီးသည်လည်းကောင်း၊ တပြန်တပြော စိမ်း ညိုလွင်ပြင်ကြီးသည် လည်းကောင်း၊ ရာဇဂြိုဟ်ကို အောက်မေ့သတိရစရာတွေ့ ချည်း ဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ဘဝဟောင်းသည် အပြီးတိုင် ချုပ်ငြိမ်းခဲ့ပေပြီ။

အသစ်အသစ်သော ဘဝတို့သည် အင်ကြင်းပင်ကြီး၏ ဂိမာန် ရာသီဦးမှ ရွက်သစ်နုများပမာ အညွန့်အညောက် ထွက်ပေါက်ကြပေပြီ။

ကြေကွဲမှုနှင့်အလွမ်းတို့ကို အင်အားများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲတည်ဆောက် လိုက်သည်။ မဆုတ်မနစ်သော ဝီရိယနှင့် အကြားမလပ်သော စည်းလုံးမှုကို အရင်း ပြုကာ လောကသစ်ကို ပြုစုကြသည်။

အရိမညမြို့တော်သစ်သည် တောတို့အလယ်၊ တောင်တို့အကြားတွင် လှပစွာပေါ်ပေါက်ခဲ့ပေပြီ။ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်မှာ ပူးပေါင်း နိုင်လာသော မျိုးနွယ်စုတို့သည်လည်း သွေးချင်းနှောကာ တစည်းတရုံးတည်း ဖြစ်ခဲ့ကြပေပြီ။

တောတောင်သည်ပင် မိမိတို့၏ကိုယ်ပွား ဝိညာဉ်အသွေးအသားများဖြစ် လာကြသည်။ ရိုင်းစိုင်းကြမ်းတမ်းသော သဘာဝရေမြေရာသီတို့သည်လည်း တန်

ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရှင်သန်မှုကို တစ်လှည့်တစ်ပြန် ကျေးဇူးပြုပေးဆပ်ကြပြန်သည်။
ထိုအတူပင် ကျိန်တသင့်ခဲ့သည့် အမတ်သားမျိုးဟူသော အမည်ဆိုး ကြီးကိုလည်း အပြီးတိုင်ဖယ်ခွာ ဆေးကြောသန့်စင်နိုင်ခဲ့သည်။

ဇလာမိကရာဇာသည် တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်ပြန့်သာယာနေသော အရိမညမြို့တော်သစ်ကို ရှင်းသန့်သောနည်းဖြင့် ပြုပြင်သည်။ တောင်နာမောင်းကြီး များသည် မိမိ၏လက်နဲ့များဖြစ်ကြသည်။ မြစ်ချောင်းရေတံခွန်များကမူ မိမိ၏အသွေး အသားများဖြစ်ကြသည်။ မြေဆီဩဇာကြွယ်ဝသော လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးက မိမိ၏ ရင်ခွင်ဖြစ်သည်။ သက်၊ ကမ်းယံ၊ ကသည်း မျိုးနွယ်စုတို့၏လှုပ်ရှားမှုများကမူ မိမိ၏နည်းစနစ်သစ်ဖြစ်သည်။

အတိတ်သည် ဝေးလံစွာကျန်ရစ်ခဲ့ရာမှ တစ်စတစ်စ သေးငယ်မှုန့်ဝါးကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ရာဇဂြိုဟ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့စဉ်ကမူ မိမိတစ်ကိုယ်လုံး လောင်မြိုက်ကာ ပြာအတိတ်ဖြစ်သွားတော့မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ကြေးတိုက်နှင့်ဆက်နေသော ခန်းမ အရပ်ဆိုးသော ကျောက်တုံးနံရံကြီးများအလယ်၊ အေးစက်မာကျောသောကျောက် သားကြမ်းပြင်ထက်...

သံကြိုးများက တချွင်ချွင်ဆူညံလျက်။ လက်ကောက်ဝတ်နှင့်ခြေကျင်း များတွင်သာမက လည်ပင်းတွင် ချည်နှောင်ထားသော သံကွင်းများ၏ ခက်မာသော အထိအတွေ့အောက်တွင် ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်သွားမတတ် ပူလောင်ခဲ့သည်။ သံကြိုး တည်းနှောင်ခံ ရာဇဝတ်သားအဖြစ် မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ခန်းမတစ်ဘက်နံရံ လှေကားထစ်များပေါ်မှ...ဒိဗ္ဗ။

နာကြည်းမှု၏အဆုံးစွန်ဝယ် ဒိဗ္ဗကို လက်စားချေမည်ဟု ကျိန်ဆိုတိုင် တည်မိလူနီးပါး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် မိမိကို ဗဟိုပြုလျက်ရှိနေကြသော သက် ကြီးရွယ်အိုများ၊ ကလေးလူမမည်များ၏ရှင်သန်နေနိုင်ရေးက အရာရာကို ဖုံးလွှမ်း သွားသည်။

ခေါသနင့်နာကြည်းမှုများကို အချိန်ကာလက တိုက်စားပြုဖျက်သွားသည်။ အခြားတစ်ပါးသူတို့၏ရှင်သန်ရေးကို အချိန်နှင့်အမျှ တွေးတောနည်းသွင်းနေလိုက် သောအခါ ခေါသနင့်နာကြည်းမှုအတွက် ရင်ထဲတွင် နေရာမရှိတော့။

ရှင်းသန့်သောနည်းဖြင့် ဖြန့်ကြက်ကြည့်မြင်လိုက်သောအခါ အရာရာသည် ကြည်လင်ပြတ်သားလာသည်။ ချစ်သောသူငယ်ချင်းဒိဗ္ဗ၏ရင်ထဲမှ လောမိမြိုက်နေ

သောမီးကို တွေ့လာသည်။ ထိုမီးအလွှဲများကြားတွင် ဆောက်တည်ရာမဲ့ခဲ့သော သူငယ်ချင်းအပေါ်တွင် သနားစိတ်ဝင်လာသည်။ ဒီဗွကိုနားလည်သလို အရာရာကို မေ့ပျောက်နိုင်ရန်ကြိုးစားခဲ့ပြီးမှ မေ့ပျောက်ရန်မစွမ်းသာသည့် အမတ်ချုပ်ကြီးသူသူ နာဂကိုလည်း နားလည်လာသည်။

မဂဓဘုရင်သစ်အဖြစ် ရှေးဂြိုဟ်ပလ္လင်ထက်သို့တက်ခဲ့ရသော သုသုနာ မင်းကြီးသည်လည်း စီးဆင်းနေသော ကလဲစားချေရေး သွေးအလျှင်တွင် မလွှဲမလွန် သာ ကူးစက်နေခဲ့ရရှာသုပင်။ မည်သို့ပင် မြှုပ်နှံဖုံးအုပ်စေကာမူ ဖြစ်ရပ်များက ဘွားခနဲပေါ်လာသောအခါ သုသုနာမင်းကြီးသည်လည်း ဆောက်တည်ရာကင်းမဲ့ ခဲ့ရှာပေမည်။

နားလည်စာနာခြင်းနှင့် ခွင့်လွှတ်ဖြေလျှော့ခြင်းဖြင့် ငြိမ်းအေးခဲ့သောနှလုံး သားကို ပို၍ပို၍အားကောင်းရန်သာကြိုးစားခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုနှလုံးသား၏အနီးတစ်ဝိုက်တွင် တစ်လည်လည် လှည့်လည် နေတတ်သော ဟစ်ကြွေးသံတစ်ချက်ကိုမူ သံသ့ကြားရတတ်သည်။ 'သုန္ဒရီ...သုန္ဒရီ' ဟူသော ထိုအသံသည် အဝေးမှမဟုတ်ဘဲ မိမိရင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာနေသည်။ ထိုအခါများတွင် လှည့်ပတ်နေသောသွေးများက တစ်ချက်တစ်ဖြုတ် တုံ့ခနဲရပ် ဆိုင်းသွားသလို ခံစားရသည်။

သို့သော် နာကျင်မှုကိုပင် အင်အားအဖြစ် မျိုးချစားသုံးပစ်လိုက်ရသည်။ မဇ္ဈိမဒေသ၏နောက်ဆုံးနယ်နိမိတ်တောင်တန်းကို မဖြတ်ကျော်မီမှာပင် မဂဓ၏ သတင်းများကို နောက်ဆုံးကြားခဲ့ရသည်။

ဘုရင့်သမီးတော်ဖြစ်သွားသော သုန္ဒရီသည် သေနာပတိချုပ်တပ်မင်းကြီး ၏ ကြင်ယာတော်အဖြစ်...။

အထိုက်တန်ဆုံးဆုလာဘ်များကို ရရှိသွားကြသည်သာဟု ဆောက်မေ့ လိုက်လေသည်။ သုန္ဒရီသည် လိစ္ဆဝိသွေးစစ်စစ်ဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့် လိစ္ဆဝိသား တို့ဖန်တီးသော မဂဓရာဇဝင်ကမ္ဘာလုံးသစ်တွင် သုန္ဒရီသည် 'လိစ္ဆဝိဘုရင်၏သမီးတော်' ပြီးတော့ လိစ္ဆဝိသုရဲကောင်းတပ်မင်းကြီး၏ကြင်ယာတော်ပင် ဖြစ်ရပေမည်။

ဖွင့်ဟဖို့အခွင့်မသာခဲ့သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာသည် အဖူးအင့်ဘဝမှာပင် ပျက်စီးသွားခဲ့သည်။ ကြေကွဲစရာအကောင်းဆုံးဖြစ်သော်လည်း ဤသည်ပင်လျှင် အကောင်းဆုံး အခြေအနေဟု ယူဆလိုက်သည်။ သုန္ဒရီနှင့်အတူ ချစ်သူများဘဝ သို့သာ ရောက်ခဲ့ကြမည်ဆိုပါက ဝေဒနာသည် မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင် ဆိုးရွား

သည်းထန်သွားပေမည်။

ယခုမူ ချစ်သော သုန္ဒရီသည်လည်း မဂဓနိုင်ငံတော် အရှင်သခင်မဖြစ် သွားပေပြီ။ ချစ်သော သူငယ်ချင်း ဒီဗွသည်လည်း သူ့အလိုရှိသော လိစ္ဆဝိနိုင်ငံတော် ကို ထူထောင်နိုင်ပေပြီ။

နမဝယ်...ဇန္နာ...သည်ကော။ မလ္လတိုင်းနယ်စပ်ကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ချိန်မှာ ပင် ဇန္နာအကြောင်းကို ကြားခဲ့ရသည်။ ပြင်းထန်သောပြောင်းလဲမှုမှန်တိုင်းကြီးရှေး ဂြိုဟ်နန်းတော်ကို ဖြတ်ကျော်နေချိန်က ဇန္နာသည် ရှေးဂြိုဟ်တွင် မရှိခဲ့။ ပြည်နှင် ဒဏ်သင့် ရာဇဝတ်သားအဖြစ် မဂဓကို စွန့်ခွာခဲ့ချိန်တွင် ချစ်လှစွာသော နမဝယ်နှင့် မတွေ့ခဲ့ရ။

သို့သော် ဇန္နာအကြောင်းကိုတော့ သိခဲ့ရသည်။

ရှေးဂြိုဟ်နန်းတော်ကို လိစ္ဆဝိဂဏအဖြစ် ပြောင်းလဲနေချိန်တွင် ဇန္နာပြန် ရောက်လာသည်။ ဇန္နာသည် ခမည်းတော်၏ မွေးစားသမီးတော်သာဖြစ်၍ နာဂဒါသ မင်းနှင့် မည်သို့မျှမသက်ဆိုင်။ အဖသတ်သားမျိုးမဟုတ်။ ထို့ပြင် မိန်းမသားတစ် ယောက်။ ထို့ထက်မူ ဇန္နာသည် မလ္လတိုင်းနယ်ဖွားတစ်ယောက်။ မလ္လတိုင်းသား ဘိုး၏ အကူအညီကို ရယူခဲ့သော ဒီဗွသည် ဇန္နာကို ပင်တိုင်စံအဖြစ် ဆက်လက်ဦး မြှောက်သည်ဟု အတိအကျ ကြားသိရသည်။

အရာခပ်သိမ်းသည် လည်းကောင်း၊ လူသားတို့သည် လည်းကောင်း ဖြစ် သင့် ဖြစ်ထိုက် သည် ကံကြမ္မာအတိုင်းဖြစ်သွားကြသည်ဟု သာ နားလည်လိုက်သည်။ အားလုံးနေသားတကျရှိသွားခဲ့ကြပြီ။

အရိမည ဗြူဒန်းသစ်၏ ဆောက်လုပ်ဆဲ သစ်တပ် တံတိုင်းထက်မှနေ၍ လောမိကသည် အဝေးဆီသို့ကြည့်နေသည်။ တောင်ကမူများဆီမှ တလူလူလွှင့် နေသော မီးခိုးများကို တွေ့ရသည်။ သင်တိုင်းနီဝတ် မိုးနွယ်များက တောင်ယာလုပ် ရန် တောကိုမီးရှို့နေကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

မီးလောင်ကျွမ်းသွားသော သစ်ပင်များသည် တောင်ကုန်းထက်တွင် မြေဆီ သြဇာအဖြစ်သို့ပြောင်းလဲ ရောက်ရှိသွားကြတော့သည်။ သစ်ပင်အဖြစ် ပြန်လည်၍ မဖြစ်ပေါ်နိုင်တော့သော်လည်း ထိုတောင်ကုန်းမြေကား မီးလောင်မြေအဖြစ်ဘဝသစ် ဖြင့် မြေဆီသြဇာကောင်းတို့ကို ထုတ်ဖော် မွေးဖွားပေးကြပေမည်။

မီးကျွမ်းလောက်မြောက် တောင်ကုန်းသည်ပင်လျှင် မြေဆီသြဇာကောင်းသော တောင်ယာအဖြစ် ဘဝအသစ်ကို ရရှိနိုင်သေးသည်ပင်။

‘အမောင်၊ တကယ်...တကယ်ပဲလားဟင်’

‘ဒီဗွ နင်တကယ်ပြောတာလား’

သုန္ဒရီနှင့် နွဲ့တို့တစ်ပြိုင်တည်းပင် တဖန်တပြိုင် ပြောကြသည်။ သုန္ဒရီက မူ နွဲ့ကို ယောင်ယမ်း၍ ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

ဒီဗွက ပြုံး၍ခေါင်းညှိမ့်ပြလိုက်သည်။

‘ဘုရင့်သမီးတော်တွေကို ငါက လိမ်ညာ ပြောရမှာလား’

‘အမောင်ရယ်...’

သုန္ဒရီက ဒီဗွရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်သည်။ ဒီဗွက အလိုက်သင့်ပင် ပွေ့ဖက် လျက် သုန္ဒရီ၏ ဖားလျားဝေသော ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်ပေးသည်။ နွဲ့ကမူ တင့်တယ်လှပသော လိုက်ဖက်လှသော နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း ပြုံးမိလေသည်။

‘အမောင်ကို ခမည်းတော်ကဖျောင်းဖျလိုက်တာလား ဟင်’

သုန္ဒရီကို လက်ဆွဲကာ ထိုင်ခုံတွင်ဝင်ထိုင်ရင်း ဒီဗွက ကျယ်ပြန့်စွာ ပြုံး လိုက်သည်။ ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံစသည် ထိုင်ခုံအောက်သို့ လှပစွာ ဝှေ့ဝဲကျသွား လေသည်။

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူကမှ မဖျောင်းဖျဘူး၊ ဘယ်သူကမှမဆုံးမဘူး၊ ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားဆင်ခြင်မိလာတာပဲ၊ ညဓါင်းများစွာ လိစ္ဆာတိုင်တော်သစ်အတွက် စဉ်းစားရင်းနဲ့ ဒီအတွေးကို ရလာတာ၊ ဒါဟာ ငါ့ကိုယ်တိုင် နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်မိရာက ရလာတဲ့အခြေပဲ’

‘ဘာကြောင့်များ အစတည်းက ဒီလိုစဉ်းစားမိခဲ့တာလဲ ဒီဗွရယ်...’

နွဲ့၏အသံမှာလည်း ဝမ်းသာခြင်းဖြင့် တုန်ယင်နေသည်။

‘လိစ္ဆာတိုင်ရကောင်းတွေရဲ့ စကားဆိုရိုးတစ်ခုရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ကောက်ကျေးနေသော လေးကိုင်းဆီမှ ပျံထွက်လာသော မြားတံ၏ လမ်းကြောင်း သည် တည့်မတ်မြောင့်တန်းရမည် ဆိုတာလေ၊ ဒီလိုပဲပေါ့၊ ငါဟာ အစဉ်းတုန်းက တော့ လေးကိုင်းလိုပဲ၊ ကောက်ကျေးနေခဲ့တယ်၊ ဒါကလဲ သွေးဆူပြီး ကလဲ့စားချေ ချင်တဲ့စိတ်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ နေမှာပါ၊ အခုတော့ ပျံထွက်လာတဲ့မြားတံလို ငါမြောင့်မြောင့်တန်းတန်း မြင်လာတယ်လေ၊ လောမိကမှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာ ငါ အခုအချိန်ကျမှ သဘောပေါက်လာတယ်’

‘ဟုတ်တာပေါ့ ဒီဗွရယ်၊ လောမိကမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူးလေ၊ ဒါတွေဟာ တို့မမွေးခင်က ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ ပြည့်ရှင်မင်းတွေရဲ့ ဘုန်းအာဏာလှမှုတွေပဲ’

မဟုတ်လား

—ဟုတ်တယ်’

သုန္ဒရီ၏ဖျော့တော့ နေခဲ့သောပါးပြင်၌ သိသိသာသာပင်သွေးရောင်များ လှမ်းလာလေသည်။ ကြေကွဲခြင်းဖြင့် ရီဝေနေခဲ့သော မျက်လုံးအစုံတို့သည်လည်း လှပစွာ တောက်ပြောင်လာကြလေသည်။

‘မီးတောက်မီးလျှံ ဆိုတာကလဲ တစ်ချိန်မှာ ငြိမ်းသေသွားရတာပေါ့ နွဲ့ရယ်၊ ပြီးတော့ လောမိကဟာ ငါတို့ရဲ့သူငယ်ချင်း မဟုတ်လား၊ ညီရင်းအကိုမက ချစ်ခဲ့ ကြတဲ့သူတွေ မဟုတ်လား၊ ငါဟာ ညဉ့်တွေမှာ ကြေးတိုက်ခန့် ပထက သံကြိုးကွင်းတွေစွပ်ထားတဲ့ သူ့ကိုမြင်ယောင်နေမိတယ်၊ သူ့ငါ့ကိုဘာမှပြောမသွားဘူး၊ အင်း... အဲဒီတုန်းကတော့ ငါကလဲ ပေါက်ကွဲဆူဝေနေခဲ့တာ၊ သူကလဲ နာကျည်းနေခဲ့မှာဘဲ၊ အခုမှ ဒါတွေအားလုံးကို ငါ တွေးမိပြီး...လောမိကနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါ့ကိုယ်ငါ ခွင့်မလွှတ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာရတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ငါအဖြေရှာတွေ့လာတယ်၊ ဝေသာလီ၊ လိစ္ဆာတိုင်၊ အဇာတသတ်၊ ဝဿကာရဆိုတဲ့ ဟိုးအတိတ်က အဖြစ် ဆိုးကြီးတွေကို ငါဟာ၊ ငါ့ဘာသာငါ အဆိပ်အဖြစ် ဖော်စပ်ပြီး သောက်သုံးနေ တာပဲလို့...’

‘သုန္ဒရီ ဝမ်းသာလိုက်တာ အမောင်ရယ်’

‘ငါ့ရင်မှာ စူးဝင်နေတဲ့ ကလဲ့စားချော့ခိုစိတ် ဆူးတွေကိုအခု ငါ အပြီးအပိုင် နုတ်ခဲပြီးပြီ၊ အရာရာကို အရင်လိုပဲ ငါတို့ပြန်ပြီး တည်ဆောက်ကြစို့’

‘နင်...နင်...အခု ဘာလုပ်မှာလဲ ဒီဗွ၊ ညီလာခံမှာ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြမှာလား’

‘ရာဇပြန်နန်းတော်ရဲ့ ညီလာခံကို ခမည်းတော်အမိန့်နဲ့ရော ငါ့ရဲ့ တပ်မင်း ကြီးအမိန့်နဲ့ရော အချိန်မရွေး ဆင့်ခေါ်လို့ ရပါတယ်၊ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး’

‘ဘာက အရေးကြီးသလဲဟင်’

ဒီဗွ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ ကိုယ်ကျပ်ခါးစည်းပေါ်သို့ လက်ဝါးဖြန့်၍ ခါးထောက်သည်။ ခါးစည်းတွင် အမြဲရှိတ်ဆွဲထားသော ဓားမြောင်မရှိ၊ ဓားမြောင်နေ ရာတွင် ရွှေကြိုးတစ်ခုသာ တွဲရဲရဲကျနေသည်။ ပုလဲသွယ်များ စီကြက်ထားသော နံရံခန်းဆီးဆီသို့ ဒီဗွတွေတွေငေးငေး မော်ကြည့်သည်။ ဒီဗွ၏မျက်နှာမှာ နောင်တဖြင့် ကြေကွဲနေသယောင်။

‘ဖြစ်ခဲ့သမျှ အားလုံးအတွက် လောမိကကို ငါတောင်းပန်ချင်တယ်၊

www.burmeseclassic.com

သူ့ခမည်းတော်ကို ငါ လုပ်ကြံမိတဲ့အတွက်၊ ပြီးတော့ သူ့ကို မဂခန့်ငံတော်ကနေ နှင်ထုတ်မိတဲ့အတွက်၊ ဇလာမိကရဲ့မျက်လုံးတွေက ငါ့ကိုခြောက်လှန့်နေတယ်၊ သူ့ရှိရာကို တွေ့အောင်ရှာပြီး သူ့ကို ငါ တောင်းပန်ချင်တယ်၊ ပြီးတော့...ရာဇဂြိုဟ်ထီး နန်းကို သူ့လက်ထဲ ပြန်အပ်ချင်တယ်၊ သူ့အားလုံးကို မေ့ပျောက်ပြီး လက်ခံနိုင်မယ်ဆို ရင်...

မိမိအိပ်မက် မက်နေသလားဟု သုန္ဒရီ တွေးမိသည်။ ဒိဗ္ဗဘာကြောင့်ဤမျှ ဆန့်ကျင်ပြောင်းလဲသွားသနည်းဟုလည်း အံ့သြနေမိသည်။ သို့သော် ဝမ်းသာမှုက အင်အားကြီးမားလွန်းသောကြောင့် အံ့သြခြင်းမှာ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဇန္တာကမူ ဒိဗ္ဗနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးကပ်စွာ ရပ်လိုက်ပြီး ဒိဗ္ဗ၏လက်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်သည်။

‘နင်...နင်...တကယ်ပြောတာလား ဒိဗ္ဗရယ်...ဟင်’

‘တကယ်ပြောတာ ဇန္တာ၊ ဒါကြောင့်လဲ ငါ့ရင်ထဲမှာ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ဒီအရာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးသေးဘဲ နင်နဲ့သုန္ဒရီတို့ကိုပါ ဖွင့်ပြောတာပဲ၊ နင်တို့ကို ဖွင့်ပြောလိုက်ခြင်းဟာ ဇလာမိကဆီမှာ ငါ ဝန်ချတောင်းပန်ခြင်းရဲ့ ပထမ တစ်ဝက်ပဲလို့ ငါ နားလည်တယ်လေ’

‘ခမည်းတော်ကိုလည်း နင်ပြောသင့်ပြီ ဒိဗ္ဗ’

‘ငါပြောမှာပါ၊ ခမည်းတော်ဟာ ဒီဆိုးရွားပြင်းထန်လှတဲ့ အဖြစ်ဆိုကြီးတွေ ကို အစကတည်းက ရှောင်ရှားချင်ခဲ့သူပဲဆိုတာ နင်တို့သိပါတယ်၊ ငါ့ကြောင့်သာ ခမည်းတော်က လိစ္ဆဝီမင်းဆက်သစ်ကို ထူထောင်ခဲ့တာပါ၊ အို...အားလုံးဟာငါ ကြောင့်ပါပဲလေ’

‘နင် အခု ဘာလုပ်မလဲဟင် ဒိဗ္ဗ’

‘မဂခန့်ငံတော်ကိုတော့ ညီလာခံက တစ်ဆင့် ငါ ဘာမှမကြေညာသေးဘူး ပထမဆုံး ငါလုပ်ချင်တာကတော့ ဇလာမိက ရှိရာကို သွားချင်တာပဲ’

‘အို...ရေခြားမြေခြား ဒေသ၊ တောတောင်ထူထပ်တဲ့နေရာကို...’

ယောဇနတိုင်း အရိမညမြို့တော်သစ်၏ တည်နေရာကိုသိထားသော သုန္ဒရီက တအံ့အသြရေရွတ်သည်။

‘ဟုတ်တယ် သုန္ဒရီ၊ ဇလာမိကဟာ သမုဒ္ဒရာ တစ်ဘက်စွန်းရောက်နေပေမယ့် သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာပြီး သူ့ကို ငါတောင်းပန်ရမှာပဲ’

‘ပြီးတော့ သူ့ကို ရာဇဂြိုဟ် ပြန်ခေါ်ခဲ့မလို့လား’

‘သူ ငါတို့ကို နာကြည်းမှုမရှိတော့ဘူး ဆိုရင်တော့...’

‘အို...သုန္ဒရီ ဝမ်းသာလိုက်တာ အမောင်ရယ်’

‘ဇလာမိကဆီ ဘယ်တော့သွားမလဲဟင်’

‘ခမည်းတော်ကို ခွင့်တောင်းပြီးတာနဲ့ နက်ဖြန် အစောဆုံး အမြန်ဆုံးသွားချင် တယ်၊ ဇလာမိကဟာ မြို့နန်းသစ်တည်ထောင်ထားတာဆိုတော့ သံတမန်အဖြစ် ငါသွားရလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ သူ့ရဲ့ အဆောင်အယောင်နဲ့ နေပြည်တော်ကို မဂအနေနဲ့ လေးစား သိမှတ်တဲ့သဘောပေါ့၊ ပြီးမှ ငါတို့ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း အနေနဲ့ ပြောဆိုကြမယ်’

‘ငါလိုက်မယ် ဒိဗ္ဗ’

‘သုန္ဒရီလဲ လိုက်မယ်’

‘ခရီးလမ်း သိပ်ကြမ်းမယ်၊ တောင်တွေမြစ်တွေ အထပ်ထပ်ဖြတ် ကျော်ရမယ်၊ သူတို့ အဲဒီကိုရောက်ဖို့ သုံးလကြာတယ်လို့သိရတယ်၊ မိန်းမသားတွေနဲ့ မသင့်တော်ဘူး၊ ပြီးတော့ ရာသီဥတုကလဲ...’

ဒိဗ္ဗစကားမဆုံးမီ ဇန္တာကဖြတ်ပြောသည်။

‘ဒိဗ္ဗ နင့်ကို ဇလာမိကက ခွင့်လွှတ်ဖို့အရေးမှာ ငါနဲ့သုန္ဒရီနှစ်ယောက် မပါဘဲ အောင်မြင်မယ်ထင်သလား’

‘ဟုတ်တယ်အမောင်၊ သုန္ဒရီတို့အားလုံးကိုတွေ့ရရင် ဇလာမိကဟာ ဘာကိုမဆိုလိုက်လျော့မှာပါ’

ဒိဗ္ဗက သုန္ဒရီနှင့် ဇန္တာတို့ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်သည်။ အတန်ကြာမှ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို့နောက် အလျင်အမြန်ပင် မျက်တောင် ပုတ်ခတ်လျက် အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ရှိက်သည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ခရီးကတော့ မျှော်လင့်တာထက်ပိုပြီး ကြမ်းတမ်းမယ်နော် ငါတို့ ဟိမဝန္တာတောင် ဖြတ်ရလိမ့်မယ်’

‘အင်မတန်ကြမ်းတမ်းတဲ့ အဖြစ်သနစ်ကြီးတွေကိုတောင် ငါတို့ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ ပြီးပြီပဲ ဒိဗ္ဗရယ်’

အခန်း [၃၂]

အရိမညမြို့တော်သစ်သည် ပြည်သားပြည်သူဦးရေနှင့် မဆန်ချင်တော့။
ကဒူး၊ ကစက်၊ သက်၊ ကွမ်းရည် နွယ်ဖွားတို့သည်လည်း တုပြည်းဖြည်းနှင့်
တိုးပွားလာသည်။

နွယ်ပင်ကြီးများ ရစ်ပတ်နေသော အင်ကြင်းတောရှိရာ လွင်ပြင်သစ်သို့
ပြောင်းရွှေ့၍ မြို့သစ်တည်ရန် လောမိကရာဇာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လွင်ပြင်သစ်
သည် အကွက်အကွင်း ပိုကျသည်။ နန်းကရည်ချောင်းကိုလည်း တိုးချဲ့လိုက်သော
ကြောင့် လွင်ပြင်သစ်နေရာတွင် မြစ်အသေးစားတစ်ခုပမာ ဖြတ်သန်း စီးဆင်းသွား
သည်။ ထို့ကြောင့် မြေဆီသြဇာ ပို၍ကောင်းလာကာ တိရစ္ဆာန်များအတွက် စားကျက်
ကောင်း ဖြစ်နေသည်။

ထိုထက်မူ လွင်ပြင်ချိုင့်ဝှမ်းသစ်မှ လှမ်းမျှော် မြင်တွေ့ရသော ဝန်းကျင်တွင်
တောင်ကြီးငါးလုံးတို့က ပို၍ မိုမောက်ထင်ရှားနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဝေဘူလ၊
ဝေဘာရ၊ ပဏ္ဍဝ၊ ဂိဇ္ဈကုဋ်၊ ဣသိဂီရိတည်းဟူသော တောင်ငါးလုံး ပိုင်းရံသည့်
ရာဇဂြိုဟ်မြို့တော်ကြီးကို ပို၍အမှတ်ရစေမည့် မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။

နန်းကရည်ချောင်းကွေ့ တစ်ခု၏ မြက်ခင်းပြင်တွင် ယာယီတဲနန်းတည်
ထောင်ကာ လောမိကရာဇာသည် အရိမည နန်းတော်မှ ပြောင်းရွှေ့လိုက်သည်။
ညီတော်ဥသိကရာဇာနှင့် ကိစ္စနုရာဇာတို့ကလည်း ချောင်း၏တစ်ဘက်တွင် တဲနန်းများ
ဆောက်လိုက်ကြသည်။

ပို၍လှသော အနာဂတ်ဘဝသစ်သည် တစ်စတစ်စ ရပ်လုံးကြွလာသည်။
သစ်တောကြီးများအတွင်းမှ သစ်ပင်လှံသံ၊ ဆင်များကို ခိုင်းစေသည့် အမိန့်ပေးသံ၊

ကဒူး၊ ကစက်နှင့်သက်မျိုးနွယ်ဖွားတို့၏ လုပ်ငန်းတေးသံများဖြင့် လွင်ပြင်
ချိုင့်ဝှမ်းသစ်သည် သိမ်သိမ်ညလွက်ရှိလေသည်။

+ + +

တောင်ယာကွက်၊ စိုက်ခင်းကွက်နှင့် သီရိပဗ္ဗတောင်ခြေတွင်
မြို့တော်သစ်အ ခင်းအကွက်များက ကျွမ်းကျင်သောပန်းချီကျော်၏ စုတ်ဖျားမှ
မွေးဖွားလာသော ရှုခင်းများနယ် အပြိုင်းအရှိုင်းထွက်ပေါ်လာကြသည်။

လောမိကရာဇာသည် ရာဇဂြိုဟ်မှ ပါလာသော ပုရောဟိတ်ဗြဟ္မဏများ၏
တွက်ချက်မှုဖြင့် သာသနာနှစ်တစ်ရာပြည့်နှစ်တွင် အပြီးတည်ထားရန် အမိန့်ထုတ်ပြန်
လိုက်သည်။

သီရိပဗ္ဗတောင်ပေါ်မှ စီးဆင်းလာသည့်နန်းကရည်ချောင်းရေကိုလည်း
ကန်သုံးဆင့်ခံ၍ ရေမပြတ်သွင်းကာ မြို့တော်သစ်၏ ကျုံးသုံးကန်အတွက် ရေလုံ့
လောက်မှုရစေသည်။

မြို့တော်၏အရှေ့မျက်နှာစာ၌ ကဒူး၊ အနောက်မျက်နှာစာ၌ ကစက်၊
တောင်မျက်နှာ၌ သက်၊ မြောက်မျက်နှာ၌ အင်ကြယ်မျိုးနွယ်တို့နေထိုင်ရန်လည်း
ပန္နက်ချလိုက်သည်။ အလယ်ချက်မဉ်းမူ အကြီးဆုံးအင်ကြင်းပင်ကြီးကို ပယ်၍
နန်းကနက်စိုက်ထူရန် အစီအမံပြုထားသည်။

တောင်ငါးလုံးအလယ်၊ လွင်ပြင်ကျယ် ချိုင့်ဝှမ်းဒေသကြီးအတွင်းသို့
နတ်တုံနတ်နန်းတစ်ခု ဆင်းသက်လာသည့်အလား ဌာနငါးရပ်နွယ်ပတ်လျက်ရှိသော
ကြောင့် နွယ်ပတ်မြို့ဟု မှည့်ခေါ်ရန်ညီနှိုင်းကြသည်။

မြို့တော်သစ်၏ အရှေ့မျက်နှာ၊ ကြိမ်ခံတံခါးနှင့် စည်ပေါက် တံခါး
နှစ်ခု အကြားတွင် တဲနန်းမဏ္ဍပ်ကြီးတစ်ခုလုံးထိုးလိုက်သည်။ ထိုတဲနန်းကြီးသည်
ယယီလွှတ်တော်နားဖြစ်သလို မြို့တော်သစ်၏အရှေ့အရာအဝကို စီမံသော ဗဟိုမဏ္ဍပ်
ကြီးလည်းဖြစ်သည်။

ထိုဗဟိုမဏ္ဍပ်ကြီးတွင် လောမိကရာဇာရောက်ရှိနေသော နေတစ်နေ့မှစ၍
ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်နှင့်ဆင်တူသည့် တောင်ကြောလမ်းအတိုင်း မြင်းတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ရောက်
လာလေသည်။

မြင်းတပ်ဖွဲ့သည် တောင်ကြောလမ်းအတိုင်း ပတ်လျက် အဆင်းအတက်
ရွေလွှားနေကြသည်။ လောမိကရာဇာသည် ဗဟိုမဏ္ဍပ်အလယ်ရှိခင်းမြင့်လက်ဆီမှ
လှမ်းကြည့်နေသည်။ မြင်းတပ်ဖွဲ့သည် အသားကျပင်စီးနှင့်လာကြသည်။

တောင်ယာမှ မီးခိုးလုံးများကြောင့် မြင်ကွင်းသည် မသဲကွဲ။ သို့သော် အထက်ဆီသို့ မြင့်မားစွာထိုးထွက်လွှင့်ပျံနေသည့် တံခွန်အလံများကိုမူ ထင်ရှားစွာတွေ့မြင်နေရသည်။ တံခွန်အလံများ၏ အရောင်မှာ အဖြူရောင်ဖြစ်သည်။ မျိုးနွယ်စုငယ်တစ်ခုခုမဖြစ်နိုင်။ တံခွန်အလံများသည် နေရောင်တွင် ဖြူစွတ်တောက်ပလွန်းလှသည်။

ကြည့်နေဆဲမှာပင် မြင်းတစ်ကောင်က တပ်ဖွဲ့ကို ကျော်လွန်လျက် မဏ္ဍပ်ဆီ သို့ လေးဘက်ကျနေလာသည်။ မြင်းပေါ်တွင် အပြာရောင်ဝတ်ထားသော သဏ္ဌာန်တစ်ခု။ အပြာရောင်ပဝါစသည် လေတွင်တဖျပ်ဖျပ်ပျံသန်းလျက်။

မဏ္ဍပ်မှန်ဝနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ထို အပြာသဏ္ဌာန်သည် မြင်းပေါ်မှခန့် ဆင်းကာ မဏ္ဍပ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ လှည့်ပတ်၍ သင်တိုင်သို့ဝတ်အစောင့်များက မှန်ဝတွင်ပိတ်ဆို့လိုက်ကြသည်။ သို့သော် လောမိကရာထေသည် စင်မြင့်ဆီမှ လျင်မြန်စွာ ဆင်းသွားလိုက်သည်။

‘သူတို့ကိုဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ပါ’

‘လောမိက...’

‘ဇန္တာ...’

လှည့်ပတ်မှုအကြားမှ ပြေးဝင်လာသော ဇန္တာသည် လက်အုပ်ဆန်တန်းထားသော လောမိက၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

‘သူ... သူ့လဲပါလားဟယ် လောမိက၊ ရာဇဂြိုဟ်သံတမန်အဖွဲ့လေး၊ သူက ဘုရင့်သံတမန်အဖွဲ့ရဲ့ခေါင်းဆောင်၊ အို...လောမိကရယ်’

ဇန္တာ၏လက်ကိုဆွဲလျက် လောမိက မဏ္ဍပ်အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ကိုယ်ရံတော်ရဲမက်များသည် လက်နက်များကို စွဲကိုင်ကာ လောမိက နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြသည်။

ဇန္တာရပ်ထားခဲ့သော မြင်းရှိရာတွင် မြင်းတပ်ဖွဲ့လည်းရပ်လိုက်ကြသည်။ ရှေ့ဆုံးမြင်းဖြူကြီးပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သူမှာ ဒိဗ္ဗဖြစ်သည်။ ဒိဗ္ဗ၏လက်ထဲတွင် ရှည်လျားသော လှံတစ်ခုကို မြင့်မားစွာမြှောက်ကိုင်ထားသည်။ လှံတံအသွားသည် အပေါ်ဘက်တွင်ရှိနေသည်။ လှံတံသွား၏ အောက်လည်ရစ်တွင်ကား အဖြူရောင် တံခွန်။

ငြိမ်းချမ်းစေစပ်မှု၏ အထိမ်းအမှတ်အရောင်။

ဒိဗ္ဗသည် မြင်းဘေးမှာပင် ခြေစုံရပ်နေသည်။ လက်နက်တစ်စုံတစ်ရာ ကိုင်စွဲ ထားခြင်းမရှိသော ဒိဗ္ဗသည် သေနာပတိချုပ်ဝတ်စုံကိုလည်း ဝတ်ဆင်ထား။

ကိုယ်ကျပ်အဖြူ၊ ဦးရစ်ပေါင်းအဖြူ၊ ဝတ်ရုံအဖြူ၊ ထိုနောက် ဆုတ်ဆုတ်ဖြူသောအဖြူ ကြိုးထိပ်တွင် ကြိုးမားသော နီလာတစ်လုံးကို ဆင်မြန်းလျက်၊ ငြိမ်းအေးချမ်းမြေ့ခြင်း ၏ သင်္ကေတများ။

ဒိဗ္ဗကိုမြင်သောအခါ လောမိက၏ ခြေလှမ်းများတုံ့ရပ်သွားသည်။ ခြေလှမ်းသုံး လေးလှမ်းစာမျှသာရှိသော ဒိဗ္ဗနှင့်လောမိက အကြားရှိ အဆေးအကွာသည် အတိတ်ကာလနှင့် ပစ္စုပ္ပန်ကာလတို့၏ ဆက်သွယ်မှု ဖြစ်သွားသည်။

ဦးစွာ စတင်လှုပ်ရှားသူမှာ ဒိဗ္ဗဖြစ်သည်။ ဒိဗ္ဗသည် နေရာမှပင် မြေပေါ်သို့ ခူးထောက်ချလိုက်သည်။ ဝတ်ရုံဖြူ၏ အနားစများသည် မြက်ရိုင်းပင်များပေါ်သို့ လှပစွာ ပုံကျသွားကြသည်။

လောမိကသည် နေရာတွင် အစွဲအမြဲ။ မည်သည့်စကားမျှလည်းမဆို၊ မည်သည့် လှုပ်ရှားမှုမျှလည်း မပြု။

ဒိဗ္ဗသည် စကားလုံးများကို သတိကြီးစွာရွှေ့ချယ်၍ သုံးနေသည်။ သံတမန် တပ်ဖွဲ့ဝင် မြင်းစီးသမားများလည်း ဒိဗ္ဗ၏နောက်တွင် မြေပေါ်သို့ ခူးထောက်လျက် ဦးခေါင်းများ ငုံ့ထားကြလေသည်။

‘လောမိက...ဒိဗ္ဗကို နှုတ်ဆက်ပါအုံး’

ဇန္တာက တက်ကြွစွာ ပြောသည်။

ထိုအခါမှပင် လောမိကသည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာသည်။ ဒိဗ္ဗခူးထောက် နေရာသို့ တိုးသွားသည်။ ထို့နောက် တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော လက်များဖြင့် ဒိဗ္ဗ၏ ပခုံးကို ဆွဲကိုင်ထူမလိုက်သည်။

‘ဒိဗ္ဗ...သူငယ်ချင်း၊ ထစမ်း...ထစမ်းပါ၊ မင်းဒီလိုပြောစရာမလိုပါဘူး၊

ဒီလိုလုပ်စရာလဲ မလိုပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်’

သုသုနာမင်းကြီးရဲ့ အမိန့်တော်အရ ရာဇဂြိုဟ်ငြိမ်းချမ်းရေးသံတမန် အကြီးအကဲအဖြစ် ရောက်လာတဲ့သူကို မင်း ခွင့်လွှတ်လိုက်နိုင်ပြီလားဟင်၊ ဒါ... ဒါဟာ တကယ်ပဲ ဒိဗ္ဗဟာ သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ ခွင့်လွှတ်မှုကို ရလိုက်တာလား’

‘ငါတို့ထိပ်မက်ဆိုးကြီးထဲက နီးထဲခံကြပါပြီ သူငယ်ချင်း၊ ငါ အားလုံးကို မေပျောက်ပစ်နိုင်ခဲ့ပါပြီ၊ ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေ အားလုံးဟာ ငါ့ရဲ့ သံသရာဝှံကို ပြန်ဆပ်ရ တာပဲလို့ ငါ နှလုံးသွင်းခဲ့ပါပြီ’

‘ရူးသွပ်တဲ့စိတ်တွေနဲ့ မင်းအပေါ် ငါကျူးလွန်စော်ကားမိခဲ့တာတွေအတွက် မင်းရဲ့ ခွင့်လွှတ်မှု...’

‘မပြောပါနဲ့တော့ ဒီဗွ’

‘ဟုတ်တယ်...ငါတော့လေ အိပ်မက်ဆိုးကြီး တစ်ခုကနေလွန်မြောက်ပြီး
နောက်ထပ်လှပတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုကို မက်နေတာလားလို့ထင်နေပြီ’

ဇန္တက ဒီဗွနှင့်လောမိကတို့ကြားတွင် ဝင်ရပ်ရင်း ပြောသည်။ ဇန္တမျက်လုံး
တွေမှာ မျက်ရည်များဖြင့် စိုစွတ်တောက်ပနေသည်။

‘ဒီဗွ...သုန္ဒရီအကြောင်း ပြောလိုက်ဦးလေ’

‘အို...ဟုတ်သားပဲ၊ အံ့သြဝမ်းသာလွန်းလို့ ငါ မနေလိုက်တာ၊ သုန္ဒရီပါ
ငါ့သံတမန်အဖွဲ့နဲ့အတူ ပါလာတယ် လောမိက’

‘ဟင်...ဘယ်မှာလဲ၊ သုန္ဒရီဘယ်မှာလဲ’

လောမိက ပထမဆုံး အကြိမ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ ဒီဗွက
လော မိက၏ လှုပ်ခတ်သွားသော အမူအရာကို မသိကျိုးကျွန် ပြုလိုက်သည်။

‘ခရီးက သိပ်ကြမ်းတယ်မဟုတ်လား လောမိက၊ မနွဲ့မဒေသကနေ
ဒီကို ရောက်လာအောင် လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်လကတည်းက ငါတို့ ရာဇဂြိုဟ်က
ထွက်ခဲ့ကြတာ သုန္ဒရီဟာ ခရီးလမ်းမှာပဲ မကျမ်းမမာဖြစ်လာတယ်၊
ဟိမဝန္တာအလွန်မှာ ဆီးနှင်း ဆွေမျောပါနေတဲ့ မြစ်တခုကိုဖြတ်ကျော်အပြီးမှာ သူဟာ
ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်လာ တယ်၊ သူ့ကို ဒီအရောက် အတူခေါ်လာဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊
ဟောဒီ တောင်တန်း ဒေသကိုဖြတ်မယ့် နယ်စပ်က မျိုးနွယ်စု ရွာလေးတစ်ရွာမှာ
သူ့ကို ထားခဲ့တယ်။

အဲဒီမှာပဲ သူ ဆေးကုသခံပြီး အနားယူပြီးမှ ဒီကို လိုက်လာဖို့ ငါအားလုံး စီစဉ်ခဲ့
ရတယ်’

‘သူ သိပ်နေမကောင်းဖြစ်နေလားဟင်’

ဇန္တက လောမိက၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက်

‘မစိုးရိမ်ပါနဲ့ လောမိက၊ ငါတို့ အဲဒီရွာကလေးမှာ ငါးရက်နေခဲ့ပြီး

သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးစီစဉ်ပေးခဲ့ကြပါတယ်၊ အမှန်ကတော့ ငါသုန္ဒရီနဲ့အတူ
နေရစ်သင့်တာ၊ ဒါပေမယ့်သုန္ဒရီက သိပ်စိတ်နှလုံးလှပတဲ့ သူငယ်ချင်းပါ၊ သူ့ကို
ထားခဲ့ဖို့ နဲ့ ဆီ ငါလိုက်သွားဖို့ သူကအတင်းလွှတ်ခဲ့တယ်လေ’

‘သုန္ဒရီနေခဲ့တဲ့ရွာကို ငါအခုပဲ လိုက်သွားမယ်၊ ဒီဒေသဟာ မျှော်လင့်တာ
ထက်ပိုပြီး ရာသီဥတု ပြင်းထန်တယ်’

လောမိကသည် ယောဇနတိုင်း အရိမည ဗြူတော်သစ်၏အရှင်သစ်ရာဇာ

ဟူ သောဘဝကို မေ့ပျောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

‘တို့အားလုံးသွားမှာပေါ့ လောမိကရယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုချက်ချင်းတော့
မစီစဉ်ပါနဲ့ဦး၊ သုန္ဒရီလဲ သက်သာနေပါပြီ၊ သူကလဲ နည်းနည်း နေကောင်းထိုင်သာရှိ
လာတာနဲ့ ချက်ချင်းလိုက်လာမှာပါ၊ ပြီးတော့ ငါတို့အဖွဲ့ ကိုလဲ အနားယူခွင့်ပေးပါဦး၊
ယောဇနတိုင်းကို ရောက်အောင်လာရတာဟာ တကယ့်ကို ခရီးကြမ်းတယ်မဟုတ်
လား’

‘ကဲပါ လောမိကရယ်...ငါတို့ကို မင်းရဲ့ အရိမညနန်းတော်သစ်ဆီကို
ခေါ်မသွားတော့ဘူးလား၊ ဒီဒေသမှာ မင်းဘယ်လိုမြို့နန်းသစ် တည်ထောင်တယ်
ဆိုတာတွေကို ပြောမပြတော့ဘူးလား၊ ပြီးတော့ ငါတို့ ပြောပြမယ့် ရာဇဂြိုဟ်က
အကြောင်းတွေကိုကော နားမထောင်တော့ဘူးလား’

သုန္ဒရီ၏ သတင်းကို ကြားရခြင်းအပေါ်၌ မိမိတည်မငြိမ်ဖြစ်သွားသည်နဲ့
သည်ကို လောမိကက ယခုမှ သတိပြန်ရလိုက်သည်။

‘ကိုင်း...မင်းတို့ကို ယောဇနတိုင်းကကြိုဆိုပါတယ် သူငယ်ချင်းတို့’

အခန်း [၃၃]

နွယ်ပတ်မြို့သစ်၏ အရှေ့မျက်နှာတံခါး ပန္နက်ချွဲအတွက် စီမံနေရသော ကြောင့် လောမိကသည် သုန္ဒရီ ရပ်နားနေခဲ့သော နယ်စပ်ရွာဆီသို့ မသွားနိုင်တော့။ သို့သော် နယ်စပ်ရွာတွင် ဒီဗ္ဗထားရစ်ခဲ့သော တပ်ဖွဲ့မှ မြင်းသည်တော်တစ်ကောင် ရောက်လာသည်။ သုန္ဒရီ ကျွမ်းမာလာပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့်ခရီးဆက်ထွက်လာရန် အသင့်ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတင်းလာရှိသည်။ မြင်းသည်တော်၏ သတင်းပေးချက် အရ သုန္ဒရီ ရောက်လာမည်နေ့သည် အရှေ့တံခါး ပန္နက်ချွဲ ကျင်းပမည့်နေ့ပင်ဖြစ် သည်။ လောမိကသည် သုန္ဒရီအား ကိုယ်တိုင်သွားရောက်အော်ဆောင်နိုင်ခြင်းမရှိတော့ စေကာမူ အရိပ်ည မြင်းသည်တော်တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို နယ်စပ်ရွာသို့ စေလွှတ်လိုက်လေ သည်။

ပန္နက်ချွဲ ကျင်းပမည့်အချိန်ကို ရာဇဂြိုဟ်မှ ပါလာသော ဗြဟ္မဏများနှင့် ယောဇနတိုင်းသား မျိုးနွယ်ဖွား နတ်ဆရာကြီးများက ပူးပေါင်းတွက်ချက်ပေးထား ကြသည်။

ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်နှင့်တူသော တောင်ထွတ်ကြီး၏ အရိပ် နန်းကရည်ချောင်း ကွေ့ ယာယီတံနန်းခေါင်မိုးပေါ်သို့ ထိုးကျလာချိန်သည် အရှေ့တံခါးအတွက် ပထမဆုံးသစ်လုံးတိုင်ကို ခိုက်ထုရမည့် အချိန်ဖြစ်သည်။ ရွှေည်သုတ်လိမ်းထားသော ထိုသစ်လုံးတိုင်ကို လောမိကရာဇာကိုယ်တိုင် လက်ဖြင့်ကိုင်တွယ်ကာ အမွှေးနံ့သာ များဆွတ်ဖျန်းထားသော တွင်းထဲသို့ ခိုက်ထုချမှတ်ရမည်ဖြစ်လေသည်။

ပန္နက်ချွဲတွင် ယောဇနတိုင်းရှိ မျိုးနွယ်စုများအားလုံး စုံညီစုရုံးရောက်ရှိ လာကြသည်။ အရိပ်ညမြို့တော်ကို လက်မွန်မဆွ အဦးအစအဖြင့် အတူတကွ

တည်ဆောက်ခဲ့ကြသော မျိုးနွယ်စုဖွားတို့သည် နွယ်ပတ်မြို့တော်သစ်ကိုလည်း စိတ်အားထက်သန်စွာ တည်ထောင်ကြသည်။

နန်းကရည်ချောင်းသည် ပို၍ ကျယ်ပြောပြန့်ပြူးနေပြီ ဖြစ်သလို တောင်ကမူ ဆင်ခြေလျော့မှ မြက်ခင်းစိမ်း များကလည်း တစ်မျှတစွာ ရှိနေကြသည်။ ချောင်းနဖူးနှင့် မြက်ခင်းလွင်ပြင် အနှံ့တွင် မျိုးနွယ်စုများတို့၏ အထိမ်းအမှတ် တံခွန်များနှင့် ရုပ်ပုံများသည် အသွေးအရောင်စုံ တောက်ပစွာ လွင့်ပျံနေကြလေသည်။

ပန္နက်ချွဲ၏ ဗဟိုတံနန်းကြီးတစ်ဘက်တွင် ဝါးလုံးများဖြင့်လှပစွာ ဆောက်လုပ်ထားသော ကုန်းတံကြီးတစ်လုံးရှိသည်။ စိမ်းဖန်သော ဝါးလုံးတိုင်များကို မျိုးနွယ်စုတို့သည် ကျွမ်းကျင်စွာ အသုံးပြုထားသည်။ ထို့ကြောင့် ကုန်းတံကြီးသည် မြရောင်တောက်လျက်ရှိသည်။ လတ်ဆတ်သော ဝါးနံ့သင်းပျံ့နေသည့် ထိုကုန်း တံကြီးများမှာ ပန္နက်ချွဲတွင် မျိုးနွယ်စုယောက်ျားပျိုများ အစည်ကားဆုံးဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူ ထိုမြရောင်ဝါးတံကုန်းကြီးထဲ၌ ခေါင်ရည်အိုးကြီးများကို အစီအရီချ ထားကာ လာသမျှ ဧည့်ပရိတ်သတ်တို့ကို ဧည့်ခံသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဗဟိုတံနန်းကြီး၏ အခြားတစ်ဘက်၌မူ သက်ငယ်နှင့် မြက်ရိုင်းငယ် တမျှကို လှပစွာပေါင်းစပ်ထားသော တံကြီး တစ်လုံးထိုးထားပြန်သည်။ အကယ်၍ မြရောင်တောက်သည်ဝါးတံကုန်းကြီးက လှလင်ပျိုတို့၏ လွယ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုရိပ်မြို့ ဖြစ်သည်ဆိုပါက ရွှေဝါရောင်သက်ငယ်များဖြင့် ဝင်းထိန်နေသော ဤမှာဘက် တံကုန်းကြီးသည် မျိုးနွယ်ဖွား လုံမပျိုတို့၏ အလှကျက်သရေကို ဖွင့်လှစ်ပြသရာ မိမိမာန်ကြီး ဖြစ်သည်ဟုဆိုရပေမည်။

တောက်ပသော အရောင်အသွေးများစုံလင်သည့် ဝတ်စုံများကို ဆင်မြန်း လျက် ယောဇနတိုင်းဒေသမျိုးနွယ်ဖွားလုံမပျိုတို့သည်လည်း ရိုးရာအလှ နှင့်ဆင်ယင် ထုံးဖြူမှုတို့ကိုထုတ်ဖော်နေကြသည်။ ဟိုမှာဘက်တံမှာ ခေါင်ရည်မူးယစ် နေသော လှလင်ပျိုတို့သည် ဤရွှေဝါရောင်သက်ငယ်တံဆီသို့ကူး ပြောင်းလာကာ ရွှင်မြူး တက်ကြွဖွယ်တေးများကို သီကြူးကြသည်။ ထိုအခါ သက်ငယ်တံတန်း ရှည်ကြီး၏ တစ်ဘက်ထိပ်ရှိ မျိုးနွယ်စု ဂီတပညာရှင်များက ဝါးပလွေများ၊ ကျူရီးပလွေများ၊ ကြိုးမားသော မျက်နှာပြင်ရှိသည့် စည်များကို တီးမှုတ်ကာ တေးအလိုက်ကို မြူးကြွဆောင် ပို့ဆောင်ပေးကြလေသည်။

လှလင်ပျိုနှင့်လုံမပျိုတို့သည် တေးဆို၍ မောပန်းလာလျှင် ခေါင်ရည်ကို

အတူသောက်ကြကာ ဗဟိုမဏ္ဍပ်ကြီး၏ မျက်နှာစာနှစ်ဘက်တွင်ရှိသော စားမြန်ရိပ် မြို့ဆီသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ထိုနေရာတွင်ကား လတ်ဆတ်သော သစ်သီးဝလံများကို စားပွဲရှည်ကြီးများဖြင့် တည်ခင်းထားသည်။ ထိုမျှသာမက ရှားမီးခဲ မီးပုံကြီးများထက် တွင် တံစိုးထိုး၍လှည့်ပတ်ပေးထားသော အကောင်လိုက် အသားကင်များလည်းရှိ သည်။

အပျော်ကြူးသော လှလင်အချို့ကမူ ချစ်တေးကို အပြိုင်ဆိုရင်းတစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် ဝိုင်းခေါ်လိုက်ကြသည်။ သို့သော်သူတို့၏ သတ်မှတ်ပွဲမှာ လက်နက် မဲ့ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လှလင်ပျိုတို့၏ လက်ရုံးပြိုင်ပွဲမှာ အန္တရာယ်တစ်စုံတစ် ရာမရှိသည့်အပြင် ပရိတ်သတ်အတွက် ပျော်စရာအကောင်းဆုံး ပျော်ဖြေပွဲ ဖြစ် နေလေသည်။

‘လောမိကရယ်၊ မင်းဟာ နတ်ဘုံနတ်နန်းတစ်ခုကို မြေပြင်ပေါ်ရွှေပြောင်း တည်ဆောက်လိုက်တာပါပဲ’

ဒီဗွကရှေ့မှောက်ရှိ ခေါင်အံ့ထဲမှ ခေါင်ရည်ကို ပန်းကနတ်ဖတ်ထားသော ရွှေစွပ်တံစွပ်ထားသည့် ဝါးပိုက်ဖြင့် စုပ်ယူပြီး အားပါးတရရွှေထုပ်သည်။ လက်တစ် ဘက်စာ ခေါင်အံ့ထဲမှ စူးရှမွှေးဖွံ့သော ခေါင်ရည်ကို ဒီဗွနှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် စုပ်ယူ သောကသုံးနေသည်မှာ ငါးကြိမ်ရှိပေပြီ။

‘ငါတစ်ဦးတည်းကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီဒေသက မျိုးနွယ်စုတွေ အားလုံး ဟာ ရိုးသားကြုံတယ်၊ ငြိမ်းချမ်းစွာပျော်ရွှင်လိုကြတယ်၊ ယောက်ျားတွေဟာ အမဲလိုက်သမားကောင်းတွေဖြစ်သလို မိန်းမတွေကလည်း ခေါင်ရည်နဲ့ စားသောက် ဖွယ်ရာတွေကို အကောင်းဆုံးစီမံတက်ကြတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့ဟာဟောဒီတော့ တောင်နဲ့ရင်းပြီး မနေမနားအလုပ်လုပ်ရတာကို မြတ်နိုးကြတယ်၊ ကမ္ဘာလောကမှာ အပျော်ဆုံးဆုံး၊ အလွယ်ဆုံးဆုံး၊ အရပ်ဆုံး မျိုးနွယ်စုတွေပါပဲ၊ သူတို့တစ်တွေကြောင့် ယောဇနတိုင်း၊ အရိမညမြို့သစ်၊ ပြီးတော့ ဟောဒီ နွယ်ပတ်မြို့သစ်တွေကို ငါ တည်ထောင်နိုင်တာပါ’

‘သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ဒေသ၊ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လူမျိုးတွေပဲ’

လောမိက၏ စကားတွင် ဇန္တက လိုက်လံစွာ ဝင်ပြောသည်။

လောမိက၊ ဒီဗွနှင့် ဇန္တတို့သည် အရိမညမှ မျူးမတ်ပိုလ်ပါများ ဝဲယာမြီရံ လျက် ဗဟိုမဏ္ဍပ် တန်းကြီးထဲရှိ စင်မြင့်အထက်တွင် ထိုင်နေသည်။ ဒီဗွနှင့်အတူ ပါလာသော ရာဇဂြိုဟ်သံတမန်အဖွဲ့ လေးဆယ်တို့ကမူ စင်မြင့်နှင့်မျက်စောင်းထိုးရှိ

သီးသန့်ခုံရှည်များတွင် နေရာယူထားကြသည်။

‘ဘယ်အချိန် ပနွက်ချပွဲ စတင်မလဲ လောမိက’

‘အရှေ့ဘက် တောင်ထွတ်ရဲ့အရိပ်၊ နန်းကရည်ချောင်းကွေ့က ဟောဟို ယာယီတန်း ခေါင်မိုးပေါ် ထိုးကျလာချိန်မှာပဲ နတ်ဆရာအဖွဲ့က တံပိုးခရာတွေစည် တွေကို တီးမှုတ်ကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအသံဟာ ပနွက်ချပွဲကို စတင်ဖွင့်လှစ်လိုက်တဲ့ အသံပဲ’

‘ပြီးတော့ကော...’

‘ပနွက်ချပွဲသဘင် အောင်ပွဲ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဟောဒီမဏ္ဍပ်တန်းကြီး အတွင်းမှာ မျိုးနွယ်စုတွေဟာ သူ့အလိုက်အလိုက် ကခုန်ဖျော်ဖြေကြလိမ့်မယ်’

‘အို...သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပဲ၊ ငါတော့လေ ဒီဗွပြန်သွားရင် ရာဇဂြိုဟ်ကို ပြန်မလိုက်ချင်တော့ဘူး၊ ဒီမှာပဲ အမြဲနေလိုက်ချင်တယ်’

လွပ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာပြောရင်းမှ ဇန္တ၏ မျက်နှာပြင်တွင်ပန်းနုရောင်များ ဖြတ်သန်းသွားသည်။ သို့သော် သူ စကားကို လောမိက ကြားဟန်မတူ။ လောမိက သည် ဒီဗွနှင့်တစ်ခုခု ပြောရင်း ရယ်မောနေသည်။

ဇန္တသည် လောမိက၏မျက်နှာကို ဘေးတိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အဆိုးရွားဆုံး အဖြစ်သနစ်ကို ကျော်လွှားခဲ့ပြီးနောက် အကြမ်းတမ်းဆုံးသော တောတောင်အ ထပ်ထပ် ခရီးကြမ်းကို ဖြတ်သန်းကာ ရေခြားမြေခြားဒေသသို့ လာရောက်အခြေချက် နေပြီဖြစ်သည့် လောမိကသည် အနည်းငယ်ရင့်ရော်လာသည်ကားအမှန်။ သို့သော် နေလောင်ထားသော မျက်နှာပြင်သည် ပိုပြီးရင့်ကျက် ခန့်ညားလာကာ မျက်လုံးများက ပို၍ လေးနက်စူးရှလာသည်ဟု ဇန္တထင်သည်။

လွပ်လပ်ပေါ့ပါးစွာရယ်မောပျော်ရွှင်နေသော ယောဇနတိုင်း၏ အရှင် သခင်ကို ကြည့်ရင်း ဇန္တသည် တောတွင်းတိုက်ပွဲမှဒဏ်ရာရလာကာ မိမိ၏ခန်း စက်ရာပေါ် တွင် သတိလစ်ယောင်ဖမ်းနေသည့် လောမိကကို မြင်ယောင်မိလေသည်။ ထိုစဉ်က ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရခဲ့သော သူ့ကိုပြုစုရင်း သူ့မျက်နှာကို တံစိမိမိမိကြည့် နေမိသောမြင်ကွင်းကို မိမိဘယ်တော့မှမေ့ဖျောက်၍ရနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်တော့ ကြောင်း ဇန္တနားလည်နေမိသည်။

အရှေ့တံခါးပနွက်ချပွဲမှ တက်ကြပျော်ရွှင်ဖွယ်တေးသံများနှင့် ရောင်နဲ့ တောက်ပနေသည့် မြင်ကွင်းများကို ဇန္တမကြာမမြင်တော့။ ရီဝေညိုဆိုင်သော အနိုးအငွေ့များက အာရုံကို တအိအိပုံးအုပ်လာသလို ခံစားရသည်။ အသံရှင်များက

www.burmeseclassic.com

တိုးတိမ်ဝေးကွာသွားသည်။ မြင်ကွင်းများက မှေးမှိန်လွင့်ပြယ်သွားသည်။

သူ...ယောဇနာတိုင်း၏အရှင်သခင်၊ အရိမညမြို့နန်းသစ်ကို တည်ထောင်သူ။ မျိုးနွယ်စုများ၏အကြီးအကဲ။ သူသည် ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်မှ ဥပရာဇာအလောင်းအလျှာ မင်းသားတစ်ဦးမဟုတ်တော့။ မဂခိုင်ငံသား သူရဲကောင်းများ ဝတ်ဆင်ကြ သည့် ရွှေရောင်ငွေရောင်ပြီးပြက်သော ကိုယ်ကျပ် ခါးစည်းတို့သည် သူ့ကိုယ်ငွေပေါ်မှ ပျောက်ဆုံးသွားကြ၏။ မျိုးနွယ်စုတို့ကဲ့သို့ပင် တောက်ပသော ကြက်သွေးရောင်သင် တိုင်းဝတ်စုံ၊ ကြီးမားသော ငွေခါးပတ်ပြား၊ ကျားသစ်ရေကိုယ်ကျပ်တို့ဖြင့် လောမိ သည် ဘဝဟောင်းကို လုံးဝဥသုန်လွှတ်ပြီး ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူသည် သူတည်သောဤဒေသ၊ ဤမြို့တော်မှာပင်အခြေချတော့မည်ဖြစ်လေသည်။ မိမိကမူ သုသုနဂမင်းကြီး၏ သမီးတော်အဖြစ်...

ခြားနားခဲ့ကြပြီဖြစ်သော ဘဝနစ်ခု၏ အကွာအဝေးသည် ကြီးမားလွန်းလှချေသည်။ သို့သော် မိမိသည် သူ့အပေါ်ယာစုတိုင်...

‘မဟုတ်ဘူးလား၊ ဇန့်’

ဒိဗ္ဗနှင့်ရယ်မောပြောဆိုနေရာမှ လောမိက ကရုတ်တရက်လှည့်ပြီးမေးလိုက်သောကြောင့် ဇန့်သည် လွင့်မျောနေရာမှ နိုးကြားလာသည်။

‘ဘာကိုလဲဟင်...’

‘ဒိဗ္ဗက ပြောနေတယ်၊ တံခါးသစ်ပုဒ်ကုသုဏ္ဍာန်ဟာ ဘာမှလိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံလှနေတယ်တဲ့၊ ငါကမဟုတ်ဘူး၊ ဒီသဘင်မှာ ဒိဗ္ဗနှင့်ဇန့်တို့သာရှိပြီး သုန္ဒရီရှိမှနေတာကြီးမားတဲ့ လိုအပ်ချက်ပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်လေ၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟင်...ဪ...ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့’

သူ...သုန္ဒရီကို မမေ့နိုင်သည်မှာ ထင်ရှားသွားပြီ။ တံနုန်းရှည်ကြီးဆီမှ မျိုးနွယ်စုမိန်းကလေးများကဲ့သို့ပင် ခေါင်ရည်ကို မူးယစ်သွားအောင်သောက်ကာ တင်းကျပ်နေသော ရင်ထဲမှအဆိပ်အခဲများကို ထုတ်ဖော်အော်ဟစ်လိုက်ချင်သည်။

သုန္ဒရီဟာ ဒိဗ္ဗရဲကြင်ယာတော်ဖြစ်သွားပြီလေ။ ဒါကိုသိလျက်သားနဲ့ ဘာကြောင့်သုန္ဒရီကိုမှ မမေ့မပျောက်နိုင်ဖြစ်နေရတာပဲ လောမိကရယ်။ ဟောစဉ်မှာဇန့်လေ၊ နင့်ကိုချစ်တဲ့ဇန့်လေ။ အချစ်ကိုမွတ်သိပ်နေတဲ့၊ ပြီးတော့ တောင်းခံဖွင့်ဆိုဖို့ အခွင့်မရှိတဲ့မိန်းမသားလေ...

‘ဇန့်...ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလားဟင်၊ မျက်နှာတွေလဲနီရဲနေ

တယ်၊ ပြီးတော့...

ပြီးတော့ နင်မြင်ရဲလား၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ ငိုကြွေးနေတယ်လေ...ဟု ဟစ်အော်လိုက်ချင်တယ်။ သို့သော် လောမိက၏ စိုးရိမ်မကင်းမျက်လုံးများကို ဇန့်ရင်မဆိုင်ရဲတော့။

‘ဟို...ခရီးယန်းလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်’

‘တံစခန်းမှာ ပြန်ပြီးအနားယူလိုက်ပါလား၊ မျိုးနွယ်စုကန့်ပွဲတွေတင်ဆက်တော့မှ ပြန်လာခဲ့လေ’

‘ဟင်အင်း၊ ငါဒီမှာပဲနေမယ်’

နင့်အနားမှာပဲ ငါနေပါရစေလောမိကရယ်ဟု ရင်ထဲမှာ တစ်ဆက်တည်း ပြောမိသည်။

ဒိဗ္ဗကား ခေါင်ရည်ကိုတစ်ကျိုက်စုပ်ယူနေပြန်သည်။ ထို့နောက် လွယ်လွယ်စွာရယ်မောရင်း လောမိကနှင့် စကားတွေပြောသည်။ တဟားဟား ရယ်သည်။ ဒိဗ္ဗ၏ပြောင်းလဲမှုကား မယုံကြည်နိုင်စရာပင်။ ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်တွင် လွန်ခဲ့သော လများက အချိန်နှင့်အမျှ ခက်ထန်မာကျောနေခဲ့သည့် ဒိဗ္ဗသည် အခြားတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

‘ကြားလား...ဇန့်၊ လောမိက က ငါတို့ကို သူရဲမြို့တော်သစ်မှာ ဆီးနှင်းတွေအရည်ပျော်ကျပြီး နွေဦးပေါက်တဲ့အထိ နေကြဖို့ပြောနေတယ်၊ အဲဒါခက်နေတာပေါ့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါကလဲသူ့ကို ဒီမြို့တော်သစ် တည်ဆောက်မှုတွေအပြီးမှာ ရာဇဂြိုဟ်ကိုပြန်လိုက်ခဲ့ဖို့ ဖိတ်ခေါ်တယ်၊ ငါတို့ နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ရဲ့ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို တစ်ယောက်ငြင်းပယ်နေကြတယ်၊ ကိုင်း...ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဇန့်’

ဒိဗ္ဗသည် ခေါင်ရည်အိုးနှုတ်ခမ်းကို ပွတ်ရင်း ရယ်ပြန်သည်။

‘အို...အဲဒါတွေကို နောက်မှစဉ်းစားကြစမ်းပါ၊ တို့လဲဒီကနေချက်ခြင်း ပြန်မှာ မဟုတ်ပဲ၊ ပြီးတော့...ဟို...လောမိက ပြောသလို နွေဦးပေါက်အထိ နေကြရင်လဲကောင်းသားပဲလေ’

‘ဘယ်လို...နွေဦးပေါက်အထိ၊ ဒါဆို လောမိကရဲ့ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို နင်က လက်ခံလိုက်ပြီပေါ့လေ၊ ငါတို့ဟာ တိုင်းခန်းလှည့်လည်လာတဲ့ ပြည်ရှင်မင်းတွေ မဟုတ်ဘူးလေ၊ သံတမန်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လေ၊ ရေခြားခြေခြားမှာ တစ်ရပ်တစ်ချက်မှာ ဒီလောက်ထိအချိန်ကြာကြာကြီးနေလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ ဇန့်’

‘အို...ငါမသိတော့ဘူး’

ပန္နက်ချဉ်းသဘင်သည် တစ်စတစ်စ ခြောက်သွေ့လာသည်ဟု နှုတ်ခမ်း လာရသည်။ ပျော်စရာကောင်းသော တွေ့ဆုံမှုမှာလည်း ခွဲခွာရမည်ဟူသော အက် ကြောင်းများ ထင်လာသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် စင်မြင့်၏ နောက်ဘက်ဆီမှ ကျွဲချီတံဦးသံများနှင့် စည်မောင်း၊ ထိုးမောင်းရိုက်သံများ တစ်ခုခုမြည်ဟည်းလာသည်။

‘ပန္နက်ချဉ်း အချိန်နီးကပ်လာပြီ၊ နတ်ဆရာနဲ့ ပုရောဟိတ်တွေက အချက်ပေးနေပြီ၊ တို့နေရာယူကြရအောင်’

လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ ဆူညံနေသော မြင်ကွင်းသည် ရုတ်တခြည်း ပြောင်း လဲသွားသည်။ တံဦးသံအဆုံးတွင် အရောရော ထွေးထွေးဖြစ်နေသော အရောင်များ သည် လှပစွာ အကန့်လိုက်အကန့်လိုက် ပေါ်လာသည်။

မျိုးနွယ်စုများ၊ အရိမညတပ်ဖွဲ့များ၊ မှူးမတ်ဗိုလ်ပါများ အသီးသီးနေရာယူ လိုက်ကြသည်။ သင်တိုင်းနီဝတ် မဟာဇနလေးတော်ကိုင်သူရဲကောင်းကြီးများက မဏ္ဍပ်မုခ်ရှေ့တွင် ညီညာဖြောင့်တန်းစွာ တပ်စွဲလိုက်သည်။ ထို့နောက်၊ ကဒူး၊ ကစက်၊ သက်၊ ကွမ်းရည်၊ အတ္တပတ်မျိုးနွယ်စုများက မိန်းမပျို ယောက်ျားပျိုများ ယှဉ်တွဲလျက် ရှေ့နောက် နေရာယူကြသည်။

မျိုးနွယ်စုများ၏ နောက်တွင် အရိမညမြို့စောင့်တပ်ဖွဲ့၊ ထို့နောက် မျိုးနွယ်စု နတ်ဆရာများအဖွဲ့၊ ထို့နောက် အရိမညမြို့တော် မှူးမတ်ပုရောဟိတ်အဖွဲ့...။ ပုရောဟိတ်အဖွဲ့၏ နောက်တွင် ဇလဗိမ္ဗကရာဇာနှင့် ညီတော် ဥသိကရာဇာ၊ ကိစ္စနရာဇာတို့နေရာယူကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့နှင့် သဘင်ပွဲလာ ပရိတ်သတ်များ။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက် ငါနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ကြပါ’

ဇလဗိမ္ဗကသည် အကြီးအကဲအရှင်သခင်တစ်ယောက်၏ အမူအရာမျိုးဖြင့် လေးနက်သွားသည်။ ဤအချိန်တွင် ဇလဗိမ္ဗကသည် ဘုရင်မင်းမြတ်တစ်ပါး၏ ရာဇဏ္ဍေကြီးကို အလိုအလျှောက်ဆင်မြန်းပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

အရှေ့ဘက်တောင်ထွတ်၏ အရိပ်သည် လွှင့်ပြင်ဒေသဆီသို့ ကြီးမားကျယ် ပြန့်စွာ ဖြန့်ကျက်လာရာမှ နန်းကရည်ချောင်းကွေ့ ဘုရင့်ယာယီတံနန်း၏ ခေါင်မိုးပြသာဒ်စွန်းနှင့် ထိတွေ့ရန်နီးကပ်လာသည်။

ပထမဆုံး စိုက်ထူမည့် ရွှေရည်သုတ်သစ်လုံးတိုင် အနီးတွင်ဇလဗိမ္ဗကသည်

အသင့်ရှိနေပေပြီ။ တောင်ထွတ်၏ အရိပ်သည်ယာယီတံနန်း၏ ခေါင်မိုးပြသာဒ် စွန်းသို့ ထိကပ်သွားသည်။ တောင်ကြားလွင်ပြင်တစ်လျှောက်တွင် ပဲတင်ရိုက်ခတ်သွား သောထိုးမောင်းသံတစ်ချက် မြည်ဟည်းလာသည်။

ဇလဗိမ္ဗကသည် ရွှေရည်သုတ်သစ်လုံးတိုင်ကို အမွှေးနံ့သာများ ပန်းဖျန်း ထားသော အသင့်စီမံပြီးသားတွင်းထဲသို့ စိုက်ကာ ပုရောဟိတ်တစ်ဦး ဆက်သသည့် ငွေရောင်အရိုးတပ် ရွှေသားတင်းပုတ်ငယ်ဖြင့်ရိုက်ချလိုက်သည်။

နတ်ဆရာတို့၏ ဆုတောင်းပူဇော်သံက အိပ်မက်ဘုံမှ လွင့်မျောလာ သည့်နယ် ထူးခြားသောသံပြိုင်နိမ့်မြင့်များဖြင့် ထွက်ပေါ်လာသည်။ အချို့မျိုးနွယ်စု များက လက်အစုံကို ဆန့်တန်းလျက် ကောင်းကင်ဆီသို့ ပြားပြားဝပ် ခူးထောက်ကြ သည်။ အချို့ကလက်ကို ဝှေ့ယမ်းကြသည်။

အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံသော ဆုတောင်းပူဇော်ဟန်များကို ကြည့်ရင်းဇလဗိမ္ဗကသည် ဇလဗိမ္ဗကကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဇလဗိမ္ဗကသည် မျက်စိအစုံကို မှတ်ကာ ရင်ညွန့်တွင် လက်အုပ်အစုံ ချီမြှောက်လျက်။

အခန်း [၃၄]

ဂိဇ္ဈကုဋီတောင်ထွတ်...။ လင်းတင့်ကုတ်သီးကဲ့သို့ ကောက်ကွေးသော သဏ္ဌာန်ရှိသည့် တောင်ထွတ်များပေါ်သို့ ရောက်နေသည်။ တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသော လေတွင် ပဝါစသည် မရပ်မနား လှုပ်ခတ်လျက်။ ရည်လျားသော ဆံပင်များက တလူလူလွင့်လျက်။

ယိမ်းယိုင်နေသော်လည်း တောင်အောက်သို့ ကျမသွား။
လေပြင်သည် ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြတ်သန်းထွင်းဖောက်၍ တိုက်ခတ်နေသည်။
ဝဲယာထက်အောက်သို့ ဝန်းကျင်သည် တစ်ခဲနက်သော အမှောင်တိုက်။ သို့သော် အမှောင်တိုက်ထဲမှာပင် ပျံသန်းနေသော သဏ္ဌာန်များကို မြင်နေရသည်။
အတောင်ပံများက မိမိမျက်နှာကို၊ ပါးပြင်ကို ညင်သာစွာတို့ထိသွားကြသည်။
အသံကုန်အော်ဟစ်ကြည့်သည်။ သို့သော် အသံက လည်ချောင်းထဲမှာပင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အမှောင်ထဲသည် ပို၍နက်လာသည်။ အမှိုက်တိုက်ကို သည်း မခံနိုင်တော့သောကြောင့်ပျံသန်းနေကြသော သဏ္ဌာန်များလိုပင် တောင်ထွတ်ဆီမှ အားယူ၍ ခုန်ပျံလိုက်သည်။

‘မိမိတွင် အတောင်ပံမပါ။ သို့သော်လေထုထဲတွင် ပေါ့ပါးစွာဝဲပျံလျက်။
လေအဟုန်က မျက်နှာဆီသို့ တဟူးဟူး တိုးဝင်လာသည်။

ရုတ်ချည်းပင် အမှောင်ပျောက်ကွယ်ကာ ပကတိတောက်ပသော အလင်း ဖြစ်ထွန်းလာပြန်သည်။ အလင်းရောင်အောက်တွင် ရွှေရောင်ဝင်းနေသော ဘုံမိမာန် ကြီးတစ်ခုကို မြင့်မားစွာသော အထက်ဆီးမှ တွေ့နေရသည်။ ရွှေရောင်ဝင်းသော ဘုံမိမာန်၊ အို...ရာဇဂြိုဟ် နန်းတော်ကြီးပေပဲ။

ရွှေရောင်တွေ။ အို...မဟုတ်သေးဘူး။ ရွှေရောင်မှမဟုတ်ပဲ၊ မီးတောက် မီးလွှဲတွေ။ မိမိပျံသန်းရာ ကောင်းကင်သို့ ထိုးတက်တောက်လောင်နေသော မီးလွှဲကြီးတွေ။ မီးတောင်ကြီးများကြားမှာ လက်နက်တွေကို မြှောက်ချီအော်ဟစ်နေသူ တွေ ကို အတိုင်းသားတွေ့ရသည်။

ဝဲပျံနေခြင်းကိုခိုမိဆင်းလိုက်သည်။
အော်ဟစ်သံတွေကို ဝိသစွာကြားလာရသည်။
‘မဂဓနိုင်ငံတော်သစ်ကြီး အခွန်ရှည်ပါစေ’
‘သုသုနာမင်းကြီး သက်တော်ရှည်ပါစေ’
‘အမေသတ်သား မျိုးဆက်တွေကို သုတ်သင်ကြ’
အို...ဟိုမှာ...သူ...သူပါလား။ ရဲရဲနီသော ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံဖြင့် စားလွတ်ပုဆိန်ကို ဂျေယမ်းလျက် သူ...ဒီဗွ။

အမောင်...မသတ်ပါနဲ့...သူတို့ကို မသတ်ပါနဲ့။
ကြေးတိုက်ခန်းမကြီးထဲသို့ ရောက်လာသည်။ သံကြိုးသံတွေ တချွင်းချွင်း ဆူညံနေသည်။ အကျဉ်းသားများ၏ ရှေ့ဆုံးတွင် သူ...ဇလာမိက။
‘လိစ္ဆတွေရဲ့ သွေးကြွေးကို ပေးဆပ်ရမယ် သိလားဟေ့’
ဒီဗွ၏ ကြွေးကြော်သံ။ မသတ်ပါနဲ့အမောင်။ မသတ်ပါနဲ့။
ခမည်းတော် သုသုနာကသည် ရာဇပလ္လင်ထက်တွင်ယိုင်လဲပြိုမတတ်တန် ယင်နေသည်။

ရုတ်တရက် အမှောင်ထုကြီး ဖုံးသွားပြန်သည်။ အသံအားလုံးတိတ်ဆိတ် သွားပြန်သည်။ အမှောင်ထဲတွင် ငွေရောင်ပြိုးပြက်နေသော အရာတစ်ခု လက်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ ဟင်...ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးပါလား။

ပျံသန်းနေခြင်းတော့မဟုတ်။
မြင်းတစ်စီးပေါ်ရောက်နေသည်။
သူ...သူကော၊ ဇလာမိကကော။
နွှောရေ သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာကြရအောင်နော်။
တွေ့မှာပါကွာ၊ ငါတို့အခု သူ့ဆီသွားနေကြတာပါ။ ဒီဗွ၏ဖြေသံကို ကြားလိုက် ရသည်။

သူသိပ်နာကြည်းသွားမှာပဲနော်။
နွှောရေ ပြေး...ပြေး...တောင်ကြောအတိုင်း ဆီးနှင်းတွေပြိုကျလာပြီ။

ပြေး...ပြေး...ဇွန်ရေ။ ဘုရား...ဘုရား...ဟိုမှာတောင်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခု ပြိုကျလာတယ်။ ကယ်ပါဦး၊ ဇွန်၊ ကယ်ပါဦး အမောင်ရေ။

မြင်းရောလူပါ တောင်အောက်သို့ တလိမ့်ကောက်ကွေး။

မျက်ခနဲ လန့်နိုးလာသည်။ မျက်လုံးအစုံက အလိုလိုပွင့်သွားသည်။ ဆီးနှင်းမြစ်၊ တောင်ကမ်းပါးတို့မရှိ။ မီးတိုင်မှအလင်းရောင်ပြန့်ဟပ်နေသော တံခေါင်မိုးကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ထိပ်ထားနိုးလာပြီလား၊ အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်နေသလား၊ ထိပ်ထားနေကောင်းနေပါပြီ၊ ဟောဒီအသားပြုပ်ရေလေးကို သုံးဆောင်လိုက်ပါနော်’

ကြင်နာသောအသံက မျက်နှာထက်ဆီမှပေါ်လာသည်။ အသံမှာ ဝဲလွန်းလှသည်။ သို့သော် ကရုဏာအပြည့်ရှိသည့် အသံ။

နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်သွားအောင် မီးဖိုထပ်ဖိုပေးမယ်နော်...

‘ထိပ်ထားရဲ့ ရဲမက်တွေလဲ အလှည့်ကျစောင့်ရှောက်နေကြပါတယ်၊ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့နော်၊ ထိပ်ထားကပန်းလေးတစ်ပွင့်လို နူးညံ့တာကိုး၊ ဒါပေမယ့် အဘွားတို့က ပန်းပွင့်လေးတွေကိုချစ်လဲ ချစ်တတ်တယ်၊ သနားလဲ သနားတတ်တယ်’

+ + +

တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလာသည်။ မျက်လုံးများကလည်း ကိုက်ခဲကျိန်းစပ်နေကြတော့။ သို့သော် အသက် ဂျှုရသည်မှာ မဝချင်သလိုလို၊ လက်ဖဝါးကို မျက်နှာရှေ့တွင်ထောင်ကြည့်ကာ လက်ချောင်းများကို ဆုပ်ချည် ဖြန့်ချည်ပြု ကြည့်သည်။ ‘မိမောက်ပြည့်ဖြိုးသောလက်ဖဝါးဖြင့်တွင် သွေးရောင်တို့က ကျေနပ်လောက်အောင် ဖြန့်ကြက်မလာကြသေး။’

တံခေါင်မိုးကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ရိုးသား၍ချစ်စရာကောင်းသော ဒေသခံရွာမှ အသံဝဲသောအဖွားအိုများကဆေး ရည်နှင့်တိရစ္ဆာန်သွေးကိုရော၍ တိုက်ထားကြသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးပူနွေးလာသည်။ ပါးပြင်များဆီတွင် ဂိုဏ်းမြဲမြံစားရသည်။

တံခေါင်မိုးကိုစိုက်ကြည့်နေရင်း မျက်ခွံများကလေးလံလာသည်။ မူးမောက်ရီသေသလိုဖြစ်လာသည်။ အိပ်မက်ဆိုးတွေတော့ မမက်တန်ကောင်းဘူးထင်ပါရဲ့။ မျက်တောင်များစင်းကျလာသည်။

အိပ်မက်ခြင်းနယ်နိမိတ်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ချဉ်းကပ်မိသည်။

သီဟရတနာစာပေ

‘အင်မတန်ပိုရဲတဲ့ အစီအမံပါလား’

‘ဒါပေါ့၊ တပ်မင်းကြီးကိုယ်တိုင် အသေးစိတ်စီမံထားတာပဲလေ’

‘နေပါဦး...အဲဒီပွဲက ဘာ...’

‘မြို့တံခါးအသစ် ပန့်ကချပွဲ တဲ့’

‘အဲဒီပွဲမှာပဲ အားလုံးကို လုပ်ကြံလိုက်မှာလား’

‘အားလုံးကိုလုပ်ကြံဖို့မလိုပါဘူး၊ ဇလာမိကရာဇာ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ရှင်းပစ်လိုက်မှာပေါ့၊ တပ်မင်းကြီးကိုယ်တိုင် သုတ်သင်မှာ၊ ဒီအချိန်မှာ ပါသွားတဲ့ သံတမန်အဖွဲ့ယောင်ဆောင်ထားတဲ့ ငါတို့ရဲမက်တွေကလဲ...’

‘.....’

လေးလံစွာအိကျနေသောမျက်ခွံများက ဆတ်ခနဲပွင့်သွားသည်။ အသံများက ဝေးလံတိုးတိမ်နေရာမှပေါ်လာသည်။ နှလုံးခုန်သံကို အတိုင်းသားပြန်ကြားရသည်။ မူးရစ်ဝေသီနေခြင်းကလည်း အင်အားကြီးမားလှသည်။ အိပ်ပျော်မသွားအောင် ကြီးစားရသည်မှာ ခက်ခဲလှသည်။ တရိပ်ရိပ်တက်လာသောလှိုင်းများကို အားထုတ်ကျော်လွှားရသည်။

‘အစကတော့ နှလုံးရည်နဲ့သာ အသာအယာဝင်ရောက်ထိုးဖောက်ပြီး ဖြို့ခွဲမလိုတဲ့၊ ဒါပေမယ့်...’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ အဲဒါက အချိန်ကြာတယ်’

‘ဝဿကာဗြေဟ္မဇာက ဝေသာလီကိုဖြို့ခွင်းခဲ့သလို...’

‘နောက်ဆုံးတော့ ဒီနည်းကိုပဲ ရွေးချယ်လိုက်တယ်လေ’

‘တပ်မင်းကြီးဟာ တကယ်ကိုပဲ လိစ္ဆဝီ’

‘သံတမန်အဖွဲ့ဆိုတော့လဲ ဇလာမိကဟာ...’

‘သိပ်လှတဲ့သေနင်္ဂပါလား’

‘သင်းတို့ မြို့နန်းသစ်စတည်ကတည်းက တပ်မင်းကြီးဟာ သူလူ့ အထောက်အကူတော်စေလွှတ်ပြီး...’

‘ငါတို့လဲ ရာဇဂြိုဟ်ပြန်ရောက်ရင် အရာအဆင့်တွေတိုးတက်’

ဘုရား...ဘုရား...အိပ်မက်မဟုတ်။ အကြားအာရုံဖောက်ပြန်ခြင်းမဟုတ်။

တံဝမှာစောင့်ကြပ်နေကြသည့် ရဲမက်နှစ်ယောက်၏အသံကို ကောင်းစွာမှတ်မိသည်။ နေကောင်းတော့၊ မြန်မြန်နေကောင်းလိုက်တော့ သုန္ဒရီ...။

စနစ်တကျ စီရင် ခင်းဖြန့်နေရာယူခဲ့သော အရောင်အသွေးများအားလုံး

သီဟရတနာစာပေ

ပြန်လည်ရောနှောသွားကြသည်။ မြစ်မ်းရောင် ဝါးတဲရည်ကြီးတွင်လည်း ခေါင်ရည်မှူး သည်လှလင်တို့ ထပ်မံပြောပြကြပြန်သည်။ ရွှေဝါရောင်သက်ငယ်တဲကြီးတွင်လည်း လုံမပျိုတို့ တေးသီကြပြန်သည်။

မျိုးနွယ်စုခေါင်းဆောင်များ၊ မူးမတ်ဗိုလ်ပါများ၊ မြို့စောင့်တပ်ဖွဲ့များ ဗဟိုမဏ္ဍပ်တွင်သိပ်ပြန်ဝင်ကာ နေရာယူကြသည်။ စားပွဲရှည်များပေါ်သို့ စားစရာများ တဖွဲဖွဲရောက်လာကြသည်။ ခေါင်ရည်အိုးများကိုလည်း မကြာခဏ ရေပူလောင်း ဖြည့်ပေးကြရသည်။ ခေါင်ရည်အိုးကိုပွေ့ဖက်လျက် အပျော်ကြူးသူအချို့သည် ခေါင်းငိုက်မျက်နှာအပ်နေကြသည်။

ရာဇဂြိုဟ်သံတမန်အဖွဲ့သည် အဖြူရောင်ဝတ်စုံကြီးများဖြင့် စင်မြင့်၏လက် ယာဘက်တွင် နေရာယူကြသည်။ ထူထဲတောက်ပသောဝတ်စုံကြီးများမှာ လူနစ် ကိုယ်စာမျှပင် ဖုံးအုပ်ထားနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားနေကြသည်။ သံတမန်အဖွဲ့ ရှေ့ခေါင်ရည်အိုးများကိုမူ နောက်တစ်ခါရေပူမဖြည့်ဖြစ်သေး...။ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်မှ အမျိုးဇာတ်မြင့်သူများဖြစ်သောကြောင့် ငြိမ်သက်သောဣန္ဒြေကို ဆော်င်ကြသည်။

လောမိကသည် ဒိဗ္ဗနှင့်ဇန္တာတို့ကို မြဲရဲလျက် စင်မြင့်အထက်ရှိ အတင့်တယ် ဆုံးနေရာတွင် တိုင်လိုက်သည်။ ဒိဗ္ဗကဝတ်စုံဖြူကြီးကို တင်းကျပ်လုံခြုံစွာ ထွေးခြံ ရင်း လက်ကိုဝတ်ရုံအတွင်းသို့သွင်းထားသည်။ ဇန္တာကမူ သွေးရောင်လျှမ်းသော မျက်နှာဖြင့် လောမိကကို ငေးကြည့်နေသည်။

လောမိက က ပြုံးရွှင်၍ပြောသည်။

“မျိုးနွယ်စုတွေရဲ့ အကသဘင်အစီအစဉ်စတော့မယ်၊ ရာဇဂြိုဟ်နန်း တော်ထဲက ပွဲကြည့်ဆောင်လို့ပဲ သဘောထားကြနော်”

++ +

“ထိပ်ထားပင်ပန်းရင် ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဖြည်းဖြည်းသွားပါ့မယ်၊ တောင် အဆင်းအတက်ခရီးကြမ်းတာမို့၊ ဝေါယာဉ်တော်ပေါ်မှာ ထိပ်ထား အနေဆိုး မှာနီးပါတယ်”

“မြန်နိုင်သမျှအမြန်ဆုံးသွားစမ်း...ထိပ်ထားဘာမှမဖြစ်ဘူး”

မြန်နိုင်လွန်းလျှင်အိပ်မက်ထဲကလို ပုံသန်း၍ သွားလိုက်ချင်သည်။ နင်းခဲ၊ မြစ်ကြီးလို တဟုန်ထိုးစီးဆင်းပစ်လိုက်ချင်သည်။

ဘုရား...ဘုရား...အချိန်မှမီပါ့မလား။ နေ့မှန်းတည့်ကျော်လောက်မှာ သူတို့မျိုးနွယ်စုကပွဲစတော့မယ်တဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာသူ...သူဟာ...လောမိကကို ကပွဲ

သဘင်ကြည့်နေရင်း...ပရိတ်သတ်ကလဲ ပျော်ပွဲသဘင်မှာ မိန်းမူးနေကြချိန်မှာတဲ့။

“ဝေါယာဉ်တော်ကို ရပ်လိုက်စမ်း၊ ပြီးတော့ထိပ်ထားကိုမြင်းတစ်စီးပေါ် တင်ပေးကြ”

“ဟင်...ထိပ်ထားဟာ မကြာခင်ကမှ နေမကောင်း...”

“ငါ့အမိန့်ပဲ၊ မြင်းတစ်စီးယူခွဲ”

မြင်းကို သူတို့မဏ္ဍပ်ထဲသို့ အတင်းဒုန်းနှိုင်းဝင်သွားရမည်လား။ အော်ဟစ် သတိပေး၍ ဝင်သွားရမည်လား။ အားလုံးအလည်တွင် ရပ်လျက်သူအကြံအစည်ကို ထုတ်ဖော်လိုက်ရမှာလား...

မြင်းပေါ်သို့ တက်ပြီးပြီးချင်း မြင်းဝမ်းဗိုက်ကို ဖနောင့်ဖြင့်ဆတ်ကာ ဒုန်းနှိုင်းထွက်ခဲ့သည်။ တဟုန်ထိုးပြေးလေသော မြင်းပေါ်တွင် လိုက်ပါရင်း နည်း လမ်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုရှာဖွေစဉ်းစားသည်။ သောကအစိုင်အခဲက ရင်ထဲမှာ အပြည့်။ ဘုရား...ဘုရား...အချိန်မီပါ့မလား။

++ +

ဒူးလေးကိုင် တုရိုင်မျိုးနွယ်စုအကကိုကြည့်ပြီး ဒိဗ္ဗက ဇန္တာကို လှမ်းပြော သည်။

“ကြည့်စမ်း ဇန္တာ၊ တို့ဟာထူးဆန်းတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကိုရောက်နေပြီ၊ လောမိကရဲ့ တိုင်သူပြည်သားတွေကိုကြည့်စမ်း၊ ဒီမြေပြင်မှာ မြို့နန်းတိုင်းပြည်သစ်ကို အမြန်ဆုံးတည်ထောင်နိုင်ကြသူတွေတင်မကဘူး၊ အပျော်ရွှင်ဆုံး၊ စစ်အတိုက်လဲ အကောင်းဆုံး လူတွေပဲ၊ သူတို့အခုကနေတဲ့အကဟာ သူရဲကောင်းတွေစစ်တိုက် နေသလိုပဲ”

ဗုံသံများ၊ တံပိုးခရာသံများ၊ ဝါလုံးရိုက်ခတ်သံများ၊ ခြုံသံများနှင့် ဆူညံ နေသောကြောင့် ဇန္တာသည် ဒိဗ္ဗ၏စကားကိုမကြားလိုက်။ သို့သော် အနီးတွင်ရှိနေသော လောမိက၏ရေရွတ်သံကိုမူ ကြားရသည်။

“သူနဲ့ရီ ဒီနေ့ရောက်လာမယ်ဆိုပြီး မလာသေးဘူး၊ လွှတ်လိုက်တဲ့ တပ်ဖွဲ့လဲမလာသေးဘူး၊ ဘာများဖြစ်နေပြီလဲမသိဘူး...”

နောက်ထပ်မျိုးနွယ်စု အကတစ်ခုသို့ ပြောင်းသွားသည်။ မျိုးနွယ်စုများမှာ တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ အရပ်အနားမရှိဘဲ တစ်ဆက်တည်းပင် အဝင်အထွက် အလှည့်ပြောင်း ၍ တင်ဆက်ကြသည်။

‘အဲဒါ...သင်တိုင်းနီဝတ်မဟာနေ လေးတော်ကိုင်မျိုးစုပဲဒီဗွ...’

‘လောမိကသည် ဒီဗွကိုလည်း ဧည့်ခံပြောဆိုနေပြန်သည်။’

‘တကယ့်ကို ထူးဆန်းတဲ့ တိုင်းပြည်ပါပဲ’

+ + +

ဒီဗွသည်ခေါင်ရည်အိုးကို ပွေ့ဖက်လျက် ခေါင်ရည်တစ်ကျိုက်စုပ်ယူ ပြန်သည်။

သင်တိုင်းနီဝတ် မျိုးနွယ်စုအက အလှည့်ပြီးသည်နှင့် တစ်ဆက်တည်း မှာပင် ဒိုင်းလွှားနှင့် ကာများကို ဆွဲကိုင်သည့် ကွမ်းရည်မျိုးစုအဖွဲ့ကဝင်လာသည်။ ဒိုင်း လွှားနှင့်ကာများတိုက်ခတ်သံက စည်းချက်ညီညာစွာ ပေါ်ထွက်နေသည်။ ထိုအသံနှင့် အတူ ကပြသူများက သံပြိုင် ကြွေးကြော်ကြသည်။

ကပွဲသဘင်ကား အပျော်ရွှင်ဆုံး အဆူညံဆုံး အဆင့်သို့ ရောက်ပေပြီ။ ပရိသတ်သည် အကအဖွဲ့၏ ဟစ်ကြွေးသံအတိုင်းလိုက်၍ အော်ကာ ကောင်းချီး ပေးကြသည်။

‘ဟောဒီ နောက်ဆက်ထွက်လာတဲ့ အဖွဲ့က ယောဇနတိုင်းသားတွေရဲ့ ကျွန်းကျင်သွက်လက်မှု၊ စည်းစနစ်ကျမှုကိုပြတဲ့ အကပဲ၊ မင်းသေချာကြည့် ဒီဗွ’

သင်တိုင်းဝတ် ယောက်ျားရှစ်ယောက်က ဝါးလုံးရှည်ရှစ်လုံးကို ကိုင်၍ ထွက်လာသည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်စီ လေးဘက်လေးတန် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့လက်ထဲမှ ဝါးလုံးရှည်များကို တစ်ဘက် တစ်လုံးစီကိုင်ကာ စိုက်ခင်း ကွက်ပမာ လေးထောင့် ကန့်လန့်ဖြတ်၍ စွဲကိုင်ထားလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် တစ်ချက်စီ နဂီမှန်စွာ တဖြောင်းဖြောင်း ရိုက်ခတ်သော ဝါးလုံးများ ပေါ်လာသည်။ ဝါးလုံးသံများနှင့် အတူ ဗုံသံထွက်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှပင် လှပစွာ ဝတ်ဆင်ထားသော ယောက်ျားပျိုများနှင့် မိန်းမပျိုများက ဝါးလုံးများအကြားသို့ ခုန်ပေါက်ကာ ဝင်လာကြသည်။ ဗုံသံ များနှင့်အတူ တေးသံက မြူးကြွစွာ ပေါ်လာသည်။ တဖြောင်းဖြောင်း ရိုက်ခတ် နေသော ဝါးလုံးများကြားတွင် လှလင်ပျိုနှင့် လှမပျိုတို့သည် ခြေကို ခြောက်ချီကာ နတ်သိမ်းကာဖြင့် ဝင်ချည် ထွက်ချည် ကခုန်ကြသည်။

‘အို...လှလိုက်တာ၊ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ’

ဇနားက တအံ့တဩ ရရွတ်လိုက်လေသည်။

ဒီဗွသည်လည်း ငေးမောလျက် ကြည့်နေသည်။

‘ဘယ်လောက်ကျွမ်းကျင်သလဲ ကြည့်စမ်းဒီဗွ၊ ခြေပြင်ပေါ်မှာ ရိုက်ခတ် နေကြတဲ့ ဝါးလုံးတွေကို သူတို့မကြည့်ကြဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခြေထောက်တွေက ဝါးလုံးတွေကြားထဲမှာ အလိုလို ကခုန်နေကြတယ်၊ ဝါးလုံးတွေ ကွာအသွားမှာ သူတို့ခြေချဝင်တယ်၊ ဝါးလုံးတွေပွားသွားချိန်မှာတော့ သူတို့ဟာခြေကို နတ်သိမ်းပြီး သားဖြစ်သွားပြီ၊ ဘယ်လောက်သွက်လက်သလဲ၊ ဘယ်လောက်ယုံကြည်မှုရှိသလဲ ကြည့်စမ်းဇနား’

ဇနားသည် ဝါးလုံးစည်းချက်အတိုင်း လိုက်ပါ၍ လက်ခုပ်တီးနေလေပြီ။ ဒီဗွသည်လည်းငေးမောနေရင်းမှပင် အလိုလိုစည်း နဂီချက်လိုက်မိနေလေသည်။

ကခုန်သူတို့သည် တညီတညွတ်တည်းခုန်ထွက်လိုက်ကြသည်။ ဝါးလုံးများသည်တစ်သံတည်းပင် ရိုက်ခတ်အဆုံးသတ်သွားသည်။

‘ဒီဗွ...ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ဒီဗွထိုင်ရာမှာထလိုက်သဖြင့် လောမိကက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

‘ဟို...အင်း...ငါ ခေါင်ရည်မှူးနေသလားလို့ပါ’

ဒီဗွ၏အမူအရာမှာ မရေမရာဖြစ်နေသည်။ သူ၏သံတမန်အဖွဲ့ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်နေသော မျက်လုံးများမှာလည်း နီရဲနေသည်။

‘ခေါင်ရည်မှူးနေရင် အဝေးကိုမကြည့်နဲ့၊ ပြီးတော့ပြန်ထိုင်လိုက်၊ လှုပ်လှုပ် ရှားရှားမနေနဲ့’

လောမိကက ဒီဗွကိုပြန်ဆွဲ၍ ထိုင်စေလိုက်သည်။

‘သစ်သီးနည်းနည်း စားလိုက်ပါလား သူငယ်ချင်း’

နီရဲ ရွမ်းမှည့်နေသော ပန်းသီးတစ်လုံးကိုယူပေးပြန်သည်။ ဒီဗွသည် ပန်းသီး ကို လှမ်းယူလိုက်ရလေသည်။

‘မင်းအာဂုံကို ကပွဲသဘင်ဆိုထား၊ ခေါင်ရည်ဆီကိုစိတ်မရောက်စေနဲ့၊ ဟော...နောက်တစ်ဖွဲ့ဆက်လာပြီ၊ ကြည့်စမ်း...ဒီဗွ၊ ကြည့်စမ်းဇနား’

+ + +

အကျယ်သောမျက်နှာရှိသည့် စည်ပေါ်သို့ တုတ်ချောင်းနှစ်ချောင်းကို တစ်ချက်စီတီးခတ်လျက် ကပွဲကွက်လယ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ စည်တီးသူနောက်တွင် သံမောင်းကို ကျည်ပွေ့သဏ္ဌာန်ဖြင့် ထိုးခတ်သည့် လူတစ်ယောက်လိုက်ပါလာသည်။ သံမောင်းမှစူးရှတုန်ခါနေသောအသံသည် လှိုင်းတွန်များကိုဖြစ်စေသောအသံဖြင့် ဟိန်း၍ထွက်လာသည်။

တူရိယာမှာ ထိုမျှသာဖြစ်သည်။ စည်နှင့်သံမောင်း၊ တူရိယာနှစ်မျိုး၊ တီး ခတ်သူမှာလည်းနှစ်ဦးတည်း။ တစ်ချက်စီခပ်ကျ ကျတီးခတ်သောအသံနှင့်အတူ ကခုန်သူသည် ကွက်လပ်ထဲသို့ရောက်လာသည်။

‘အို...ကြည့်စမ်း...လှလိုက်တာ’

ဇွောသည် ဇလာမိက၏လက်ကို သတိလက်လွှတ်ဆွဲကိုင်ကာ ရေရွတ် မိသွားသည်။

ကခုန်သူဦးခေါင်းတွင် ကြီးမားသော ရောင်စုံငှက်မွေးတောင်များ စိုက်ထား သည် ဦးဆောင်းကို စွပ်ထားသည်။ ရောင်စုံ ငှက်မွေးများက တဖွားဖွားလွှင့်ဝဲလျက် ရှိသည်။ ဖားဖားလျားလျားပွရောင်းသော သင်တိုင်းရှည်ကြီးမှာလည်း တအိအိ လှုပ်ယမ်းနေသည်။ သင်တိုင်းရှည်ကြီး၏လည်ပင်း၊ လက်နှင့် အောက်အနားများတွင် ရောင်စုံပုလဲသီးများကို သီဆွဲထားသည်။ ဒူးဆစ် အောက်အထိ ဖုံးလွှမ်းနေသော သင်တိုင်းရှည်အနက်၏အောက်မှ ခုန်ပေါက်နေသောခြေအုံတွင် သားမွေးခြေဝတ် အဖြူကို သားရေကြီးဖြင့်အထပ်ထပ်စည်းနှောင်ထားလေသည်။

‘ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် လှလိုက်တာ’

ဇွော၏ ထူးဆန်းသောမှတ်ချက်ကို ဇလာမိကလည်း ပြန်မပြောနိုင်ဖြစ် နေသည်။

ကပြသူ၏မျက်နှာတွင် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသည်။ မျက်နှာဖုံးကားမကောင်း ဆိုဝါးမိစ္ဆာတစ်ကောင်၏မျက်နှာ။ အစိမ်းရင့်၊ အနီရင့်နှင့် အပြာရောင်များကို မျက်ရမ်း နှာရောင်၊ ပါးစပ်ပေါက်များတွင်ခြယ်ထားသည်။ ပြူးကျယ်သောမျက်လုံး၏ အဝန်းရေးအစပ်တွင် အဖြူရောင်ကို ရစ်ပတ်ထားပြီး ဗြဟ္မာထားသော ခံတွင်းပတ်လည် တွင် အစိမ်းရောင်ဆိုးထားသည်။ ထိုခံတွင်းထဲမှ နီရဲသောလျှာနှင့် ဖြူဖြေးသောအစွယ် တို့သည် တစ်စုံတစ်ခုအား ကိုက်ဝါးစားသောက်တော့မည့်အလားပင်။

‘အင်မတန်ရှေးကျတဲ့ မှိုနွယ်ဖုငယ်တစ်ခုဖြစ်မယ်၊ ငါလည်းဒီလို အဆင် အပြင်မျိုးကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး၊ သလ္လာဝတီအထက်ပိုင်းတောင်တန်းတွေက ဖြစ်မယ်၊ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတာကိုပဲကြည့်၊ ဒါဟာအမဲလိုက်ခြင်းသက်သက်နဲ့ အသက်မွေးတဲ့မျိုး နွယ်စုတွေရဲ့ ထုံးစံလေတစ်ခုပဲ’

ဇလာမိကသည် မိစ္ဆာကောင်ကပြသုတ်မှ မျက်လုံးမခွာဘဲ ပြောနေသည်။

‘ကြက်သရေယုတ်လိုက်တာ၊ အရိုင်းအစိုင်းတွေပဲ’

ဒီဗွတ်မှခပ်အုပ်အုပ်အသံပေါ်လာသည်။

လေးတွဲစွာတီးခတ်နေသောစည်သံနှင့် သံမောင်းသံတို့က တဖြည်းဖြည်း မြန် လာသည်။ မကောင်းဆိုးဝါးကောင်၏အကသည်လည်း သွက်လက်လာသည်။ ခြေထောက်များကိုပင်အဓိကထား၍ ခုန်ပေါက်နေသည်။

‘နတ်မိစ္ဆာရဲ့ ဝိညာဉ်ကိုပူးကပ်ယူပြီး အမဲလိုက်တဲ့အက’

ဇလာမိက ရှင်းပြနေသည်။

မကောင်းဆိုးဝါးကောင်သည် ရှေ့နောက် ဆုတ်ငင်တိုးဝင်လျက် ဝဲယာ ယိမ်းလျက်ခုန်ပေါက်နေသည်။ လက်အနံကတ ဖြည်းဖြည်းမြောက်လာသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါဟာအမဲလိုက်ပြီးရလာတဲ့အမဲသားကောင်ကို စားသောက် ဖို့ အောင်ပွဲခံတဲ့အကပဲ၊ အခုကနေတာက နတ်မိစ္ဆာကို ပူဇော်သမ္ပုဒ်အဓိပ္ပာယ်’

ကပြသူသည် ဇလာမိကလည်းလက်အနံကို အထက်သို့ဆန့်တန်း မြှောက် ချီကာ ကိုယ်ကိုလှည့်ပတ်ကာဖြင့် ခြေအုံကို အဆက်မပြတ်နင်းဆောင်သည်။

ထို့နောက် လက်အနံကိုပြန်ချသည်။ သင်တိုင်းအတွင်းသို့ လက်ကိုနှိုက် လိုက်သည်။ လက်ပြန်နုတ်လိုက်သောအခါ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းပါလာသည်။ အဆူညံဆုံးစည်သံနှင့်အတူ ဓားမြှောင်ကို မြေပြင်သို့ပစ်စိုက်လိုက်သည်။ မြေတွင် စိုက်ဝင်ကာ အရိုးတုန်ခါနေသောဓားမြှောင်ကို လှည့်ပတ်လျက် ခုန်ပေါက်ပြန်သည်။

‘သားကောင်တစ်ကောင်ကို မိသွားပြီ’

ကခုန်သူသည် သံမောင်းတီးသူအနားတွင်ရှိသော တစ်စုံတစ်ခုကို ကောက်ယူ လိုက်သည်။ ထို့နောက်လက်ကိုလွှဲယမ်းလိုက်သည်။ ကြီးမားလှသော လေးကြီး ဖြစ်သည်။ လေးညှိဆင်ပြီးသားလည်း ဖြစ်သည်။ လေးကိုင်းကို တစ်ဘက်ကကိုင်ကာ ကျန်လက်ဖြင့် ညှို့ကို ဆွဲငင်လျက် ပစ်ခတ်ဟန်ကသည်။ လေးညှိတွင် မြားတံမရှိချေ။

‘ပိုပြီးကြီးမားတဲ့သားကောင်ကို ထပ်တွေ့ပြန်ပြီဆိုတဲ့သဘောလား’

ဇွောက အသက်မရှူဘဲမေးသည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့...ဇွော၊ သူအမဲလိုက်ဦးမှာပေါ့’

လေးကို ဆွဲငင်ဟန် မြားတံပစ်လွှတ်ဟန် လှုပ်ရှားမှုများဖြင့် အရပ်လေး မျက်နှာသို့ လှည့်ပတ်ခုန်ပြန်သည်။

စည်နှင့်သံမောင်းတို့သည် အကျယ်လောင်ဆုံး ဖြစ်လာသည်။

တုန်းဒုန်းအသံသည် ပရိတ်သတ်အားလုံး၏ရင်ထဲအထိ ထိမှန်ဝင်ရောက် သွားသည်။ နတ်မိစ္ဆာပူးကပ်နေသူ၏ ခြေအုံမှာလည်း အကြားမလင်မမှား လှုပ်ရှား

နေသည်။

လေပွေတစ်ခုပမာ ဝိုင်းလှည့်နေသည်။ သင်တိုင်းနက်ကြီးက လှပစွာ တဖားဖားဝေနေသည်။ ၎င်းမျှော်တောင်များက လွင့်ပျံနေသည်။

လှည့်ပတ်ခနဲပေါက်ရင်းဖြင့် ကနဲသုန္ဒရီ ညာလက်ထဲတွင် မြှောက်စင်း ရိပ်ခနဲပါလာသည်။ သင်တိုင်းအတွင်းမှ ထုတ်ယူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မနားတမ်း နင်းခနဲနေသောအခိုက်ကို ရှေ့တိုးနေကပ်ငြိမ်းပြီးတော့ မြှောက်တင်သည်။ ထိုနောက် ညှိကိုငင်သည်။ လေးကိုင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် မြားသွားအဖျားထိရောက် လာသည်။

မကောင်းဆိုးဝါးသည်မြားကို ချိန်ရွယ်ရင်း စင်မြင့်အနီးသို့တိုးလာသည်။ ဗဟိုချက်မနေရာ ထိုင်ခုံများဆီသို့ ဝှေ့ယမ်း သည်။

ဇန္တာရီစုးစုးဝါးဝါးအောင်၊ ညှိမြားတံကို ဖြုတ်လွှတ်လိုက်သောအခါ တစ်ဟုန်ထိုးပျံသန်းလာသော မြားတံ၏လေကိုဖောက်ထွင်းအော်မြည်လာသ အား လုံး တစ်ချိန်တည်းလိုလိုပင်ဖြစ်သည်။

တဟုန်ထိုးပျံသန်းလာသောမြားတံသည် ဇလဗိမာန်ရှေ့မှ နီမာပုံစံသန်း လျက် လက်ဝဲဘက်တွင်ထိုင်နေရင်းမှ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်သော ဒိဗ္ဗ၏ရင်အုံသို့ ဝိုက်ဝင်သွားသည်။

ဒိဗ္ဗ၏အသံနက်ကြီးနှင့်တူ အားလုံးဖြင့်ဖြင့်ထကြသည်။ မဏ္ဍပ်တစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွားသည်။ ဒိဗ္ဗ၏ဖြူဆွတ်သော သံတမန်ဝတ်ရုံကြီးပေါ်တွင် အနီရောင်သွေးကွက်က ချက်ချင်းပင်ကျယ်ပြန့်လာသည်။ မြားတံကိုဆွဲနုတ်ရန် ဒိဗ္ဗသွေးရူး သွေးတန်းကြိုးစားသည်။ သို့သော် ဆွဲနုတ်သောသူလက်ထဲမှာ အပြား ကျယ်ပြန့်၍ ထက်မြက်လှသော ဓားကောက်ကြီးတစ်ချောင်းရှိနေသည်။

ဒိဗ္ဗ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပေါက်ထွက်ခမန်း ပြူးကျယ်လာသည်။

မကောင်းဆိုးဝါး နတ်မိစ္ဆာကောင်သည် ဒိဗ္ဗလဲကျသွားရာ စင်မြင့်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လာသည်။ ထို့နောက် အနီ၊ အစိမ်း၊ အပြာ၊ အနက်၊ အဖြူရောင်တို့ ခြယ်ထားသောမျက်နှာဖုံးကြီးကို ခွာချလိုက်သည်။

နက်မှောင်ရည်လျားသော ဆံပင်များက တထွေးတအိ ဖွာရရာကြသွား သည်။ လှပသောမျက်နှာတစ်ခုပေါ်လာသည်။ ထို့နောက်နီရဲသော သွေးများစိုစွ်နေ သည့် ဒိဗ္ဗ၏ရင်ခွင်ပေါ်သို့ပစ်လွှဲကာ မျက်နှာအုပ်လိုက်သည်။

ဇလဗိမာန်၏အော်သံက နက်ရှိုင်းချောက်ချားစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

‘သုန္ဒရီ’

အခန်း [၃၅]

ဒိဗ္ဗ၏ရင်မှ ပွက်ခနဲထွက်လာသော နောက်ဆုံးသွေးကွက်နှင့် အတူပင် အရာရာသည်ရှင်းလင်းပြီးဆုံးသွားလေသည်။ ဝတ်ရုံဖြူများကို ဝတ်ဆင်ထားကြသော ရာဇဂြိုဟ်သံတမန်အဖွဲ့သည် စင်မြင့်တစ်နေရာ မိမိတို့ထိုင်နေရာမှဖြင့်ဖြင့်ထကာ စင်မြင့်ဗဟိုဆီသို့ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်ရန် ပြင်လိုက်ကြသည်။ သံတမန်အဖွဲ့ဝင် များ၏ ဝတ်ရုံအောက်တွင် ဒိဗ္ဗနည်းတူ ဓားကောက်များကိုယ်စီ ပါလာကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ဓားများသည် အချည်းနှီးဖြစ်သွားသည်။

‘အကြောင်းမူ သုန္ဒရီကို အကြိုလွှတ်လိုက်သော ဇလဗိမာန်၏ တပ်ဖွဲ့များက မဏ္ဍပ်တွင်းသို့ဝင်လာကာ သူတို့ကို သုတ်သင်လိုက်ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဇလဗိမာန်၏တပ်ဖွဲ့သည် သုန္ဒရီအား ကွမ်းရည်မျိုးနွယ်စုရွာတွင်စောင့်ရှောက်ရန် ဒိဗ္ဗထား ရစ်ခဲ့သော ရာဇဂြိုဟ်တပ်ဖွဲ့ကို တိုက်ခိုက်နှိမ်နင်းခဲ့ပြီး ရဲမက်နှစ်ဦးကို အရှင်ဖမ်းလာခဲ့ကြသည်။

ထိုနှစ်ဦးမှာ ကွမ်းရည်မျိုးနွယ်စုရွာတွင် သုန္ဒရီ၏ တဲအဝ၌ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ခဲ့ကြသူနှစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ထံမှ ဒိဗ္ဗ၏အကြံအစည်ကို စစ်ဆေးသိရှိရပြီးနောက်တွင် သူတို့ကိုလည်း ဒိဗ္ဗနှင့်အခြားသံတမန်အဖွဲ့ဝင် များနောက်သို့ ပို့ဆောင်လိုက်ကြသည်။

ပြင်းထန်သော လက်စားချေလိုစိတ်ဖြင့် တောက်လောင်နေသည့် ဒိဗ္ဗ၏ အစီအမံ ကိုသိရသောအခါ ဇလဗိမာန်သည် တုန်လှုပ်အံ့သြမိသွားသည်။ သို့သော် ထိုတုန်လှုပ်အံ့သြခြင်းကို ယင်းထက်အဆပေါင်းများစွာ ကြီးမားသော ဝမ်းနည်း ကြေကွဲခြင်းကဖုံးအုပ်သွားလေသည်။

သုန္ဒရီ၏ စကားများ...။

‘အားလုံးရဲ့ငြိမ်းချမ်းမှုကို ဒီဗွဖျက်ဆီးပစ်တော့မယ်၊ မဆုံးနိုင်တော့တဲ့ ကလဲ့စားချေမှုတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုဖြစ်ပေါ်အောင်သူ လုပ်တော့မယ်တဲ့၊ လောမိက ကိုသတ်ပြီး ယောဇနတိုင်းကို ဖျက်ဆီးဖို့သူစဉ်းစားတယ်။ သူ့အောင်မြင်သွားပြီပဲ ထားဦး၊ ယောဇနတိုင်းက မျိုးနွယ်စုတွေကကော ဒီအတုံ့အလှည့်ကိုမဆပ်နိုင်ကြ တော့ဘူးတဲ့လား၊ ဒီလိုနဲ့ရာဇဂြိုဟ်ဟာ ရန်မီးစအသစ်တွေနဲ့ တောက်လောင်လိမ့်ဦး မယ်၊ မဇ္ဈိမဒေသကို သွေးစွန်းစေဦးမယ်၊ သုန္ဒရီ ဒါကို တားဆီးရတော့မယ်လေ၊

‘သူ့ကိုလေ သုန္ဒ ငယ်စဉ်ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာပါ၊ သူရယ်၊ နွှာရယ်၊ လောမိကရယ်၊ သုန္ဒရီရယ်သိပ်ချစ်ကြတဲ့သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ အရွယ်ရောက် လာ တော့လဲ သူ့ကို သုန္ဒရီ ချစ်သူအဖြစ် ချစ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ သုန္ဒရီကိုမချစ်ဘူး။ သူ့မှာ အချစ်မရှိဘူး၊ သူ့မှာ အမုန်းတွေ...လက်စားချေလို့မတွေ့...ဒါတွေပဲရှိတယ်၊

‘လောမိက...နွှာ၊ မှတ်မိသေးလားဟင်၊ ရာဇဂြိုဟ်နန်းတော်ဥယျာဉ်ထဲ မှာ တို့ကစားခဲ့ကြတာလေ၊ လောမိကရဲ့ခံတပ်မြို့လေးကို သူဖျက်ဆီးဖို့ကြိုးစားခဲ့ တယ်လေ၊ အဲဒီတုန်းက သူ့ရဲ့ရန်လို့စိတ်တွေ ပြေပျောက်အောင် သုန္ဒရီကပြပြီး ပွဲ ကြည့်ဆောင်လုပ်တမ်း ကစားခဲ့တယ်၊ အခုလဲ သုန္ဒရီ ကပြခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သုန္ဒရီရဲ့အကဟာ သုန္ဒရီချစ်တဲ့ သူ့ကို...။

‘ဒါဟာ...ရာဇဂြိုဟ်ဥယျာဉ်ထဲက သူငယ်ချင်းလေးယောက်ရဲ့ ကစားပွဲလေး မဟုတ်တော့ဘူးနော်၊ သုန္ဒရီဟာ လိစ္ဆဝီတစ်ယောက်၊ သုန္ဒရီအကဘုရင်ရဲ့ သမီးတော်၊ ပြီးတော့ တပ်မင်းကြီးရဲ့ကြင်ယာတော်၊ အဲဒီသေနာပတိချုပ်တပ်မင်းကြီးကို ရင် ပွင့်မတတ်ချစ်တဲ့ သုန္ဒရီပါ’

‘အချစ်ဆုံးချစ်သူခင်ပွန်းကို သုန္ဒရီကိုယ်တိုင်ပဲ သတ်လိုက်ပြီး ငြိမ်းချမ်း သာယာရေးနဲ့ လက်စားချေရေး မီးတောက်တွေကို ငြိမ်းသတ်ဖို့ သုန္ဒရီ သူ့ကိုသတ် ခဲ့ပြီ၊ သူ အသက်ရှင်လျက်နဲ့ရှိနေရဲ့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ သုန္ဒရီ သိလာတယ်၊ ဟုတ်တယ် သူသေဆုံးသွားမှသာ အားလုံးဟာ နေသားတကျ ပြန်ဖြစ်တော့မယ်လေ’

‘မိမိရဲ့ခင်ပွန်းကို သတ်ဖြတ်သူ လိစ္ဆဝီမိန်းမတစ်ဦးဟာ... ဒီလောကမှာ ဆက်လက်အသက်ရှင်မနေရဘူး နွှာ၊ လောမိက၊ သုန္ဒရီလေ ဒီဗွကိုချစ်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ လိစ္ဆဝီသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကမ္ဘာလောကကို ထိုက်ထန် စွာ လုပ်ကျွေးခဲ့ပြီ၊ နွှာ...လောမိက၊ ဒါတွေဟာ ဥယျာဉ်ထဲက ပွဲကြည့်ဆေး လုပ်တမ်း ကစားခဲ့ကြတာပဲဆိုရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲနော်’

ဒီဗွ၏ရင်ခွင်ထက်သို့ ပစ်လွဲကာ မျက်နှာအော်လိုက်စဉ်မှာပင် အသံဆောင် လာသော လည်ဆွဲမှ အဆိပ်ဘူးကို ထုတ်ကာ အဆိပ်ရည်များကို မောချပစ်ခဲ့သည်။

ချောက်ချား တုန်လှုပ်နေကြသော လောမိကနှင့် နွှာတို့သည် သုန္ဒရီကို တားဆီးရန် ကြိုးစားလိုက်ချိန်၌ အဆိပ်ရည်များက သုန္ဒရီ၏လှပသောလည်တိုင် မှတစ်ဆင့် ဝင်ရောက်သွားခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။

သုန္ဒရီကို မကယ်နိုင်ကြတော့။ သို့သော် နွှာက အဆိပ်များကို သုန္ဒရီ ကိုယ်ထဲ၌ မပျံ့နှံ့ခင်မှပင် ဆေးရည်တစ်မျိုးကို တိုက်ကျွေးနိုင်ခဲ့သည်။ ထိုဆေးရည် မှာ ဒီဗွနှင့် လောမိကတို့ ကြိုပင်တောအုပ်တွင် ဝံ၊ ကျားသစ်တို့နှင့် တိုက်ခိုက်နေစဉ် က တောတောင် လျှိုမြောင်ထဲသို့ ဆင်းကာ နွှာရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည့် သစ်ရွက်မှ ဖော်စပ်သောဆေးရည်ဖြစ်သည်။ အမြစ်အချိုက မြေကြီးထဲသို့ တွယ်ကပ်ပြီး အချို့ က ကညင်ပင်ထဲသို့ ထိုးဖောက်နေသည့် ဘာဘာဝန်မျိုးရှိသောအပင်မှသစ်ရွက်ဖြစ် သည်။

နာဂဒါသဘုရင်ကို ဒီဗွက အဆိပ်ဖြင့် လုပ်ကြံပြီးကတည်းကပင် နွှာသည် အဆိပ်ကို နိုင်နင်းမည် ဖြေဆေးကို အပင်မှဖော်စပ်ကာ ဆောင်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် တစ်စွဲခန့်အဆိပ်ကိုမှ သုန္ဒရီ အသုံးပြုခဲ့ချေသည်။

နွှာ၏ဆေးသည် သုန္ဒရီကို မကယ်နိုင်တော့။ လျင်မြန်စွာပျံ့နှံ့သွားသော အဆိပ်များကို မတားဆီးနိုင်တော့။ သို့သော်လည်း ဆေးအစွမ်းကား ပြခဲ့လေသည်။ အဆိပ်များပျံ့နှံ့ကာ တစ်စတစ်စဆုတ်ယုတ်သွားသော သုန္ဒရီသည် ဆေး၏ခံနိုင် ခြေလျော့မှုအစွမ်းကြောင့် ပြင်းထန်သောဝေဒနာကိုကား ခံစားမသွားခဲ့ရ။ ထို့ပြင် လှပ သောသုန္ဒရီ၏မျက်နှာပြင်နှင့် ဝင်းအိမ်သော အသားအရေတို့မှလည်း နာဂဒါသဘုရင် ကဲ့သို့ အဆိပ်ဖြင့် မည်နုကပ်မသွားဘဲ ပကတိအတိုင်းရှိသွားခဲ့လေသည်။

‘သိပ်လှတဲ့မင်းကို လှပစွာသေဆုံးနိုင်ဖို့အတွက်ပဲ ကိုယ်စွမ်းနိုင်ခဲ့တာပါ၊ လား...သူငယ်ချင်းရယ်...’

နွှာ၏အသံသည် ပြိုကွဲကျဆင်းလာသည့်နှစ်လုံးသားအပိုင်းအစများပင် ဖြစ်သည်။

အခန်း [၃၆]

သီရိပုဗ္ဗတတောင်တွင် အများခံခဲ့သော နန်းကရည်ချောင်းသည် မိမိရင်ခွင် ထက်သိုခန့်ဆင်းလာသော အင်ကြင်းဝတ်မှုန်များကို ပွေ့ပိုက်ကာ ယောဇနတိုင်း လွင်ပြင်နှင့် အရိမညမြို့တော်သစ်တို့ကို နွေးထွေးချစ်ခင်စွာ ရစ်ခွေစီးဆင်းဆဲရှိလေ သည်။

ရာဇဂြိုဟ်နှင့်အလားတူစွာပင် တောင်ငါးလုံးဝန်းရံနေသော အရိမညမြို့တော် ကြီးသည် ပို၍စည်ကားခမ်းနားလာသည်။ မျိုးနွယ်စွတို့သည် ချစ်ခင်ညီညွတ်သော လက်များဖြင့် ယောဇနလွင်ပြင်၏ မြေဆီညီဇာရတနာများကို ထွတ်ယူသုံးဆောင် နေကြသည်။

စိမ်းလန်းသော မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ကြီးများနှင့် ညိုမှိုင်းထူထပ်တောတောင် များက ယောဇနတိုင်းသားတို့၏ လွတ်လပ်ချမ်းမြေ့သောပျော်ရွှင်မှုကို ကောင်းချီး ပေးကြသည်။

အရိမညမြို့တော်၏ နန်းတော် လေသာဆောင်ထက်မှနေ၍ လောမိကနှင့် ဇန္တုဒေဝီတို့သည် အရှေ့ဘက်တောင်ကြောဆီသို့ တိတ်ဆိတ်စွာ ငေးမျှော်နေတတ် ကြလေသည်။ အထူးသဖြင့် ဆီးနှင်းဖြိုက်ဖြိုက်ကျ၍ ဖြူပြာသောလရောင်တို့ စီး ဖြာနေသည့် ဟေမန္တညများ။

ထိုအရှေ့ဘက်တောင်ကြောတွင် အစဉ်ထာဝရ အုပ်ဆိုင်းမှိုင်းညှိနေသော မဟာမြိုင်တောတန်းကြီးရှိသည်။ ထိုမဟာမြိုင်တောကြီး၏ တိတ်ဆိတ်နက်ရှိုင်း သောတစ်နေရာတွင် ဒိဗ္ဗနှင့်သုန္ဒရီတို့သည် လွတ်မြောက်ငြိမ်းချမ်းခြင်းကို အတူတကွ ခံစားနေကြလိမ့်မည်ဟု လောမိကရာဇာနှင့် ဇန္တုဒေဝီတို့ ယုံကြည်လိုက်ကြလေသည်။

ချစ်ဦးညို

၁၉၉၀၊ မေဖော်ဝါရီလ ၂၁

